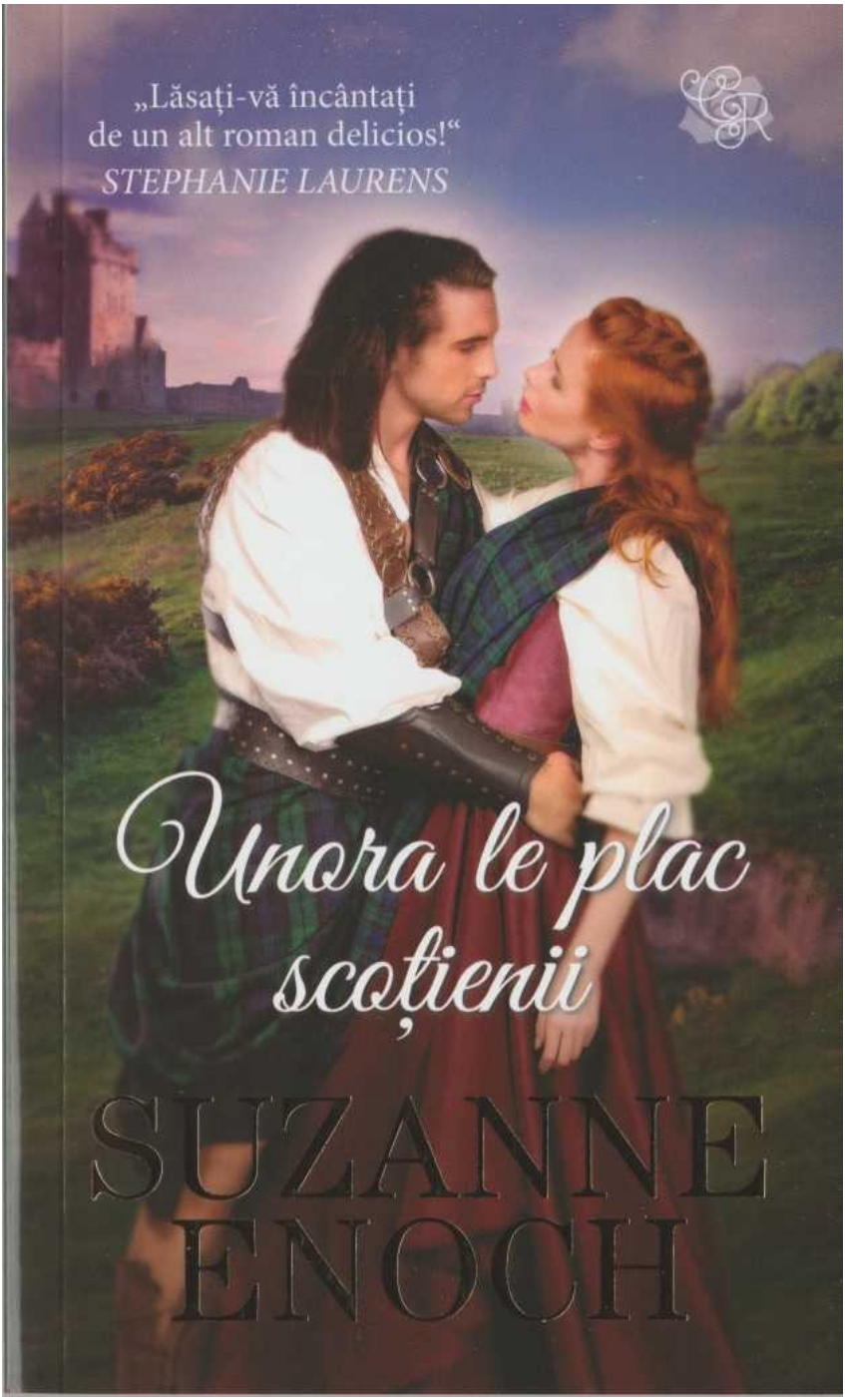
„Lăsați-vă încântați
de un alt roman delicios!"
STEPHANIE LAURENS
Unora le plac scoțienii
SUZANNE ENOCH

SUZANNE ENOCH
UNORA LE PLAC SCOŢIENII
SERIA SCOŢIENI NESTĂPÂNIŢI 4

***Some like It Scot* by Suzanne Enoch**

Copyright © 2015 Suzanne Enoch.
Toate drepturile rezervate.
Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ENOCH, SUZANNE
Unora le plac scoţienii / Suzanne Enoch
trad. din lb. engleză: Irina Stoica – Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7691-7
1. Stoica, Irina (trad.)
821.111
SUZANNE ENOCH
Unora le plac scoţienii
Traducere din limba engleză Irina Stoica
Litera
Bucureşti

capitolul 1

Lord Munro MacLawry înainta încet, atât de aplecat, încât genunchii goi aproape că i se înfigeau în pământul moale şi noroios. Adierea răcoroasă a vântului îi ridica părul de pe frunte. Alesese special acel traseu de-a lungul văii ca să aibă mereu vântul în faţă. Materialul cu negru, alb şi roşu al kiltului pe care îl purta era deja uzat de dinainte să înceapă să se târască prin noroaie şi tufe, că doar nu era nebun să poarte kiltul cel bun la vânătoare.

Sigur, ar fi putut purta pantaloni, care i-ar fi acoperit genunchii, dar, la naiba, nu era un afurisit de englez. Vânătoarea nu era pentru el un sport şi nici nu încerca să impresioneze vreun lord sau vreo lady care considerau că nu se cădea să transpiri. Voia nişte carne de vânat la cină, şi, la ce haos era la castelul Glengask, cel mai simplu mod de a avea parte de cina dorită era să o pună chiar el pe masă.

Făcu o pauză şi se întinse pe burtă, ascultând vântul şi strigătele cufundărilor din stufărişul de pe malul vestic al lacului Shinaig, aflat la aproape un kilometru în dreapta lui. Ploaia se ţinuse departe în cea mai mare parte a dimineţii, dar norii se adunau în dreptul munţilor şi erau semne clare că avea să se pornească în curând. Una peste alta, era o dimineaţă frumoasă. Nu genul care le plăcea englezoilor, ci o dimineaţă rece, umedă, demnă de sălbăticia Scoţiei.

Fie că avea să plouă, fie că nu, mai avea de stat cam o oră sau două în vale, apoi marchizul de Glengask avea să întoarcă toată casa cu susul în jos ca să dea de urma fratelui său mai mic. Era sigur de asta. Mai sigur decât era de apropierea furtunii.

Prin simplul fapt că plecase de unul singur încălcase cel puţin şase dintre regulile fratelui său Ranulf şi, implicit, ale clanului MacLawry.

Munro îşi îngădui să zâmbească. La naiba, nu doar că plecase în sălbăticie de unul singur, dar nici nu se deranjase să spună cuiva încotro se ducea. Nu luase pe

nimeni să îl însoţească, nu luase nici măcar unul dintre câinii de vânătoare ai lui Ranulf, nu avea o haină care să îi ţină de cald, nu rămăsese în apropierea castelului Glengask... Dacă le lua la numărat, erau măcar cinci reguli pe care le încălcase. Indiferent de vreme, se anunţa o dimineaţă grandioasă.

Din punctul lui de vedere, erau prea multe afurisite de reguli şi, tot din punctul lui de vedere, prea mulţi dispuşi să le urmeze fără să crâcnească. Fir-ar, le înţelegea rostul – rivalităţile cu alte clanuri, bandiţii, braconierii, vremea şi terenul imprevizibile. Dar, la cei 27 de ani ai săi, se expusese deja unor pericole chiar mai mari. În mod intenţionat. Se culcase cu două surori sub acelaşi acoperiş, azvârlise trunchiuri de copac ce cântăreau cam cât el, luase parte la încăierări urâte fără să se aleagă măcar cu o cicatrice.

Munro rânji, simţind pe limbă şi pe buze gustul amărui de noroi, şi reîncepu să înainteze printre tufişuri şi arbori pitici până văzu animalul pe urmele căruia era încă de când se crăpase de ziuă. Era un cerb singuratic, şi, după coarne, părea că trecuse cu un an sau doi de floarea vârstei. Probabil un cerb mai tânăr îi luase locul şi-l alungase. Viaţa de celibatar era, oricum, mult mai plăcută. Munro era perfect de acord. În ultimul an şi jumătate, ambii lui fraţi mai mari, precum şi sora lor se căsătoriseră, iar el rămăsese singurul burlac din familia MacLawry. I se strepezeau dinţii de la atâta dragoste şi armonie, iar la şapte luni de la prima căsătorie, începuseră să apară şi urmaşii. Câte unul în fiecare familie, iar un altul era pe drum, urmând să se nască în doar câteva săptămâni, şi, dacă nu cumva greşise numărătoarea, al cincilea nepot avea să apară în primăvară. Actuala generaţie a familiei MacLawry era, fără doar şi poate, din cale-afară de fertilă.

Se bucura pentru toţi ai lui. Era cât se putea de bucuros. Nu avea nimic împotrivă să fie unchiul Munro şi să fie asaltat de plozi, dar părinte nu îl interesa să fie din cauza a ceea ce presupunea. Cum adică să rămână cu o singură femeie pentru tot restul vieţii? Ce viaţă mai era

asta? Rămase într-o poziţie foarte joasă, în ciuda înălţimii lui, şi luă cerbul în cătarea puştii.

În numele Sfântului Andrei, era cel mai mic dintre trei fraţi, iar cel mare, marchizul, avea deja un moştenitor. Prin urmare, el, unul, nu purta responsabilitatea de a duce mai departe numele şi moştenirea familiei, nici pe cea de a produce un moştenitor. Aşa că, în ciuda încercărilor fraţilor săi de a-l aduce pe calea cea bună, avea de gând să continue să se distreze şi să facă doar ce-i plăcea până când cele mai importante părţi ale trupului său aveau să se usuce şi să-i cadă.

Munro potrivi arma şi ochi. Era cât se putea de mulţumit să-şi petreacă nopţile cu cine voia şi zilele făcând ce-i plăcea. Iar cerbul, neavând alături o turmă care să-l ajute să se ferească de duşmani, avea să sfârşească pe post de cină gustoasă la masa familiei MacLawry. Animalul începu să pască, iar Monroe expiră încet şi puse degetul pe trăgaci. Împuşcătura răsună în întreaga vale, ca un tunet. Pentru o clipă, păru că un întreg regiment deschisese focul. Cerbul pică din picioare.

Fusese o împuşcătură straşnică, dar nu fusese a lui. Cu arma încă pregătită, Munro făcu ochii mari la vederea fumului subţire de praf de puşcă ce se ridica de undeva din stânga lui, dintre nişte stânci. Dacă n-ar fi fost leşul cerbului, ar fi putut crede că împuşcătura fusese, de fapt, un tunet ce vestea apropiata furtună.

Rămase nemişcat, dar inima îi bătea cu putere. Câteva secunde mai târziu, ar fi fost el în luminiş, riscând să se aleagă cu un glonţ în spate. Şi el, şi Arran, fratele mijlociu, fuseseră împuşcaţi în trecut, şi nu era o experienţă pe care să şi-o dorească din nou.

Într-un sfârşit, observă o mişcare în tufişuri, şi de acolo se iţi o siluetă întinsă pe burtă şi parcă acoperită cu o pătură gri de sub care se vedea ţeava armei. Nu se zărea însă marginea unei cizme sau măcar o mână. Părea că un spirit de pe tărâmurile scoţiene se ţâra printre stânci şi tufişuri.

În Anglia, dacă un om de rând ar împuşca un cerb pe

proprietatea unui lord, ar fi aruncat în închisoare pentru braconaj. În Scoţia, risca să-i fie tăiată mâna. Dar aici, pe proprietatea MacLawry, fratele lui, Ranulf, marchizul de Glengask, le permitea celor care trăiau pe pământurile lui să vâneze ca să se hrănească.

În acelaşi timp, acea vale era cunoscută drept zona preferată de vânătoare a fraţilor MacLawry. Şi era prea aproape de castel ca să fie frecventată de altcineva decât de cei din familie. În acea dimineaţă, singurul lucru neobişnuit legat de prezenţa lui Munro în acele locuri era că venise singur. Dar o făcuse şi în alte dăţi şi nu întâlnise picior de om. La naiba, după optsprezece luni de armistiţiu cu familia Campbell, un bărbat trebuia să poată merge de unul singur la vânătoare, fie că asta îi convenea lui Ranulf, fie că nu.

Fiind membru al familiei MacLawry avea tot dreptul să ia chiar el cerbul, cu toate că fusese împuşcat de altcineva. Dar, pentru Munro, un astfel de gest n-ar fi fost deloc corect. Din ce apucase să vadă, arma care ucisese cerbul era o muschetă, iar asta însemna că, dacă individul ar fi ratat primul foc, n-ar fi avut timp să încarce arma suficient de repede ca să nu piardă prada. Prin urmare, fusese o împuşcătură demnă de un scoţian veritabil.

Persoana acoperită ajunsese lângă animal, iar Munro se ridică. Voia să-şi manifeste aprecierea şi, în acelaşi timp, să-i ceară individului să nu tragă. Când acesta dădu însă pătura la o parte şi o băgă într-un sac, Munro se încruntă şi să lăsă din nou la pământ. Vânătorul purta pantaloni dintr-un material aspru, o cămaşă albă, simplă, cizme, o haină din lână care cu siguranţă arătase mai bine la viaţa ei şi o pălărie de paie cu borurile lăsate. Dar nimic din toate astea nu-i atrăsese atenţia lui Munro, ci părul lung şi des, prins la spate într-o coadă ce atârna pe umeri, precum şi chipul cu piele albă şi fină. Vânătorul era o femeie. Tranşa cerbul rapid şi precis, dar Munro nu reuşi să prindă alte detalii despre fizicul ei. Era însă convins că era o femeie, după mişcări şi după felul în care mergea şi căra puşca, sacul şi prada.

Se ridică pe vine şi o urmări cum se îndrepta spre capătul vestic al văii, spre cheiul de dincolo de vale. Arran, fratele născut între Ranulf şi el, îl acuzase adesea că nu era câtuşi de puţin pasionat de ghicitori şi de mistere dacă nu i se arătau în faţă pe o farfurie. Dar o împuşcătură straşnic ţintită, un păr lung şi roşcat şi o pereche de sâni formau premisele unui mister care cu siguranţă îi trezise interesul.

O luă pe urmele femeii, furişându-se cu grijă. Era un bărbat înalt, lat în umeri şi numai muşchi, dar ştia să se facă neobservat când situaţia o cerea. Iar situaţia de faţă, în care un străin avusese ideea nebunească de a se aventura să vâneze pe proprietatea familiei MacLawry, la o aruncătură de băţ de castelul Glengask, era, ei, bine, o situaţie care cerea multă precauţie. Unde mai pui că era implicată şi o femeie.

De ani buni, familia MacLawry le luase faţa clanurilor rivale, dar, ca măsură de precauţie, fie el, fie unul din fraţii lui se întâlnea personal sau trimitea câte o căpetenie ca să se asigure că un pescar care le venea pe proprietate era într-adevăr cine spunea că era, nu vreun asasin trimis de clanurile Campbell, Buchanan sau Fraser sau cine ştie de cine. Nu-şi doreau să îngăduie vreunui răufăcător să se apropie de familie şi să înceapă un alt război între clanuri.

De cele mai multe ori în ultimul an şi jumătate, lui îi revenise responsabilitatea de a-i cunoaşte şi de a-i primi pe nou-veniţi şi de a-i ajuta să se stabilească pe pământurile lor. Ranulf şi Arran fuseseră ocupaţi cu drumurile la Londra, cu dragostea şi cu căsătoria. Nu-şi amintea să fi întâlnit sau măcar să fi auzit despre o femeie care purta pantaloni. Nu ar fi avut cum să uite o asemenea apariţie. Cât despre femeile din zonă, le cunoştea aproape pe toate. Le cunoştea chiar foarte bine. Erau, printre ele, şi câteva roşcate, dar cea pe care o urmărea nu era una dintre acestea. De dragul familiei sale, era important să afle cine era şi de unde se trăgea. Văzuse deja că se pricepea de minune să folosească armele de foc.

Picături mari de ploaie îl udaseră până la piele până când ajunse la capătul mai înalt şi mai îngust al Gleann

Tàirnich, şi printre copacii deşi şi bolovanii cât casa trebui să se apropie mai mult de ea, ca să nu o scape din ochi. S-ar fi aşteptat ca paşii să o poarte înspre pâlcul de colibe dintre poalele dealului şi râu. În schimb, ea se îndreptă spre centrul canionului, pe ceea ce, îşi dădu el seama, fusese cândva un drum. Acum arăta ca un covor de frunze ude şi crengi căzute care se termina brusc într-o zonă bolovănoasă. Fără prea mare efort, ea sări peste un zid mai scund şi se făcu nevăzută.

Munro ajunse la marginea zidului spart şi se opri. Se lăsă pe vine şi inspectă ruinele de dincolo de zid. Mănăstirea Haldane fusese centrul vital al Gleann Tàirnich vreme de aproape 400 de ani, dar era pustie de cel puţin o sută. Zăpezile grele de peste iarnă surpaseră zona din spate a clădirii, iar restul construcţiei nu merita efortul unei renovări. Chiar şi aşa, se părea că Haldane nu mai era părăsită. Rece, umedă, mohorâtă, periculos de instabilă şi, se spunea, bântuită de cel puţin trei dintre foştii ocupanţi şi de un câine de vânătoare, Haldane nu fusese frecventată de refugiaţii veniţi din clanurile Campbell, MacDonald, Gerden şi Stuart. Nimeni nu fusese tentat să se stabilească nici măcar în preajma ei. Poate că femeia roşcată era doar o fantomă. Numai că Munro ştia că fantomele nu ucid şi nu tranşează vânat. Mai mult, o femeie-fantomă cu siguranţă nu purta pantaloni. Haldane era o construcţie a familiei MacLawry, ridicată pe pământurile familiei MacLawry. Dacă voia, el putea intra acolo după pofta inimii, cerând să afle cine era intrusul. Aşa ar fi procedat în mod normal. La naiba, fraţii lui nu-l porecliseră Ursul doar pentru că era lat în umeri. Hotărî că trebuia fie să se retragă, fie să avanseze, ca să nu îşi petreacă tot restul zilei holbându-se la pereţi. Auzi în spate un sunet metalic şi îngheţă.

Fir-ar să fie!

— Asta-i casa mea. Vocea de femeie era joasă şi calmă în timp ce-l avea în cătarea puştii. Nu era nimeni aici, aşa că de-acum e a mea, continuă ea. Vezi-ţi de drum, uriaşule, ca să nu dai de bucluc.

Îl făcea să se simtă ca un puştan prins cu nădragii în

vine. Sau cu poalele kiltului în cap. Fraţii lui ar fi râs ca nebunii.

— Recunosc că eşti o bună trăgătoare, fătuco, dar crezi că-mi faci faţă de una singură? Unde mai pui că n-am observat să-ţi fi încărcat arma?!

— Îndrăzneşte să faci un pas, şi o să vedem cât de bun observator eşti, răspunse ea. Ţi-am spus că nu vreau necazuri. Ţi-am lăsat aproape jumătate din cerb, aşa că întoarce-te de unde-ai venit şi ia-l înainte să ţi-l ia şobolanii, râşii şi vulpile.

Să împuşti un bărbat care se năpusteşte asupra ta nu era deloc acelaşi lucru cu a împuşca un cerb care nu-ţi simţise încă prezenţa, asta dacă într-adevăr femeia apucase să-şi reîncarce puşca din mers. Îl deruta însă că ea îl observase de când împuşcase animalul. El, unul, nu-şi dăduse seama de faptul că mai era cineva în preajmă până nu auzise împuşcătura. Se îndreptă de spate, ţinându-şi ţeava puştii în jos. Nu merita ca vreunul din ei să moară pentru aproape un sfert de cerb.

— O să plec, spuse el, făcând doi paşi mari în spate.

Apoi se opri, trase aer în piept şi o privi în ochi. Putea număra pe degete bărbaţii care îl învinseseră la vânătoare sau în luptă. De fapt, nu era nevoie să numere, pentru că nimeni nu reuşise să-l domine. Doar că, din acea dimineaţă, asta nu mai era valabil când venea vorba despre femei. Nu prea reuşea să îi vadă chipul din cauza muschetei îndreptate spre pieptul ei şi a pălăriei cu boruri largi. Dar ce vedea îi era suficient ca să ştie că avea să o poată recunoaşte oriunde şi oricând ar revedea-o. Şuviţe lungi de păr roşcat îi atârnau pe lângă obraji, scăpate din strânsoarea cozii de cal ce-i acoperea umărul. Avea nasul drept, obrajii mânjiţi de noroi şi uzi de la ploaie, iar buzele i-ar fi fost, probabil, pline şi senzuale dacă n-ar fi fost atât de strânse, încât le pierise culoarea. Părea să aibă cel mult douăzeci şi ceva de ani.

— Te-ai holbat destul, frumosule. Fă paşi! Şi să nu te întorci. Cred că Scoţia e suficient de mare ca să ne putem evita.

Iat-o cum îi punea condiţii peste condiţii, cu toate că tot ea îl complimentase. Hmm…

— Cred că aş putea să te evit, acceptă el, privind-o cu atenţie în timp ce continua să se îndepărteze de ea. Dar rămâne de văzut dacă o s-o fac au ba.

— Vrei să mă pui la încercare, uriaşule? N-ai decât. Data viitoare, n-o să mai fiu aşa amabilă.

Dacă aşa era ea amabilă, probabil ar fi fost un spectacol să vadă ce însemna să fie nepoliticoasă. El continuă să se retragă, suficient de încet ca ea să înţeleagă, poate, că nu îl speriase câtuşi de puţin. Doar că, întâmplător, i se părea că era una dintre rarele ocazii când era preferabil să evite vărsarea de sânge. Până una, alta, se aventurase până acolo de unul singur.

Chiar şi aşa, tentaţia exista. Cât de greu ar fi fost să înconjoare clădirea şi să-i arate roşcatei ce însemna să îndrepte arma înspre un membru al clanului MacLawry! Atunci, ea sigur n-ar mai fi avut cu ce să se laude. Munro se opri la capătul fostului drum de acces, apoi continuă să se îndepărteze. Ar fi putut să o sperie de moarte, să arunce câteva ameninţări, dar, cu totul neaşteptat, luase decizia să se abţină. Să fie reţinut. Îl luase cu adevărat prin surprindere, iar asta merita un altfel de răspuns decât ameninţări şi pumni. N-ar fi vrut să o pună pe fugă înainte să afle cine era.

Când se îndepărtă îndeajuns de Haldane, îşi continuă drumul până ajunse în luminişul unde fusese împuşcat cerbul. Din pricina ploii, doar o vulpe descoperise leşul, dar o luă la fugă când îl văzu pe Munro apropiindu-se. Era şi cazul să-i arate cineva un pic de respect. După ce tranşă restul de carne, luă animalul pe umeri, porni către râul Shinaig, apoi spre nord, pe malul vestic, până când în faţă i se arătă castelul Glengask. Se îndreptă către intrarea ce ducea la bucătărie şi ciocăni până când Timothy, unul dintre valeţi, îi deschise.

— Am adus cina, mormăi Munro, trecând pe lângă valet şi ducându-se în bucătărie.

Doamna Forrest, bucătăreasa, curăţă degrabă masa,

iar el trânti leşul.

— Unde e partea din spate?

În bucătărie intrase Arran, fratele cel mijlociu, Minunat! Dacă el era acolo însemna că erau şi nevasta lui, Mary, şi plodul lor, Morag. De obicei, se bucura să-i vadă, dar în acea zi ar fi vrut să aibă câteva afurisite de minute doar pentru el.

— Mi-a fost foame, îi răspunse lui Arran.

— Cred şi eu, dacă te-ai apucat să mănânci vânat crud.

Munro pufni, se spălă pe mâini şi se îndreptă spre zona principală a casei. Mai bine se tăia felii şi se făcea friptură decât să recunoască faptul că o femeie cu o muschetă veche de cincizeci de ani îi luase faţa, îi omorâse prada şi apoi îl şi atacase prin surprindere. Nici prin gând nu-i trecea. Niciodată.

Arran, care avea un nas de ogar când era vorba să miroasă belelele, îl urmă.

— Doar nu te-ai dus singur, Ursule! Ştii bine că nu e voie.

— Dacă voiam companie, luam un câine de vânătoare. Owen, pregăteşte-mi baia! Să fie fierbinte, îi aruncă Munro valetului care tocmai îi ieşise în cale.

— ’Nţeles, stăpâne Urs. Staţi să vă iau puşca.

Munro îi dădu arma, cu ţeava în jos.

— Ai grijă, că e încărcată, îl avertiză.

— Deci? Ai omorât cerbul cu *ciomagul* înainte să-l mănânci? continuă Arran.

— Dacă ţii neapărat să ştii, atunci află că m-am întâlnit cu o femeie cu trei nepoţi şi le-am dat o halcă zdravănă de vânat pentru cină, îi aruncă Munro fratelui mijlociu. Ai şi alte întrebări despre cum mi-am petrecut dimineaţa?

Arran ridică mâinile, ca şi cum s-ar fi predat.

— Nu. N-am niciun chef să-mi smulgi capul de pe umeri. Hai, spală-te de sânge şi vino să joci biliard cu mine şi Lachlan!

— E şi Lach aici? Bănuiesc că şi Winnie. Şi micul Colin.

— Da. Şi Mary a mea, cu Morag. E vreo problemă, frăţioare?

Munro ridică din umeri.

— Nu. Dar, dacă aş fi ştiut că aveam să fim o armată de oameni, aş fi împuşcat un cerb mai mare.

— Sau poate n-ai fi mâncat jumătate pe drum spre casă, râse Arran, bătându-l pe umăr.

— Hai, cară-te! Cobor şi eu imediat.

Crescuse într-o familie numeroasă şi gălăgioasă, iar diferenţa pe care o făceau cei doi băieţei şi fetiţa, adică nepoţii şi nepoata lui, era că familia MacLawry şi, în cazul lui Lachlan şi a lui Winnie, familia MacTier aveau înainte un viitor care, cu nişte ani în urmă, era aproape de neimaginat.

— Piaptănă-ţi şi claia aia afurisită dacă tot te primeneşti. La cum arăţi, eşti numai bun de speriat copiii.

Ce ironie! Plin de sânge şi ud până la piele, ameninţat de o femeie cu muschetă, iată-l că se întorsese la plozii şi la nevestele de la castelul Glengask, unde viaţa devenise atât de… domestică. Cu doi ani în urmă, clanul MacLawry era cel mai puternic, de temut şi deschis la minte din Scoţia. În acea dimineaţă însă, putea să jure că îl auzise pe Ranulf cântându-i fiului şi moştenitorului său, William. Tocmai Ranulf, care dintr-o privire putea face un ditamai bărbatul să se scape în pantaloni.

Măcar Munro putuse să iasă la vânătoare, chiar dacă lucrurile nu se terminaseră prea bine. Ceilalţi din familie clar n-ar fi plecat singuri, riscând să dea peste vreun membru al familiei Gerden sau Campbell. Nu de când aveau copii la piept, neveste la braţ şi cântece de leagăn pe buze.

Se îmbăie, îşi puse un kilt şi o cămaşă, o pereche de cizme şi porni în căutarea lui Ranulf. Liderul clanului stătea sprijinit în pragul uşii camerei copiilor, admirând haosul provocat de cei mici şi de mamele lor. Şi, la naiba, zâmbea!

— Ran?

Marchizul se îndreptă de spate şi se întoarse spre el.

— Ai făcut bine să-i dai jumătate din vânat acelei

femei şi celor mici. Au mai mare nevoie de mâncare decât noi.

Normal că Ranulf auzise deja povestea. Nimic nu se întâmpla fără ştiinţa lui.

— Eu…

— Şi, data viitoare când pleci la vânătoare de unul singur, o să pun dulăii pe tine, continuă fratele său, arătând înspre cei doi câini mari întinşi pe hol, de parcă ar fi încercat să facă abstracţie de prezenţa copiilor. Chiar dacă suntem la pace cu clanul Campbell, sunt destui pentru care ai fi un trofeu de mare preţ.

Munro încuviinţă din cap. Şi-ar fi putut contrazice fratele, dar ştia că n-ar avea câştig de cauză. Era mai simplu să se prefacă de acord şi apoi să ignore avertismentul.

— Am ajuns până la mănăstirea Haldane, spuse el. Toată aripa de sud e făcută praf.

— Sunt atâţia ani de când nici nu m-am mai gândit la acel loc, răspunse marchizul, înclinând uşor capul. Cum de-ai ajuns aşa departe pe jos?

— N-am cedat nimănui locul, nu-i aşa? Mi s-a părut că văd urme de paşi. Destul de vechi, dar m-au făcut curios.

— Nu. N-aş risca să găzduiesc pe cineva acolo nici măcar pentru o noapte. Crezi că sunt probleme?

La naiba! Ultimul lucru pe care-l voia era ca marchizul să-şi trimită oamenii acolo şi să afle de fata care îl ameninţase cu arma.

— Mai degrabă, cred că nişte puşti din sat s-au dus să caute fantome şi spirite, cum făceam şi noi, zise el şi ridică din umeri. Data viitoare când o iau într-acolo, o să mă uit mai cu atenţie, ca să fiu sigur.

— Data viitoare când o iei într-acolo, să mergi cu Debny sau cu altcineva, ca să-ţi ţină de urât, răspunse Ranulf, aplecându-se să ridice un bebeluş cu plete negre care se îndrepta de-a buşilea spre câini. Nu risca aiurea, frate. Nu glumesc.

Preţ de o clipă, Munro îi privi când pe marchizul de Glengask, când pe fiul lui în vârstă de şapte luni. Era

următorul marchiz, viitorul lider al clanului MacLawry, şi momentan era din cale-afară de ocupat să umple de salivă cămaşa albă a tatălui său.

— Frate, mi se pare că am rămas singurul bărbat din familie care îşi asumă riscuri, spuse Munro, mângâind cu blândeţe urechea micuţului. Şi chiar ai nevoie de un bărbat capabil de aşa ceva.

— Ursule, eu…

— Ştii că am dreptate, Ran. Familia noastră a devenit foarte civilizată, dar lumea din jur, nu. N-am de gând să mă arunc cu capul înainte de pe o stâncă, dar nici nu m-am domesticit. Şi, dacă din când în când aleg să mă duc singur la vânătoare, aminteşte-ţi că am 27 de ani. Cred că sunt destul de matur ca să decid singur ce riscuri îmi asum.

Marchizul îl privi în ochi.

— Atunci, poate e momentul să-ţi găsim o femeie şi să te aşezi la casa ta.

— Hmm…

Lui Munro îi ajunsese. Deja avusese parte de prea multe ameninţări pentru o singură zi, aşa că se răsuci pe călcâie.

— Îţi sugerez să nici nu încerci dacă vrei să mă mai vezi vreodată. Când o să vreau o nevastă, o să-mi caut singur.

— Nu te-ai culcat deja cu toate fetele nemăritate din împrejurimi? întrebă fratele lui. Chiar nu ţi-a atras niciuna atenţia?

— M-am culcat abia cu trei sferturi. Iar roşcata în pantaloni nu era printre ele. E plăcut pentru o noapte, două, dar pentru toată viaţa? Gândul îmi dă fiori de groază, continuă el.

— Vremurile se schimbă, Ursule. Trebuie să te schimbi şi tu, altfel rămâi de căruţă.

Nu i se părea o alternativă neplăcută. În orice caz, faptul că nu avea nevastă şi plozi îi îngăduia să mai dea o tură la mănăstirea Haldane. Femeia în pantaloni spusese că locul îi aparţinea, deci asta însemna că se stabilise acolo.

Aşa că avea o bănuială că urma să o revadă şi, de

data asta, nu avea de gând să mai aibă garda jos.

capitolul 2

— Elizabeth, sunt eu! spuse Catriona MacColl, cu voce joasă, păşind dincolo de intrarea pe jumătate prăbuşită.

Intră în holul lung şi pătrunse în singura încăpere rămasă întreagă din vechea fortăreaţă. De fapt, relativ întreagă. Într-un colţ, tavanul era surpat, şi prin el se zărea cerul. Ploaia se scurgea pe zid, iar şiroaiele semănau cu nişte tentacule. Câteva hiaturi de lucru şi un ceainic stricat trăda faptul că acolo fusese cândva bucătăria. Nu se vedea să fi fost dotată vreodată cu un cuptor. Ultima dată când fusese locuită, o asemenea inovaţie încă nu exista. Existau însă un şemineu înalt de un metru, cu poliţe din oţel, şi un raft rotativ lipit pe la mijlocul peretelui mai lung. Încăperea era mare şi nu avea ferestre, şi, în zilele în care era la modă ca nobilii să mănânce mâncarea pregătită pe vatră, raftul rotativ ar fi fost mişcat de un servitor sau chiar de un câine.

Cum ea nu avea nici servitor, nici câine, ea doar împunse cu vârful cizmei mormanul de pături de lângă vatră.

— Elizabeth, ai pus apă la fiert? întrebă ea, deşi era limpede că pe foc nu era niciun vas.

Mormanul de pături se mişcă.

— Era un greier în apă.

Ochii căprui, cu gene lungi, clipiră sub o coamă de păr blond-închis.

— Bănuiesc că l-ai scos din apă şi ai pus-o la fiert, da?

Catriona trase în dreptul focului o masă veche cu trei picioare, puse vânatul pe ea şi începu să îl taie cu cuţitul pe care îl ţinea ascuns în cizmă. La naiba, trebuia să îl fi ascuţit. Parcă era nevoită să coasă cu o lingură.

— Doar nu sunt o barbară, răspunse Elizabeth MacColl cu accentul ei civilizat de londoneză. Am aruncat greierele în iaz.

Catriona îşi înăbuşi un căscat şi tăie carnea mai cu patos.

— Şi pe urmă te-ai dus şi-ai luat din nou apă, sper.

Păturile rămaseră inerte.

— Mi-ai spus să nu mă aventurez afară. Şi-n niciun caz n-am să folosesc chestia aia de curge pe pereţi.

— Dacă fierbeai apa, greierele murea, ştii?

— Dar imaginea lui înotând în apă n-ar fi murit în mintea mea, se înfioră Elizabeth. Zău aşa, nu puteam să stăm la un han? Ziceai că suntem pe pământurile clanului MacLawry. Ei acceptă fugari. Iar hanul ar fi fost un loc mai călduros şi mai uscat. Şi n-ai fi fost nevoită să vânezi şi să găteşti pentru cină.

— Mi se pare un loc mai sigur, răspunse Catriona. Eu, una, sunt obişnuită. Bun. Acum, taie ceapa cât mă duc să aduc apă.

— Desigur.

Elizabeth ieşi de sub pături. Purta o rochie frumoasă, din muselină galbenă, şi o haină mov, din lână, potrivită pentru cele mai pretenţioase saloane din Londra.

— Încerc să fiu de ajutor, să ştii. Dacă vei avea nevoie de cusut sau de brodat ceva, o să te bucuri că sunt aici.

— Mă bucur deja, gâscă ce eşti.

Catriona îşi îmbrăţişă sora mai mică, atentă să folosească doar mâna care nu era murdară de sângele vânatului.

— Nu înţeleg cum de te bucuri, continuă Elizabeth, începând să taie cu stângăcie ceapa în sferturi. N-am vrut ca prima mea scrisoare în cinci ani să fie o cerere de ajutor. Chiar am vrut să păstrăm legătura, aşa cum ne-am propus de la bun început.

— Şi eu aş fi putut să-ţi scriu măcar o dată, dar am fost amândouă prea ocupate, cred.

Faptul că nu păstraseră legătura însemnase şi diminuarea conflictului dintre cele două părţi ale familiei, şi amândouă erau conştiente de asta.

Elizabeth îşi trase nasul, iar Catriona nu putea băga mâna în foc că era de la ceapă sau de la emoţie.

— Când te-am văzut la uşă, Cat, am... Of, trebuia să scot greierul din oala cu apă.

Catriona îşi sărută pe frunte sora. Sora vitregă.

— Oricum sunt udă de la ploaie. Ar fi numai bună încă o plimbare.

Din depărtare se auziră tunete, parcă menite să-i tempereze optimismul. Dar, în acea zi, vremea era cel mai mic pericol care o preocupa. Nu se aşteptase să vadă un bărbat de aproape doi metri strecurându-se printre copaci ca un leu uriaş, brunet şi silenţios. Probabil luase de mult timp urma cerbului, la halul în care-i arătau veşmintele, dar ea stătuse pitită preţ de trei afurisite de ore, în aşteptarea unui vânat. Nu îndrăznise să se aventureze departe de locul unde îşi ascunsese sora. Fir-ar, ar fi trebuit să-l lase pe el să împuşte cerbul, dar nu i se păruse nici pe departe la fel de flămând ca ea. Iar când o lăsase să ia o parte din pradă şi să plece, crezuse că scăpase. Se gândise că un alt braconier nu avea să facă mare caz pentru un vânat ce se afla din belşug în zonă. Mai mult, ea nu era o căprioară nevinovată ieşită la păscut, iar el era mare cât un munte. Dar, în numele Sfintei Bridget, era foarte silenţios. Slavă Cerului că se uitase în urmă, cum făcea de obicei. Altfel, ar fi luat-o el prin surprindere. Îşi mască un fior. Nu avea de gând să-i dezvăluie lui Elizabeth pericolul din care tocmai scăpase.

Luă vasul pentru apă, traversă holul şi se opri în dreptul a ce rămăsese din uşa de la intrare. Vântul se înteţise, dar nimic nu părea nelalocul lui. Şi nu vedea nici urmă de uriaş. Spera că lucrurile aveau să rămână aşa. Fusese încântată să descopere acel loc ferit, în mijlocul sălbăticiei. Dar ştia că nu aveau să poată rămâne acolo multă vreme. Namila avea să se întoarcă împreună cu stăpânul lui şi, fără îndoială, aveau să le izgonească pe surorile MacColl sau mai rău.

Da, era aproape sigură că se aflau pe pământurile clanului MacLawry, dar, din punctul ei de vedere, acea familie era o legendă. Se spunea că Lord Glengask îi primea atât pe oamenii locului, cât şi pe fugari, pe cei care se

refugiau acolo după ce fugiseră de pe pământurile altor clanuri, unde casele le fuseseră dărâmate ca să facă loc păşunilor pentru oile lor afurisite.

Oftă. Glengask nu avea niciun motiv să le primească pe ea şi pe sora ei. Avea, în schimb, o grămadă de motive să le izgonească. Dacă ar fi fost singură, la acea oră şi-ar fi făcut deja bagajul şi dusă ar fi fost. Ar fi dispărut în sălbăticie. Numai că nu era singură şi nu ştia cât mai putea îndura Elizabeth viaţa în natură. Vechea clădire era aproape o ruină, era friguroasă şi plină de umezeală. Dar era, de departe, un loc mai prietenos decât altele în care se aflaseră în ultima vreme. La Londra, localnicii – sau, în fine, acei câţiva cetăţeni izolaţi cu care se intersectaseră la ore târzii din noapte – îi remarcaseră ţinuta. Aici, nimeni nu-i arunca o a doua privire. În afară de Elizabeth, desigur.

Se lăsă pe vine în dreptul firului de apă din spatele ruinelor şi umplu vasul. Se spălă pe mâini şi se şterse de pantaloni, apoi zâmbi. Se gândea la cât de necivilizată îi păruse lui Anne Derby-MacColl când sosise la Londra – să tot fi fost cinci săptămâni de atunci. Expresia mamei sale vitrege, o combinaţie care transmitea „Ţi-am zis eu!” şi mult, mult dispreţ aproape că o făcuse să râdă. Ei bine, probabil că doamna Derby-MacColl nu râdea acum câtuşi de puţin. Catriona chiar se mira că nu i se auzeau până în Scoţia ţipetele şi crizele de isterie.

Pantalonii pe care îi purta îi veneau bine şi îi ţineau de cald, dar era conştientă că, în acelaşi timp, atrăgeau atenţia asupra ei. Iar în acea zi chiar fusese remarcată. Era cazul să rezolve acea nouă problemă, în loc să-şi bată capul cu cele vechi. Prea bine. Avea să facă bagajele şi să le ducă în mica peşteră pe care o descoperise undeva la jumătatea văii. Ele aveau să rămână în clădirea în ruine, pentru că adevărul era că sora ei de 19 ani abia îşi putea prinde părul în coadă. Ideea de a dormi într-o peşteră ar fi făcut-o să leşine. Dacă şi-ar fi transportat lucrurile în peşteră, ea şi Elizabeth ar fi putut fugi degrabă dacă uriaşul şi-ar fi făcut din nou apariţia. Iar dacă nu apărea în următoarele zile, Catriona ar fi adus lucrurile din peşteră înapoi. Chiar dacă

era o ruină, acea clădire i se părea mai sigură decât o eventuală mutare pe teritoriul altui clan. Şi, cum iarna se apropia, aveau nevoie măcar de o bucată de acoperiş deasupra capului. O trecu un fior de neliniște. Meleagurile acelea erau foarte prietene cu iarna şi nici un alt anotimp nu le plăcea mai mult. Iernile lungi şi grele făceau parte din peisaj. Afară, era deja atât de rece, că îi dăduse lui Elizabeth cea mai groasă dintre pături. În câteva săptămâni, clădirea veche şi dărăpănată în care se adăpostiseră risca să devină la fel de periculoasă ca statul sub cerul liber. Catriona se încruntă şi făcu cale întoarsă cât putu de repede.

Elizabeth tocmai termina de tăiat carnea în cubuleţe. Catriona zâmbi şi puse oala deasupra focului. Sora ei nu avea idee despre traiul pe acele meleaguri, dar măcar încerca. Aşa că depindea de Catriona ca experienţa să fie cât se putea de suportabilă. Privi de jur-împrejur. Încăperea rămăsese aproape intactă, mai puţin partea dinspre vest a tavanului şi peretele de sub el, care aproape cedase şi mai că nu se prăbuşise peste camera alăturată. Dacă aveau să petreacă iarna acolo, era nevoie să facă nişte reparaţii. Bătrânul Tom şi fiul lui, Connor, ar fi rezolvat totul în cel mult o săptămână, dar ei erau la peste 150 de kilometri, şi ea nu i-ar fi trimis vorbă nici de-ar fi putut. Nu, era datoria ei şi trebuia să găsească o soluţie pentru ca locuinţa lor temporară să le ţină la adăpost faţă de vreme şi faţă de intruşi.

Dacă acel bărbat cât un munte vâna prin partea locului, poate că pe-acolo se afla un sat. Poate mai aproape decât credea. Hmm. Era riscant, dar avea nevoie de un ciocan şi de fierăstrău, plus de alte câteva lucruri.

Apa începu să fiarbă, iar Catriona spera ca dâra de fum să se piardă prin nori şi ploaie. Aruncă în oală carnea, ceapa şi ceva sare pe care-o şterpelise de la ultimul han unde poposiseră. Avea să fie o mâncare cât se poate de simplă, dar îndestulătoare.

— Îţi ies aburi din haine, remarcă Elizabeth. Sper să nu faci pneumonie, că… Nu ştiu ce m-aş face. Şi asta-i o

mare problemă, aşa-i?

— Nu e prima dată când stau în ploaie, Elizabeth, răspunse Catriona.

Se duse, totuşi, la bagaje şi scoase o pereche uscată de pantaloni şi o cămaşă.

Pe drumul dintre Londra şi Scoţia, lăsase destui bărbaţi fără haine, dar lăsase, ici-colo, câte un bănuţ care să compenseze furtişagul.

— Eşti mulţumită acum? îşi întrebă sora.

— Da. Mulţumesc!

Catriona profită de ocazie ca să strecoare în bagaj perii de păr şi un şal, dar şi alte câteva obiecte. Nu voia ca Elizabeth să aibă impresia că se pregătea să plece, ci doar că voia să facă un pic de ordine.

— Ce faci? o întrebă sora ei, parcă ghicindu-i intenţiile.

— Păi… mi s-a părut că am văzut pe cineva… recunoscu Catriona, străduindu-se să menţină un ton calm. Dacă va fi nevoie să plecăm de aici, vreau să fim pregătite.

Elizabeth îngenunche lângă ea.

— Cat, toate astea sunt din cauza mea. Nu trebuie să mă menajezi şi să îmi ascunzi unele lucruri. Mai ales dacă suntem în pericol.

— Nu-i vina ta. Este vina mamei tale. Tu doar ai avut curajul să spui nu. Cât priveşte restul, aş aprecia să mă laşi să fiu sora mai mare şi să-mi fac eu griji pentru amândouă.

— Deci *chiar* îţi faci griji.

— Sunt doar cu băgare de seamă, obiectă Catriona şi scoase un pachet de cărţi de joc. Facem o carte până e gata tocana?

— Da, te rog, zise sora ei zâmbind.

Două ore mai târziu, Catriona mânca stând turceşte pe podea, în vreme ce Elizabeth ocupa singurul scaun din casă. Purtatul de pantaloni, mersul la vânătoare, mâncatul cu mâna… Catriona îşi spunea că mama ei ar fi leşinat de jenă văzând toate acestea. Pe de altă parte, ştia din poveştile spuse de tatăl ei că mama ei, Caitir MacColl, era o femeie eminamente practică. Poate că ar fi fost de acord,

până la urmă, cu toate astea. Dacă nu cu circumstanţele, măcar cu reacţia fiicei ei. Cât despre tatăl ei, dacă Randall MacColl n-ar fi avut friguri, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dacă ar fi trăit, multe ar fi fost altfel.

Era convinsă de asta.

— Păcat că nu avem mai multe cărţi, rupse Elizabeth tăcerea, speriind-o un pic. Am putea citi seara, în loc să ne imaginăm ce s-o fi întâmplând la Londra. Sau în loc să ne gândim la ce-o să facem când vine iarna.

Deşi nu prea îi păsa de ce se petrecea la Londra, Catriona trebuia să îşi amintească, din când în când, că sora ei, cu toate că era tânără şi crescută în puf, nu era vreo idioată.

— Cred că, dacă facem câteva reparaţii, vom putea petrece iarna aici. Cât despre Londra, nu-ţi face griji, vei ajunge din nou acolo. Şi o să ai ce povesti, îi spuse, bătând-o uşor cu palma pe genunchi. Îmi pare rău că nu ţi-ai putut lua cărţile. Erau prea grele. Dar îţi voi face rost de câteva.

Nici ea nu îşi luase cărţile. Rămânea însă de văzut dacă aveau să-i lase camera aşa cum era. Morna, verişoara ei, pusese ochii pe ea, în special pentru că dădea înspre port şi înspre vasele ancorate acolo. Aşa că erau slabe şanse ca dormitorul să rămână al ei. Nu că avea vreo importanţă, pentru că nu avea de gând să se întoarcă. Cele trei cărţi pe care şi le luase, preferatele ei, erau pe fundul unui râu, unde nu le-ar fi găsit nicio persoană aflată pe urmele lui Elizabeth.

Catriona îşi îndesase restul bunurilor într-un sac de cartofi şi o geantă ponosită. La început, nu avusese doar cărţi, ci şi o mică sculptură din corn de cerb înfăţişând o vulpe, o rună ca să îi poarte noroc, câteva panglici pentru părul ei rebel. Toate i se păruseră obiecte utile când pornise la drum, spre sud, dar la întoarcere se dovediseră doar o bătaie de cap în plus şi o povară care le încetinea. Renunţase la ele fără ezitare. Elizabeth avea nevoie să-şi păstreze câteva lucruri drăguţe. Ea, în schimb, nu avea.

— Rămânem aici? o întrebă sora ei, cu o expresie neîncrezătoare.

— Da. Avem foc, vânat din belşug, sursă de apă în apropiere şi un acoperiş aproape întreg. Cred că o să reuşesc să-l repar cumva până dă prima zăpadă.

— Te ajut şi eu! zise Elizabeth.

Întregul plan depindea însă de matahala în kilt alb, negru şi roşu, care putea să o dea de gol în faţa căpeteniei de clan sau a arendaşului. Poate pe el ar fi trebuit să îl împuşte, nu pe cerb. Ar fi simplificat situaţia. Pe de altă parte, dacă s-ar fi apucat să omoare oamenii pentru că-i încurcau socotelile, ar fi trebuit să înceapă cu unchiul ei, ducele de Visford, şi cu mama ei vitregă. Iar atunci ar fi meritat orice belea i-ar fi apărut în cale.

Of! Era mai bine să plece. Clădirea era groaznică şi la un pas să cadă pe ele. Unde mai pui că rămăseseră suficiente tablouri vechi, aşternuturi şi alte obiecte stricate ca locul să fie straniu şi neliniştitor. Poate în următoarea vale găseau o colibă vânătorească neocupată peste iarnă. Un locşor care să aibă o fereastră, poate chiar două, un acoperiş întreg şi poate ceva de-ale gurii. Un loc unde nicio matahală n-ar fi ştiut de ele.

Dar de ce se gândea atât de mult la el? E drept că arăta rezonabil de bine – sau cel puţin asta fusese impresia ei. Îl văzuse doar din spate până în ultima clipă, când se întorsese spre ea şi o anunţase că erau şanse mari să revină.

— Haidamac prost! mormăi ea, punându-şi cuţitul la loc în cizmă.

— Ce-ai spus?

— Blestemam vremea. Aşa se face prin partea locului.

— Parcă-mi amintesc, chicoti Elizabeth.

Poate că îi cam rănise orgoliul uriaşului, dar, în definitiv, cine îl pusese să o urmărească? Şi doar îi spusese să îi dea pace, pentru numele lui Dumnezeu. Bărbaţii nu prea ştiau de vorbă bună când le era ameninţată bărbăţia, dar ea nu avusese de ales. Nu putea să stea ascunsă şi să-i dea ocazia să o descopere pe Elizabeth sau să le fure puţinul pe care îl aveau. Sau, şi mai rău, să o atace pe una din ele doar pentru că erau femei singure.

Era mai prudent să doarmă în peşteră şi să îşi ţină şi lucrurile acolo, dar nu era sigură dacă făcând asta nu îi provoca noi probleme lui Elizabeth, în loc să o ajute să scape de cele pe care deja le avea.

— O să mut o parte dintre lucrurile noastre, pentru orice eventualitate, spuse ea, punându-şi sacul pe umăr. Mă întorc într-un ceas. Îţi las muscheta, dar nu încerca să o foloseşti decât dacă nu ai de ales.

— Se întunecă!

— Nu-ţi face griji, ştiu încotro s-o apuc. Iar pe ploaia asta sigur n-o să dau nas în nas cu nimeni.

— Tocmai, o să fii singură în toată pustietatea asta!

— Ei bine, ştii bine că sunt cam ţicnită, dacă-mi amintesc corect cum mi-a spus mama ta când m-a văzut.

Ea şi nenumărate alte persoane pe care le cunoscuse de-a lungul anilor. Zâmbindu-i surorii ei, care o privea cu un aer deznădăjduit, căută într-unul dintre bagaje şi scoase singura carte pe care o păstrase.

— Poftim! O să te ţină ocupată.

— O! Poezii de Byron! Nu mi-ai spus că ai aşa ceva!

— Păstram cartea asta pentru o zi ploioasă. Ca asta de azi, dacă mă gândesc bine.

Când se întoarse, Elizabeth deja dormea în grămada ei de pături, focul aproape că se stinsese, iar ploaia se mai domolise. Catriona mai aruncă nişte lemne pe foc, îşi scoase hainele ca să le pună la uscat şi desprinse cu delicateţe cartea din mâna surorii ei.

Se cuibări sub pătura ei şi încercă să citească. Numai că, în liniştea aproape desăvârşită, mintea îi zbura aiurea, tocmai la uriaşul enervant şi extrem de musculos şi la pletele care-i picau dezordonat până aproape de umeri.

Mormăi şi începu să se foiască, trăgându-se cât mai aproape de foc. Căldura îi încălzea şi îi usca pielea. Continuă să citească până simţi că i se închid ochii. Dacă matahala le dădea iar târcoale, aveau să mai treacă zile bune până la următorul somn într-un loc călduţ şi uscat. Până când găsea un alt adăpost. Iar gândul la uriaş n-avea s-o mai bântuie.

— Hei! E cineva acasă?

Catriona simţi fiori reci pe şira spinării. Se ridică în capul oaselor, sub pătura subţire, şi luă muscheta. Chiar atunci observă, prin spărtura din tavan, că afară se înserina.

— Nu te mişca, îi şopti surorii ei.

Apoi se îmbrăcă în mare grabă şi o zbughi la fugă. Recunoscuse vocea. Data trecută îl lăsase să scape teafăr şi nevătămat. De data asta, se simţea ameninţată şi nu avea de gând să-l mai laşe să scape la fel de uşor.

— Roşcato! Ştiu că eşti aici. Am văzut fum ieşind pe horn.

Pasul următor avea să fie cu torţe şi flăcări. Felul obişnuit în care căpeteniile scoţiene scăpau de sătenii de care nu mai aveau nevoie. Oare cu câţi alţi bărbaţi venise? Nu cumva afară o aştepta însuşi Glengask, cu o duzină de acoliţi înarmaţi? Catriona se strecură pe scările aproape surpate ca să arunce o privire printr-una dintre nenumăratele crăpături din zid. Nu văzu decât pădurea. Liniştită, tăcută şi udă. Fir-ar să fie, dormise prea mult. Razele soarelui străpungeau norii grei, înspre est. Mormăi o înjurătură şi se mişcă repede spre următorul punct de observaţie – o fostă fereastră. Nici de aici nu văzu nimic.

Oare o strigase şi apoi se ascunsese? Încerca să o atragă în câmp deschis? Să o facă să iasă la vedere? La naiba!

Se duse la următoarea fereastră şi abia atunci îl văzu pe uriaş. Avea lângă el un câine de vânătoare al cărui cap aproape că îi ajungea la mijloc, dar ea nu putu zări pe altcineva. Doar nu era atât de prost încât să fi venit doar cu un câine.

— Ţi-am spus să te ţii departe! strigă ea. E ultimul avertisment!

Aruncă încă o privire şi îl văzu scrutând ferestrele de la etajul al doilea. Era limpede că o căuta. Era mai tânăr decât i se păruse deunăzi, iar barba neglijentă îi făcea chipul să arate suplu şi teribil de frumos.

— Ştii bine că nu eşti în siguranţă acolo, sus. Tot

etajul se poate surpa într-o clipită.

— Nici tu nu eşti în siguranţă afară, uriaşule, răspunse ea. Ai timp să te cari de aici până număr la cinci. Altfel, te paşte un glonţ în fund.

El nici nu se clinti.

— Nu te încăpăţâna aiurea, Roşcato. Am venit doar ca să-ţi aduc nişte pâine şi o pătură. Pun pariu că bătrâna mănăstire nu era un loc prea călduros şi uscat nici înainte să se prăbuşească.

Ea se lăsă şi mai mult pe vine, privindu-l printr-o spărtură în zid.

— Tu chiar te-aştepţi să te cred pe cuvânt, matahală?

El se încruntă.

— Mi se spune Ursul. Dacă nu te-ncurcă, aş prefera să-mi spui aşa în loc de namilă, matahală, uriaş sau mai ştiu eu cum.

— A, faci pe vecinul săritor? Lasă ce-ai adus şi vezi-ţi drum. Şi să nu te mai întorci.

De data asta, era aproape sigură că-i văzuse pe buze o urmă de zâmbet.

— Neah. Cred c-o să las înăuntru ce ţi-am adus. Vezi că pe câine îl cheamă Fergus. N-o să-ţi facă niciun rău dacă eşti cuminte. Şi nici eu n-am să-ţi fac rău.

Ba bine că nu! N-avea de gând să-i dea nici măcar ocazia să-i facă rău. Pe de altă parte, dacă nu cumva chiar avea să îl împuşte, trebuie să-l lase să intre. Nu era vreun laş, asta era limpede, dar concluzia n-o ajuta cu nimic. Ea, una, arăta şi vorbea ca o scoţiană. Se vedea că era de-a locului. Dar dacă Elizabeth deschidea gura, oricine şi-ar fi dat seama că era englezoaică. Sau, în fine, că fusese crescută în Anglia. Era un risc pe care nu şi-l permitea.

Nu apucă să se gândească la un plan, că el deja era cu un pas înăuntrul clădirii în ruine. La naiba cu toate! O luă în jos pe scări cât de repede putu, mulţumindu-şi din nou că alesese să poarte pantaloni. Clădirea asta în paragină nu era locul potrivit pentru o damă în rochie. Poate nici pentru un bărbat în kilt. Sau, cel puţin, aşa spera.

Iată-l că şi azi purta kilt, de data asta cu cizme, o

cămaşă albă simplă şi o haină neagră din lână. N-avea idee de ce, dar era până şi ea surprinsă de precizia cu care înregistrase toate detaliile apariţiei lui. Poate era ca-n proverbul cu duşmanul – să-l cunoşti şi să-l ţii cât mai aproape.

Catriona se strecură printre ruine până la intrarea din faţă şi îşi pregăti muscheta în timp ce aşa-numitul Urs sărea peste câţiva bolovani şi intra.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi permis să intri, îi aruncă ea.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut permisiunea, îi dădu el replica, apoi fluieră scurt.

Dulăul îşi făcu apariţia imediat şi-i veni la picior. Acum, că erau destul de aproape, Catriona observă cât de mari erau, atât bărbatul, cât şi animalul. Nu se putea hotărî care din ei era mai periculos. Chiar în acel moment, câinele de vânătoare făcu un pas spre ea şi mârâi, făcând-o să se înfioare.

— Fergus te sfătuieşte să laşi muscheta deoparte, comentă individul, cu un aer detaşat, punându-şi pe umăr sacul cu care venise. Iar eu te sfătuiesc să ţii cont de mesajul lui.

— Nu mă speriaţi nici tu, nici el. Dacă ai simţit nevoia să-mi dai de pomană, lasă pâinea şi pătura şi pleacă. Altfel, cineva o să fie împuşcat.

Dulăul mai făcu un pas spre ea, iar Catriona simţi că i se zbârleşte părul. Câinii scoţieni de vânătoare erau crescuţi să doboare cerbi şi căprioare. Ea, una, ar fi fost o pradă extrem de uşoară. Însă trebuia să gândească strategic, ca la şah. Câinele era arma lui, aşa cum muscheta era a ei. Oare cine avea să-şi folosească primul arma? Sau cine avea să cedeze primul?

Ochii lui de un verde-deschis zăboviră asupra ei câteva secunde lungi. Privirea îi era mai nuanţată, aproape contemplativă. Era altfel decât se aşteptase. Apoi bărbatul oftă şi pocni din degete.

— Fergus, culcat!

Câinele scoase un mârâit şi, vizibil nemulţumit, se întinse pe jos şi îşi lăsă capul uriaş pe labele din faţă.

— Prea bine, spuse ea, străduindu-se să nu arate cât de uşurată se simţea, căci încă era departe de a fi în siguranţă. Acum, vezi-ţi de drum, uriaşule!

— Ursule. Ţi-am spus doar.

— Bine, Ursule. Lasă sacul aici şi cară-te!

El se conformă, cu mişcări lente şi fără să o scape din priviri.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de mine, fătuco. Şi eşti bine-venită să stai aici oricât ai nevoie. La Glengask, toţi scoţienii sunt bine-veniţi câtă vreme au intenţii bune.

Ea pufni.

— Nu-mi spune că vorbeşti în numele marelui Lord Glengask. Scuză-mă că nu-ţi fac şi-o reverenţă.

— Cu pantalonii aceia pe tine? Asta chiar ar fi de văzut.

Ea se simţi jenată preţ de o clipă, apoi îşi dădu seama că el nu o privea câtuşi de puţin cu dispreţ. Asta o făcu să se simtă… straniu, îi dădea o senzaţie ciudată în stomac. Şi nu era sigură dacă îi plăcea sau nu.

— N-aş face-o nici dacă ai fi însuşi regele! îl repezi ea.

Nu-l sfida doar din vorbe. Continuă să ţină muscheta pregătită, iar Munro nu se deranja să-şi ascundă nemulţumirea. În numele Sfântului Andrei! Îşi potolise câinele şi îi adusese câteva lucruri de care clar avea nevoie. Şi, cu toate astea, tot o deranja prezenţa lui. Tocmai a lui, bărbatul pe care femeile din sat îl aleseseră patru ani la rând Regele de Mai. Bărbatul care în aceeaşi noapte se culcase atât cu Bethia, cât şi cu Flora Peterkin, fără ca vreuna să afle de cealaltă – sau să nu aibă parte de satisfacţia dorită.

Bineînţeles că vorbea în numele stăpânului locului, dar ceva îi spunea că nu ar avea nimic de câştigat dacă i-ar mărturisi că era fratele marchizului. Poate cel mult un glonţ în piept.

Codana roşcată îl nedumerea. Nu reuşea să o înţeleagă. Pe lângă atitudinea în general ostilă şi priceperea de a mânui arme de foc, părea imună la farmecul lui. Nu i se mai întâmplase să-i reziste vreo femeie. Nu i se mai

întâmplase să nu fie considerat atrăgător. Sigur, fata asta nu ştia nimic despre el, nu ştia cine era şi ce hram purta. Dar Munro considerase mereu că faptul că făcea parte din clanul MacLawry nu era prima lui calitate. Poate nici măcar a treia. Pentru un bărbat de aproape doi metri, numai muşchi, arăta chiar destul de bine, după umila lui părere.

Cel mai enervant era că, în timp ce el clar nu reuşise să o impresioneze, ea îi lăsase, în schimb, o impresie puternică. Altfel, n-ar fi stat acolo, cu o puşcă aţintită fix în dreptul inimii. Arran obişnuia să îl tachineze spunând că, dacă ceva nu putea fi mâncat, regulat sau pocnit, atunci acel ceva îi era absolut inutil lui Munro. Ei bine, pe acea femeie dorea s-o reguleze, aşa că era cât de cât de înţeles de ce era în continuare în preajma ei.

— Bine, plec, îi spuse într-un sfârşit, făcând un pas înapoi, când, de fapt, ar fi vrut să facă unul înainte. Nici mie nu mi-e frică de tine, Roşcato, dar îţi respect dorinţa. Şi nu trebuie să te temi de mine. N-am spus nimănui că eşti aici.

Ea înclină uşor capul şi îşi aţinti ochii căprui asupra lui.

— Nu mi-e teamă de nimic pe lumea asta, Ursule. Dacă mi-ar fi fost, te-aş fi împuşcat tocmai pentru că mi-ai spus că nu ai zis nimănui că sunt aici. Asta înseamnă că eşti singura mea ameninţare. Şi aş apăsa pe trăgaci tocmai ca să pun capăt bătăii de cap pe care mi-o provoci.

Prea bine. Recunoştea, în sinea lui, că nu fusese cea mai înţeleaptă mişcare să îi spună că îi păstrase secretul. Asta avea să-l înveţe minte să nu mai încerce să consoleze o femeie care nu cerea să fie consolată.

— Ai fi o vecină cam nesuferită dacă ai face-o, îi spuse el.

Avu impresia, preţ de o clipă, că zărise umbra unui zâmbet în colţurile buzelor ei, dar n-ar fi pus rămăşag. Nici nu-şi permitea luxul de a-i admira buzele ce păreau moi şi numai bune de sărutat sau ochii de un căprui atât de intens, încât se putea pierde în adâncimea lor. Nu prea era momentul să pice în admiraţie când obiectul admiraţiei avea puşca aţintită asupra lui.

— Parcă ziceai că pleci, îi reaminti ea. Ce mai aştepţi?

Munro nu se simţea pregătit ca întâlnirea să ia sfârşit, dar era conştient că nu era în avantajul lui dacă forţa nota în acea zi. Ar fi fost cel puţin riscant. Sigur, ar fi putut să-i smulgă arma din mâini, lucru care ar fi îndepărtat pericolul şi, în acelaşi timp, ar fi speriat-o pe ea de moarte. În schimb, n-ar fi îmbunătăţit câtuşi de puţin relaţia dintre ei.

— Bine, spuse el şi se îndreptă spre golul din zid unde cândva fusese uşa de la intrare. Dar ţine minte că sunt prietenos. Şi sunt un bun vecin. Nu e nevoie să pleci de-aici din pricina mea. Chiar nu-şi dorea ca, atunci când avea să se întoarcă, să găsească doar cenuşa din cămin. Şi nici să mă împuşti nu e nevoie, continuă Munro.

— Asta mă priveşte, răspunse ea pe un ton sec, lăsând uşor arma în jos, pe măsură ce el se retrăgea.

— Cât despre pâine şi pătură… Cu plăcere, Roşcato! îi mai aruncă el peste umăr. Aş aprinde o lumânare pentru tine la biserică, dar nu ştiu cum te cheamă. Sau poate o să mă rog la Sfântul Andrei s-o aibă în grijă pe nebuna aceea roşcată, cu ditamai puşca şi fără pic de maniere, care-şi face veacul la vechea mănăstire Haldane. Cred că o să priceapă despre cine e vorba.

Aproape că-i simţea enervarea şi frustrarea. Erau şanse bune ca următorul şi poate ultimul sunet pe care avea să-l audă să fie cel provocat de glonţul care avea să îi străpungă spinarea. Poate avea de-a face cu o provocare de care nu simţea neapărat nevoia. Atunci, o auzi cum răsuflă adânc.

— Cat, spuse ea atât de încet, încât cu greu se făcu auzită.

— Cum ai zis?

— Cum ai auzit, namilă. Poţi spune o rugăciune pentru Cat, dacă ţii morţiş. Dar să nu apari pe-aici să-mi povesteşti ce şi cum.

— Atunci, Cat să fie. Mai ai nevoie de ceva cât stai aici, Cat?

— Da, pufni ea. Nişte cărţi de Shakespeare şi şuncă afumată de porc mi-ar prinde bine. Poate şi-o linguriţă de

argint pentru budinca de la micul dejun. Dar, cum n-o să mai pui piciorul aici, o să mă descurc şi fără toate astea.

Munro îşi notă în minte ceea ce ea îi ceruse cu un sarcasm vădit. Era convins că îl considera un sătean sărac lipit pământului sau un braconier de rând. Era spre binele amândurora să nu îşi dezvăluie adevărata identitate. Cel puţin, deocamdată.

Cat. Măcar aflase ceva despre ea. Auzise de jocul de-a şoarecele şi pisica. De data asta, jocul era mai degrabă de-a Ursul şi Pisica[1]. Pentru că, indiferent ce-şi dorea ea, el nu avea de gând să o lase în pace.

capitolul 3

— Ursule!

Munro înjură în surdină, trecu sacul dintr-o mână în cealaltă şi se opri lângă scara principală, ca să-i dea timp lui Ranulf să-l prindă din urmă.

— Ai văzut că iar a început ploaia? întrebă el, înainte ca marchizul să spună ce avea de spus. Dacă o ţine tot aşa, mă tem că ne-aşteaptă o iarnă de coşmar. Mă duc la Lachlan şi Winnie. Ce zici, Lach o mai fi ştiind să vâneze acum, că e domesticit de un an?

Ranulf ridică dintr-o sprânceană.

— Întâi de toate, nu ştiu ce înţelegi prin domesticit. Doi la mână, cred că Lach se descurcă îndeajuns de bine. Am mai fost la vânătoare cu el. Dar mă tem că azi n-o să ştie la care capăt al armei e ţeava.

— Am priceput. O iau din loc.

— Avem deja un vânător pe domeniu, frăţioare. Nu-i nevoie să ne aprovizionezi tu pentru la iarnă.

Munro râse forţat şi merse mai departe.

— Zilele astea sunt mai multe guri de hrănit. Cred că lui Earcharn nu i-ar prinde rău o mână de ajutor, spuse, trăgându-şi pe el haina din piele de focă şi luându-şi pălăria

1 Cat, în limba engleză, înseamnă pisică.

cu boruri largi. Unde mai pui că eu, unul, nu-s încă domesticit. Nu pot să stau pe lângă casă, zâmbind tâmp la drăguţă-mea şi la plozi, pentru că n-am aşa ceva.

Cooper, majordomul reşedinţei Glengask, îi deschise uşa principală, iar el ieşi în ploaia deasă.

— Cât mai pot, am să-mi petrec timpul pe-afară, până vine iarna. Asta dacă nu te-ncurcă.

Munro auzi în spate paşii fratelui său şi îşi stăpâni cu greu o tresărire. Nu, nu avea darul vorbirii, la fel ca Arran. Spunea mereu franc ce gândea, pentru că în acest fel evita eventuale confuzii sau neînţelegeri. Şi nu era nici pe departe atât de bolovan cum îl credeau cei din familie. Doar că şi lor, şi lui le era mai uşor să lase impresia asta. Iar dacă de astă dată îl insultase pe Ranulf, nu fusese cu intenţie.

— Ursule!

Se opri, dar nu se întoarse.

— Mda?

— Ia-l pe Fergus cu tine!

Un val de uşurare îl cuprinse.

— Mulţam! spuse, îndreptându-se spre grajduri.

Fluieră, şi aproape imediat i se alătură cel mai mare din cei doi câini de vânătoare ai lui Ranulf.

— Sper să fii cuminte azi, prietene. Să n-o sperii pe Cat.

Asta cu toate că data trecută nu i se păruse că tânăra fusese din cale-afară de înspăimântată.

Câinele lătră scurt, părând să încuviinţeze. Faptul că fusese nevoit să se strecoare pe lângă Ranulf şi să scornească povestea cu vânătoarea îi cam dăduse planurile peste cap. Odată ce pomenise despre o aşa-zisă partidă de vânătoare cu Lord Gray, cumnatul lor, era nevoit să se ţină de acel plan. Ranulf avea enervantul talent de a mirosi minciuna şi de a merge până în pânzele albe ca să afle adevărul. Pe de altă parte, nu era o dramă să meargă să schimbe două vorbe cu prietenul lui cel mai apropiat. Trecuse ceva vreme de când vorbiseră despre altceva decât vârsta ideală pentru ca un plod să înveţe să

călărească.

În mod normal, n-ar fi contat că o domniţă s-ar fi stabilit la Haldane, dar Munro ştia că lui Ranulf nu i-ar fi convenit ca o străină, şi încă una foarte pricepută cu armele de foc, să fie atât de aproape de casă. Şi avea o idee destul de clară despre ce-ar fi spus fraţii lui dacă ar fi aflat că femeia aceea îl izgonise cu puşca – şi nu o dată, ci chiar de două ori.

Îşi prinse sacul de şa şi îşi struni armăsarul sur pe nume Saturn. Reşedinţa familiei Gray nu era tocmai în direcţia opusă faţă de cea spre care voia să se îndrepte, dar tot trebuia să facă un ocol de vreo câţiva kilometri. Una peste alta, însemna că vizita la Haldane trebuia să fie foarte scurtă, dar poate că era mai bine aşa. Fata îl avertizase să nu se mai întoarcă, dar nu avea cum să îl împuşte dacă nu îl vedea. Sau cel puţin asta spera.

De-a lungul anilor, se aventurase fără probleme în toate ungherele reşedinţei Gray fără să întâmpine vreun obstacol. Practic, o considera o extensie a propriului său teritoriu. Aşa că nu mică îi fu mirarea când Dodge, majordomul, îi blocă accesul.

— Unde-i Lach? întrebă Munro, mângâindu-l pe Fergus.

— În bibliotecă, domnule, răspunse servitorul pe un ton şoptit.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, domnule… Doar că… Ei bine… Nu, doar că… Ei bine, conaşul Colin a fost cam agitat şi abia acum s-a mai potolit. Lady MacTier a reuşit să adoarmă şi…

— Am priceput, o să vorbesc încet, şopti Munro degrabă.

Nu avea niciun chef să asculte detalii despre cât plânsese plodul lui Lachlan şi al Rowenei în acea zi. Sora lui fusese ea însăşi un copil dificil şi plângăcios. El avea opt ani, şi zbieretele ei îi zgâriau zi de zi urechile.

— Mulţumesc, stăpâne, apreciem că sunteţi aşa înţelegător.

Şi atât de puţin dornic să audă chirăielile încă unui

bebeluş. În numele Sfântului Andrei, era deja sătul de ce-i auzeau urechile în fiecare zi de la William, fiul lui Ranulf şi al lui Charlotte. Înclină uşor capul înspre majordom, urcă scările şi o luă pe holul ce ducea către bibliotecă. Uşa încăperii era întredeschisă. Se strecură înăuntru, închise cu grijă, apoi înlemni.

Lachlan MacTier, viconte de Gray, stătea în dreptul unei ferestre şi se legăna înainte şi înapoi, pe vârfuri şi călcâie. Arăta de parcă scăpase de la balamuc, iar în braţe ţinea un ghemotoc de pături din care un braţ mic, cu pumnul strâns, se ridica aproape ameninţător.

Când vicontele îl zări pe Munro, ochii lui verzi, cu o expresie de obicei cinică, se făcură mari de uimire.

— Nu care cumva să îndrăzneşti să vorbeşti altfel decât în şoaptă, şuieră, ferind bebeluşul într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să îl pună la adăpost de explozia de cuvinte pe care o anticipa din partea cumnatului său. Iar tu, Fergus, un sunet să nu scoţi! i se adresă vicontele câinelui.

Dulăul se aşeză imediat în poziţia culcat, cât mai aproape de uşă.

— Afurisitul tău de valet mi-a zis deja să nu ridic vocea, mormăi Munro, aşezându-se pe un scaun în dreptul şemineului.

Văzu pe rafturile de pe un perete mai multe sticle de băutură. Era tentat să tragă o duşcă, dar prezenţa unui plod de şapte luni şi faptul că era abia nouă dimineaţa parcă nu mergeau cu un pahar de whisky.

— Bun, spuse Lachlan, apropiindu-se încet. Ce cauţi pe-aici?

— Venisem să te iau la vânătoare. Dar dacă aş fi ştiut că între timp te-ai transformat într-o muiere…

Insulta parcă nu avea acelaşi impact spusă în şoaptă, dar felul în care Lachlan se încruntă indica, fără doar şi poate, că săgeţile lui Munro îşi atinseseră ţinta.

— Soaţa mea doarme pentru prima dată în douăzeci de ore, murmură vicontele, iar fiu-meu, la fel. Dacă ai impresia că însurătoarea te înmoaie, ia încearcă să-ţi păstrezi cumpătul o zi întreagă când toată lumea-n jur

plânge şi zbiară.

— Păi…

— Colin mi-a adormit în braţe, şi-o să-l ţin în braţe până-mi cad mâinile sau până se trezeşte zâmbind şi odihnit. Ai vreo problemă?

Munro clătină din cap.

— Recunosc că nu vorbeşti ca o muiere, spuse el, dar tot ţii un plod în braţe, când ai putea să vânezi. Sau să călăreşti. Sau să joci cărţi ori biliard.

— Cară-te, Ursule, şopti Lachlan. Nu am cum să-ţi explic cum e să simţi că ţi-ai da viaţa pentru femeia ta şi pentru fiul tău. Şi-n niciun caz nu am cum să-ţi explic în timp ce amândoi dorm.

Aşadar, în acea zi, nimeni nu-l voia în preajmă. Era ciudat că, ştiindu-se cu Lachlan de-o viaţă, simţea, în acele momente, că avea mai multe în comun cu pisica aceea sălbatică ce trăia printre ruinele mănăstirii Haldane.

— Ştiu că n-am ce căuta acolo unde se vrea linişte şi pace, răspunse el, amintindu-şi să vorbească încet. Eu sunt doar bruta de care e nevoie când trebuie băgată spaima-n oameni.

Munro se îndreptă spre uşă, iar Fergus se ridică.

— Ursule, ştiu că nu-ţi place gândul de a te domestici, dar…

— Nu-mi place gândul că nu-s apreciat. Că lumea mă ia de-a gata sau că ar fi ceva greşit la mine doar pentru că nu-mi doresc ce aveţi voi. Aşa că vezi-ţi de legănat şi de cântece de-adormit copiii. Mă duc să omor ceva mare şi fioros.

Şi-ar fi dorit nespus să trântească uşa la plecare, dar n-ar fi făcut decât să întărească opinia familiei, care-l considera o brută grea de cap şi iute la mânie. Aşa că o lăsă deschisă şi coborî scările, iar când Dodge îi înmână haina şi pălăria, se mulţumi doar să încline din cap şi deschise uşa de la intrare.

La naiba! Crescând alături de doi fraţi, o soră şi de Lachlan, se obişnuise să aibă mereu pe cineva cu care să vorbească, să se ia la întrecere sau cu care să bea. Iar

acum, cu toţii îşi găsiseră pe câte cineva şi îl lăsaseră simţindu-se blocat, mai mult ca oricând, în rolul lui. Doar că de data asta avea mai mulţi oameni de protejat. Trebuia să fie mai puternic şi mai ameninţător în vorbe şi-n fapte, pentru ca privirile invidioase să se aţintească doar asupra lui. Nu-l deranja. Ba chiar îi convenea. Doar că şi el, şi familia lui ajunseseră să creadă că era doar o namilă gălăgioasă şi gata să sară la bătaie. Şi nimic mai mult. Singura persoană care ştia despre el doar ce alesese el să îi arate era pisica aceea sălbatică roşcată. Se întreba dacă ea găsise darul pe care i-l lăsase în prag şi dacă era cumva prea devreme să meargă şi să o întrebe direct.

*

— Nu am foarfecă, mormăi Elizabeth. Îmi dai cuţitul tău?

Catriona şterse lama cu mâneca de la cămaşă şi îi dădu surorii ei cuţitul. Elizabeth reteză firul de aţă, apoi îşi admiră opera. Se vedea că pantalonul era peticit la genunchi, n-avea cum să mascheze asta. Dar peticul dreptunghiular era bine tăiat şi cusut. Chiar mai bine decât restul pantalonului.

— Treabă bună, comentă Catriona.

— Mulţumesc! Elizabeth zâmbi. Dacă viitoare, să nu uităm să luăm o foarfecă. Va simplifica lucrurile.

Nu, zău, data viitoare când vor simţi nevoia să fugă şi să caute adăpost în sălbăticia Scoţiei, avea să încerce să fie mai bine pregătită. Şi mai… neînduplecată. N-avea să se mai lase amuzată, nici măcar un pic, de namile care-i aduc pâine proaspătă.

Luă o bucată din pâinea pe care i-o lăsase Ursul cu o zi în urmă. Îi adusese şi o bucată de unt, iar ea şi Elizabeth o folosiseră pe toată. Chiar dacă vremea era rece, merindele n-aveau să reziste mult timp, trebuiau consumate degrabă. Până de curând, pâinea i se părea un aliment banal. Era pâine, atâta tot. Dar tot călătorind cu poştalionul sau în căruţe cu fân şi procurându-şi hrana de

pe unde apuca, ajunsese să privească lucrurile altfel. Iar pâinea din care mânca în acele momente chiar era ieşită din comun. Nu avea nici crustă arsă, nici miez necopt. Era perfectă. Era pâine de bogătani. Sau măcar de oameni înstăriţi. Iar asta îi trezea curiozitatea. Voia să afle cum făcuse Ursul rost de aşa ceva. La cum era îmbrăcat, era un sătean de rând sau un braconier. Mişcările lui aveau forţa şi graţia unui vânător iscusit, în ciuda umerilor laţi şi a staturii înalte.

Oare furase pâinea? Sau o căpătase din bucătăria stăpânului? Poate era vânătorul domeniului Glengask, cu toate că nu i-ar fi convenit să îl ştie aşa aproape de nobilimea din partea locului.

O trosnitură puternică şi sumbră se auzi din măruntaiele clădirii, iar Elizabeth se zgribuli sub pătură. Catriona aprecia faptul că ştia, datorită lui, cum se numea locul unde găsiseră adăpost, dar n-o încântase să afle că fosta mănăstire era bântuită. Iar Elizabeth auzise şi ea când matahala îi povestise ce şi cum. Fantomele ar face bine să se ţină departe de ele. Era prea ocupată cu lucruri cât se poate de lumeşti ca să îşi bată capul din pricina unor năluci.

— Ai auzit? şopti sora ei.

— Mda. Probabil e de la treptele alea aproape rupte, răspunse ea. Dacă pică singure, măcar n-o să mai trebuiască să le smulg eu când o să repar acoperişul.

Afurisit fie uriaşul că pomenise despre fantome în aceeaşi frază în care-i spunea că era bine-venită să locuiască acolo. Sperase oare ca ea să leşine? Sau că avea să îi sară speriată în braţe? Ba bine că nu! Două, trei fantome n-aveau s-o pună pe fugă. Oricum, dormea iepureşte, iar dacă se întâmpla să o înfioare o răceală, alta decât cea provocată de vânt sau de curent, nu avea de gând să recunoască asta vreodată.

Îşi trase pe ea pantalonii umezi şi peticiţi şi îşi puse cizmele. Bun. Se simţea mai capabilă astfel îmbrăcată.

— Mă duc după apă, îi spuse lui Elizabeth în timp ce-şi băga cămaşa în pantaloni şi îşi punea pe umeri o pătură roasă. Parcă am văzut şi ceva zmeură în nişte tufe de la

marginea pajiştii.

— Pot să vin şi eu?

— Elizabeth…

— Da, ştiu, trebuie să stau ascunsă. Dar nu sunt copil, am 19 ani, şi toată povestea asta… pericolul în care te bagi doar pentru mine… Unde mai pui că plouă, uriaşul acela nu s-a întors… înnebunesc aici, chiar dacă îmi ţine Byron companie.

Într-adevăr, uriaşul nu se întorsese.

— Nu-s prea sigură că Byron e compania potrivită pentru o fată gata-gata să înnebunească, recunoscu ea. Prea bine atunci. Vii cu mine, dar trebuie să te ţii aproape şi să faci exact ce îţi spun.

— Promit!

Elizabeth îşi înfăşură o pătură pe umeri şi o ridică apoi până deasupra bărbiei. Ştia că n-avea să îi fie mai cald aşa şi nici nu avea să fie ferită de ploaie, dar măcar râul şi pajiştea erau aproape.

Catriona îşi luă muscheta şi îşi conduse sora spre ieşirea din mănăstirea Haldane. Elizabeth ducea găleata, ceea ce îi făcea Catrionei misiunea mai uşoară, dar îi sporea îngrijorarea de a fi ieşit din ascunzătoare. Era conştientă de riscuri, iar tatăl ei o învăţase să aibă grijă de ea. De când plecase de acasă, din insula Islay, se simţise mult mai în vârstă decât cei 24 de ani pe care îi avea. În acelaşi timp, avea senzaţia că diferenţa de cinci ani dintre ea şi Elizabeth era mai mare în realitate decât pe hârtie. Îşi dăduse seama imediat că trebuia să aibă grijă de sora ei, să o apere şi să se ocupe de nevoile ei. În Scoţia, mimozele nu prea aveau viaţă lungă.

Pârâul era, de fapt, un firicel de apă ce izvora de sub o stâncă, la câteva sute de metri de ruine, dar apa era proaspătă, rece şi bună. Faptul că avea acces la o sursă de apă o convinsese să aleagă acel loc pentru a se adăposti. Asta şi faptul că era izolat.

— Pune vasul aici şi aşteaptă să se umple, spuse cu blândeţe, parcă nedorind să tulbure liniştea din jur.

Apoi îşi continuară drumul până când ajunseră la

marginea unei pante abrupte dincolo de care se întindea o pajişte în nuanţe de verde şi mov. Undeva în depărtare se vedea o cireadă de vaci, iar un gard le ţinea la distanţă de panta periculoasă. Dacă ar fi fost nevoite să petreacă iarna acolo, trebuia să găsească o modalitate să transforme una dintre acele vaci în friptură. Lucru care avea să fie mai periculos decât să braconeze pe domeniul stăpânului Glengask. Merseră prin iarba udă, care le ajungea până la genunchi, iar lângă gard găsiră câteva tufe de zmeură la care vacile nu reuşiseră să ajungă. Multe dintre fructe erau deja trecute, dar reuşiră să găsească şi unele comestibile. Elizabeth mâncă, apoi se ridică.

— Nu înţeleg de ce mama refuză să vină în Scoţia chiar şi în vizită. E atât de frumos aici. Iar când îmi scriai despre adunările clanului MacDonald şi despre bâlciuri… îmi pare rău că nu eram mai mare, ca să îmi amintesc mai multe din ce-mi povesteai.

— Ei, după ce faci 21 de ani, poţi veni aici când pofteşti. Catriona se forţă să zâmbească. Evitase să menţioneze că ea, una, nu avea să fie pe-acolo. S-ar putea ca după iarna asta să nu mai vrei să pui vreodată piciorul în Scoţia, adăugă ea.

— O să vreau, din moment ce tu vei fi aici. Sora ei puse fructele de pădure într-o batistă. Singurul lucru bun din toată tărăşenia asta e că suntem din nou împreună. Dintre toţi cei pe care îi cunosc, toţi cei care mă invitau la petreceri şi la serate şi-mi spuneau ce prietenă dragă le sunt, nimeni nu mi-a sărit în ajutor. Tu, în schimb, ai venit imediat ce ţi-am cerut ajutorul.

Într-o bună zi, Catriona avea să îi spună lui Elizabeth cât de potrivit fusese momentul în care primise scrisoarea. Dar, pentru moment, sora cea mare se mulţumi să mănânce încă unul dintre micile fructe.

— Bineînţeles că am venit. E drept că nu suntem surori după mamă, dar Randall MacColl a fost şi tatăl meu, şi al tău, aşa că suntem surori de sânge. Să mergem acum, înainte să păţim cine ştie ce.

Carnea rămasă le mai ajungea pentru două zile, după

care trebuia să plece din nou la vânătoare. Dacă ar fi avut sare sau o afumătoare, ar fi putut păstra carnea mai multă vreme. Dar nu aveau nici una, nici alta. Dacă uriaşul n-avea să se întoarcă, putea transforma micuţa cămară din spatele aripii estice a clădirii într-un loc de sărat şi păstrat carnea. Nu era prima dată când regreta că nu petrecuse mai mult timp în preajma măcelarului din sat, de la care ar fi învăţat una-alta. O idee tot avea, datorită tatălui ei, dar se îndoia că, atunci când o învăţase câte puţin din toate, el îşi imaginase că într-o bună zi ea avea să se afle în situaţia actuală.

Când ajunseră la zid, Catriona îşi ajută sora să treacă de cealaltă parte, apoi trecu şi ea. Se opri însă brusc. Lângă intrarea pe jumătate surpată era un sac mare. Părea plin. Şi greu. Catriona simţi că inima începea să îi bată mai tare. Puse o mână pe pieptul surorii ei, cerându-i să se oprească.

— Aşteaptă aici, îi spuse, lăsând jos vasul cu apă şi strângând mai tare în mână muscheta.

În jur nu auzea decât foşnetul pădurii şi şuieratul vântului. Oare sacul era acolo de când plecaseră la drum? La naiba, nu ştia. Nu fusese atentă la sacii burduşiţi şi camuflaţi în găurile din zid. Rămase nemişcată, cu urechile ciulite, încercând să depisteze cel mai mic zgomot străin, cea mai mică mişcare. Apoi se lăsă pe vine şi, cu mâna rămasă liberă, desfăcu băierile sacului. Din el căzură câteva pachete înfăşurate în hârtie groasă. Înjură, le băgă la loc şi ridică desaga.

— Iei tu apa? îi ceru surorii ei.

— Da. Astea sunt de la amicul tău uriaş? întrebă Elizabeth, ridicând vasul cu apă şi urmând-o în fosta mănăstire.

— Nu e amicul meu. Nu e nimic pentru mine.

Catriona intră în bucătărie, atentă la fiecare umbră.

Nu lipsiseră mult, dar nici măcar unui individ masiv nu i-ar fi fost greu să găsească degrabă o ascunzătoare printre ruine. Auzi, amicul ei uriaş. Ha! Îi dădu surorii ei cuţitul pe care îl ţinea ascuns în cizmă.

— Mă duc în recunoaştere, să văd dacă e cineva în

clădire. Tu strigă-mă dacă auzi ceva.

Se gândea că sacul putea fi o capcană. Dacă nimeni nu-l lua, el ar fi crezut că ea plecase din acel adăpost temporar. Însă ea nu voia să îl lase acolo. Oricine ar fi trecut prin zonă l-ar fi putut vedea, şi i s-ar fi trezit curiozitatea. Dar nu îi convenea nici să primească daruri nesolicitate, în caz că asta era în sac, de la un bărbat care nu îi datora nimic şi care nu putea să-i aducă decât necazuri în plus. Nu zări niciun uriaş pândind printre zidurile de piatră, aşa că se întoarse în bucătărie. În nări îi veni mirosul de pâine proaspătă. Îi lăsa gura apă. Elizabeth golise sacul şi pusese conţinutul pe masa de lucru. Catriona se încruntă, dar numai pentru câteva clipe. Nu ceruse să primească acel sac şi nu avea pretenţii asupra lui. Chiar dimpotrivă.

— Vai, scumpo! exclamă sora ei, desfăcând unul dintre pachete. Să fie oare... O, da! E o carte! O scoase repede din învelitoare şi citi: Shakespeare, *Opere complete!* Îţi dai seama? O să ne putem citi una alteia toate piesele!

Hmm. Ce sătean amărât sau ce braconier citea Shakespeare? Poate furase cartea. Caz în care proprietarul de drept ar putea-o învinui pe ea dacă o găsea careva asupra ei. La naiba, individul chiar nu le făcea vreun favor. Şi nu era câtuşi de puţin încântată de veselia din glasul surorii ei. Expiră adânc, luă cel mai mare şi mai greu dintre pachete şi îl desfăcu. Apoi rămase mască.

— Ce este? întrebă Elizabeth, băgând mâna în sac pentru a lua şi ultimul pachet, care produse un fel de clinchet.

— E şuncă de porc. Afumată.

Era suficientă cât să le ajungă vreo două săptămâni dacă erau chibzuite. În acele locuri, o şuncă precum asta, ce arăta şi mirosea atât de bine, valora cât greutatea ei în aur. Oare cum de reuşise matahala să facă rost şi de Shakespeare, şi de o aşa bucată de carne, în doar o zi?

— Se pare că ne-am găsit un protector. Un binefăcător, comentă sora cea mică, arătându-i Catrionei un săculeţ cu sare, un borcan cu miere şi o pelerină din

piele de focă. N-o să ne mai udăm până la piele data viitoare când plouă.

Când Elizabeth desfăcu pelerina, din ea căzu un obiect metalic. Catriona simţi că inima îi stă-n loc, apoi o ia la galop. Era o lingură de argint.

La naiba! Da, chiar ea ceruse aşa ceva, dar, în primul rând, glumise şi, în al doilea rând, ei bine, nu se aşteptase ca el chiar să îi procure aşa ceva. Ridică lingura şi o studie la lumina focului. Avea gravată litera G, în linii elegante şi cursive ce se terminau cu forma unui trandafir.

— La naiba! repetă, de data asta cu glas tare, aruncând-o iar.

— Ce e în neregulă?

— Lingura asta îi aparţine marchizului de Glengask. Sau, în fine, familiei lui.

— Crezi că individul acela, Ursul, a furat-o?

— Ori a furat-o, ori e a lui de drept. Niciun sătean sau braconier n-are cum să-şi permită aşa pâine bună, ca să nu mai punem la socoteală mierea, şunca sau pelerina. Dacă e hoţ, atunci oamenii lui Glengask îi vor lua urma şi vor ajunge la noi. Dacă face parte din familia Glengask, le va spune celorlalţi despre noi. Aşa că nu ne rămâne decât să ne luăm tălpăşiţa.

— Bine, dar a zis că putem rămâne. Că suntem bine-venite aici.

— Şi ducele de Visford a zis că poţi să devii soţia lui. Că eşti bine-venită să-i devii mireasă. Crezi că din mărinimie?

Regretă imediat că făcuse acea comparaţie, căci Elizabeth începu să tremure şi să-şi strângă pătura în jurul umerilor. Aşa că tăcu din gură şi îşi luă sora în braţe. Elizabeth era cine era, indiferent de ce ştia, indiferent de ce i-ar fi spus cuiva mai în vârstă sau mai puţin… delicat, înainte de toate, Elizabeth avea nevoie de protecţia şi de grija ei.

— A fost o comparaţie nepotrivită, spuse ea încet. Acest individ, Ursul, nu a făcut nimic care să ne ameninţe direct. Sunt îngrijorată doar că ne ştie ascunzătoarea. E

drept că de tine nu ştie, m-a văzut numai pe mine. Dar aş prefera să nu ştie nimeni unde suntem sau pe unde-am trecut. Aş prefera să nu bănuiască nimeni unde ar putea da de noi.

— Dacă tot crezi că toată lumea, dar absolut toată lumea, ne vrea răul, ce rezolvăm dacă mă ţii departe de Londra până ajung la majorat? replică sora ei. La cum gândeşti, nu voi fi niciodată la adăpost, şi vom trăi ca două fugare până la sfârşitul vieţii, tremurând şi ascunzându-ne în cine ştie ce hrube sau peşteri.

Catriona tocmai se pregătea să-i propună să petreacă noaptea în peştera unde ascunsese proviziile. Chiar nu i se părea că era exagerat de prudentă.

— Poate e doar un uriaş bun la inimă, spuse ea după câteva momente. Sau poate vrea să rămânem aici până află despre două femei dispărute şi despre recompensa care se oferă pentru găsirea lor. Nu ştiu care e adevărul, dar ar fi o mare nesăbuinţă să ignor cu totul vreuna din posibilităţi.

Elizabeth ridică lingura de pe podea.

— Sunt sigură că mama chiar oferă o recompensă pentru găsirea mea, oftă ea. Doar că… locul acesta e cel mai izolat şi sălbatic în care-am fost vreodată. Dacă tu crezi că aici nu suntem la adăpost, sunt de acord că trebuie să plecăm. Dar ce ne facem când o să ajungem într-un loc atât de distrus, încât o să ni se pară mai convenabil să ne predăm?

„Niciodată.” Ea, una, nu s-ar fi predat niciodată. Dar era învăţată cu greutăţile şi cu asprimile vieţii, învăţase să tragă cu puşca pe când arma era aproape mai mare ca ea. Învăţase cum să trăiască folosind ceea ce îi oferea pământul, pentru că aşa făcuseră toţi aprigii şi independenţii ei strămoşi. Fusese crescută de un tată pentru care rochiile elegante şi vesela de porţelan nu făceau nici cât o ceapă degerată. Şi, în general, nici femeile. Privi câteva clipe profilul surorii ei. Diferenţele dintre ele nu aveau legătură doar cu cei cinci ani care le despărţeau.

— Bine, atunci, rămânem aici. Întrerupse exclamaţiile surorii ei dând un pumn straşnic în masă. Deocamdată! Dacă uriaşul face mai mult decât să ne lase la uşă pâine şi miere sau dacă mai vine cu cineva, atunci duse suntem. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, încuviinţă Elizabeth.

Deodată, răsună un tunet puternic, ca pentru a confirma înţelepciunea acelor vorbe. Vibraţia fu atât de puternică, încât câteva pietre se desprinseră din zidurile şubrede. Apoi începu să toarne cu găleata. Apa şiroia pe horn, căzând peste foc şi ameninţând să îl stingă. Dintr-odată, se porni grindina. Bucăţile de gheaţă sunau ca nişte mici proiectile de tun. Bun. Rămăsese stabilit. Refuza să creadă în intervenţia divină. Dacă într-adevăr exista, era cazul să-şi fi făcut prezenţa cu câteva săptămâni în urmă. Chiar nu avea de gând să rişte vieţile amândurora fugind din ascunzătoare în timpul unei furtuni cu grindină.

Nu ştia ce spera să obţină aparent generosul lor vecin lăsându-le daruri la uşă. Oricum, îşi făcuse şi ea propriile socoteli. Iar ele nu presupuneau ca ea şi Elizabeth să facă prea mulţi purici la mănăstirea Haldane. Nu voia să-i dea matahalei ocazia să le bage-n bucluc. Avea suficiente griji pe cap şi fără el.

*

Munro intră în bucătărie, iar bucătăreasa se încruntă.

— Nu din nou, stăpâne Urs! spuse ea.

— Nu ce? răspunse Munro cu ochii la polonicul uriaş cu care femeia îl ameninţa.

— Nu-mi spuneţi că vă e foame iar. Jur că aţi mâncat jumătate de vacă la micul dejun.

— Sunt în creştere, doamnă Forrest, zise el şi înşfăcă o tavă cu biscuiţi proaspăt copţi.

Polonicul îl lovi nemilos peste degete.

— Sunt pentru copilaşi şi mamele lor!

El se strâmbă şi îşi flexă degetele.

— Pleacă de-aici, femeie nebună! Văd bine că mai ai o

tavă la copt. Plozii n-o să moară de foame. Nici măcar n-au dinţi să mestece biscuiţi!

— Dar mamele lor au!

Le ignoră pe bucătăreasa pornită să-l înfrunte şi pe ajutoarele care se forţau să nu izbucnească în râs şi se străduiau să-şi găsească ceva de lucru. Deschise un borcan, dar mirosul îl făcu să se dea înapoi, îngrozit.

— Ce mama dracului sunt astea?!

— Frunze uscate de dafin. Lasă-le acolo!

Puse capacul la loc.

— Ai face bine să ai grijă unde-ţi pui ierburile otrăvitoare, doamnă Forrest!

— Nu-s otrăvitoare. Pleacă de-aici, brută ce eşti!

— Bine, plec. Dar numai dacă-mi faci nişte fiertură de ovăz fierbinte să iau la pescuit. Şi dă-mi şi-o pâine. Şi frige-mi găina aia de colo, mai spuse el, după ce dădu roată cu privirea.

— O găină întreagă?

— Mda. Nu mă mai satur de mâncarea gătită de matale.

Femeia trupeşă roşi violent.

— Aşa ai zis şi acum două zile când ai golit cămara. N-am fost flatată nici atunci, cum nu-s nici acum.

Dacă mai continua aşa, avea să dea de belea. Nici măcar apetitul lui legendar nu putea justifica situaţia. Îl enerva că întâmpina atâta rezistenţă când îşi pusese ceva în minte şi voia să-şi vadă de treabă cât mai degrabă. Aşa că Munro îi oferi femeii zâmbetul lui cel mai fermecător.

— Nu pot să m-abţin, spuse el tărăgănat. De fiecare dată când mă uit la matale, mă ia pofta. O prinse pe bucătăreasă de talia amplă şi o trase spre el. Aşa că ori te am pe tine, ori mâncarea ta, continuă el.

Ajutoarele bucătăresei râdeau cu lacrimi. Într-un final, doamna Forrest depuse armele şi-l împinse.

— Uf, afurisitule! Willa, adu un coş ca să-i pregătim stăpânului Urs un picnic cum se cuvine.

Un coş. Era, fără doar şi poate, mult mai prezentabil decât un sac, dar avea să fie nevoit să găsească o

explicaţie bună când avea să se întoarcă fără el. Dacă situaţia avea să continue multă vreme, avea să fie nevoit să ia de-ale gurii din sat. La un moment dat, Ranulf şi restul familiei n-aveau să-i mai creadă poveştile despre văduve cu copii mici întâlnite din întâmplare. Nici poveştile despre pofta de mâncare dublă care, chipurile, îl apucase.

Debny, grăjdarul, prinsese undiţa de şaua lui Saturn, iar Munro fixă singur coşul de picnic. Armăsarul sur făcea parte dintr-o rasă care avea şi forţa, şi disponibilitatea de a duce-n spate cavaleri în armură gata de bătălie. Undiţa şi coşul erau o nimica toată, dar Munro citi în privirea lui Saturn că încărcătura i se părea mult sub demnitatea sa.

— Am în buzunar un măr pentru tine, aşa că să nu te prind că te plângi, îi spuse Munro, încălecând.

Valetul ieşi din grajd.

— Stăpâne, marchizul mi-a spus să nu vă las să plecaţi de unul singur, zise el, încercând să-l prindă pe Saturn de căpăstru.

Munro pufni.

— Bine, adu-mi-l pe Fergus sau pe Una, bine?

— Câinii sunt cu Lord şi Lady Glengask, care s-au dus la An Soadh, spuse omul, referindu-se la cel mai apropiat din cele două sate mai mari de pe domeniul familiei MacLawry.

— Ei, bine, ce-mi pot face nişte peşti?

Munro dădu pinteni calului şi porni spre sud, înspre lacul Shinaig. Brusc, îşi dădu seama că cineva îi pornise pe urme.

— N-oi fi eu dulău de vânătoare, dar trebuie să-l ascult pe stăpânul MacLawry.

Era Peter Gilling, unul dintre valeţi, care mânase calul până ajunsese lângă Saturn.

— N-am nevoie de dădacă, Peter, mormăi Munro.

Ar fi vrut să se răstească, dar îşi dădea seama că ar fi fost cam ciudat să se arate atât de enervat doar pentru că urma să aibă parte de companie la pescuit. Peste noapte, ploaia se oprise şi norii se risipiseră, iar după două zile cu vreme oribilă, în care nu putuse găsi pretexte să iasă din

casă, voia neapărat să ştie dacă nu cumva Cat părăsise mănăstirea Haldane. Era deopotrivă curios şi neliniştit.

Fusese o decizie curajoasă să îi lase acel sac cu provizii. Iar când o văzuse pe roşcată ieşind să culeagă zmeură, împreună cu încă o fată, îşi dăduse seama că o discuţie faţă în faţă ar fi produs mai multă ostilitate şi niciun pic de recunoştinţă. Îşi dăduse seama, văzând rochia nepotrivit de elegantă a fetei mai înalte, că aceasta nu era de prin partea locului. Îi cam dăduse târcoale tentaţia de a le urmări, dar Cat îşi luase cu ea vechitura aia de muschetă. Însă acum înţelegea că proteja pe cineva. Nu ştia de ce şi nici care era pericolul, dar avea de gând să afle. Pe toţi sfinţii, oricum nu se putea gândi la altceva. Chiar şi-n somn o vedea doar pe roşcata mlădioasă cu picioare lungi acoperite de pantaloni. Iar acele vise îi provocau nelinişte şi frustrare.

— Lacul e într-acolo, stăpâne, spuse Peter Gilling, arătând spre stânga.

Munro îl opri pe Saturn şi se întoarse în şa ca să-l privească în ochi pe fostul soldat.

— Peter, trebuie să-mi juri ceva.

— Nu pot să jur orbeşte, stăpâne Urs, răspunse valetul. Ultima dată când am jurat orbeşte, m-am trezit că-l ajut pe fratele dumitale Arran să răpească pe cineva din familia Campbell. Şi-a trebuit să port o afurisită de rochie.

— Ştiu. Te-am şi văzut. Nu erai o domniţă prea frumoasă. Uite ce e, continuă Munro trăgând aer în piept, am descoperit ceva şi mi-am dat cuvântul că nu voi spune nimănui. Aşa că ori juri şi tu că n-ai să spui nimănui, ori te leg de-un copac ca să nu mă urmăreşti.

Bărbatul mic şi îndesat se încruntă.

— Nu vreau să fiu legat de un copac.

— Nici eu nu vreau să trebuiască să te leg. Bănuiesc că mi te-ai împotrivi, şi e posibil să te rănesc. N-ai vrea să faci cale-ntoarsă acasă?

— Nu. O să vă apăr cu preţul vieţii.

— Atunci, ori juri, ori treci la copac.

Peter Gilling oftă din rărunchi.

— Jur! Numai că, orice-ar fi secretul ăsta, o să-mi ţin gura doar câtă vreme nu face vreun rău altcuiva din familia MacLawry.

— Prea bine, răspunse Munro.

Îi dădu pinteni lui Saturn şi porniră din nou la drum.

— Nu mergem la niciun pescuit, continuă el. Iar coşul cu merinde nu-i pentru noi. Iar dacă ajungem să vorbim cu cineva, mie să nu-mi spui pe nume. Zi-mi doar Ursul.

Servitorul miji ochii.

— Toate astea-mi par cunoscute… mormăi el. Nu cumva ascundeţi de familia ei vreo domniţă Campbell sau MacDonald? Aţi face bine să nu, că nu-mi surâde să fugim în Colonii. Am zis că aş merge cu Lord Arran dacă s-ar ajunge la aşa ceva, dar nu-i un lucru pe care cineva să-l decidă-n pripă.

— Nici vorbă de aşa ceva, răspunse Munro, cu toate că nu ştia precis cine era Cat şi ce anume ascundeau ea şi cealaltă fată.

Tot ce ştia era că cele două se ascundeau. Era convins de asta.

— Pare lucrul potrivit de zis, dar cred că totuşi o să casc bine ochii.

Nu putea smulge altă promisiune de la acel bărbat. Tot nu se simţea bine la gândul că se ducea la Haldane cu un însoţitor, dar, dacă Ranulf ar fi mirosit că punea ceva la cale, ar fi devenit aproape imposibil să se mai strecoare undeva de unul singur. Peter Gilling era cea mai mică dintre toate complicaţiile pe care şi le putea imagina.

Merseră călare de-a lungul văii lungi şi înguste. Din nuanţe de verde, iarba prinsese tente de galben şi portocaliu. Toamna îşi intra în drepturi. Câteva căprioare traversară în goană un pârâu şi se făcură nevăzute în pădure. Munro decise că nu avea sens să încerce să se furişeze. Era mai bine să rămână la vedere, să nu pară că se ascundeau. Ştia că oricum fata i-ar auzi ori i-ar vedea apropiindu-se. Iar dacă ar fi observat că încercau să se furişeze, ori el, ori Peter Gilling ar fi fost împuşcat.

— Mănăstirea Haldane e chiar în faţă, spuse valetul,

apoi scuipă peste umărul stâng.

— Bine, bine, păstrează-ţi părerile pentru tine.

— Nu-i o părere, stăpâne Urs. Locul ăla chiar e bântuit.

— Atunci, rămâi aici. Dar ţine minte că ai jurat.

— Ştiam că e o idee proastă. De ce nu mă iau niciodată după capul meu?

— Pentru că ai parte de mai multă aventură dacă n-o faci. Munro trase aer în piept. În faţa lor apăruseră ruinele fostei mănăstiri. E cineva acasă? strigă el.

Era foarte posibil ca cele două femei să fi plecat. Asta ar fi readus lucrurile pe făgaşul normal. Totul ar fi fost ca înainte. Ar fi urmat pregătirile pentru iarnă, rutina zilnică, fraţii, plozii, nevoia lui tot mai mare de a-i proteja pe toţi şi, în acelaşi timp, de a fugi undeva în trecut, unde lucrurile erau ca mai înainte. În vremurile când clanurile MacLawry şi Campbell erau la o crimă distanţă de un război, când el şi fraţii lui erau umăr la umăr, scoţieni respectaţi, temuţi şi al naibii de feroce.

Toate astea făceau însă parte din trecut. Nu putea să-i poarte pică lui Ranulf pentru fericirea şi împăcarea pe care le găsise alături de soţie şi de fiul său, chiar dacă Charlotte era o englezoaică delicată. Afurisitul de Arran, în schimb, începuse bine. O răpise pe Mary Campbell de sub nasul a jumătate din clanul Campbell şi-l sfidase pe însuşi liderul clanului, pe ducele de Alkirk. Dar şi el se domesticise. Mary devenise membră a familiei MacLawry, şi în câteva săptămâni avea să-i nască lui Arran cel de-al doilea copil. Iar sora lui, Ro…

Un glonţ de muschetă fărâmă o creangă la câţiva metri de el, iar câteva secunde mai târziu răsună şi sunetul împuşcăturii.

Ei bine, ea era încă acolo. Peter Gilling se aruncă din şa, se adăposti după cal şi în acelaşi timp îşi pregăti nemaipomenita lui flintă.

În schimb, Munro ridică braţele ca şi cum s-ar fi predat şi îşi folosi genunchii ca să-l îndemne pe Saturn să încetinească.

— Stai pe loc! se auzi vocea de femeie pe care o recunoştea deja.

— Nu trage, Peter! mormăi Munro, apoi se îndreptă în şa.

— Mă predau în faţa ta, fătuco!

Ea nu ştia, mai mult ca sigur, că nici o altă femeie nu-l auzise rostind acele vorbe, dar faptul că nu ştia asta despre el era… aproape excitant.

— Nu te predai, din moment ce nu faci ce-ţi spun! răspunse ea. Nu vreau să te-mpuşc, Ursule, dar să nu-mi iei ezitarea drept lipsă de convingere. Am s-o fac dacă-s nevoită.

— Iar tu să nu-mi iei bunele intenţii drept prostie, replică el.

Îi trecu însă prin minte că era ciudat că femeia aceea sălbatică şi necizelată folosea cuvinte precum ezitare sau convingere. Poate le învăţase de la cealaltă femeie, mai finuţă.

— Mi-am dat cuvântul că n-o să ţi se-ntâmple nimic rău aici.

— Ţi-ai dat cuvântul şi că n-ai să mai zici nimănui că sunt aici. Şi, dacă nu cumva cel din spatele tău e o fantomă, cuvântul tău face fix cât un rahat.

Femeile civilizate nu spuneau „rahat”. Tânăra asta îi trezise interesul din clipa-n care o văzuse. Deşi în general nu-i plăceau lucrurile neclare sau ghicitorile, descoperea că îi plăceau tot mai mult contradicţiile care-o înconjurau. Nu-l deranja nici măcar că ţinea o muschetă aţintită asupra lui. Ceva nu se lega. Iar lui îi plăcea ca lucrurile să se lege. Să aibă o noimă.

— Stăpâne Urs, cred c-ar fi bine să facem cale-ntoarsă.

Tonul lui Gilling arăta clar că situaţia nu-l amuza câtuşi de puţin.

— El e Peter, strigă Munro, care nu avea de gând să bată în retragere. Noi doi… vânăm din când în când împreună. N-am vrut să îţi facă necazuri fără să vrea, şi de-aia l-am adus.

— A, deci ai făcut-o special? N-aţi vrea să vă servesc atunci cu nişte ceai şi biscuiţi, pentru amabila voastră vizită? întrebă ea sarcastic. Află că pot la fel de bine să sap nu o groapă suficient de mare cât să încapi în ea, ci chiar două, pentru amândoi. Acum, pentru ultima dată, cară-te!

— Nu prea cred. Ba chiar am de gând să iau coşul ăsta şi să ţi-l aduc la uşă. Deci, dacă tu chiar crezi că-ţi vreau răul, n-ai decât să tragi chiar acum.

Coborî din şa, iar Peter scrâşni din dinţi.

— Dacă păţeşti ceva, fratele matale o să-mi împrăştie oasele în toată Scoţia, ca să mă mănânce corbii.

— Rămâi aici, Peter, cu oasele tale cu tot. Munro dezlegă coşul prins de şa şi-l atârnă de braţ. Am mai fost împuşcat şi iată-mă, sunt tot întreg.

— Bine, dar…

— Unde mai pui că fata asta mă cam place, cred. N-o să tragă.

Îşi lăsă intenţionat puşca prinsă de şa, lângă undiţă, şi porni spre clădirea în ruine. Din cauza crengilor copacilor, nu vedea etajul fostei mănăstiri, dar se părea că roşcata avea un punct de observaţie foarte bun. Chiar dacă era în pericol, nu-şi dorea să fie în altă parte. Mai ales dacă avea de protejat pe cineva. Puse coşul jos şi îşi continuă înaintarea. Un glonţ lovi peretele de care se sprijinise cu câteva secunde înainte. Fragmente de piatră şi mortar săriră în toate direcţiile. La naiba, chiar era o trăgătoare bună. Asta dacă nu cumva chiar intenţionase să îl nimerească. Nu se obosi să se scuture de praful de mortar. ^ Luă din nou coşul şi se îndreptă spre uşa principală. În tot acel timp, numără în gând. Ştia că unui trăgător priceput îi lua cincisprezece secunde să încarce muscheta şi să tragă din nou.

După şaptesprezece secunde, partea de sus a pervazului uşii, chiar deasupra capului său, se dezintegră. Gata. Avusese suficientă răbdare. Lăsă coşul jos şi-o luă la fugă pe scările şubrede. Ştia că ea avea să fie nevoită să încarce din nou arma, dar de data asta nu mai avea de gând să stea pe post de ţintă. Ca să tragă din nou, ar fi

nevoită să se afle în colţul dinspre nord-est al clădirii şi să se aplece peste fereastră. Sări peste un ciot de zid şi peste câteva piese de mobilier care-i blocau calea. Fie că avea să-l împuşte, fie că nu, n-avea de gând să-i facă misiunea uşoară. Voise să se arate răbdător, dar nu era slab de înger.

Văzu o uşă care părea că tocmai fusese ferecată şi o trânti cu o lovitură de picior. Şi atunci, o văzu în mijlocul încăperii, ridicând ţeava puştii înspre el. Făcuse ochii mari, şi pe buze i se citea o înjurătură. Văzu toate aceste lucruri extrem de clar, în timp ce se arunca practic înspre ea.

Munro îi trase arma cu o mână, iar cu cealaltă o apucă de gulerul cămăşii, trăgând-o înspre el înainte ca ea să poată să fugă sau, mult mai probabil, să îl atace.

— Gata cu împuşcăturile, mormăi el.

— Lasă-mă! strigă ea, încercând să-i tragă una în zona sensibilă.

Munro o ridică de la pământ înainte ca ea să apuce să-l lovească.

— De câte afurisite de ori trebuie să-ţi spun că nu-ţi vreau răul, pisică sălbatică ce eşti? o întrebă, cu privirea aţintită asupra buzelor de pe care ieşeau cele mai cumplite blesteme.

Nu era sigur dacă ce avea de gând să facă urma să înrăutăţească lucrurile sau nu, dar ştia că nu se mulţumea doar să o apuce de cămaşă. Aşa că îşi plecă brusc capul şi îi strivi gura cu a lui. Nu era un sărut blând sau atent, dar buzele ei erau calde şi mai moi decât se aşteptase, iar ea încetă deodată să încerce să-l mai lovească sau să îl înjure.

— Păgân afurisit! exclamă ea, scuipând şi ştergându-se la gură.

— Să ţii minte asta, replică el. O puse din nou cu picioarele pe pământ, făcu un pas în spate şi o luă spre uşă. Acum, spuse el, ţinându-i muscheta în mâna strângă, hai să mergem la cealaltă fată şi să-mi povestiţi, la o fiertură de ovăz şi la o găină friptă, ce necazuri aveţi.

capitolul 4

Ştia despre Elizabeth.

Preţ de câteva clipe, Catriona simţi că nu se mai putea mişca de acolo de unde o lăsase. Picioarele parcă i se lipiseră de podea. Fusese atât de prudentă… sau, cel puţin, aşa crezuse. În ultima săptămână, Elizabeth ieşise doar o dată. Poate o văzuse atunci când le lăsase sacul cu merinde. Oare fusese cu ochii pe ele în tot acel timp?

— Nu cred că vrei să dau buzna peste cealaltă fată fără să o previi, spuse el şi o lăsă să treacă în faţă.

— Nu vreau să dai buzna peste ea deloc, răspunse Catriona încruntându-se.

Ştia însă că, din moment ce nu putea să-l arunce de pe scări, chiar nu avea nicio soluţie să-l oprească.

Era numai vina ei, fir-ar să fie. De trei ori ar fi putut să-l împuşte, dar nu reuşise să se convingă să o facă. De data asta, venise cu încă cineva, şi ar fi putut spune că nu voise să îl omoare pentru că i-ar fi fost prea greu să-i elimine şi pe el, şi pe individul îndesat şi înarmat cu flintă, însă era deopotrivă inutil şi periculos să încerce să se mintă singură. Ceva o făcuse să ezite, aşa că trebuia să descopere ce anume. Şi de ce.

El o prinse de braţ când ajunseră la parterul clădirii şi ridică panerul cu care venise, un coş tare frumos.

— Ai impresia că mergem la picnic? pufni ea, smucindu-se şi luând-o înaintea lui pe hol. De-asta m-ai sărutat? Iar acum, ai şi coş de picnic şi te-aştepţi să pic în cap că eşti un mare domn?

— Nu sunt câtuşi de puţin un domn, răspunse el, ţinându-se aproape de ea, dar sunt sătul să tragi în mine şi m-am gândit că, dacă te sărut, o să te-opreşti din înjurăturile alea nedemne de o doamnă.

— Şi iar mă faci să-ţi zic că n-aş fi avut de ce să te înjur dacă ai fi respectat ce te rugasem.

— Pentru Dumnezeu, femeie, nu pricepi că-ncerc să te-ajut? N-o laşi nicicând mai moale?

— Neah.

Se întoarse brusc înspre el, strânse pumnul şi lovi cât putu de tare. El se trase-n spate în ultima clipă, iar pumnul îl izbi în umăr, nu în falcă, unde îşi propusese ea. Mişcarea o dezechilibră, şi, înainte să se poată repune pe picioare, el o prinse de mijloc, o ridică şi-o puse pe umăr ca pe un sac de cartofi.

— Lasă-mă jos, fi-ţi-ar ochii să-ţi fie! strigă ea, lovindu-l cu pumnii în spate şi cu picioarele în burtă.

— Te-am avertizat, pisică sălbatică ce eşti. Şi nu obişnuiesc să dau atâtea avertismente.

Muscheta era pe jos, unde-o lăsase. Se lăsă pe vine ca să ia coşul de picnic, apoi se ridică. Greutatea trupului ei nu părea mai mare decât cea a fierturii de ovăz şi a găinii fripte. Nu voia s-o lase jos, aşa că o luă la picior cu ea pe umăr, înspre bucătărie.

— Bănuiesc că nu aveai de gând să te opreşti, spuse ea.

Putea să jure că îl auzise chicotind.

— Aşa e, recunoscu el. Şi, dacă tu nu ţi-ai fi încordat braţul înainte să te întorci să dai în mine, lovitura ţi-ar fi reuşit.

Ei, poftim! Acum, îi critica tehnica.

— Dacă nu erai ditamai namila, poate ar fi fost o luptă dreaptă, replică ea. Acum, lasă-mă jos!

— Asta ar însemna să fiu nebun, nu? Mai înţelept e să te ţin unde eşti.

În loc să încerce să-l mai lovească în piept, ea îndoi genunchiul şi încercă să-i dea în cap cu tocul de la cizmă. Lovitura nu-i ieşi, iar el o prinse strâns de picioare, atât de strâns, că abia mai putea face vreo mişcare.

— Dacă acum ai de gând să mă tragi de păr, mormăi el, ai face bine să te gândeşti de două ori. Oi fi tu femeie, dar asta n-o să mă împiedice să te plesnesc peste fund. Nu prea-mi dai motive să te las jos. Acum, dă-ţi cuvântul că o să te porţi frumos.

Ar fi vrut să-i strige că nimeni, dar absolut nimeni n-o plesnea pe ea la fund, dar poate asta n-ar fi făcut decât să-l încurajeze s-o facă. Capitularea nu făcea parte din vocabularul ei, dar Catriona trase aer în piept şi decise, cu inima strânsă, că un armistiţiu ar fi fost, totuşi, acceptabil în situaţia de faţă.

— Bine, pufni ea. Ai cuvântul meu. N-am să încerc să dau în tine… pentru următoarele cinci minute. Lasă-mă jos, imediat!

Până la urmă, el se înclină un pic şi o lăsă jos. Înainte să-şi poată recăpăta echilibrul, el o prinse de cot într-o strânsoare fermă.

— Bun. Acum, fii cuminte, pisică sălbatică!

Exasperarea din tonul lui îi dădu o oarecare satisfacţie. Era mulţumită că nu doar ea era scoasă din sărite.

— Am promis doar că n-o să mai încerc să dau în tine. Şi nu-mi amintesc să-ţi fi cerut ajutorul sau să-ţi fi cerut să mă obligi să fac ce-mi zici. Nu ştiu ce te mână-n luptă, dar n-are de-a face cu mine.

— Ba are de-a face numai cu tine, Cat.

Cuvintele lui o izbiră şi-i anulară orice alt gând care poate ar fi fost mai util sau mai practic. Avea oare de-a face cu sărutul? Sau mai ştia el şi altceva despre ea? Nici măcar nu ştia ce variantă prefera.

— Nu răspunzi? o întrebă pe un ton amuzat. Devii mută când nu îţi poţi folosi muscheta sau pumnii?

— Sunt în inferioritate, brută ce eşti, răspunse ea. Aş fi nebună să nu recunosc că eşti mai puternic decât mine. Şi mai afurisit.

— Nu ştiu care din noi e mai afurisit.

El era, fără doar şi poate, dar n-avea nimic de câştigat dacă intra cu ea în polemică. Cel mult s-ar fi ales cu o durere de cap.

— Cred că o să trebuiască să vedem despre ce necazuri e vorba înainte să-mi dau cu părerea despre altceva.

Îl auzi cum trage aer în piept. Se aştepta să-l audă

spunând iar că nu avea de gând să-i facă rău. De parcă nu i se mai întâmplase să fie rănită de oameni care aveau doar intenţii bune. Oameni care erau, zice-se, prieteni şi aliaţi, care nu ar fi aruncat-o pe umăr ca pe un sac, fără pic de efort. Ursul n-avea niciun motiv să nu se gândească doar la interesele lui, iar asta putea să le facă mult rău ei şi lui Elizabeth.

La câţiva paşi de bucătărie, se gândi o clipă că Elizabeth fugise. Ar fi fost a doua oară când sora ei făcea ceva ca să se salveze singură. Pe de altă parte, gândul că o debutantă crescută într-o familie aristocrată din Anglia ar colinda singură prin ţinuturile scoţiene îi făcea inima să-i sară din piept. Atunci, văzu marginea unei rochii albastre iţindu-se din spatele unui dulap pe care îl împinseseră înspre un perete. Probabil că Elizabeth auzise împuşcăturile şi strigătele şi, în sfârşit, reuşise să îşi păstreze cumpătul.

— Vezi bine că sunt doar eu pe-aici, spuse ea, întorcându-se cu faţa spre el şi făcând eforturi să-i blocheze câmpul vizual. O să-mi văd de drum până la apusul soarelui, aşa că va trebui să-ţi găseşti o alta pe care s-o salvezi, sau s-o baţi la cap, sau orice obişnuieşti să faci ca să-ţi omori timpul.

— Aha. Deci, fata care se ascunde în spatele dulapului o fi o fantomă! făcu el şi o împinse uşor din calea lui. N-ai de ce să te temi de mine, domniţă! După rochie, îmi dau seama că eşti englezoaică, mai spuse el, lăsând coşul jos. Cum i-am zis şi lui Cat, aici de faţă, nu vreau decât să fiu sigur că sunteţi tefere şi-n siguranţă.

Elizabeth îşi netezi rochia, cu mâini tremurânde, apoi se ridică şi ieşi de după dulap.

— Aveţi sânge pe obraz, domnule! spuse ea, confirmându-i lui Munro că era crescută în Anglia şi, fără doar şi poate, era o lady.

Catriona îşi înăbuşi un oftat.

— Sângerează pentru că şi-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala.

— N-ar trebui să fii aşa neprietenoasă, Cat, spuse sora ei. Ne-a adus pâine. Mă cheamă Elizabeth, continuă ea,

întinzându-i mâna. Vă mulţumesc pentru bunătate.

Ursul îşi şterse mâna de kilt şi prinse degetele lui Elizabeth în ale lui, de parcă s-ar fi temut să nu i le rupă.

— Mi se zice Ursul. Şi mă bucur că măcar una din voi nu vede lupi pândind după orice copac.

— Lupi? Sper că e o metaforă, domnule, spuse Elizabeth, cutremurată de un fior. Nu sunt lupi prin partea locului, nu-i aşa, Cat? Tu umbli mereu singură.

— În Scoţia nu sunt lupi, de ani buni. Nici urşi. În afară de prostul ăsta de-aici.

Minunat. De parcă Elizabeth avea nevoie de motive-n plus de îngrijorare. Catriona se îndură să îl privească pe Urs şi constată că şi el o privea.

Bărbaţii nu obişnuiau să se uite la ea. Nu cu acea expresie-n ochi. Nu când de faţă era frumoasa şi rafinata Elizabeth. Şi o şi sărutase… deşi probabil mai mult ca să o şocheze şi să o facă să depună armele. Dar dacă nu doar pentru asta?

— E doar o vorbă, spuse el, clipind de câteva ori şi atrăgându-i atenţia asupra ochilor lui de culoarea frunzelor de primăvară. E o expresie, continuă, privind-o de data asta pe Elizabeth. Prin partea locului, nu sunt sălbăticiuni mai mari decât vulpile şi pisicile sălbatice.

— Slavă Cerului! Cu un asemenea nume, m-am gândit că ai fost botezat după o astfel de creatură. Aş leşina dacă un urs adevărat ar intra în bucătărie.

Oaspetele nepoftit zâmbi, lucru care îl făcea nu doar atrăgător, ci şi din cale-afară de dezarmant.

— Ursul e porecla pe care mi-a dat-o tata când eram mic. Era sigur că o să cresc cât un urs. Numele meu e Munro.

„Vai, dar ce prietenoşi suntem!” Elizabeth nu-l văzuse cum o luase pe sus ca pe-un balot de fân.

— Acum, ne cunoaştem, Munro. Suntem două fete care-şi caută de drum. N-avem bogăţii, n-ai ce lua de la noi. Voiam doar să fim lăsate-n plata Domnului.

În loc să răspundă, el se aplecă şi deschise coşul. Despachetă o găină minunat rumenită, pusă pe un platou.

Se aplecă şi îşi scoase cuţitul din cizmă, apoi, îl răsuci cu îndemânare, fără îndoială ca să demonstreze că ştia să-l folosească. Se uită din nou la ea şi tăie cu pricepere un copan.

— N-am adus farfurii sau tacâmuri, spuse el şi-i înmână lui Elizabeth bucata de carne care mirosea divin.

Sora ei îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Mă descurc şi aşa, spuse ea zâmbind.

Se părea că oricine pretindea că voia să îi vină în ajutor devenea, în ochii ei, un Făt-Frumos pe un cal alb.

— E minunat să mănânc şi altceva decât carne de iepure sau de căprioară. Şi să pot conversa cu altcineva.

Elizabeth flirta cumva? Cerule mare! Era deja prea mult. După tot ce înduraseră în ultimele săptămâni, Catriona nu avea de gând să fie prinse din cauza unui copan de pui şi a unui bărbat – e drept, destul de chipeş.

— Şi zi, Munro, de ce te-ai mai apucat să spui că nu vei sufla o vorbă despre noi dacă nu aveai de gând să te ţii de cuvânt?

El îi dădu al doilea copan. Dacă ar fi fost mai mare, l-ar fi pocnit cu el în cap. Deşi nici aşa probabil n-ar fi simţit lovitura. Iar carnea chiar mirosea al naibii de bine.

— M-am descurcat cum am putut, spuse el după câteva momente. În dimineaţa asta, n-am putut să scap de Peter. Dar tot ce ştie e că o femeie a tras de trei ori înspre mine, şi n-o să sufle o vorbă despre toată povestea.

— Şi ai încredere-n el? E obligat să facă ce-i zici?

— Da, spuse Ursul, crispându-se.

Era interesant, fără doar şi poate.

— Aşadar, ai oameni cărora le dai comenzi? Eşti stăpânul pământurilor de-aici şi o să ne decizi tu soarta?

O enerva gândul că era posibil ca el să se joace cu ea, cu ele. Dar, în acelaşi timp, avea ceva bănuieli în privinţa lui. Mai ales după ce-i auzise numele mic. Îl aştepta să răspundă, timp în care privirea-i căzu asupra cuţitului proaspăt ascuţit. Dacă reuşea să îi abată atenţia, era şansa ei de a ataca din nou, cu toate că fusese prinsă descoperită la celelalte două tentative.

— Peter e unchiul meu, răspunse el într-un târziu. I-am spus că merg la pescuit. Sigur că puteam să mă ţin departe de voi, dar m-am gândit că ar fi păcat să irosesc aşa bunătate de terci şi de friptură.

*

— Oh! Terci?! exclamă Elizabeth.

— Da. Pentru care am adus şi vase şi linguri.

— Tot de argint? întrebă Catriona pe un ton maliţios.

Sora ei era în stare să aibă încredere în oricine-i aducea ceva mâncare gustoasă, dar ea, una, era din alt aluat. Ursul îi înmână lui Elizabeth vasul înfăşurat în cârpe, apoi se ridică din nou. Pentru Dumnezeu, chiar că era înalt! Părea să umple întreaga încăpere. Era lat în spate, numai muşchi, iar prezenţa îi era deopotrivă formidabilă şi imposibil de ignorat. Fără a mai pune la socoteală viteza şi supleţea mişcărilor.

Îl privi cum se îndreptă spre uşă, se opri o clipă să se uite la ea peste umăr, apoi plecă. Catriona rămase cu ochii aţintiţi asupra uşii, care brusc i se părea mai mică în absenţa siluetei lui. Ce mama naibii?

— De ce ai fost aşa rea cu el? întrebă Elizabeth. E prima faţă prietenoasă pe care o vedem de când ne-am dat jos din poştalion.

— Doar pentru că ne-a adus mâncare nu înseamnă că e prietenos! izbucni Catriona. Înseamnă doar că încă n-a primit ce vrea la schimb pentru darurile astea. Cum n-avem nimic de dat, pot să-mi imaginez ce şi-ar dori la schimb. Care-i preţul. Deja m-a ameninţat că o să mă plesnească la fund. Înţelegi, Elizabeth?

Sora ei făcu ochii mari.

— Ce-a făcut?!

— Ce-ai auzit.

Fusese numai vina ei, dar tot simţi că îi iau foc obrajii.

— Cred că l-ai înţeles tu greşit. Eşti mult prea cinică, draga mea Catriona.

— Iar tu eşti prea credulă.

Luă vasul cu fiertură de ovăz din mâinile surorii ei, dar nu se îndură să îl arunce-n foc, aşa cum şi-ar fi dorit.

— Credulitatea asta a ta nu prea ţi-a fost de ajutor până acum, n-ai zice?

— Nu e corect.

— N-o fi corect, soră-mea, dar, dacă oamenii ar fi aşa demni de încredere pe cât am spera noi, n-am fi aici, în bucătăria unei foste mănăstiri în ruine şi bântuite, în mijlocul sălbăticiei Scoţiei. Şi, dacă nici în familie nu poţi să ai încredere, ce te face să crezi că poţi să ai într-un străin?

— Pot tocmai pentru că e un străin, răspunse Elizabeth, ridicând sfidător bărbia. Ce-ar putea să vrea de la noi şi n-ar fi putut obţine deja cu forţa?

— Păi, eu…

Catriona începu să se bâlbâie. Se încruntă şi începu să ia încăperea la pas, către uşă şi înapoi. Cu o lună şi jumătate în urmă, când primise scrisoarea lui Elizabeth, plătise un barcagiu şi plecase de-acasă, de pe insula Islay, îndreptându-se spre Ayr, pe coasta continentală a Scoţiei. De acolo, continuase drumul mergând fie în care cu fân, fie în poştalion. Făcuse tot posibilul să ajungă la Londra cât mai degrabă. Nu văzuse pe nimeni, dar era convinsă că pe urmele lui Elizabeth erau deja o mulţime de oameni care căutau măcar un zvon despre unde s-ar fi aflat fata. Sigur o căutau şi pe ea, dar… îi era mai uşor să îşi spună că totul era de dragul surorii ei.

— E de-ajuns să-i spună despre noi cui nu trebuie, şi o să te trezeşti înapoi la Londra, în rochie de mireasă şi trimisă la altar pentru ducele de Visford. A cincea soţie, cum mi-ai spus în scrisoare. Când eşti cu 42 de ani mai tânără decât el.

Elizabeth se cutremură.

— Pentru Dumnezeu, nu-i nevoie să-mi aminteşti! Dar asta n-are nicio legătură cu Ursul. Cu Munro. Sau cum şi-o fi spunând. Şi-a dat cuvântul că nu va mai spune altcuiva că suntem aici. Ne-a adus pături, o pelerină şi mâncare, continuă ea, împungând-o pe Catriona în umăr. Şi, la cât e de mare şi de puternic, ar fi mai înţelept să fim prietenoase

cu el în loc să latri toată ziua bună ziua, până când chiar se satură de noi şi face ceva ce vom regreta.

— Ai face bine să-i dai ascultare prietenei tale, pisică sălbatică.

Vocea se auzi de la câţiva metri de ea. Tresări şi se întoarse. Cu mâinile încrucişate la piept, o privea, în timp ce celălalt bărbat, aşa-zisul unchi, stătea în spatele lui cu muscheta ei în mână. Cei doi nu semănau nicicum. Minunat.

— Suntem surori, spuse Elizabeth. De fapt, surori vitrege.

Catriona voia să ţipe, să arunce cu ceva pe jos, să dea cu pumnul în ceva. Chiar nu mai înţelegea nimeni ce însemna un secret? Ce însemna discreţia? Era planul ei, era misiunea ei de salvare, şi iată că acum toată lumea punea umărul să-l dea peste cap şi să îl zădărnicească, fără să ştie adevărata poveste. Era ridicol. Era de netolerat.

— Interesant, mormăi el, apoi arătă înspre însoţitorul lui. El e Peter. Unchiule Peter, ea e Elizabeth, iar ea e sora ei vitregă, Cat.

— Domniţelor…

— Aruncă o privire în jur cu domnişoara Elizabeth şi vezi ce le-ar mai trebui.

— Prea bine, Ursule. Nepoate.

— Nu ne trebuie nimic de la tine, spuse ferm Catriona, punându-şi mâinile în şolduri. Ne-ai fi de folos doar dac-ai pleca.

El o privi în ochi.

— Iar tu, pisică sălbatică, vii la o plimbare cu mine.

— Ba nu! făcu ea, cuprinsă deja de un fior de nelinişte.

— Ba o să vii, răspunse el, făcând un pas spre ea.

Fu nevoită să ridice capul ca să îl poată privi în ochi. Ameninţarea era limpede. Fie îl însoţea de bunăvoie, fie era luată din nou pe umăr ca un sac. Îşi spuse că ar fi bine să facă ce-i spunea el ca să îl ţină la distanţă de Elizabeth. Pe de altă parte, nu bătuse atâta drum ca să îşi lase sora singură cu un scoţian cărunt, fie şi cu unul zis unchiul Peter.

Ursul păru să îi simtă ezitarea, aşa că îşi privi unchiul.

— Nu ne ducem departe, îi spuse. Dacă apare ceva, Peter, strigă şi mă-ntorc cât ai clipi.

Apoi îi făcu ei semn să o ia către uşă.

La naiba! Ea oftă ostentativ şi ieşi din bucătărie. Măcar lăsa impresia că avusese de ales, cu toate că în realitate nu avusese.

— Nemernicule! spuse ea printre dinţi.

— Să ştii că sora ta are dreptate, comentă el. Chiar puteam să mă duc la prima crâşmă din An Soadh şi să le spun tuturor că două fete drăguţe şi singure şi-au făcut sălaş la ruinele mănăstirii Haldane.

— Ţi-ai dat cuvântul că n-o s-o faci. Cu toate că acum ştiu că nu ţii cont de asta.

— Ideea este, continuă el, că se face săptămâna de când ştiu că sunteţi aici. M-am ţinut de cuvânt, dar, pentru că nu sunt complet idiot, am spus cuiva de încredere unde mă duc. Ca să fiu sigur că, dacă mă împuşti, o să aibă cine să mă-ngroape.

Îi oferi mâna ca să o ajute să sară peste un zid surpat, dar ea îi ignoră gestul şi sări singură peste bucăţile de piatră. Apoi se aşezară unul lângă celălalt. Nu prea aproape însă. Ideea că… îi era datoare pentru că nu bătuse toba despre prezenţa lor acolo nu prea îi convenea.

— Ia încearcă să te pui în locul meu, brută ce eşti! N-am de gând să-ţi mulţumesc pentru c-ai făcut ce se cuvenea, iar eu şi sora mea n-am fost omorâte din pricina ta. Nu ţi-am cerut nimic, şi tu te tot bagi în treburile mele. Dacă făceai ce ţi-am zis acum o săptămână şi te ţineai departe, am fi fost amândoi mai fericiţi.

— N-am zis că nu-s fericit, fătuco. Buzele i se curbară într-unul dintre acele zâmbete înnebunitoare şi uimitor de atractive de care era capabil când voia. Am darul de a încinge atmosfera, continuă el. Şi, că vrei sau nu vrei, s-a întâmplat să te întâlnesc, iar acum n-am încotro, trebuie să am grijă de tine.

Catriona deschise gura, gata să-i spună exact cât de ridicolă era presupunerea lui, dar ceva o opri. Oare de câte

ori auzise acele cuvinte? Până la urmă, era născută în Scoţia. Normal că fiecare clan avea grijă de membrii săi şi îi apăra – sau, cel puţin, aşa umbla vorba. În realitate, îşi dăduse seama că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Şi că opinia unui bărbat despre ce ar fi în interesul unei femei nu se potrivea cu ce credea acea femeie. Dar Ursul părea cât se putea de serios.

— Nu-s din clanul tău, Munro. N-ai obligaţii faţă de mine.

El înclină capul, iar o şuviţă de păr îi acoperi un ochi.

— Eşti o domniţă care se-ascunde. Şi asta…

— De unde ştii că mă ascund? îl întrerupse ea. Îi arăt prietenei… adică surorii mele meleagurile scoţiene.

— Ai vrut să ţii secret că sunteţi rude. Mi-am dat seama că e sora ta. Aveţi acelaşi nas.

— Fii serios! Nu semănăm câtuşi de puţin.

Elizabeth era înaltă şi mlădioasă, cu o siluetă elegantă, păr drept auriu, ochi căprui cu gene dese şi lungi. Ea, în schimb, era scundă, cu forme, avea pletele roşcate ale mamei ei şi ochii căprui ai tatălui. Era posibil să aibă nasul la fel ca al surorii ei, dar nu stătuse niciodată să analizeze astfel de detalii.

— Din ce clan eşti? întrebă el.

— Dar tu?

— Ţi-am spus. MacLawry. Suntem în mijlocul pământurilor familiei, ca să ştii.

— Ei bine, acum şi eu sunt o MacLawry, replică ea.

Era o minciună îndrăzneaţă, dar clanul MacLawry era foarte mare şi se tot mărea, căci Lord Glengask îi accepta pe fugarii din alte clanuri. Povestea ei avea să ţină. Putea foarte bine să fie printre nou-veniţi. Ursul n-ar avea de unde să ştie adevărul.

— Nu mai spune, zise el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Zău aşa. Însuşi MacLawry ne-a lăsat să stăm la mănăstirea Haldane. A zis că putem rămâne cât vrem şi că o să ni se dea pace.

— Aha. MacLawry e din cale-afară de generos.

— Foarte!

— Dar mă gândesc că putea să vă găsească un loc unde nu se surpă acoperişul.

Ursul privi clădirea ce li se arăta în faţa ochilor, iar ea făcu la fel. Prima dată când ajunsese în zonă, aproape că o ignorase. Nu se gândise o clipă că s-ar putea adăposti acolo. Din etajul superior nu mai rămăseseră decât pereţii exteriori şi ferestrele cu geamuri sparte. Acoperişul surpat căzuse până aproape de al doilea nivel al clădirii. Plantele căţărătoare măriseră treptat crăpăturile, iar crengile copacilor ajunseseră să acopere potecile şi căile de acces abandonate.

Abia apoi se gândise că un loc atât de izolat, de părăsit şi aflat într-o stare atât de avansată de descompunere ar fi ascunzătoarea ideală. Iar când intrase şi văzuse că fosta bucătărie rămăsese aproape intactă, se simţise uşurată şi optimistă pentru prima dată în ultimele săptămâni. Iar acum – de fapt, cu zece zile în urmă –, apăruse Ursul.

— Îmi imaginez că nici nu contează, câtă vreme-s mulţumită de locul ăsta, spuse ea într-un final, dându-şi seama că trebuia să spună ceva.

Munro scoase din buzunar un măr şi i-l oferi. Da, i-l promisese lui Saturn, dar, pe Sfânta Bridget, fata asta era mai sperioasă ca un ponei sălbatic. Nu s-ar fi mirat dacă l-ar fi muşcat de mână sau i-ar fi dat cu mărul în cap. Însă, după ce-i aruncă o privire bănuitoare, ea luă mărul, îl şterse de mâneca de la cămaşă şi muşcă din el cu poftă.

Munro avea talentul de a se apropia de animale. Fraţii lui spuneau că asta se întâmpla pentru că era el însuşi un animal. Avea însă şi un succes nemaipomenit la femei. Se întâmpla să aibă câteva dintre calităţile pe care femeile le apreciau în mod deosebit, cu statura lui şi mărimea… muşchilor, cu chipul care, din ce i se spunea, era plăcut şi cu o pungă bine garnisită. Putea alege pe oricine. Şi o făcea adesea.

Numai că roşcata asta sălbatică nu voia să aibă de-a face cu el. Sora ei părea destul de drăguţă, poate un pic prea delicată şi rafinată, dar avea o siluetă armonioasă şi

un chip frumos. Era surprins să constate că nu era câtuşi de puţin interesat de domnişoara Elizabeth. Nu.

El o voia pe fata cu părul înfoiat şi cu forme pe care pantalonii şi cămăşile pe care le purta nu făceau decât să le accentueze. O voia pe pisica sălbatică.

— Dacă aş pleca acum, ţi-aş dovedi că poţi să ai încredere-n mine, aşa-i? întrebă el, luând câteva fire de iarbă şi începând să le ronţăie.

— Aşa-i.

— Numai că te-ai aştepta să reapar cu o gaşcă de tovarăşi beţi morţi. Iar asta-mi spune că nici absenţa mea nu te-ar face să ai încredere-n mine.

— M-aş descurca.

El chicoti, apoi oftă.

— Ai inima de piatră, Cat.

Cum Dumnezeu o putea convinge că putea avea încredere în el? Cu un cal ar fi fost simplu – i-ar fi dat un măr, apoi l-ar fi încălecat. În cazul unei femei, ar fi înlocuit mărul cu nişte flori şi cu cine ştie ce fleacuri luate din târg, dar principiul rămânea acelaşi.

— N-am inima de piatră, răspunse ea, luându-l prin surprindere. Nu te vreau în preajmă pentru că am un plan. Şi tu nu faci parte din el. Ba chiar înrăutăţeşti lucrurile.

— Înrăutăţesc lucrurile pentru tine? Munro se încruntă. Poate n-aveai în plan să dai peste un bărbat chipeş ca mine, dar, dacă zici că îţi fac rău aducându-ţi mâncare şi pături, îţi spun în faţă că e o minciună.

Mai ales după cât de greu îi fusese să-i aducă toate cele. Ea mârâi, iar el fu aproape convins că până la urmă avea să se aleagă cu mărul în cap. În schimb, ea îl aruncă cât colo, dincolo de zid.

— De ce insişti să vii unde nu eşti bine-venit? De ce?

— Sunt încăpăţânat, răspunse el degrabă, cumva surprins că nu era singurul frustrat de acel joc de şah sau orice ar fi fost. Şi m-am obişnuit să obţin ceea ce-mi doresc. Bărbat sau femeie, în general nimeni nu riscă să mă înfrunte.

În afară de ea, de fapt.

— Atunci, o să-ţi dau o lecţie despre dezamăgire.

— Sau o să-ţi dau eu ţie.

Voia să o tragă mai aproape de el, să o ia de mână, să se asigure că avea parte de atenţia ei, dar risca să o facă din nou fie să fugă, fie să se năpustească asupra lui. Trecuseră deja cinci minute în care nu mai încercase să îl atace, aşa că nu avea rost să îşi forţeze norocul.

— Nu plec nicăieri, Cat. Aşa că-ţi sugerez să mă întrebuinţezi cumva.

— Să ţii pereţii în cârcă, cu muşchii ăia mari ai tăi?

Măcar avea simţul umorului.

— De pildă, cunosc bine locurile. Dacă ai de gând să rămâneţi, o să am grijă să n-aveţi musafiri nepoftiţi şi o să mă-ngrijesc să nu vă lipsească mâncarea, hainele călduroase şi păturile.

Spusă cu voce tare, oferta nu i se mai părea cine ştie ce, dar era aproape sigur că, dacă ar fi copleşit-o cu atenţii şi daruri, pisica sălbatică l-ar fi refuzat într-o clipită.

— Şi cum o să-ţi permiţi toate astea, Munro? replică ea. Chiar dacă nu m-ar deranja ca un bărbat necunoscut să ne ţină mâncate şi-mbrăcate, sigur ai putea să-ţi foloseşti mai bine paralele. Pentru familia ta, de exemplu. Ai un unchi, dar mai ai pe altcineva?

Faptul că o minţise în legătură cu Peter îi îngăduia să nu fie nevoit să spună că mergea mereu cu servitori sau gărzi după el. La naiba, până la urmă, Peter chiar îi era ca un fel de unchi. Dar, dacă spunea şi alte minciuni, apoi altele şi altele, ar fi fost pe urmă nevoit să şi le amintească pe toate şi după aceea să se scuze pentru ele. Pentru că n-avea de-a face cu o mică abatere de la drum, ci cu un drum cu totul şi cu totul nou. Ştia asta, o ştia atât de clar, că era aproape neliniştit.

— Nu-s însurat, dacă asta ţi-e întrebarea, spuse el.

Ea se întunecă la faţă.

*

— Nu, nu asta mi-e întrebarea! De ce mi-ar păsa, la o

adică? În afară de faptul că mai aveai puţin şi mă înghiţeai?

Ei bine, remarca nu era câtuşi de puţin flatantă.

— Nu te înghiţeam. A fost un sărut chiar reuşit, la naiba. Nu-i vina mea că n-ai cum să-ţi dai seama.

Ea pufni.

— Ha! Pun pariu că gândesc mai bine ca tine, ţintesc mai bine ca tine şi sărut mai bine ca tine, Ursule!

În ciuda insultei evidente, părea un pariu numai bun de pus. Unde mai pui că-i dădea ocazia să mai rămână pe-acolo.

— Hai să stabilim regulile, spuse el, sărind de pe rămăşiţa de zid pe care stăteau aşezaţi şi lăsând-o intenţionat pe ea să se descurce singură.

Nu era genul care să vrea să fie cocoloşită, era limpede.

— Nu ştiu dacă…

— Dacă eu câştig, o întrerupse el, am să fac pentru voi ce consider că trebuie să fac, iar tu nu te vei împotrivi. Dacă tu câştigi, o să fac ce-mi vei cere, în afară de a vă lăsa aici pe socoteala voastră şi de a nu mai veni. Căci asta nu am să fac.

Catriona se lăsă să alunece de pe marginea zidului şi îşi şterse de praf fundul apetisant. Apoi ridică privirea înspre el.

— Se pare că balanţa înclină-n favoarea ta.

— Asta dacă ai impresia că n-am ceva mai bun de făcut decât să vă aduc ţie şi soră-tii pâine şi găini fripte.

— Habar n-am. Poate chiar n-ai ceva mai bun de făcut. N-am idee cine eşti şi cu ce te ocupi. În afară de a-ţi băga prea des nasul în treburile mele.

Ţinea capul sus, iar ochii de un căprui-închis îl priveau cu o neînfricare deopotrivă neobişnuită şi ciudată. Era la un pas să o ia în braţe şi să o sărute din nou. Dar aveau o conversaţie aproape civilizată, şi nu voia să se revină la relaţia de mai devreme, când ea încerca să îl împuşte.

— Tu îmi spui ceva şi eu îţi spun, la rândul meu, ceva.

— Păi, ţi-aş putea spune orice scornească, Ursule.

— E drept. Şi eu la fel, în definitiv. Fă cum vrei.

În timp ce vorbea, îşi dădu seama că se străduia din cale-afară, fără să aibă ceva clar de câştigat. În general, cu femeile nici nu trebuia să se obosească să le aducă daruri. Erau scoţiene get-beget, învăţate cu viaţa grea din aceste ţinuturi sălbatice şi neprietenoase. Unele dintre ele îşi foloseau frumuseţea sau priceperea pentru a seduce. Altele erau inteligente sau viclene, iar altele se bazau pe avere sau pe numele familiei. Toate făceau parte din câte-un clan, în relaţie apropiată şi de interdependenţă, şi, deşi erau răspândite în mici oraşe sau sate, nu erau niciodată singure.

Dar femeia de lângă el era diferită. Se descurca pe cont propriu, era singură, dacă nu punea la socoteală o soră mai mică din cale-afară de delicată, şi părea chiar mulţumită că lucrurile stăteau astfel. Era chiar hotărâtă ca lucrurile să rămână astfel. Din cine ştie ce motive, o găsea… fascinantă. Voia să afle mai multe despre ea. Şi, din moment ce nu părea genul de femeie cu care te culci o dată sau de câteva ori, apoi îţi vezi de drum, Munro simţea că probabil îi luase Dumnezeu minţile.

— Eşti încruntat şi foarte serios, observă ea. Sper că din cauză că regreţi că ai ameninţat că mă plesneşti la fund.

Munro tresări. Oare de cât timp stătea şi se holba la ea?

— Neah. Trebuia să fac ceva ca să te opresc. Iar dacă gândesc prea mult, mi se încinge creierul. Aşa-mi zice lumea.

I-o spusese Arran, şi nu o dată. Ea pufni.

— Văd că n-ai de gând să te cari. Aşa că stabileşte afurisitele de reguli, spuse ea, împungându-l cu un deget în piept. Dar te previn, n-o să-ţi placă ce am de gând să fac dacă o să câştig.

— O să risc.

Pentru că, fie că ea îşi dădea seama, fie că nu, el deja câştigase din clipa în care ea acceptase să intre în competiţie cu el. Îi dăduse permisiunea să vină în vizită oricând dorea. Vieţile lor se îmbinaseră deja. Exact cum îşi

dorise el. Iar fraţii lui mai ziceau că nu-l duce mintea, *hahaha!* O conduse înapoi la ruine. Elizabeth scria ceva, iar Peter o urmărea de peste umăr. Era o listă scurtă cu obiecte trebuincioase. Rowena, Arran şi chiar câţiva servitori încercaseră nu o dată să îl înveţe pe Gilling să scrie şi să citească, dar valetul părea să facă o chestiune de onoare din faptul că era analfabet. Era al naibii de încăpăţânat.

— Faceţi progrese, aşadar? întrebă el, observând că muscheta era sprijinită de o masă veche şi şubredă.

Ei bine, trebuia să aibă încredere că roşcata nu avea să îl împuşte până la urmă. Momentul era destul de potrivit. Ar fi putut să o facă. Se dădu mai într-o parte şi lăsă în mod intenţionat calea deschisă între femeie şi arma ei.

— Da, răspunse Peter. Nu se face ca o domniţă să nu aibă un ceainic cum se cuvine.

— Ei bine, nu avem ceai, aşa că ne descurcăm şi fără ceainic, interveni Cat, în timp ce Munro încerca să îşi dea seama dacă Peter era sarcastic sau nu.

Valetul mormăia atât de frecvent, că uneori era greu să-şi dea seama.

— Unchiule, te duci să pui câteva ţinte pentru tras cu arma? Eu şi domniţa am pus un pariu.

Valetul ridică din sprâncenele groase.

— Te-ntreci cu o domniţă? Tu?

— Da, eu. Hai, fă ce-am zis, răspunse Munro. Nu voia să-i dea timp lui Peter să menţioneze întâlnirile din clan şi târgurile unde Ursul MacLawry îi întrecuse pe toţi şi avea şi trofeele care îi dovedeau priceperea. Dacă pisica sălbatică avea să considere că pariul nu era corect, trebuia s-o ia de la capăt.

Peter încuviinţă din cap şi ieşi din bucătărie, iar Munro luă lista pe care i-o pregătise Elizabeth. Chiar trecuse pe listă un ceainic, plus două ceşti şi două farfurii, frunze de ceai, panglici de păr şi o lampă cu ulei sugerată, probabil, de practicul Gilling.

Din listă reieşeau câteva lucruri. Elizabeth nu mai trăise vreodată altundeva decât într-un loc confortabil. Nu

ştia să trăiască în acele locuri. Şi, cu toate că motivele pentru care ea şi sora ei erau în Scoţia aveau legătură strict cu ea, nu era liderul acelei expediţii în necunoscut. Cea care stabilea totul era roşcata nebună care tocmai scotocea coşul de picnic, scoţând fără să vrea mici exclamaţii de bucurie la vederea zahărului şi a sării pe care el reuşise să le fure de sub nasul lui Forrest.

— Îmi permiţi, domniţă? întrebă el, cerându-i creionul.

Elizabeth i-l înmână şi îşi lăsă în mod deliberat degetele să i se atingă de ale lui.

— Unchiul Peter m-a luat peste picior pentru „mâzgălelile" mele, cum le-a numit, chicoti ea. Mă bucur că nu îi împărtăşeşti dispreţul faţă de scris şi citit.

Pe Sfânta Bridget, floricica cea delicată flirta cu el! Era mai înaltă decât sora ei, dar cu vorba ei preţioasă şi hainele complet nepractice părea, fără doar şi poate, mult mai uşor de sedus decât pisica sălbatică.

— Câtă vreme nu trebuie să scriu versuri, mă descurc, spuse el.

Nu era prea sigur că îi plăcea să reintre în vechiul lui rol, cel al brutei bătute în cap. Poate că juca de atâta vreme rolul cu pricina, că ajunsese de-adevăratelea cam greu de cap.

— Cartea de Shakespeare pe care a cerut-o sora ta era pentru tine, nu?

— Pentru amândouă, de fapt. Amândouă am învăţat pe dinafară cartea lui Byron pe care o avea Cat în bagaje. Iar mie oricum nu mi-a plăcut niciodată *Pelerinajul lui Childe Harold.*

Devenea tot mai interesant. Trebuia să stea mai mult la poveşti cu domnişoara Elizabeth dacă voia să afle răspunsuri legate de situaţia lor, începând de la cine erau şi până la motivele pentru care se refugiaseră pe pământurile clanului MacLawry. Oare de ce avea senzaţia că trişa dacă o lua la întrebări pe Elizabeth? Dacă ea era dispusă să stea de vorbă cu el, spre deosebire de sora ei, era logic să caute informaţii la cea care se arăta dispusă să i le împărtăşească. Cu toate că ar fi preferat să scoată vorbele

cu cleştele de la pisica aceea sălbatică.

Munro o privi pe Cat, care tocmai băgase într-un sac pachetul cu sare şi îşi dădea după ureche o şuviţă rebelă. Din punctul lui de vedere, lucrurile erau cât se putea de limpezi. Ea era femeia pe care o voia. Sora ei părea aproape o copilă, iar un bărbat nu-şi dorea o copilă în pat. Un bărbat îşi dorea… adică, el îşi dorea o femeie cu coloană vertebrală. Sau asta îşi dorea de data asta. Nu se culca cu copile, dar avusese parte de numeroase uşuratice, puse pe flirt şi pe aventuri. Brusc avea senzaţia că avusese parte chiar de prea multe astfel de femei.

— Stăpâ… Adică, iubitul meu nepot, făcu Peter din pragul uşii, iar Munro tresări. Am pus vreo şase ţinte pentru tine şi domniţă. Şi ţi-am adus puşca de la Saturn.

— Saturn? întrebă Cat, gata-gata să reuşească să-şi bage în buzunar nişte biscuiţi fără ca el să observe.

— Aşa-l cheamă pe calul meu. Acum, că mă gândesc mai bine, nu e corect ca eu să trag cu puşca şi tu cu muscheta. Alege tu cu ce vrei să trag. Sau putem trage amândoi cu aceeaşi armă.

— Fie. Cu muscheta mea.

— Ştii că puşca este, de obicei, de două ori mai precisă şi…

— Alegerea e făcută, îl întrerupse ea. Elizabeth, nu vrei să vii şi tu? Cred că-s şanse mici să ne dea buzna în casă vreun alt străin. Dar nu se ştie câte alte rude ale lui Munro mai ştiu de noi.

Dacă o anumită rudă ar fi ştiut de ele, toate planurile li s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Dar chiar nu era treaba lui Ranulf să afle despre existenţa celor două surori, iar Munro nu avea de gând să îi sufle o vorbă fratelui său mai mare.

— Nu, răspunse el. Dar e bine să avem un martor, ca să nu poţi pretinde că n-am câştigat.

Se hotărâse deja pe care din ele o dorea în patul lui, dar nu minţea când spunea că, din moment ce drumurile li se intersectaseră, voia să le ştie în siguranţă. Simţea că avea obligaţia asta. Era valabil şi în situaţia în care Cat avea să încerce din nou să-l atace. I-ar fi dat scuza perfectă

s-o ia din nou pe sus ca pe un sac. Chiar dacă purta pantaloni, când se zbătea, era femeie în toată puterea cuvântului. Iar lui îi plăcea senzaţia.

capitolul 5

Ranulf privi scaunul gol din stânga lui, apoi continuă să mănânce. Avea în farfurie sângerete şi chifle. După câtă mâncare mai era pe masă, deduse că Ursul încă nu îşi făcuse apariţia. Chiflele de cartofi nu rezistau atâta în prezenţa lui. Trecură câteva minute de linişte, lucru care nu se întâmpla de obicei. Aşa că se întoarse spre majordomul roşcat care stătea ceremonios în spatele lui.

— N-ai uitat nimic, Cooper?

— Stăpâne?

— Ziarul meu, Cooper. Ştiu că ajunge aici la o săptămână după ce apare, dar mă interesează să ştiu ce se petrece dincolo de hotarele Scoţiei.

N-ar fi trebuit să fie nevoie să se explice. În definitiv, citea ziarul londonez *Times* în fiecare dimineaţă de mai bine de zece ani.

— Nu l-am găsit în această dimineaţă, stăpâne, spuse majordomul, încleştând fălcile. Sunt sigur că a venit seara trecută cu poşta, dar, de dimineaţă, când l-am căutat, era de negăsit.

— Arran e aici?

Fratele lui mai mic părea suspectul cel mai probabil, numai că Arran locuia cam la un kilometru de ei, la Fen Darach, cu soţia lui Mary, cu micul Morag şi cu bebeluşul aflat pe drum. Unde mai pui că primea şi el un exemplar din ziarul a cărui absenţă îl deranja pe Ranulf doar pentru că se alătura şirului de întâmplări neobişnuite care în acea zi îi dădeau rutina peste cap.

— Nu e, stăpâne. Să trimit pe cineva în sat să vă cumpere alt ziar?

— Da. Nu vreau ca restul familiei să afle lucruri noi şi

eu să rămân pe dinafară.

— Mă ocup de îndată, spuse Cooper şi-i făcu un semn lui Owen, şeful valeţilor.

Cât ai clipi, bărbatul ieşi din încăpere ca să îndeplinească porunca stăpânului.

— S-a întâmplat ceva?

Întrebarea pusă cu accent englezesc şi pronunţie perfectă venea din partea lui Charlotte, Lady Glengask, care îşi făcu apariţia în încăpere. Ranulf se ridică imediat, şi inima începu să îi bată mai repede la vederea soţiei lui cu plete de culoarea mierii.

— Da. Ziarul meu a dispărut. Urmează să trimitem câinii de vânătoare să-i ia urma.

Îi luă mâna şi se aplecă, prinzându-i buzele într-un sărut prelung. Ea îl cuprinse pe după umeri şi-i răspunse la sărut.

— Pentru ce-a fost asta? murmură ea, împletindu-şi degetele cu ale lui. Abia ce ne-am văzut acum douăzeci de minute.

— Mi-a plăcut ce-am făcut şi mă gândeam că am putea s-o luăm de la capăt, răspunse el pe acelaşi ton şoptit. După ce mănânci, desigur. Nu vreau să ajungi piele şi os..

Charlotte râse, iar obrajii i se împurpurară.

— La prânz mă întâlnesc cu Winnie şi cu Mary în sat, spuse ea, sărutându-l din nou înainte să se aşeze la masă. Dar cred că am dimineaţa liberă.

Erau veşti bune. Ranulf era aproape sigur că ar fi dat pe-afară dacă ea ar fi avut planuri care nu presupuneau şi să petreacă ceva timp goală alături de el.

— Cooper! Trimite-i vorbă părintelui Dyce că nu mă pot vedea cu el în dimineaţa asta, ceru Ranulf. O să mă duc la el la biserică după-amiază.

— Prea bine, stăpâne. Ian, du-te repede şi vezi dacă-l prinzi din urmă pe Owen!

Al doilea valet ieşi din încăpere, iar Charlotte îşi puse mâncare în farfurie. În urmă cu doi ani, micul dejun era o adevărată nebunie. În încăpere intrau la grămadă Arran,

Ursul, Rowena, de cele mai multe ori şi Lachlan MacTier, cu tot cu câinii de vânătoare şi, uneori, diverşi prieteni, iar la masă începeau să curgă poveştile despre cine ce făcuse şi ce aventuri se petrecuseră în noaptea ce tocmai se încheiase. Acum, Ursul era singurul dintre fraţi care încă locuia la Glengask, iar în ultimele două săptămâni mai mult lipsise decât apăruse la micul dejun. Cum tot bombănea că se sufoca de la atâta viaţă domestică, de familie, şi ţinând cont şi de scena pe care se părea că o făcuse acasă la Lachlan, când Lord Gray refuzase să meargă cu el la vânătoare, Ranulf nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva fratele lui chiar era gelos. Sau se simţea singur. Ori exclus. Ultimele luni fuseseră aproape numai despre nunţi, sarcini şi copii, aşa că poate nu îi acordase suficientă atenţie Ursului. Iar situaţia nu trebuia să continue aşa.

Dacă se implica încă de dimineaţă în problemele Ursului, risca să piardă atât timp, cât şi… dorinţa pe care o simţea în acele clipe faţă de englezoaica aflată lângă el, care îşi bea ceaiul ţinând degetul mic delicat ridicat în aer. Ranulf trase aer în piept. Familia era mereu pe primul plan. Dar Ursul putea trece pe primul plan după-amiază la fel de bine ca dimineaţă.

— Cooper, spune-i Ursului că vreau să stăm azi de vorbă, te rog.

— Mă ocup, stăpâne.

— Transmite-i că ne vedem azi la amiază la Bonny Bruce.

Ursului avea să-i convină. Prânzul la cârciumă îl bucura mereu, iar Ranulf se bucura, la rândul lui, că avea să discute cu fratele lui într-un loc unde amândoi urmau să-şi păstreze cumpătul.

— Îi transmit de cum soseşte.

Charlotte chicoti, iar el se uită înspre ea.

— Ce-i aşa amuzant, frumoaso?

— Mă gândeam că probabil Cooper şi-ar fi dorit să ai ziarul.

El pufni.

— E o dimineaţă liniştită, fătuco. A fost o noapte fără

incidente, fără vite dispărute, fără scandaluri, fără să apară la uşă vreo femeie cu sabia-n mână, căutându-l pe Urs.

— Nu era o sabie, ci o lopată. Şi, din câte-mi amintesc, până la urmă totul s-a terminat cu bine. Pentru el, cel puţin.

Îi zâmbea şiret, iar Ranulf ridică dintr-o sprânceană.

— Eşti o mare păcătoasă, draga mea, mormăi el. Ţin minte că pe vremuri erai o domnişoară englezoaică bine-crescută.

Charlotte îl sărută prelung.

— Eram aşa înainte să cunosc o căpetenie scoţiană cu o viaţă din cale-afară de scandaloasă, murmură ea, muşcându-l uşor de buza de jos.

Ranulf se ridică, veni în spatele ei şi o ajută să se ridice de pe scaun, apoi o luă în braţe.

— Hai să lăsăm micul dejun! Mergem înapoi în pat.

Iar cel care îi luase ziarul n-avea decât să se bucure de el.

*

— Vedeţi? spuse Munro, dând paginile ziarului aşezat pe masa şubredă din bucătăria fostei mănăstiri. Nu scrie nimic în ziar despre două domniţe dispărute din Londra.

Cat puse mâna peste un articol despre cheltuielile exagerate făcute de prinţul George, împiedicându-l să dea paginile mai departe.

— Dacă nu te deranjează, uriaşule, prefer să caut singură, spuse ea. Şi chiar dacă nu s-a scris nimic în ziar, asta nu înseamnă că nu suntem căutate. Înseamnă doar că nu umblă vorba despre asta.

Ea refuză să cedeze fie şi puţintel. Şi, deşi asta îl frustra şi îl enerva teribil, încăpăţânarea ei îl şi excita. N-avea habar de ce, căci ea scuipa foc în permanenţă şi abia dacă îi ajungea la umeri, dar uite că…

— Dacă mi-aţi spune mai multe despre voi, poate aş putea să vă fiu mai de ajutor.

Ochii ei căprui-închis îi întâlniră pe ai lui.

— Am câştigat concursul ăla prostesc de tras la ţintă şi ţi-am cerut să-mi aduci un ziar. Mi l-ai adus. Şi mi-ai eliberat holul, ca să nu mai trebuiască să mă caţăr pe tot felul de obiecte pentru a ajunge aici. E tot ajutorul de care am avut nevoie din partea ta pe ziua de azi. Poţi pleca.

Munro începea deja să îşi dorească să fi luat mai în serios deznodământul concursului de tras la ţintă. Fir-ar, făcuse toate aranjamentele să fie la Haldane într-un fel sau altul, dar femeii ăsteia îi plăcea un pic prea mult să îi dea ordine.

— Din ce îmi amintesc, ţi-ai fi dorit şi o uşă pe care să mi-o trânteşti în nas. Întâmplător, am aşa ceva chiar afară. Tot zici c-ai terminat cu mine, femeie?

Ea clipi, iar în ochii căprui se întrezări, preţ de o clipă, o expresie de sinceră surprindere. Apoi limbajul corpului îi redeveni agresiv. Îşi trase umerii în faţă, părând gata să se năpustească la atac, iar Munro se pregăti pentru ce-avea să arunce înspre el. Femeia probabil l-ar fi mâncat cu fulgi cu tot, şi cu buchet, pe orice amărât care ar fi îndrăznit să o curteze.

— Nu poţi pune o uşă nouă la dărăpănătura asta fără ca vreun trecător să-şi dea seama că aici locuieşte cineva.

Spusese doar atât, dar din tonul ei răzbătea şi un „Prostule!” la finalul frazei.

— Nu e o uşă pentru intrarea principală. E de bucătărie. Şi n-am zis că e nouă.

Tăcere.

— Aha… Atunci… bine. Cred că ar merge.

— Mulţumesc, încăpăţânato!

Merse afară, unde îl aştepta Peter Gilling. Mânca un măr, aşezat la capra unei căruţe pline ochi.

— Să dăm drumul la treabă, spuse Munro şi, scrâşnind din dinţi, luă în cârcă o uşă din lemn masiv.

— Sunt tot unchiul tău, stăpâ…

— Da, răspunse Munro înainte ca bărbatul să-şi ducă întrebarea la bun sfârşit.

Roşcata tocmai îi făcuse prima concesie, şi nu avea de gând s-o facă să ia foc din nou auzind întâmplător că el,

unul, nu doar că nu era vânătorul de pe domeniul lui MacLawry, ci era chiar unul din fraţii stăpânului acelor locuri.

— Atunci, zi-mi, nepoate, ţi-ai pierdut minţile? Nu crezi că la castel o să observe cineva că lipseşte o uşă?

— Neah, răspunse el, intrând în incinta fostei mănăstiri.

Castelul Glengask avea peste cincizeci de încăperi şi probabil mai bine de o sută de uşi. Dulapul pentru lenjerie din fundul unei camere nefolosite din aripa de est nu mai fusese deschis de cel puţin cinci ani. Şi de-acum nici nu mai era nevoie, pentru că uşa lui avea să fie mult mai de folos în altă parte. Dar să scoată uşa din castel fără să îl vadă cineva fusese o aventură.

Cat stătea în bucătărie şi-l privea pe măsură ce se apropia. Ochii ei îl măsurau din cap până în picioare, cât era de mare, într-un fel care îi dădea călduri. O, da! Era un bărbat mare şi puternic, capabil să ducă în cârcă ditamai uşa, şi era momentul ca ea să remarce asta. Lăsă uşa jos şi o sprijini de un perete.

— Uite-ţi uşa, Cat!

— Cadrul e prea mare pentru ea.

— De-asta am adus cărămizi şi mortar. Şi, dacă nu cumva ştii să montezi o uşă, ai face bine să te dai înapoi.

Sora ei se reapucă imediat de cusut şalul de care se ocupa, în faţa vetrei. În schimb, Cat rămase pe poziţii.

— Zic că pot să ţin sapa sau ciocanul la fel de bine ca orice bărbat.

Peter se apropie şi-i înmână un sac cu scule.

— Noroc mare! Chiar nu ştiam dacă eu şi nepotul o să ne descurcăm singuri.

Nu erau tocmai vorbele potrivite, dar, în acelaşi timp, Munro nu obiecta câtuşi de puţin dacă era să o aibă toată ziua aproape de el.

— Hai să măsurăm cadrul, zise el.

— Credeam că eşti pădurarul şi vânătorul de la castelul Glengask, spuse ea, luându-se după el.

— Prin partea locului, bărbaţii fac orice e nevoie,

răspunse el, ignorând fiorul neaşteptat care îl cuprinsese văzând-o că venea după el. Trase din căruţă câteva şipci de lemn şi şi le puse pe umăr. Şi ce, te plângi că sunt îndemânatic? Tocmai tu, o fată care poartă pantaloni şi ocheşte al naibii de bine cu muscheta?

— Nu mă plâng. După o clipă de ezitare, ea luă câteva cărămizi şi porni pe urmele lui. N-am cum să nu mă întreb ce vrei la schimb pentru uşa asta.

— Doar niţeluşă încredere, fătuco, spuse el, aruncându-i o privire scurtă. E tot ce vreau.

Cel puţin, deocamdată. Dacă ar fi sugerat măcar ce ar fi vrut – şi că, de fapt, intenţiona să o atragă la el în pat –, s-ar fi ales cu o cărămidă în cap.

— Întâi, montează uşa. Pe urmă, mă mai gândesc.

Îi mai aruncă o privire, apoi îi întoarse spatele. Măcar părea conştientă, de data asta, că avea de-a face cu un mascul. Sau, ceva mai probabil, luase decizia de a se folosi de muşchii şi de forţa lui. Munro se întrebă din nou din ce clan făcea ea parte, dacă făcea parte din vreunul. Cu o soră vizibil cultivată şi educată, bănuia că avea, într-adevăr, un clan şi că nu era pe cont propriu. Şi atunci, se punea întrebarea ce le făcuse pe cele două domniţe să îşi ia lumea în cap şi să se ascundă în sălbăticie? Şi de ce nu apărea în ziar nicio menţiune despre dispariţia unei tinere din înalta societate şi despre căutările în desfăşurare?

— Ia spune-mi, zise el, luând un metru de tâmplărie din sacul lui Peter, asta e ultima ta soluţie?

— Cum adică ultima soluţie? răspunse ea de la o distanţă mai mare decât cea la care se aşteptase el. Ce să fie ultima soluţie, faptul că-mi dai o uşă?

— Nu. Faptul că sunteţi aici, la Haldane. Aţi vrut din prima să ajungeţi pe pământurile clanului MacLawry sau a fost ultima soluţie?

O auzi trăgând aer în piept, dar observă cu satisfacţie că nu îi spunea din capul locului să-şi vadă de treaba lui. Aşa că se prefăcu absorbit de lucru. Era o victorie în sine că ea se gândea să îi dea, totuşi, un răspuns.

— N-a fost prima alegere, spuse ea într-un sfârşit,

vorbind pe un ton atât de jos, încât sora ei n-o putea auzi din cealaltă parte a încăperii. La început, am vrut un loc mai puţin… izolat, numai că Elizabeth nu poate nici măcar să se prefacă a fi scoţiană.

— Adică, felul în care arată şi se poartă o face să bată la ochi.

Spre deosebire de ţinuta masculină a lui Cat – pe care orice bărbat cu sânge-n vene ar fi remarcat-o imediat, cu condiţia să nu fie orb.

Urmă încă o ezitare.

— Mda. Şi altceva nu-ţi mai zic.

— Nici nu te-am întrebat.

— Păi…

— Scuzaţi, domniţă.

Peter se apropie de ei şi puse încă o grămadă de cărămizi lângă perete. Munro şi Cat tresăriră amândoi. La naiba! El, unul, trebuia să aibă mai multă minte. Nu uita niciodată să fie atent la tot ce se petrecea în jur. Cel mai periculos loc pentru un membru al familiei MacLawry era în mijlocul sălbăticiei.

— Zici că avem destul material, unchiule? întrebă, mai mult ca să-i amintească valetului de şarada pe care o jucau.

— A, da, numai dacă nu reparăm şi colţul acela de tavan, răspunse Gilling, indicând locul pe unde razele soarelui pătrundeau prin acoperiş.

O, da, aveau să repare şi acoperişul. Doar că în altă zi.

— Ajută-mă să măsor lemnul şi să pun semnele, bine?

Băieţii pe care îi angaja de regulă să repare şi să construiască în satul An Soadh fuseseră bucuroşi să-i vândă materiale de construcţie, cu toate că le bătuse la uşă la patru dimineaţa. Amândoi îl întrebaseră însă unde se ducea, ce avea de lucru şi dacă nu avea nevoie de ajutor. Aşa că el şi Peter fuseseră nevoiţi să iasă din sat ca şi cum s-ar fi îndreptat spre vest, apoi ocoliseră ca să ajungă pe direcţia potrivită. Ştia foarte puţine lucruri despre cele două surori şi, cu toate acestea, vorbise foarte serios când le

promisese – sau îi promisese roşcatei – protecţie, fie că voiau, fie că nu. Iar asta presupunea inclusiv să le ţină la adăpost de curiozitatea celor din propriul clan.

— Ia zi-mi şi tu ceva, spuse Cat, aplecându-se să ţină dreaptă o placă de lemn în timp ce el punea însemnele unde trebuia tăiată. De când petreci atâta timp pe-aici, stăpânul tău n-a observat că nu-ţi vezi de îndatoriri? Nu ţi-e frică? Poate te trezeşti că te dă afară.

— De pe masa stăpânului nu lipseşte niciodată carnea, spuse el cu sinceritate. Cât timp lucrurile rămân aşa, e treaba mea ce fac cu timpul meu.

Se îndreptă de spate. Trebuia să schimbe subiectul ori de câte ori se ajungea la întrebări despre familia MacLawry.

— Că veni vorba, cred că v-am adus şi niscaiva carne de viţel. Unchiule?

Gilling se lăsă pe vine lângă zid.

— Mai bine ţi-ai aduce-o singur, nepoate, răspunse, aruncându-i angajatorului său o privire ezitantă. Sunt terminat de spate.

Ei bine, îşi transformase valetul în unchi, aşa că trebuia să îndure consecinţele. Măcar până ajungeau înapoi la castel. Şi avea ceva timp să se gândească la cât de mult era dispus să mintă în continuare.

— Atunci, odihneşte-te, bătrâne. Mă-ntorc într-o clipită.

Din privirea lui, Catriona deduse că se aştepta ca ea să îl urmeze. În schimb, ea se lăsă pe vine lângă aşa-zisul unchi. Uriaşul evitase cu succes să îi răspundă la întrebări, dar Peter Gilling nu părea nici pe departe la fel de abil. Iar ea avea nişte bănuieli şi căuta răspunsuri.

În clipa în care Munro porni spre ieşire, ea oftă adânc.

— Sper că Ursul n-o să dea de necaz pentru că ne ajută, spuse, încruntându-se. Ştiu că Lord Glengask are doi fraţi şi o soră şi că în familie au fost multe căsătorii în ultimii doi ani. Asta înseamnă multe guri de hrănit, dacă pui la socoteală copiii şi servitorii.

— Lord Arran stă în casa de la Fen Darach, iar Lady Winnie locuieşte cu Lord Gray la casa MacTier, îi răspunse

bărbatul grizonant. La castel sunt doar Glengask, doamna lui şi William, copilul. Mai e cu ei şi stăp… fratele mai mic. Încă nu e însurat.

— Cum îl cheamă?

Gilling făcu ochii mari, apoi începu brusc să tuşească.

— Vai… gemu el printre horcăieli. Un pic de apă…

Elizabeth veni degrabă cu o cană, iar bărbatul o dădu peste cap. Apoi ceru încă una. Catriona era însă deja lămurită care era motivul din spatele răului care îl apucase brusc. Dumnezeule mare! Nu dorise decât un loc unde ea şi Elizabeth să dispară sau măcar să rămână anonime. Iar dacă bănuielile i se adevereau, Ursul era ultima persoană din lume pe care ar fi vrut să o întâlnească.

Când se întoarse, ea îl împunse cu degetul în piept.

— Pare-se că unchiul a uitat cum îl cheamă pe cel mai mic dintre fraţii MacLawry. Locuieşte la castel cu marchizul, aşa că bănuiesc că îl ştii. Zi-mi tu cum se numeşte.

Ursul o privi, apoi se uită înspre Peter, care tăcea mâlc.

— Nu ţi-am zis să-ţi ţii fleanca, Peter?

— Ba da, dar m-a păcălit.

Şi fusese mult mai uşor decât îşi imaginase ea. Numai că nu avea de gând să-i dea Ursului timp să inventeze o altă minciună sau scuză ori să pice mort de ciumă sau de ceva. Îl împunse din nou.

— Cum îl cheamă? întrebă iar, punctând fiecare silabă cu o împunsătură.

— Munro, răspunse el încet. Deşi i se spune mai mult Ursul.

Era întocmai ce se aşteptase ea să audă şi, cu toate astea, Catriona tot rămase mută de uimire. Pentru Dumnezeu, fusese… Slavă Cerului că nu începuse să îl placă, pentru că ar fi avut de suferit.

— Mincinos nenorocit! izbucni ea, refuzând să recunoască faptul că simţea şi altceva în afară de furie.

— Cum era să-ţi fi spus adevărul? întrebă el, mijind ochii. Printre primele lucruri care ţi-au ieşit pe gură când ne-am cunoscut a fost că te-aştepţi ca Lord Glengask să

apară din clipă-n clipă şi să pârjolească locul. Vreau să te ajut, ce naiba contează cine e frate-meu?

Voia să-l ia la pumni, dar se îndoia că ar fi simţit vreuna dintre lovituri.

— Ba contează! Trebuia să-mi fi spus!

— Neah. Trebuia să fac întocmai ce-am făcut. În felul ăsta, acum te stropşeşti la mine cât pofteşti, dar măcar ştii că nu-ţi vreau răul.

Catriona îşi dădu seama că ţinea pumnii strânşi. Uriaşul punctase bine, aşa că trase aer în piept şi-i aruncă o privire cruntă. Normal că intenţia lui era să-i evite furia dezlănţuită, dând vina pe ea pentru faptul că o minţise. Poate avea dreptate. Măcar puţin.

— Nu poţi să mă-nvinuieşti că sunt neîncrezătoare.

— Nu te-nvinuiesc. Dar nici tu pe mine că sunt prudent, spuse el, făcând un pas spre ea. Şi-ai face bine să-ţi aminteşti că mai ai câteva secrete, misterioaso. Gândeşte-te la asta şi vezi pe urmă cât scandal ai de gând să-mi faci.

Cuvintele lui o lăsară fără replică. Da, o minţise. Dar avea dreptate – şi ea îl minţise. Sau, în orice caz, minţise prin omisiune. Bineînţeles că motivele ei erau mai serioase. Doar n-avea să se simtă vinovată pentru că avea grijă ca ea şi Elizabeth să fie în siguranţă.

— Deci, zici că sufletul ţi-e bun, cu toate că sângele ţi-e albastru.

El clătină din cap.

— Zic că sunt un om ca toţi oamenii şi asta e tot. Unde pun capul pe pernă n-are-a face cu caracterul meu.

— Spui asta pentru că te-am prins cu minciuna.

El se încruntă atât de tare, că aproape i se uniră sprâncenele.

— Nu e prima dată când ţi-o spun. Acum, doar îţi reamintesc.

La naiba cu toate, bănuise încă din capul locului că nu era un simplu vânător. Dar nici într-o mie de ani nu s-ar fi gândit că era mezinul dintre fraţii MacLawry. Un lucru ştia însă: că dacă şi când avea să îi spună povestea ei şi a lui

Elizabeth, orice i-ar fi spus acum avea să se întoarcă atunci împotriva ei. Iar cel mai ciudat lucru era că simţea că urma să îi spună ce li se întâmplase ei şi surorii ei. Căci, în ultimele zile, vieţile li se împletiseră, deşi ea, una, făcuse toate eforturile să prevină asta.

— Tot cred că trebuia să-mi fi spus, zise ea într-un sfârşit, întrebându-se de ce nu era atât de furioasă pe cât ar fi trebuit să fie şi alegând totuşi să îşi răspundă mai târziu la acea întrebare. Prezenţa ta aici va atrage atenţia. E ultimul lucru pe care-l vreau.

— Ţi-am dat cuvântul meu, spuse el după o clipă, aplecându-se să ia un fierăstrău şi reapucându-se de lucru. O să mă-ngrijesc ca tu şi sora ta să fiţi în siguranţă.

La ce privire îi aruncase, Munro se aştepta ca ea să continue să facă gălăgie. Şi, la naiba, ea chiar îşi dorea asta. Îşi putea spune că atitudinea ei calmă nu avea de-a face cu cât de bine arăta Munro în cămaşa albă din bumbac, kiltul cu negru, alb şi roşu şi cizmele de lucru din piele, cam uzate. Că avea de-a face doar cu ce s-ar întâmpla dacă el ar afla şi alte lucruri despre ea. Îşi îndreptă umerii, le întoarse spatele celor doi bărbaţi şi se duse în bucătărie. Avea de tranşat, de eviscerat şi de gătit un iepure. Plus că voia să se uite mai cu atenţie la ziarul pe care el i-l adusese. Numărul apăruse cu o săptămână în urmă, ceea ce însemna că ştirile erau vechi, dar ea tot simţea că exista, probabil, ceva. Vreun semn, vreun indiciu că ducele de Visford fusese nemulţumit să descopere că îi dispăruse logodnica şi că mama ei vitregă, Anne Derby-MacColl, oferea o recompensă pentru găsirea unicului ei copil.

— E fratele marchizului de Glengask? şopti sora, aplecându-se lângă ea, deasupra mesei, după ce terminase de parcurs ziarul din scoarţă în scoarţă. Nu arată câtuşi de puţin ca un lord.

Remarca o făcu să zâmbească. Chiar dacă era pe jumătate scoţiană, sora ei era cât se poate de englezoaică.

— Dar a ce ţi se pare că arată?

— Nu ştiu. E ca unul dintre acei bărbaţi care îi învaţă

pe aristocraţi să boxeze. Sau ca un angajat de la grajduri. Vreau să spun că pare foarte în formă, foarte bine făcut.

Era adevărat.

— Acum, măcar ştim adevărul.

— Da, răspunse Elizabeth, strângându-i mâna. M-am bucurat când el şi unchiul lui ne-au descoperit ascunzătoarea. Ştii că te iubesc, dar îmi doream să mai vorbesc şi cu altcineva. Acum, mă gândesc... ce ne facem dacă ei îl cunosc pe Visford? Nu cumva marchizul i-a spus deja că suntem aici?

Catriona îi strânse mâna, la rândul ei, căci lui Elizabeth deja îi tremurau degetele.

— Şşşttt! El nu ştie cine suntem. Dacă ar fi ştiut, l-am fi cunoscut deja pe Lord Glengask. Ne-a promis că va avea grijă de noi. Că ne va proteja orice-ar fi.

— Te cred, Cat. N-aş fi aici dacă nu aş... O, Doamne! exclamă ea, iar obrajii i se împurpurară.

Catriona se întoarse, cu tâmplele pulsând. Oare cineva îl urmărise, totuşi, pe Munro? Atunci, văzu ce îi atrăsese atenţia surorii ei, iar inima începu să îi bată şi mai tare.

Chiar era o imagine de „O, Doamne!” Munro MacLawry îşi dăduse jos cămaşa. Era cu spatele la ele şi tăia o bucată de lemn. Muşchii i se încordau, iar mici dâre de sudoare i se prelingeau pe pielea perfect întinsă până la cureaua care îi ţinea kiltul. Un lucru era limpede, era un exemplar masculin magnific. Chiar era magnific. Din cap până-n picioare. Când el se întoarse, ea îi văzu, preţ de câteva clipe, şi abdomenul plat şi musculos, apoi îşi feri privirea.

Nu voia ca el să o vadă privindu-l admirativ. Una peste alta, era doar un uriaş fără maniere, enervant, băgăcios şi mincinos. Dar, Dumnezeule, ce uriaş...

Căldura pe care o resimţea în vintre era de-a dreptul ciudată. Pe când trăia la tatăl ei, îşi petrecuse aproape fiecare zi în compania bărbaţilor. Mergea cu ei la vânătoare, la păscut oile, la pescuit, la călărie... Făcea tot ce-şi dorise tatăl ei să o înveţe. Şi-ar fi dorit un fiu, iar acel

fiu fusese, până la urmă, ea. Cel puţin, până în urmă cu doi ani.

Dar nimic din toate astea nu explicau de ce nu îşi putea desprinde privirea de pe Munro. Felul în care i se încordau muşchii, coapsele lui puternice, şuviţele transpirate de pe frunte şi de pe tâmple… toate o atrăgeau, o făceau să îşi dorească să îşi treacă mâinile peste pielea lui goală. Se simţea… neliniştită, dar nu într-un fel neplăcut. Celălalt, Peter, cu siguranţă nu era unchiul lui Munro. Îşi scosese şi el cămaşa, dar imaginea nu o făcea nici măcar să tresară. Iar asta nu îi plăcea. Sau, mai precis, nu îi convenea că îi plăcea acea senzaţie. Înjură în surdină şi se apucă să jupoaie iepurele. Câteva clipe mai târziu, simţi în spate o căldură aproape magnetică. Se întoarse şi dădu cu ochii de un piept gol. Catriona ridică privirea şi întâlni ochii verzi care se uitau la ea cu o expresie de amuzament. Oare dorinţa i se citea pe chip? La naiba!

— Ce vrei? se burzului ea, ceva mai tare decât intenţiona.

El trecu pe lângă ea, suficient de aproape cât să se atingă, şi luă una dintre cănile pe care le adusese.

— Vreau doar o gură de apă, fătuco, îi răspunse, cu un zâmbet leneş, şi lăsă capul pe spate ca să bea.

Mărul lui Adam îi urca şi cobora, iar mici dâre de apă i se scurgeau de pe buze pe gât şi pe piept.

— O faci special, spuse ea, dându-se deoparte ca să nu rămână între el şi masă.

Poziţia o făcea să se simtă vulnerabilă, lucru care îi displăcea profund.

— Ce fac special? Beau? Păi, e normal. Unui bărbat i se face şi sete din când în când. Goli cana şi o lăsă jos cu zgomot. Vino şi zi dacă eşti mulţumită de ce ţi-am construit până acum.

Ce îi construise? Ştia prea bine că proprietatea era mai curând a lui decât a ei. Chiar nu avea de ce să mai joace rolul vânătorului de pe domeniul Glengask. Şi iată-l continuând să trudească, împreună cu Peter Gilling, să monteze uşa şi să repare zidurile care nu doar că aveau să

le asigure protecţie ei şi lui Elizabeth, ci aveau şi să îi blocheze lui accesul. Chiar nu avea nicio noimă. Ştia deja cât de mult munciseră în acea dimineaţă şi câte reuşiseră să realizeze, pentru că aruncase mereu priviri furişe înspre ei. Puse, totuşi, în scenă un mic spectacol şi se apropie încet de uşă, cu el urmând-o îndeaproape.

Măriseră cadrul uşii ca să o poată monta şi bătuseră plăci din lemn de ambele părţi, ca să întărească peretele şi să creeze baza pentru cărămizile şi mortarul ce aveau să urmeze. O fi fost Munro fratele unei căpetenii de clan, dar cu siguranţă ştia să-şi folosească mâinile. Cat se înfioră din nou.

— Pare trainic, spuse ea şi încercă să clintească o bârnă.

— Păi, nu voiam să cadă la prima pală de vânt. Iar iarna se apropie, aşa că o să înceapă să bată vântul. Vreau să fiţi în siguranţă şi la adăpost.

— Chiar crezi că ne prinde iarna aici?

O pereche de ochi verzi îi scrută chipul cu atenţie.

— Da. Aveai alte planuri?

— O, şi câte planuri, numai că de toate se alesese praful. Îi rămăsese unul singur.

— Om trăi şi-om vedea, îi răspunse şi se întoarse la masă..

Simţi o mână pe umăr şi se trezi întoarsă din drum cu o uşurinţă ce o lăsă fără suflare. Bărbaţii nu puneau mâna pe ea. Nu când era fiica Randall MacColl. Şi când se îmbrăca asemenea lor.

— Aveai alte planuri? repetă el, cu glas scăzut.

— Mi-ai… adică ne-ai montat o uşă. Asta nu-ţi asigură, o invitaţie la masă. Şi nici n-am să-ţi împărtăşesc planurile mele, stăpâne Munro MacLawry.

— Nu mai fi aşa rea cu el, Catriona! interveni Elizabeth. N-a făcut decât să ne fie de ajutor.

— Şi de ce crezi că ne-a ajutat, Elizabeth? răspunse ea, încercând să dea glas furiei şi enervării care li erau atât de la îndemână cu câteva zile în urmă.

— Pentru că suntem nişte domnişoare într-o situaţie

dificilă, iar el este un gentleman, făcu sora ei, de parcă asta ar fi explicat totul.

De parcă lumea ar fi fost atât de simplu construită. Elizabeth clipi de câteva ori punându-şi în valoare frumoşii ochi verzi, apoi, înfoindu-şi fusta din muselină albastră, umplu cana cu apă şi i-o duse lui Peter.

— Nu e nevoie de un alt motiv, îşi reluă ea ideea.

— Ai face bine să asculţi de sora ta, mândro! spuse Munro, eliberând-o înainte ca ei să-i treacă prin minte să se smulgă singură din strânsoarea lui. Şi într-o bună zi ai să-mi spui povestea ta, pisică sălbatică. Am răbdare.

Nu părea genul răbdător. Da, se dovedise mai perspicace decât îl crezuse, dar răbdarea sigur nu era printre calităţile lui. Dar iată-l acolo, în faţa ei, cărând apă cu găleata ca să poată forma mortarul. Şi, de fiecare dată când ea îi spusese să plece, el se întorsese. Poate era mai răbdător decât îl crezuse. Întrebarea era de ce.

— Nu-mi mai spune pisică sălbatică, îi ceru ea, luându-se după el.

— Asta-i tot ce poţi? Te cam înmoi, Catriona.

Aproape că se împiedică. Şi nu din cauza insultei, ci pentru că îi spusese pe nume cu vocea lui răscolitoare. Nu era drept să sune atât de cald şi de incitant.

— Ba bine că nu! Şi află că e încă un lucru enervant pe care-l aud din partea ta.

— Nu mai spune! făcu el, încetinind pasul.

— Chiar aşa! Şi să nu crezi că, dacă-mi arunci o uitătură de-a ta, îmi pierd curajul. Eşti ditamai omul, dar nu mi-e frică de tine. Nici măcar o clipă.

Cu mişcările lui rapide şi elegante, Ursul se întoarse, o împinse cu spatele la zid şi-i captură gura într-un sărut profund şi pasional. Găleata căzu pe jos, dar zgomotul pe care îl produse sună ca de pe altă lume. El îşi rezemă mâinile de zid, de-o parte şi de alta a chipului ei. Se aplecase asupra ei, devorând-o cu buzele, cu limba, cu dinţii. Nu părea un simplu sărut, ci un asalt total asupra simţurilor.

Îi simţea trupul oţelit lipit de al ei, puternic şi catifelat

în acelaşi timp. Catriona stătea pe vârfuri şi îşi ridicase bărbia cât putea de sus ca să îi vină în întâmpinare, iar căldura care îi inunda trupul semăna cu cea a unui uriaş foc de tabără.

— În... încetează! reuşi ea să îngaime, punându-şi mâinile pe pieptul lui gol şi împingându-l.

— Neah.

O sărută din nou, atât de intens, că simţi că i se dau ochii peste cap. Era, fără doar şi poate, genul de sărut care putea face o femeie să leşine, decise ea. Nu ea, desigur, dar orice altă femeie s-ar fi lăsat moale în braţele lui puternice.

— Opreşte-te! îi ceru ea, de data asta cu mai multă convingere.

— Roagă-mă cu frumosul!

De parcă ar fi putut, când gura lui îi producea toate acele senzaţii. Pentru Dumnezeu, abia îşi putea pune gândurile cap la cap. Iar pe buze îi veneau doar două cuvinte: „Mai vreau!”

— Te rog, reuşi să îngaime. Te rog, lasă-mă!

Vorbele-i sunau mai mult a mormăieli, dar, o clipă mai târziu, el făcu un pas mare înapoi.

— Te las acum, Catriona, spuse el pe un ton uşor tăios. Dar nu-ţi dau drumul. Nu încă.

— N-are nicio noimă ce spui.

— De ce stai acolo ca o momâie?

Fir-ar să fie, încă era lipită de zid, cu mâinile pe pieptul lui cald. Iar el avea tupeul să-i râdă în faţă. Bombăni o înjurătură, fără să îi pese dacă el o auzea sau nu, ridică găleata şi ieşi. „O, Doamne! O, Doamne!”

Individul ăsta avea să fie o problemă. La un moment dat, să rămână la mănăstirea Haldane păruse cea mai bună soluţie pentru ea şi Elizabeth. Dar nu mai era aşa sigură. Şi nu pentru că Munro MacLawry o sărutase – în mod delicios – din nou, ci pentru că ea îi întorsese sărutul. Era de neiertat. Ajunse la micul pârâu din spatele clădirii şi puse găleata de apă la umplut. Pe toţi sfinţii! Munro era fratele lui MacLawry. Era Lord Munro. Nu trecea nicăieri

neobservat. Nici nu avea cum. Avea aproape doi metri, ochii verzi ca o pajişte de primăvară şi un chip la vederea căruia ar fi suspinat orice femeie, tânără sau bătrână. Ea, una, nu voia să fie observată. Era şi motivul pentru care alesese acel loc. Măcar în parte. Catriona se încruntă. Poate era momentul să recunoască, măcar faţă de ea, că s-ar fi îndreptat spre sălbăticie şi dacă Elizabeth nu ar fi avut nevoie să fie salvată. Şi să recunoască, tot faţă de sine, că ea însăşi avusese nevoie să fie salvată şi că, în lipsa cuiva care să îi vină în ajutor, luase decizia de a se salva singură.

— Dă-te mai încolo, spuse Munro şi se lăsă pe vine lângă ea ca să ridice găleata deja plină.

— Nu te dă politeţea afară din casă, remarcă ea, ridicându-se odată cu el.

— Am observat că preferi să ţi se vorbească direct, fără înfloriturі. Sau greşesc?

Nu greşea.

— Ce te interesează cum vreau să mi se vorbească? întrebă ea oricum, pentru că raţionamentul lui era pertinent.

Pe chipul lui apăru din nou acel zâmbet fermecător.

— Catriona, sunt un bărbat de care oamenii se tem. Arăt ca o brută, iar oamenii doar asta văd, indiferent de ce-aş avea în cap. Lumea nu mă insultă pe faţă şi nimeni nu îmi spune lucruri pe care nu vreau să le aud. Îmi place de tine. Îmi place că îmi tii piept şi că, atunci când îmi spui ceva, te aştepţi să-ţi dau replica. Şi îmi place că te uiţi în ochii mei când nu eşti de acord cu mine.

„Îmi place de tine.” Restul cuvintelor i se păruseră sincere şi flatante, dar acele patru cuvinte îi provocaseră fluturi în stomac. Bărbaţii nu o plăceau. Era prea directă, lipsită de maniere, băieţoasă şi mai pricepută decât ei la unele lucruri cu care se mândreau. Şi nici măcar nu se obosea să îşi mascheze priceperea. Nu fusese curtată, pentru că tatăl ei nu îngăduise asta. Numai că Munro nu ştia cine fusese tatăl ei, nici cine era unchiul ei. Nu-i ştia nici măcar numele de familie sau clanul din care făcea parte.

— N-ai nimic de zis? o provocă el, pornind înapoi spre clădire. Nu-mi spune că te-ai ruşinat, pisică sălbatică. Doar ai încercat să mă împuşti acum câteva zile.

— N-ai făcut decât să dovedeşti că eşti nebun de-a dreptul, Ursule MacLawry, mormăi ea. Dacă-ţi plac doar femeile care nu-s de-acord cu tine şi care te insultă în fel şi chip, ia-ţi o englezoaică!

El izbucni într-un râs plin, sonor, care îi zgudui pieptul.

— Aşa mai vii de-acasă, fătuco! Eşti isteaţă şi ai limba ascuţită, fără doar şi poate. Şi mă provoci să fiu la fel, continuă el, mijind un ochi. Nu credeam că aş avea ce face cu o femeie care-şi foloseşte gura doar ca să vorbească, dar ai tu ceva special.

Pentru el era, practic, un compliment. Şi, în mod ciudat, ea chiar se simţea flatată. Sau poate nu mâncase îndeajuns pe ziua respectivă.

— Crezi că terminaţi azi cu uşa? îl întrebă.

Era convinsă că orice compliment venit din partea bărbaţilor, şi mai ales din partea unuia care nu ştia mai nimic despre ea, avea s-o bage şi mai rău în încurcătură. Şi nu avea nevoie de aşa ceva. Se descurca foarte bine să-şi provoace singură încurcăturile.

— Nu. O să punem cărămizi şi o să le lăsăm să se aşeze. Puteam monta uşa mâine sau poimâine. Cred că de-abia aştepţi să o închizi, să pui zăvorul şi să nu laşi pe nimeni să intre. Nu-i aşa?

Ea mai mult îi simţi decât îi văzu privirea.

— Tu şi aşa-zisul tău unchi sunteţi singurii pe care i-am văzut de când am ajuns aici, deci răspunsul e da.

— Of, fato! Cuvintele tale mă dor. Le-ai zăvorî uşa propriilor tăi aliaţi? Şi ce mă fac dacă o să simt nevoia să te sărut iar?

Erau mult prea aproape de bucătărie să-i spună aşa ceva cu vocea lui plină şi seducătoare.

— Ţine-ţi gura! Nu vreau să-i explic lui Elizabeth că mai aveai un pic şi mă mâncai de vie.

— Sau să-ţi explici ţie.

Spusese acele cuvinte foarte încet, iar când ea îl ţintui

cu privirea, el i-o întoarse cu un aer inocent. Ce individ enervant, problematic, atrăgător! Măcar de-ar înceta s-o mai sărute… Doar că nu-şi dorea ca el să înceteze. Cel puţin, nu încă.

capitolul 6

— Ursule!

Munro deschise brusc ochii şi dădu să apuce pumnalul pe care-l pusese pe un scaun lângă uriaşa cadă de baie din cupru. Îşi dădu seama imediat că în pragul uşii stătea Ranulf, aşa că se lăsă să se cufunde la loc în apa caldă.

— M-ai speriat de moarte.

— Unde-ai fost azi? întrebă marchizul, închizând uşa în urma lui şi rezemându-se de ea, cu mâinile încrucişate la piept.

— Pe-afară.

— Mai încearcă!

Munro se încruntă. Era clar că ziua lui fusese mai bună decât a fratelui său mai mare.

— Peter a fost cu mine, cum ai cerut. Ne-am dus la pescuit.

— Şi ce-aţi prins? Sau ai pus peştii cu tine-n cadă?

— Nici măcar eu nu prind de fiecare dată. Şi de ce-ai kiltul strâmb?

— Ai fost la pescuit şi ieri. Şi alaltăieri, dacă ţin bine minte. Şi n-ai adus acasă nici măcar un peştişor. Aşa că te-ntreb din nou: Unde-ai fost azi?

Munro se ridică, iar apa îi şiroia de pe trup în cadă şi pe podea. Aerul răcoros îi răci imediat pielea, dar unui scoţian get-beget nu-i păsa de un pic de frig. Iar mai important era că nu avea de gând să îngăduie nimănui să-l privească de sus. Nici măcar fratelui său mai mare.

— Întâi îmi zici că nu pot să plec singur. Acum, nu-ţi place cum pescuiesc. Cred că problema e la tine, Glengask.

Fratele lui luă un prosop şi i-l aruncă.

— Am o vorbă să-ţi spun. Vino la mine-n birou în zece minute!

Ranulf ieşi apoi din cameră şi trânti uşa în urma lui.

Mda, fusese ceva deosebit. După ce că avusese o zi plină, reparând pereţi şi lemnărie şi montând uşi, acum apăruse şi Ranulf, pus pe scandal – evident, pentru că nu prinsese suficient peşte. Era drept că nu prea mai petrecuse mult timp la Glengask în ultima vreme, dar nu credea că-n absenţa lui fusese desemnat vânătorul domeniului. În vale era pace, aşa că deocamdată nu era nevoie să stea de pază şi să urmărească mişcările duşmanilor.

Se îmbrăcă, mormăind. Trase pe el o cămaşă curată, îşi puse cizmele şi un kilt nou. De ceva vreme, atât fraţii lui, cât şi cumnatul Lachlan începuseră să poarte pantaloni, dar hainele acelea de englezoi nu erau de el. Nu fuseseră niciodată. Dincolo de faptul că kiltul era una dintre cele mai vechi tradiţii scoţiene, îi plăcea ideea că, din clipa în care se apropia, oricine ştia că el făcea parte din familia MacLawry. Arran era de părere că nu era o treabă prea subtilă, dar pentru el ăsta era un compliment. Subtilitatea era pentru diplomaţi, iar el nu era vreun afurisit de diplomat.

Era tentat să mai piardă vremea prin cameră, tocmai pentru că marchizul îi ceruse să meargă la el în birou de îndată. Dar se abţinu. Era mai sănătos să facă un mic efort să evite necazurile. Aşa că îşi luă haina de pe spătarul scaunului şi ieşi din cameră. Un singur lucru conta – ca nimeni să nu afle de cele două femei care se ascundeau la Haldane. Le dăduse cuvântul.

Când intră în biroul lui Ranulf, fratele lui stătea la fereastră, cu braţele încrucişate la piept şi cu spatele la intrare. Cei doi câini de vânătoare dormitau sub birou şi fie nu simţeau dispoziţia stăpânului lor, fie o ignorau, în afară de faptul că nu prinsese peşte şi că lipsise aproape mereu de acasă în ultimele trei zile, Munro nu avea idee ce făcuse ca să-l mânie pe şeful clanului MacLawry. Pe tot iadul, îşi petrecuse aproape tot timpul liber departe de castel, şi asta de săptămâni bune. Chiar de dinainte să o cunoască pe

pisica sălbatică.

— Azi-dimineaţă, l-am trimis pe Ian să te caute, spuse Ranulf, întorcându-se de la fereastră. Nu erai de găsit.

Munro ridică din umeri şi se aşează.

— Ţi-am zis că am fost plecat cu Gilling, aşa cum ai cerut. Iar azi-dimineaţă am plecat devreme la pescuit, pentru că nu avuseserăm noroc. Ce mai vrei să ştii?

— Era vorba să te întâlneşti cu mine la prânz la Bonny Bruce.

— Dacă mi-ai fi zis de aseară, aş fi venit. Pentru că, îţi spun pentru a mia oară, de dimineaţă nu eram aici.

Marchizul îl privi în ochi.

— Asta şi zic. Eşti prea mult timp plecat. Iar eu îmi pun bază-n tine, Ursule.

— Mă-ntâlnesc cu toţi veneticii care apar la noi în vale şi mă asigur că nimeni nu vine pus pe rele. Am făcut pace cu cei din clanul Campbell, aşa că în ultima vreme nu ne-au mai venit aşa mulţi fugari de pe pământurile lor. Iar iarna se apropie, aşa că cei care caută adăpost la noi l-au găsit deja şi vor rămâne până la primăvară. Oricum ai da-o, nu e o treabă care să-mi ocupe prea mult timp.

— Plictiseala nu-i o scuză să dispari când şi unde pofteşti. De-acum încolo, îmi zici mie unde pleci şi când te-ntorci. Am destule pe cap ca să mai stau să te caut şi pe tine în fiecare afurisită de zi.

Deci la asta se ajunsese? Devenea încă o îndatorire pe lista fratelui său mai mare?

— Neah, spuse el cu glas tare.

Ranulf strânse din dinţi.

— Nu era o rugăminte.

Câinii ridicară capetele şi ieşiră de sub birou, aşezându-se deo parte şi de cealaltă a stăpânului. Fergus era de şase ani în familie, iar Una, de peste cinci. Chiar dacă nu prea credea că vreunul din ei l-ar muşca, Munro era conştient că era mai bine să fie cu băgare de seamă.

— Nu mă interesează ce era, răspunse el. Nu-s vreun plod căruia-i spui ce să facă şi când. Am 27 de ani. Nu ai cum să mă dobori în luptă dreaptă şi nici nu mi-e frică de

tine. N-am de gând să-ţi spun unde sunt clipă de clipă, aşa cum n-am niciun chef să-ţi spun când trag un vânt sau când mă culc cu vreo muiere.

Marchizul îl privi în tăcere câteva clipe, cu o expresie oţelită în ochii săi albaştri. Nimeni nu sfida ordinele lui MacLawry. În afară de el, se părea. Şi totul pentru câteva săruturi cu o roşcată care scuipa foc, atât de înnebunită să fugă de ceva, încât nu mai avea încredere în nimeni.

— Vrei să rămâi sub acoperişul ăsta, Munro? întrebă Ranulf într-un sfârşit, pe un ton glacial.

Fergus începu să mârâie încet şi se linişti doar când marchizul îi puse o mână pe creştet.

Deci se ajunsese la ameninţări.

— Sunt aici ca să veghez asupra ta, asupra lui Charlotte şi asupra micului William pe timp de noapte, răspunse el, încercând să-şi ţină firea. Ai o grămadă de oameni care să-ţi asigure protecţia în timpul zilei. Şi n-am poftă să trăiesc printre femei delicate şi plozi urlători. N-ai decât să fii cât de civilizat pofteşti, Glengask. Dar nu-ncerca să-mi pui mie lesă ca să stai tu liniştit.

— Dacă mi-aş pune-n cap să fiu liniştit, frăţioare, răspunse Ranulf, ridicând vocea, aş trimite după Lady Eithne Boyd şi v-aş pune pirostriile. Aşa aş avea o alianţă cu clanul Stewart, şi mi-ai fi şi tu de folos o dată-n viaţă.

— O dată-n viaţă, zici? izbucni Munro, sărind în picioare. Dacă doar aşa zici că-ţi pot fi de folos, n-ai decât să găseşti singur o cale să repari acoperişul bătrânului Ailpen Mackle fără să-i calci pe mândrie. Şi n-ai decât să te ocupi de nou-veniţii de la capătul sudic al Glen Carrog fără să-şi dea seama că ştim că sunt spioni ai clanului MacDougall. Şi nu uita să treci pe la domnişoara Malvina Sorlie ca să te asiguri că nu s-a convins din nou că ascundem în pod o mână de soldaţi englezi care merită arşi de vii. Şi ai face bine să…

— Ajunge, Munro!

Ambii câini mârâiau. Ranulf îi dresase să fie protectorii absoluţi ai familiei, dar el era singurul pe care îl recunoşteau drept stăpân.

— Ba n-ajunge. Dac-o aduci pe Lady Eithne, îl bat pe slăbănogul de frate-său de-l fac terci. Şi să vedem ce alianţă mai faci.

Era lucru rar ca vreo persoană, şi cu atât mai puţin vreunul din fraţi, să îl provoace pe Ranulf aşa cum tocmai o făcea Munro. Marchizul păli şi strânse din dinţi.

— Ai zis ce-ai avut de zis, frăţioare? Ai terminat să-mi povesteşti cum trudeşti tu din greu? De-acum, rămâi în casă până decid ce-i de făcut cu tine. Asta-i tot. Cu început, cuprins şi sfârşit.

Să rămână ţintuit în casă însemna să-şi încalce promisiunea pe care i-o făcuse Catrionei. Să plece însemna să încalce legiuirea lui MacLawry. Doar pentru că nu-i păsa să devină civilizat, ascultător şi supus, cum l-ar fi vrut Ranulf.

— Nu dau doi bani pe ce hotărăşti, scrâşni el. Şi, dacă tu crezi că mă vei forţa să fac ceva ce nu vreau, fără motiv, doar pentru că ţi-ai pus tu mintea, n-ai decât să încerci.

Se răsuci pe călcâie, smuci uşa şi o izbi de perete, atât de tare, că o vază de pe hol căzu şi se sparse cu zgomot. Munro trecu pe lângă ea şi îşi văzu de drum. Aşadar, avea de gând să-l ţină legat în casă, ca pe-un câine supus? Ba bine că nu! Ranulf, Arran, Lach, plus toţi servitorii la un loc tot nu ar reuşi nici măcar să-l încetinească.

Şi care era planul lui Ranulf de a-l domoli şi de a-l opri din hoinăreală?! Să-l însoare cu una dintre fetele Stewart, a căror unică ocupaţie era să se uite ziua întreagă la pereţi? Chiar dacă nu ar fi avut deja ochii pe altă pradă, mai bine s-ar arunca de pe o stâncă decât să pună mâna, gura sau altă parte a corpului pe Eithne Boyd.

Nu îi era clar ce să facă în afară de a pleca din afurisitul de castel. Îşi luă puşca, îşi puse pumnalul în cizmă şi coborî scările. Se aştepta ca Ranulf sau dulăii lui să-i vină pe urme, dar în castel nu se auzea nimic neobişnuit.

Brusc, în faţa lui apăru Charlotte. Munro mormăi o înjurătură şi reuşi să se oprească la timp, înainte să o dea de-a dura pe cumnata lui.

— Charlotte, n-am vreme de stat la palavre.

— Urmează-mă, Ursule, spuse ea, cu tonul ei obişnuit, practic şi calm, şi intră în salonaşul de la parter.

El îşi înăbuşi un oftat plictisit şi o luă alene după ea.

— Mă grăbesc, soro. Ce vrei?

Dădaca, pe nume Rose sau Daisy ori ceva asemănător, stătea pe canapea cu micul William în poală. Charlotte murmură ceva şi îşi luă în braţe fiul în vârstă de şapte luni, iar dădaca se strecură afară din cameră şi închise uşa.

— Stai jos! îi ceru marchiza şi luă loc, la rându-i, pe canapea.

Dacă ar fi primit acel ordin de la Glengask, Munro ar fi ştiut precis cum să reacţioneze. Dar avea de-a face cu o femeie care era soţia fratelui său, deci sora lui prin alianţă. Iar asta complica situaţia. Oftă şi încercă să-şi ţină nervii în frâu şi să nu răbufnească. Apoi se aşeză pe canapea.

— Uite, stau. Acum, ce?

Ea i-l puse pe William în poală, iar micuţul se întinse imediat spre puşca rezemată de canapea. Alarmat, Munro ridică arma şi o dădu cât putu de departe. Hristoase! Avea cinci sau şase ani când învăţase să tragă, dar bebeluşul din braţele lui nu avea decât şapte luni şi era fiul lui Ranulf. Propriul său nepot, aşadar. Trebuia ferit de orice rău posibil. La fel ca mama lui şi ca soţul ei. Oricât de furios ar fi fost, asta nu avea să se schimbe niciodată. Dar nici el nu avea să se schimbe.

— Poţi să-mi pui în poală câţi plozi vrei, Charlotte. N-o să facă din mine un om de lume. N-o să mă facă să tânjesc să am şi eu nevasta şi copiii mei.

Îi dădu celui mic degetele, să se joace cu ele, iar William decise că erau un bun punct de sprijin ca să încerce să ajungă pe spătarul canapelei.

— Ranulf îţi vrea doar binele.

— Ranulf vrea binele clanului.

— Şi de ce nu ar fi acelaşi lucru? continuă ea. Sunt sigură că n-ai avea nicio obiecţie să cunoşti femeia potrivită şi să fii fericit.

Era mult mai complicat să contrazică o femeie decât să se lupte-n luptă dreaptă cu un bărbat. Mai ales când femeia în cauză era o englezoaică blândă, amabilă, atentă şi civilizată. Iar el nu avea niciuna dintre acele calităţi.

— Sunt fericit şi acum, spuse el, dându-şi seama, în timp ce vorbea, că „fericit” nu era tocmai cuvântul potrivit.

Dar asta era doar problema lui. Era treaba lui să îi dea de cap.

— Şi ia zi, ai avut ocazia să o vezi pe Lady Eithne Boyd? continuă Munro.

— Nu, nu am avut ocazia să o întâlnesc, dar…

— Se uită cu un ochi la făină şi cu unul la slănină. E slabă ca un ţâr şi s-ar rupe la cea mai mică pală de vânt. Asta dacă n-ar lua-o pe sus.

Charlotte păru să izbucnească într-un acces de tuse care masca, de fapt, un hohot de râs.

— Prea bine. Poate că Lady Eithne nu e femeia potrivită pentru tine. Dar sunt şi alte femei în Scoţia.

Fără să vrea, gândurile îi zburară la roşcata sălbatică ce-şi făcuse sălaş devale, la nici patru kilometri distanţă. Devenea o obsesie, dar era obsesia lui. Nu avea de gând să o împartă.

— Tu crezi că m-aş mulţumi să mă leg de o singură femeie, când le-aş putea avea pe toate, când vreau? Din câte ţin minte, mi-a mers bine aşa.

— Dar cum rămâne cu copiii?

El îl ridică pe bebeluşul brunet şi i-l dădu mamei lui.

— Îmi plac ai voştri suficient de mult. Şi ai lui Arran şi ai lui Winnie. Mi-aş da viaţa pentru ei. Dar asta nu înseamnă că îmi doresc să am copiii mei. Sau că îmi doresc vreo femeie anume. Sau că are cineva dreptul să-mi spună ce să fac. Se ridică, îşi luă puşca şi ieşi din nou pe hol. Spune-i lui Glengask că am vorbit serios! N-am să mă las ţinut prizonier aici şi, decât să mă mărit cu cineva din clanul Stewart, mai bine le declar război.

Ieşi din castel şi se îndreptă spre grajduri. Aproape că auzea forfota şi agitaţia pe care le provocase plecarea lui intempestivă.

— Debny! strigă el, iar şeful grăjdarilor îşi făcu imediat apariţia.

— Da, stăpâne.

— Ies din nou cu Saturn.

Servitorul încuviinţă din cap şi luă şaua şi căpăstrul.

— O să mă-ngrijesc să puteţi pleca într-o clipită cu Gilling.

— Plec doar eu cu Saturn.

Observă cum grăjdarul aruncă o privire speriată înspre castel.

— Hai, să-i dăm bice, îl zori Munro.

Debny făcu o grimasă, dar se apucă să pregătească armăsarul. Cu siguranţă, avea să dea raportul la castel în secunda doi, dar lui Munro nici că-i păsa. Nu avea de gând să trăiască în colivie sau să lase, fie şi pentru o clipă, impresia că s-ar lăsa ţinut în colivie. Un singur lucru îl neliniştea – gândul la Peter Gilling. E drept că valetul jurase că nu avea să sufle o vorbă despre cele două femei, dar Munro văzuse cum bărbaţi în toată firea se pierdeau când aveau de-a face cu furia dezlănţuită a lui Glengask. Spera că, atunci când avea să miroasă primejdia, urma să se facă nevăzut, ca să nu rişte să trădeze pe cineva.

Aşa îmblânziţi cum deveniseră, fraţii lui nu aveau decât să încerce să-i dea de urmă. Nu petrecuseră nici pe departe atât de mult timp ca el afară, la vânătoare, la pescuit sau pur şi simplu patrulându-şi teritoriul. Cândva, o făcuseră. Acum, rămăsese doar el.

Sări în şa şi îşi dădu seama că hotărâse deja încotro avea să o apuce. Catriona avea să încerce probabil să îl împuşte pentru că îşi făcea apariţia a doua oară într-o zi, dar el, unul, era nerăbdător să o revadă. Îi făcuse plăcere să fie cunoscut doar ca Ursul, fără să poarte în cârcă şi greutatea numelui MacLawry. Doar că, în afară de câteva replici în care îl făcuse mincinos, Cat nu îl tratase diferit de când aflase cine era, de fapt. Nu-şi pusese poalele în cap – sau, în cazul ei, nu îşi trăsese pantalonii în vine sperând că, dacă avea să se culce cu el, urma să îl facă să se îndrăgostească lulea de ea şi urma să intre astfel în cea

mai puternică familie din Scoţia. Nu îşi îndulcise răspunsurile ca să evite să-l mai enerveze. La naiba, parcă, de când aflase adevărul, fusese şi mai iritată de prezenţa lui. Poate tocmai asta îl atrăgea la ea. Nu dădea doi bani pe faptul că era unul dintre fraţii MacLawry, în timp ce el voia să ştie precis cine era ea şi de unde venea. Cu cât ea se încăpăţâna să nu-i spună, cu atât mai tare voia el să afle mai multe. Una peste alta, poate nu îi displăceau total misterele, mai ales dacă implicau femei cu forme unduitoare îmbrăcate în straie bărbăteşti şi înzestrate cu o coamă roşie în care el îşi dorea să-şi împletească degetele.

Ştia despre el că era un bărbat căruia îi plăceau femeile, băutura şi viaţa aspră de pe pământurile Scoţiei. Pisica sălbatică îl intrigase, iar el avea reputaţia cuiva care fie pocneşte, fie evită oamenii sau lucrurile care nu se potrivesc nicicum cu viaţa pe care şi-a croit-o. Dar, când era vorba despre ea, amintirea acelor săruturi, plus un şir fierbinte de gânduri în care îi apărea goală şi gemând de plăcere sub el îi ştergeau din minte orice altceva.

Se scuturã de acele imagini şi ieşi din grajd călare pe Saturn, apoi o luă prin spatele clădirii. Acolo, dădu la o parte un butoi, se aplecă şi scoase din ascunzătoare un sac din pânză. N-ar fi vrut ca fata în casă să îi găsească în cameră agrafe de păr şi un mic ochean.

Patruzeci de minute mai târziu, îl priponi pe Saturn într-un loc cu acces la apă şi la iarbă, apoi o luă pe jos spre fosta mănăstire. Dacă ar fi mers pe drumul cel mai scurt, ar fi ajuns în jumătate din timp, dar gestul de a-l sfida pe Glengask se lăsa cu consecinţe. Prin urmare, trebuia să îşi ia unele precauţii, mai ales că în joc era promisiunea pe care i-o făcuse unei anumite femei.

Ajunse la intrare fără ca nimeni să încerce să-i tragă un glonţ în piept. Stătu un pic pe gânduri dacă să strige şi să îşi anunţe prezenţa. Ar fi preferat, totuşi, să o vadă fără ca ea să ştie că venise. Fără să îi dea timp să-şi ridice zidul de apărare cu care ţinea oamenii la distanţă. În sinea lui, recunoştea că voia să o vadă zâmbind, chiar dacă nu îi zâmbea lui.

Păşi cât de încet îi îngăduiau cizmele grele şi se strecură pe lângă ziduri până la uşa aproape gata a bucătăriei. Auzi glasuri de femei şi se opri să tragă cu urechea. Deja îi spusese Catrionei că nu era câtuşi de puţin un gentleman, aşa că refuza să se simtă vinovat pentru că asculta pe la uşi. Iar furişatul era, practic, un mod de viaţă în Scoţia.

— ...Că o să ne dea de gol? se auzi Elizabeth, cu accentul ei de englezoaică educată. Încă din prima zi a fost atât de amabil cu noi.

— Nu asta e problema, răspunse Cat cu accentul ei frumos ca lumina soarelui. Dacă ne găseşte cineva aici, vom fi trimise pachet la Londra, poate chiar sub escortă. Ai zis chiar tu că ducele de Visford nu e genul de om cu care să te pui. Iar dacă Ursul află că eşti logodnica boşorogului ăluia gras şi ticălos... ei, bine, scoţienii nu prea vor să provoace mânia unui englezoi.

Nimic mai fals. Niciun scoţian adevărat n-ar fi ratat şansa de a-i face în ciudă unui englez. Cu toate că pentru asta nu era nevoie doar de curaj, ci şi de susţinerea unui clan suficient de puternic şi de influent încât până şi englezoii să bată în retragere.

Ranulf îşi construise reputaţia în mare parte prin faptul că în general ignorase legislaţia engleză şi făcuse ceea ce era mai bine pentru clanul MacLawry. El era excepţia de la normă. Sigur Catriona ştia asta. Şi-atunci, de ce îşi minţea sora în legătură cu ajutorul de care ar fi putut avea parte? Ce avea de câştigat rămânând în sălbăticie?

— Îmi place că i-ai spus Excelenţei Sale „boşorog gras şi ticălos”, chicoti Elizabeth, iar Munro o vedea, cu ochii minţii, cum roşeşte. Dacă aş fi avut curaj să-i zic aşa în faţă, sigur m-ar fi refuzat imediat, iar mama ar fi fost nevoită să se răzgândească şi să nu mai pună presiune pe mine să mă mărit. Acum, am fi la Londra, am bea ceai şi am merge la cumpărături. O, ce de rochii frumoase ţi-aş cumpăra, Cat! Ai fi înfăşurată în mătăsuri, iar bărbaţii ţi-ar aduce cadouri.

— Ultima dată când am purtat rochie, m-am împiedicat în ea, comentă Catriona. Chestiile astea nu-s de

mine.

— Prostii! La ce păr ai, pun rămăşag că eşti cea mai frumoasă fată de pe Islay. Dar acum nu te poţi întoarce acasă, nu-i aşa? Pentru că ai venit să mă salvezi.

— Nu-ţi bate capul pentru atâta lucru. Pentru Dumnezeu, eşti soră-mea. Voi fi mereu alături de tine când vei avea nevoie.

Catriona oftă, iar sunetul îi provocă lui Munro o erecţie de toată frumuseţea.

— Şi, oricum, continuă ea, Islay nu mai e la fel. De când s-a stins tata, nu-mi doresc cu adevărat să mă întorc.

— Bine, dar eşti primul născut. Chiar dacă eşti fată, erai…

— Nu sunt nimic, Elizabeth. Unchiul Robert e acum căpetenia clanului. Iar eu şi el nu ne înţelegem tocmai bine.

Fiica şi acum nepoata căpeteniei din Islay. Asta o făcea parte a clanului MacDonald. Munro se mişcă cu băgare de seamă, ca să nu facă zgomot, şi se întoarse la intrarea principală. Doamne! Cei din clanul MacDonald, sau cel puţin partea cea mai dinspre sud, stăpâneau insula Islay. Nu se amestecau cu clanul MacLawry. Nu erau nici în război, deşi fuseseră cândva. De-a lungul anilor, acel conflict se transformase, mai mult sau mai puţin, într-o pace rece. Membrii celor două clanuri conveniseră să se evite reciproc.

Din ce putuse să pună cap la cap din acea frântură de conversaţie, tatăl celor două fusese o căpetenie a clanului MacDonald. După moartea lui, fratele său îi luase locul. Mai aflase câte ceva despre Elizabeth, care fugise, pare-se, de un duce gras, dar nu-şi bătu prea mult capul cu asta. Până la urmă, problemele englezoilor nu îl priveau câtuşi de puţin.

Catriona era o MacDonald în plin teritoriu MacLawry. Colac peste pupăză, ea şi sora ei erau implicate într-un scandal legat de o căsătorie. Aşa că era de două ori bucuros că Ranulf nu ştia despre ele. Marchizul se însurase cu o englezoaică şi avea aliaţi şi relaţii în Anglia. Dacă Ranulf considera că al său clan ar avea de câştigat dacă ar

trimite-o pe Elizabeth la ai ei, în sud, Munro nu l-ar putea împiedica.

Cu puşca într-o mână şi sacul în cealaltă, ieşi din câmpul vizual al mănăstirii şi se îndreptă spre locul unde îl lăsase pe Saturn. Probabil la castel era zarvă mare, şi fiecare slujitor fusese trimis pe urmele lui. Iar dacă Ranulf îl făcuse pe Peter Gilling să verse tot şi să spună unde îşi petrecuseră ultimele câteva zile…

— La naiba, scrâşni el, legând iar sacul de şa şi încălecând.

Clanul MacDonald. Fusese dispus să rişte să fie descoperit pe când le credea două femei aflate în necaz, pentru că putea proteja două străine, inclusiv de-ai lui. Dar Catriona şi Elizabeth erau mai mult de atât. Erau fiicele unei căpetenii MacDonald.

Şi, cu toate astea, voia în continuare să o protejeze. Sau, în fine, să le protejeze pe amândouă, fie că ea urma sau nu să recunoască faptul că aveau nevoie de ajutorul lui. Dar pentru asta avea nevoie de un plan. Sigur că era de aşteptat din partea lui să se proptească în dreptul intrării în mănăstire şi să îşi fluture sabia, ameninţând pe oricine ar îndrăzni să se apropie. Din fericire însă, chiar avea în el şi un sâmbure de subtilitate. Doar el ştia asta, dar sâmburele exista. Şi avea, de data asta, ocazia de a-şi folosi capul şi la altceva decât la a-l sparge pe-al altcuiva.

Ajunse pe malul vestic al lacului Shinaig şi îl mână pe Saturn spre nord. La vechile pietre unde el, Arran şi Lachlan se jucau cândva de-a scoţienii şi englezii, descăleca şi ascunse sacul într-o groapă unde, în jocurile lor, englezoii îşi găseau de obicei sfârşitul. Chiar n-avea de gând să explice cuiva ce căuta cu agrafe de păr la el. După ce ascunse mica comoară, porni pe cărarea ce înconjura lacul. Continuă drumul spre nord, către castelul Glengask, încercând să aibă aerul cel mai firesc cu putinţă. Să pară că era doar nervos, nu că ascundea două femei de propriul lui clan.

— Ursule!

Se întoarse şi îl zări pe Arran galopând spre el pe

Duffy, un pursânge suplu şi negru ca tăciunele. Îşi înăbuşi o înjurătură. Arran era din cale-afară de isteţ. Văzuse cu ochii lui cât de iute îi mergea mintea. Nici nu îşi mai amintea de câte ori se văzuse nevoit să îl admire pentru asta. Era altceva dacă s-ar fi întâlnit cu un servitor, căci nu ar fi îndrăznit să îi pună prea multe întrebări. Arran se apropie şi întoarse calul spre nord.

— Mergi spre casă?

Munro îi aruncă o privire scurtă. De data asta, era recunoscător pentru reputaţia pe care şi-o căpătase de-a lungul anilor, chiar dacă adesea nu-i făcea plăcere.

— Mda.

— Bun. Pot să te-nsoţesc?

— Bine.

Călăriră alături în tăcere. Munro începea să creadă că, până la urmă, era posibil să scape fără să fie nevoit să inventeze o minciună. Pentru că singurul lucru pe care îl detesta mai mult decât să i se dea ordine era să îşi mintă propria familie. Să mintă în legătură cu o femeie care se putea să îi fie duşman nu îi pica prea bine.

— Am auzit că-n ultima vreme n-ai prea avut noroc la pescuit, începu Arran.

— Cam aşa ceva. Şi din motivul ăsta mi se ordonă să rămân închis ca un plod sau ca un zănatic.

— Am un copil care merge acum singur, cu un pic de ajutor. Zănatic nu e o descriere nepotrivită. Dar când mânuţele alea îţi caută degetele ca să îşi poată ţine echilibrul, e de-a dreptul… miraculos. Înţelegi?

Aşadar, erau ferm hotărâţi să ia protestul lui ca fiind despre căsătorie şi copii. Fie. Măcar le distrăgea atenţia de la mănăstirea Haldane şi de la cele două locatare.

— Vorba era ca Ranulf să se însoare cu o Stewart, spuse el, încetinind pasul calului. Sau cu o MacDougall, în cel mai rău caz. Dar s-a însurat cu o englezoaică. Winnie ar fi trebuit să se mărite cu un Buchanan, dar l-a ales pe unul dintre căpeteniile din clanul nostru. Tu erai aproape logodit cu Deirdre Stewart şi ai răpit o Campbell, nici mai mult, nici mai puţin. Dacă Ran crede că îşi va forma o alianţă

folosindu-mă tocmai pe mine, ultimul MacLawry rămas neîncătuşat, atunci ar face bine să se ducă…

— Mă-ndoiesc că va încerca să te oblige să faci ceva, Ursule, îl întrerupse fratele său. E doar… îngrijorat. Simte că nu eşti fericit. Că te simţi exclus. Sau rămas în urmă.

Se îndoia că Ranulf ar fi folosit o formulare atât de diplomată.

— Înseamnă că ai auzit doar varianta lui, comentă el. Lach mi-a venit cu acelaşi discurs. Cred că voi sunteţi cei care nu ştiu cum să procedeze cu mine. Dar asta nu e problema mea. E a voastră. Şi, dacă nu mă lăsaţi în plata Domnului, voi toţi, n-o să vă placă ce-o să urmeze.

Arran se încruntă.

— Nu te ameninţ, Ursule, aşa că ai face bine să nu mă ameninţi nici tu.

Poftim. De-aia prefera să lase diplomaţia în seama fraţilor lui pricepuţi la vorbe iscusite. Poate din cauza mărimii lui sau a atitudinii, aproape fiecare afirmaţie pe care o făcea ajungea să sune ca o ameninţare.

— Nu fi idiot, Arran. N-aş face rău nici unuia dintre voi, ştii prea bine.

— Păi, şi-atunci ce…

— Doar dă-mi pace. Nu-s plodul tău. Pot să mă hrănesc singur, iar dacă vreau ceva, îmi iau singur.

Nu-l mira deloc că, în timp ce rostea acele cuvinte, avea în faţa ochilor imaginea Catrionei. Ce îl mira, în schimb, era că îşi minţea în continuare familia pentru o femeie. Una care, colac peste pupăză, făcea parte dintr-un clan rival.

— Nu pot să vorbesc în numele lui Ranulf, dar ce spui mi se pare de bun-simţ, zise Arran, care clar nu îi auzise gândurile, căci Munro îşi dădea prea bine seama că ce îşi dorea nu era nici rezonabil, nici logic.

O posibilitate era să se lase ţinut în casă câteva zile, în speranţa că toată prostia asta cu găsitul unei neveste avea să înceteze. În acelaşi timp, îi făcea rău fizic perspectiva de a nu se întoarce a doua zi la Haldane. Prin urmare, avea să găsească o cale de a o vizita a doua zi,

pentru că nu îşi imagina în ce circumstanţe sau în ce altă lume ar fi putut să lase să treacă o zi fără să o vadă. Nu avea idee ce însemna asta pentru el, un bărbat care nu era obişnuit nici să dorească o femeie în mod special şi numai pe ea, nici să aştepte cu nerăbdare ocazia de a sta de vorbă cu o femeie, oricare ar fi ea. Dar îi era limpede că avea de gând să afle răspunsul.

— Pe unde ai umblat? continuă Arran să-l descoasă. Mergeai în cerc până când Saturn cădea din picioare?

— Da, şi pe urmă voiam să-l iau în spate, răspunse Munro cu un aer absent.

Îşi juca rolul de atâta vreme, că îi venea natural. Asta nu prea îl deranjase înainte să o cunoască pe Catriona. Acum, brusc, se întreba dacă nu cumva Arran ar cădea din şa dacă ar începe o discuţie despre cât de mult semăna povestea lui cu Mary Campbell cu cea din Romeo şi Julieta. Era o discuţie pe care sigur ar fi putut să o poarte, deşi n-o considera necesară.

Erau destui isteţi în familie. La cum stătuseră lucrurile în ultimii ani, aveau nevoie şi de cineva ca el. De cineva cu forţă brută. Până în acel moment, îşi dorise ca într-o bună zi ceilalţi să îşi dea seama că ştia să citească şi, mai mult, chiar citea şi că uneori avea propriile păreri şi gânduri despre una sau alta. Îi aruncă o privire scurtă lui Arran, care avea pe chip o expresie amuzată, şi îşi spuse că rolul de bufon avea, cu siguranţă, avantajele sale. Câtă vreme Catriona nu-l vedea în acel rol.

capitolul 7

— Nu mai încerca să o forţezi, spuse Elizabeth, ţinându-se cât putea de departe de vatra deasupra căreia fierbea o tocană de iepure.

Catriona se mai opinti o dată în noul cadru al uşii bucătăriei.

— Vreau doar să mă asigur că rezistă.

— La ce? La atacul unui taur furios?

— Neah. Al unui urs furios.

Sora ei izbucni în râs, dar Catrionei nu îi ardea de râs. Ea şi Elizabeth aveau, pe moment, un aliat, dar, date fiind acele săruturi de-a dreptul spectaculoase, el nu le ajuta doar din pură mărinimie. Voia ceva. O voia pe ea. Iar gândul de a se afla în braţele acelui bărbat impunător îi trimitea săgeţi de foc din piept până între coapse.

La naiba! Ea şi Elizabeth reuşiseră să fugă din Londra, apoi să scape de clanul MacDonald, şi tot nu erau în siguranţă. Dat fiind ajutorul neaşteptat primit de la Urs, care apăruse când ea se aştepta mai puţin şi deja nu mai spera să întâlnească o faţă prietenoasă, nu îi fusese greu să capete încredere în el. Mai mult, încrederea venise cumva firesc, natural, căci clanul MacLawry avea reputaţia de a primi refugiaţi. Dacă la asta s-ar fi rezumat totul, ar fi fost poate uşurată să primească acel ajutor. Dar deja simţea chestii. Avea trăiri, avea senzaţii de cald şi de plutire pe care o femeie în situaţia ei nu şi le putea permite. Şi nu doar spre binele ei, ci şi al lui.

Era aproape sigură că el trăgea de timp cu montatul uşii. Întâi, avusese nevoie de lemn mai bun. Apoi de mai multe cărămizi. După aceea, Peter pusese, desigur, prea multă apă în amestecul pentru mortar, aşa că fuseseră nevoiţi să demonteze jumătate dintre cărămizi şi să le pună la loc. Şi să lase mortarul să se odihnească a doua oară. Îşi făcuse apariţia cinci zile la rând, şi, fir-ar să fie, ea ajunsese să îi aştepte vizitele cu nerăbdare.

Dacă ar fi fost fata vreunui sătean, iar el ar fi fost vânătorul de pe domeniul stăpânului, ar fi putut recunoaşte că îi plăcea când venea în vizită şi că aştepta cu sufletul la gură ca el să-i mai fure un sărut. Ba l-ar fi sărutat chiar ea. Acea fierbinţeală era o experienţă destul de nouă pentru ea, şi îi plăceau din cale-afară senzaţiile pe care i le provoca. Dar nici ea nu era fiică de ţăran, nici el nu era vânătorul domeniului, iar ea, una, nu îşi permitea să viseze cu ochii deschişi. Amândoi purtau pe umeri greutatea numelui clanului din care făceau parte, chiar dacă el nu ştia

ce era de ştiut despre ea.

O privi din nou pe Elizabeth. Cu toate că era pe jumătate scoţiană, clanul nu juca aproape niciun rol în viaţa surorii ei. Întâi şi-ntâi, Elizabeth era fata cea mică. În al doilea rând, de când mama ei o luase şi plecase din Islay la Londra, avusese contacte atât de limitate cu clanul, încât cei de acasă uitaseră, practic, de ea. Aşa se făcea că, după moartea tatălui lor, mama ei putuse să o dea pe mâna unui duce cu patru căsnicii la activ şi de trei ori mai în vârstă decât ea, şi nimeni nu se deranjase să protesteze.

Dacă Elizabeth ar fi făcut un lucru din cale-afară de scandalos, ca, de pildă, să poarte emblema clanului MacLawry, probabil că nimeni din clanul MacDonald n-ar fi clipit, cu toate că se ştia că fraţii MacLawry aveau cea mai mare armată din Scoţia. Ea, în schimb, nu se putea bucura de acest lux. În clanul ei era remarcată, fie că-i convenea, fie că nu. Fie că încerca să treacă neobservată, fie că nu.

— Ce se petrece? întrebă Elizabeth încruntată.

Catriona se adună. Una era să se gândească, pur teoretic, că familia MacLawry ar putea-o proteja pe Elizabeth de ducele de Visford, alta era să se gândească la toate iţele ce trebuiau urzite pentru a realiza ceva atât de complicat şi care ar fi presupus, printre altele, să îi aducă împreună pe Elizabeth şi pe Urs. Iar asta nu-i convenea câtuşi de puţin. Nu pe Elizabeth o sărutase el, ci pe ea. Planul era bun, dar uneori ea şi logica nu făceau casă bună împreună.

— Cat? Mă nelinişteşti.

„Fir-ar!”

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că mi-aş fi dorit să vezi Scoţia dintr-un spaţiu mai confortabil. Nu cu mâncare cu ţârâita, fără căldură şi cu iarna la un pas.

— Aiureli! făcu Elizabeth. Aveam opt ani când mama a hotărât că nu mai îndură o clipă printre păgânii cei purtători de kilt. Vezi? Îmi amintesc exact cuvintele pe care le-a folosit, surâse ea. Îmi amintesc şi mirosul proaspăt de iarbă-neagră, vântul ce bătea dinspre mare, sunetele de cimpoi care însoţeau fiecare naştere şi fiecare moarte. Ţin

minte şi cum alergam după tine pe pajişte, în timp ce mama striga la noi să ne purtăm ca două domnişoare. Vezi tu, mi-aş fi dorit şi eu să port pantaloni.

— De-asta mama ta a plecat doar cu tine. Nu voia să aibă o fată ce se purta ca un băiat, iar tata chiar asta îşi dorea, în lipsa unui fiu.

Dacă n-ar fi fost Anne Derby-MacColl, tatăl lor ar fi încercat şi cu Elizabeth aceeaşi transformare.

— Elizabeth, îmi pare rău dacă din cauza mea a trebuit să plecaţi.

Elizabeth lăsă lingura deoparte, se apropie de Catriona şi o îmbrăţişă strâns.

— Să nu-ndrăzneşti să îţi ceri scuze, Cat. La Londra am avut nenumărate prietene şi mulţi prieteni, dar o singură soră am. Chiar dacă ne-am regăsit în circumstanţe foarte neplăcute, mă bucur că suntem din nou împreună.

Catriona o îmbrăţişă, la rândul ei.

— Şi eu mă bucur, surioară.

Cu toate că îşi tot imagina cum aveau să meargă împreună la cumpărături şi să se răsfeţe în rochii mătăsoase şi pălării extravagante, Elizabeth n-o numise niciodată pe Catriona nebună sau băieţoi, ceea ce o situa pe o poziţie net superioară restului familiei, precum şi clanului de pe Islay. Felul pieziş în care era privită, comentariile cum că ar fi necivilizată chiar şi după standardele scoţiene, toţi bărbaţii care i-ar fi plăcut, în mod normal, dar care o făceau să se simtă ciudată şi nelalocul ei chiar şi atunci când nu râdeau de ea pe la spate, toate acestea îi reveniră în minte ca o ploaie îngheţată. Se desprinse din îmbrăţişare, puse pe umeri haina mult prea mare şi îşi luă muscheta.

— Mai amestecă tu în tocană de câteva ori. Lipsesc o oră, mă duc să caut ciuperci pentru peştele de la cină.

— Amestec, sigur, răspunse Elizabeth.

Ar fi putut să mai stea. Să îi dea înainte cu îmbrăţişările şi cu palavrele despre modă. Poate, într-un final, chiar i-ar fi spus surorii ei de ce fusese atât de dornică să plece din Islay la Londra şi apoi să se instaleze

amândouă într-o clădire în ruine, cât mai departe de clanul MacDonald. Numai că acelea erau doar problemele ei, şi nu voia să o împovăreze pe Elizabeth şi mai tare.

Imediat ce ajunse sub cerul liber, Catriona încetini pasul şi inspiră adânc. O izbi mirosul ploii ce stătea să vină. Era răcoros, tare şi proaspăt. Nu mai era mult până la venirea zăpezilor. Viaţa lor avea să se complice, pentru că, deşi neaua urma să ţină la distanţă musafirii nepoftiţi, îi îngreuna ei încercările de a-şi acoperi urmele. În acelaşi timp, deplasările aveau să devină o problemă. Dar nu lăsase nici în trecut iarna să o ţină în loc. E drept şi că în trecut nu încerca să se ascundă de nimeni. Cel mult, de iepurii, de căprioarele şi de păsările pe care le vâna. Acum, trebuia să ţină două femei departe de ochii lumii.

Şi iată că avea parte şi de un ajutor neaşteptat şi nesolicitat. O deranja când Munro îi tot explica despre toate lucrurile pe care el i le-ar putea asigura şi care pentru ea ar fi de neatins. Iar adevărul era că într-adevăr putea. Le putea aduce pături, pâine, le putea oferi mai multă siguranţă într-un loc unde ea nici nu se aşteptase să poposească. Iar acum, i se părea... aproape plăcut că o făcuse.

În partea de sud a văii, unde fusese ridicată mănăstirea Haldane, soarele dimineţii continua să strălucească, în timp ce zona nordică era deja umbrită de nori tot mai grei. Briza aproape că nu se mai simţea. Acea zi de toamnă părea învăluită straniu în tăcere, o tăcere pe care o întrerupeau doar păsările care zburau spre sud. La întoarcerea la Haldane, trebuia să mute proviziile, pentru ca apropiata ploaie să nu le distrugă.

Ajunse în vârful uneia dintre pantele ce înconjurau valea, se lăsă pe vine şi se opri să se bucure de privelişte. Frunzele copacilor străluceau în diverse nuanţe de galben şi portocaliu, dar pajiştea rămăsese verde. Nici dacă ar fi avut vreun talent la pictură nu ar fi putut surprinde frumuseţea acelor locuri. Da, căutase o ascunzătoare, dar nu se aşteptase să o şi farmece. Sau ca aşa-zisul ei salvator să o farmece.

Brusc, observă mişcare dinspre vechiul drum. Inima începu să îi bată mai repede. Se ascunse în spatele unor stânci şi se apropie uşor, ca să poată observa mai bine ce se petrecea. Cu doar câteva săptămâni în urmă, simpla idee că cineva se apropia de adăpostul lor ar fi îngrozit-o şi ar fi mâniat-o. Dar, în acea zi, la vederea celor doi indivizi, unul cărunt, celălalt cu o claie de păr negru, pe buze îi înflori un surâs pe care şi-l suprimă degrabă. Munro şi Peter Gilling îşi priponiseră caii cam la un kilometru de Haldane şi se abătuseră de la drumul principal. Măcar ştiau să îşi ascundă urmele şi chiar le păsa îndeajuns cât să o şi facă.

Ştia că luau acele măsuri de prevenţie pentru ea. Zâmbi din nou, spunându-şi că sentimentul de satisfacţie pe care îl simţea venea din faptul că era pe cale să îi ia pe cei doi prin surprindere. Cu siguranţă, nu avea cum să fie… altceva. Mult mai intim. Şi mai primitiv. Se strecură cu băgare de seamă în josul pantei. Se folosi de terenul abrupt şi neprietenos ca să se ţină ascunsă vederii şi ajunse în spatele celor doi, apropiindu-se într-atât încât reuşi să se folosească de conversaţia lor ca să îşi mascheze prezenţa.

— Ei, pe tine te aranjează de minune, spuse Gilling. Te alegi cu o plimbare plăcută, călare. Eu a trebuit să petrec aproape trei ore ascuns într-un şifonier.

Ursul pufni.

— Peter, de cinci zile mă tot scuz că nu ţi-am spus dinainte, mormăi el, iar sunetul vocii lui parcă îi vibră Catrionei în pântec. Dar parcă prima dată când ai povestit cum s-a întâmplat ai zis că ai petrecut o oră într-o cămară. Şi ţi-o spun pentru ultima dată: habar n-am avut că Glengask hotărâse ca în acea zi să anunţe că mă pricopseşte cu o afurisită de Stewart. Dacă n-ar fi încercat acea ambuscadă, te-aş fi trimis în An Soadh înainte să-nceapă totul. Dar îţi mulţumesc că mă acoperi, continuă el, bătându-l pe Peter pe umăr. Serios. N-avem nevoie să-şi bage Ranulf nasul în treburile mele. Şi nici fata… adică, fetele nu au nevoie.

Catriona făcu un pas greşit şi aproape căzu peste uriaş. Nu-i fusese ajutor să ţină pasul cu el şi să şi

reuşească să afle, astfel, că MacLawry aproape că aflase despre ea şi Elizabeth, că Ursul nu suflase o vorbă şi că ar fi trebuit să se însoare cu o fată din neamul Stewart. Nu că ar fi contat, pentru ea, încercă să se convingă. Dacă s-ar fi însurat, ar fi scăpat de el. Iar ăsta ar fi fost un lucru bun.

Asta gândea, dar cu siguranţă nu şi simţea la fel. Şi-ar fi putut spune că motivul era un calcul foarte clar – voia să îl însoare cu Elizabeth, iar, dacă el se lua cu alta, planul ei pica. Însă nici aşa nu reuşea să se convingă.

— Mă gândesc că o să ajung să dorm în şifonierul acela până isprăveşti cu toată prosteala asta de la Haldane, răspunse Gilling. Dar fii cu băgare de seamă ca nu cumva să vină stăpânul şi să mă ia la întrebări pe nepusă masă.

— Nu e o prosteală, Peter, zise Ursul. E drept că nici eu nu ştiu prea bine ce fac, dar nu e o prosteală.

— N-am de gând să mă aleg cu nasul spart, aşa că n-o să mă cert cu tine, stăpâne.

Catriona mai făcu un pas şi se apropie exact în spatele Ursului.

— Dacă fratele tău crede că petreci prea mult timp la Haldane, ai face bine să te ţii mai la distanţă, spuse ea pe un ton calm.

— Ei bine, doar n-o să plec urechea la ce-mi zici tu, răspunse el la fel de calm.

„Fir-ar să fie!” Aşadar, ştiuse că le era pe urme.

— Oricum nu pleci urechea la nimic din ce zic, aşa că…

Nu apucă să îşi termine fraza, căci Munro se întoarse brusc, îi smulse muscheta, o apucă de guler şi o ridică de la pământ.

— Şi nu care cumva să mai iei omul prin surprindere-n felul ăsta, c-o să-ţi verzi măruntaiele pe jos.

— Aha! Deci chiar te-am luat prin surprindere!

Şi fusese atât de sigură că îl avusese la mână, dar iat-o atârnând în aer, complet dezarmată. Mezinul MacLawry avea reputaţia unui individ periculos, şi, în ciuda purtării lui destul de amabile faţă de ea şi de Elizabeth, înţelegea dintr-odată de ce era considerat mortal de periculos.

— Da, m-ai luat. Eşti mai dibace ca o bufniţă la vânătoare, continuă el, privind-o intens şi aducând-o ceva mai aproape.

— Lasă-mă jos, uriaşule, şi complimentează-mă dup-aia.

Catriona ştia deja foarte bine că orice alt muritor care ar fi înhăţat-o în acel fel s-ar fi ales cu nasul spart.

El o lăsă jos.

— Miroşi a pin.

— E un compliment? întrebă ea, reţinându-şi cu greu un zâmbet.

— Mda. Dacă vrei unul mai drăguţ, lasă-mă să mă gândesc un pic.

— Neah, e bine şi-aşa. Catriona trase aer în piept. Dacă fratele tău a intrat la bănuieli, insistă ea, încercând să rămână atentă la conversaţie, n-ar trebui să fii aici. La cât ai stat să moşmondeşti la uşa aia, nu te mira că lumea şi-a dat seama că lipseşti de-acasă, uriaşule.

El se încruntă şi-i înapoie muscheta.

— Întâi şi-ntâi, o să termin cu uşa, pe urmă văd ce e de făcut, îi răspunse şi îşi văzu de drum înspre fosta mănăstire. Şi, dacă ţii să ştii, Ran crede că nu prea mai stau pe la Glengask pentru că-s gelos pe toată prosteala cu însurătoarea şi cu plozii urlători. N-are legătură cu tine sau cu Haldane.

Ca la un semn, Peter le-o luase înainte, lăsând-o să meargă alături de Munro.

— Şi eşti? întrebă ea, făcând eforturi să nu îi placă felul direct în care el îi dăduse pur şi simplu muscheta înapoi, căci doar era a ei şi, oricât de grea, ea trebuia să o ducă.

— Dacă sunt ce?

— Gelos pe toată prosteala cu însurătoarea şi cu plozii urlători.

El stătu o clipă pe gânduri, cu ochii înspre pădure.

— Neah, răspunse, într-un final.

— Dacă vrei să te cred, va trebui să zici mai mult de „Neah”, spuse ea, imitându-i vocea guturală.

Ochii lui verzi priviră drept într-ai ei, iar în adâncimile lor se simţea o notă de amuzament şi poate şi o uşoară exasperare. Cu exasperarea Catriona se obişnuise. O văzuse de prea multe ori pe chipurile semenilor.

Doar că de data asta nu era din pricina alegerilor ei vestimentare sau a lipsei ei de... fineţe. Şi ăsta era un lucru reconfortant.

— Mi se strepezesc dinţii, nu sunt gelos, continuă el. Fraţii şi sora mea sunt fericiţi, şi n-am cum să fiu gelos din pricina asta. Doar mă enervez că ei nu cred ce tocmai ţi-am spus şi ţie. În special Glengask nu poate să accepte că plec din casă pentru că simt nevoia de linişte şi pace. De parcă lui i-o fi plăcând să-şi audă plodul zbierând încă din zorii zilei. Uneori, se pun şi câinii pe urlat auzindu-l. Nu mă înţelege greşit, adăugă el, încruntându-se, am deja doi nepoţi şi o nepoată şi îi iubesc ca pe ochii din cap. Dar n-a dat strechea-n mine să mă însor cu prima muiere pe care mi-o azvârle Glengask, ca să-mi fac şi eu câţiva plozi ai mei.

— Poţi fi fericit pentru fraţii şi sora ta şi fără să tânjeşti la ce au ei, completă ea, întrebându-se cine era muierea cea băgăcioasă pe care fratele lui tot insista să i-o arunce în braţe.

Ursul pocni din degete.

— Chiar aşa! Dacă aş reuşi s-o spun şi eu aşa frumos, ca tine, n-ar crede că ideea e a mea, dar tot trebuie să încerc.

Îi luă mâna într-a lui, şi brusc ea uită ce tocmai spusese.

— De ce nu te-ar crede?

El ridică din umeri, atrăgându-i din nou atenţia asupra staturii impresionante.

— Ranulf e cel calculat dintre noi. Arran e cel isteţ, iar Rowena e cea bună la suflet. Eu sunt cel tare de cap, care ştie să împartă pumni.

Îşi încleştă mâna liberă şi ridică pumnul în aer. Simplul gest părea absolut mortal.

— Vrei să spui că ei te cred...

— Tembel? Da. De cele mai multe ori. Nu-mi pasă, pentru că, în general, mă lasă în pace. Dar acum, li se pare că nu sunt în stare şi nu mă duce capul să iau singur decizii legate de viaţa mea.

Era, cu siguranţă, interesant. În scurta perioadă de când îl cunoştea, nu i se păruse deloc că ar avea probleme să ia decizii. Iar ea, una, nu cunoştea prea mulţi lorzi scoţieni care puteau repara pereţi, puteau construi cadru pentru uşi şi monta uşile. Da, era mare şi încăpăţânat, dar o clipă nu îi lăsase impresia că ar fi lipsit de inteligenţă. Cum de propria familie credea aşa ceva despre el?

— Şi cine-i fata asta Stewart de care nici nu vrei să auzi? întrebă ea, după câteva momente de tăcere.

— Lady Eithne Boyd. Ai auzit de ea?

— Nu, răspunse Catriona clătinând din cap.

— Are ochii aşa depărtaţi, că se poate uita când vii şi când pleci fără să-şi întoarcă deloc capul.

Ea izbucni într-un hohot de râs.

— E crud să spui aşa ceva, uriaşule.

— Atunci, încearcă tu să vorbeşti faţă în faţă cu ea şi să nu ştii în care ochi să te uiţi.

El continuă să o ţină de mână în timp ce mergeau şi stăteau de vorbă, iar Catriona decise să nu îi spună că se putea ţine şi singură pe picioare şi că nu avea nevoie de ajutorul lui ca să ştie încotro să meargă. Mâinile îi erau mari, dar cu degete lungi care aveau o eleganţă şi o blândeţe la care nu s-ar fi aşteptat. De altfel, multe lucruri pe care le descoperea despre Munro MacLawry nu erau deloc aşa cum s-ar fi aşteptat. Şi se vedea nevoită să recunoască faţă de ea însăşi că nu era un lucru chiar atât de rău că drumurile li se intersectaseră.

— Am mai adus câteva panglici de păr şi o oglindă pentru Elizabeth, spuse el. Şi două cămăşi de noapte. Nu ştiam dacă porţi, dar mi-am zis că poate o să ai nevoie când va trebui să-ţi speli rufele.

În general, chiar purta cămaşă de noapte, era singura piesă de îmbrăcăminte feminină pe care insistase să o aibă, dar rămăsese la Islay. Nu i se păruse important să o ia în

bagaj din moment ce plecase pe fugă.

— Mulţam.

— Ţi-am adus şi o haină groasă. O să-ţi fie cam mare, dar am observat că pe asta ai peticit-o deja de câteva ori.

Cu mâinile lor împreunate indică spre peticele pe care le cususe Elizabeth.

— Nu crezi că…

Catriona decise până la urmă să nu mai pună întrebarea. De ce oare cerea critici când îi erau suficiente cele pe care şi le făcea singură?

— O să plouă în curând, este?

El ridică privirea înspre norii care se adunau pe cer.

— Mda, aşa aş zice. Dar nu asta voiai să mă întrebi.

Măi, să fie! Ştia deja că nu era nici obtuz, nici lipsit de spirit de observaţie. Şi, până la urmă, ce-i mai păsa de ce credea despre ea? Îi veni să se îmbăţoşeze, dar se abţinu.

— Nu prea te-am auzit comentând despre cum mă îmbrac, asta-i tot. Unii dintre băieţii cu care am crescut spun că-s… băieţoaică pentru că port pantaloni.

Era o descriere foarte delicată a lucrurilor pe care le spuneau despre ea, dar nu avea de gând să dezvăluie chiar tot.

Ursul pufni.

— Dacă eu aş purta rochie, ai spune că arăt ca o femeiuşcă?

— Neah. Dar poate aş crede că arăţi… un pic absurd.

— Şi eu zic la fel, chicoti el. Cu ditamai braţele ieşind din dantelărie şi cu nişte conduraşi fini în picioare… ar veni lumea ca la urs!

Din ochiul stâng i se prelinse o lacrimă. O mână îi era într-a lui, iar cu cealaltă ţinea muscheta, aşa că fu nevoită să se şteargă la ochi cu umărul.

— Deci asta crezi despre mine.

O ştiuse, desigur, dar să-l audă spunând acele cuvinte, când ştia foarte bine că spunea mereu ce gândea, o făcu să creadă o dată în plus că fusese o idee bună să plece din Islay.

— Ce?

Se opri şi o opri şi pe ea.

— Nu asta am spus, îi zise, întorcând-o cu faţa înspre el.

— Tocmai ai zis că ai arăta absurd în haine femeieşti. Şi uite-mă pe mine în…

— Nu! Am spus ce am spus şi nimic mai mult. Că aş fi de râsul curcilor îmbrăcat în rochie. Pe când tu… ei bine, nu ştiu cum să descriu felul în care arăţi, căci sigur mi-ai arde una pentru că-s prea îndrăzneţ.

— N-o s-o fac.

Decât, poate, dacă avea să îi spună ceva mai rău decât ce gândea ea deja.

— Prea bine. Mie nu mi se pare că arăţi ca-n haine de împrumut. Îţi vin şi te mişti ca şi cum… Te mişti firesc în ele. Chiar cu graţie. El îşi drese vocea şi o apucă iar de mână, ca să îşi continue drumul spre mănăstire. Când o femeie poartă rochie, îi vezi faţa, braţele şi gâtul. Şi pieptul, care-i arată de parcă s-ar simţi sugrumat şi ar vrea să iasă şi s-o ia la goană. Pe urmă, vezi o panglică în talie, şi de-aici încolo totul e un mister.

— Şi? întrebă ea, imaginându-şi cât ar scandaliza-o pe Elizabeth acea conversaţie.

— Bine, tu ai cerut-o. Să nu uiţi. O privi încruntat, apoi se uită din nou în zare. Păi, şi, continuă el, dacă şi când îi intri în graţii femeii, îi ridici fusta, şi asta e tot.

Dumnezeule!

— Parcă era vorba despre ce port eu!

— Ajung şi acolo, pisică sălbatică. Pe toţi sfinţii! Când mă uit la tine, îmi dau seama că nu încerci să mă impresionezi. Nu încerci să impresionezi pe nimeni. Întâi îţi văd ochii, întunecaţi precum ciocolata, care se uită direct în ai mei. Nu-ţi văd braţele sau pieptul, dar îţi văd încheieturile, văd cum nasturii… se întind când te întorci sau faci alte mişcări, văd cum cămaşa ţi se aşază peste sâni, văd cât de mică eşti în talie, acolo unde începe betelia pantalonilor. Şi-ţi văd picioarele, fătuco, văd cât sunt de lungi, îţi văd rotunjimile fundului. E ceva… Catriona, una peste alta, faci kiltul unui bărbat să arate ca un cort.

Ea nu se putu abţine şi trase cu ochiul spre kiltul lui. Totul părea la locul său. Dar ea simţea între coapse o căldură şi un freamăt stranii.

— Deci nu ţi se pare că arăt absurd, reuşi să îngaime, cu toate că-şi dorise nespus să fie în stare să îşi controleze mai bine glasul.

— Neah, chiar deloc. Iar dacă ţi-a zis-o cineva, ori minţea, ori a zis-o din invidie.

Ea, una, nu prea credea asta. Ştia cum o vedeau celelalte femei şi bărbaţii din familie. Cu toţii voiau ca ea să arate ca o lady. Îşi drese vocea.

— N-am mai avut o conversaţie ca asta vreodată, recunoscu ea.

— Bine.

— Ce e bine-n asta?

— Fiindcă nu-mi place ideea ca vreun alt bărbat să-ţi vorbească despre picioarele tale. Şi, de nu mă crezi, ar fi plăcerea mea să te trag în spatele zidului şi să-ţi dovedesc cât de mult mă faci să te doresc.

Cum era că continue să vorbească normal după ce-i spusese aşa ceva? Era oare gelos pe acei alţi bărbaţi care nici nu existau, de fapt? Inima îi tresăltă.

— Îmi pare bine că mi-ai vorbit aşa sincer, îi spuse, după un moment, dar trebuie să recunoşti că descrierea ta nu sună foarte romantic. N-oi purta eu rochie, dar tot femeie sunt, să ştii.

— Nu m-ai invitat să te seduc, răspunse el fără ezitare, făcând un pas mare pentru a trece peste o porţiune de zid surpat din dreptul intrării şi ridicând-o apoi pe ea în braţe, de după mijloc, de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg. M-ai întrebat dacă mi se par absurde hainele tale şi ţi-am zis că nu. Dacă vrei să-ţi zic că-ţi străluceşte părul ca frunzele toamnei şi că mă faci să visez cu ochii deschişi la nopţi lungi petrecute în faţa focului, asta ar fi altă discuţie.

— Cam aşa ceva, zise ea, înghiţind în sec.

La cum se simţea în acele clipe, dacă el ar fi decis că era momentul să aibă acea conversaţie, erau şanse mari să îl tragă ea după zid. Dintr-odată, se întrebă câte femei îşi

ridicaseră fustele pentru el.

— De ce eu, Ursule?

Aproape că nu îşi dăduse seama că rostise întrebarea cu voce tare. Spera, cu mai bine de jumătate de inimă, că nu o făcuse. Dar mâinile lui rămăseseră pe talia ei şi nu se mişcară până când privirea ei nu o întâlni pe a lui. Nu părea enervat sau exasperat, cum s-ar fi aşteptat ea. Buzele îi erau strânse, iar expresia de pe chip îi era mai gânditoare decât văzuse ea vreodată.

— Nu eşti femeia cu care te tăvăleşti o dată şi pe urmă, adio, nu-i aşa, Cat? întrebă el, aproape şoptit.

Dacă ar fi spus că da, oare ar fi tăvălit-o o dată, apoi adio? Asta i-ar rezolva o seamă de probleme: dorinţa aproape supărătoare pe care o simţea pentru el de fiecare dată când îl privea, precum şi prezenţa lui supărătoare în ascunzătoarea ei şi a lui Elizabeth.

— Nu, nu sunt, îi răspunse într-un sfârşit.

Nu-şi îngăduia să se comporte prosteşte când trebuia să aibă grijă şi de ea, şi de sora ei. Oricât de tentantă era uneori ideea.

— Bun, şi, ştiind asta despre tine, îmi imaginez că sunt încă aici şi mă uit la tine pentru că îmi place ce-am văzut până aici, şi…

— Ai avut şi alte femei, Ursule, aşa că nu te preface că te uiţi la mine ca la un soare.

În sfârşit, pe buzele lui apăru un zâmbet.

— Ba să ştii că e posibil să mă uit la tine ca la un soare, pisică sălbatică. Dar îţi trebuie răspunsul acum? Nu mai bine lăsăm timpul să aşeze lucrurile? Pentru că ce se-ntâmplă aici, cu noi, nu e ceva obişnuit pentru mine, spuse el şi îi eliberă talia, pentru a flutura din mână.

Să lase timpul să decidă i se părea o idee minunată, mai ales pentru că asta însemna că nu era de aşteptat nici ca ea să ştie cu precizie ce simţea. Ştia doar că era mai în largul ei în preajma lui. Din moment ce el nu ştia ce va urma, nu era câtuşi de puţin de aşteptat să ştie ea.

— Prea bine.

El părea să se priceapă când venea vorba despre

femei, şi de anatomie, şi niciun bărbat nu putea fi atât de încrezător în sine dacă n-avea un istoric serios de femei cu inimile frânte, dar cu trupurile satisfăcute. Şi totuşi... Abia dacă-i aruncase o privire lui Elizabeth. De o a doua, nici vorbă. Iar sora ei fusese printre cele mai admirate şi râvnite tinere londoneze şi avusese cel puţin cinci sau şase pretendenţi serioşi până când Anne Derby-MacColl luase decizia că familia ar avea cel mai mult de câştigat dacă fata ei s-ar mărita cu un duce.

În timp ce Ursul îl ajuta pe Peter Gilling să azvârle o grindă recent căzută într-o cameră secundară, şi ea pe jumătate prăbuşită, Catriona aruncă o privire mai lungă înspre kiltul lui. În continuare nu vedea nicio urmă de aşa-zis cort între coapsele lui. Trecuseră minute bune de când i se fixase acea imagine în minte. Ştia ce însemna. Însemna că o dorea. Şi o dorea, se părea, pentru că avea picioare.

Nu, nu era neapărat adevărul. Dar avea să se gândească mai pe îndelete odată ce nu avea să-l mai vadă în faţa ochilor. Cine ştie, cu puţin noroc, poate reuşea să facă rost şi de un pahar cu whisky.

— Vrei nişte tocană de iepure, Ursule? întrebă Elizabeth, întrerupând-o pe Catriona din gândurile despre ce purta pe sub kilt acel scoţian zdravăn.

— N-am să vă mănânc mâncarea, mândro, răspunse el dându-şi jos cămaşa, în ciuda răcorii evidente. Dar v-am adus câte ceva în sacul de colo.

Hmm. Individul nu avea de ce să transpire şi să murdărească o cămaşă proaspăt spălată, presupuse Catriona. I-ar fi plăcut să îşi tragă un scaun şi să îl admire la lucru şi n-ar fi deranjat-o ca în timpul acela el să continue să-i vorbească despre cât de atrăgătoare o găsea. Unchiul ei l-ar fi numit „direct”, deşi, când ea îşi spunea deschis opinia, o numea „lipsită de tact” sau „necizelată”.

Dar toate astea făceau parte din trecut. Iar viitorul prost croit pe care el şi-l imaginase pentru ea, cel mai probabil ca să o înlăture, se gândea ea acum, rămăsese pe Islay şi într-un loc pe nume Torriden Hall, undeva departe, în nord. Spera că până la primăvară cei de acasă aveau să

o creadă moartă sau undeva prea departe ca să îi mai poată da de urmă şi să îşi facă planurile fără să o mai ia în calcul.

— Zic că uşa ar trebui să se deschidă în afară, spuse Munro. Ar fi mai sigur pentru cei dinăuntru. Dar, dacă vei vrea să pui nişte mobilă în dreptul ei ca să o blochezi, părerea mea e să se deschidă înspre înăuntru.

O tachina. Ridică din sprânceană, îşi puse mâinile în şolduri şi ieşi.

— Arată-mi cum, îi ceru, cu o expresie de interes pe chip.

El zâmbi, ridică uşa şi-i făcu o scurtă demonstraţie.

— Aşa?

— Hmm… Nu-s sigură.

— Fă-l să ne arate din nou, şopti Elizabeth din spatele ei.

Oh, ce-şi mai dorea! Ar fi stat o zi întreagă să-i urmărească muşchii încordându-se şi relaxându-se. Dar voia asta… îl voia, de fapt, doar pentru ea. Nu şi pentru sora ei. Nici cât să se uite.

— Cum nu prea avem mobilă cu care să blocăm uşa, la nevoie, aş zice că prima ta sugestie e cea mai potrivită. Uşa să se deschidă în afară, spre hol.

El încuviinţă din cap, iar o şuviţă groasă de păr negru ondulat îi căzu pe un ochi. Ridică iar uşa şi o fixă în poziţia cerută. Oftatul lui Elizabeth era audibil, dar Catriona reuşi să îşi păstreze reacţia pentru sine. Ca orice femeie pe o rază de doi kilometri, îi admira uşurinţa şi forţa mişcărilor. Ar fi vrut să nu fie ca toate celelalte, dar, până una-alta, era şi ea o femeie scoţiană cu sânge fierbinte. Iar el era un bărbat scoţian de primă mână. Sigur că-i plăcea cum arăta. Dar era mai mult de atât, şi acele sentimente enervante şi amestecate o distrăgeau şi erau greu de explicat. Şi de înlăturat.

Îşi făcu de lucru curăţând doi păstrăvi care muşcaseră nadele pe care le aruncase peste noapte. Elizabeth stătea la masă şi mânca delicat dintr-un bol de tocană. Ţinea lingura cu eleganţă, cu degetul mic ridicat, şi o manevra de

parcă era o spadasină. Şi, din când în când, buzele ei formau un „o” perfect în timp ce sufla în zeamă, cu ochii aţintiţi asupra bărbatului din cadrul uşii.

Pentru Dumnezeu! Nu avea cum să concureze cu vorbele alese, cu rafinamentul şi cu rochiile frumoase din mătase care foşneau când Elizabeth păşea… de fapt, plutea prin încăpere. Bun, Ursul spusese că îl atrăgeau hainele ei bărbăteşti, dar pe dedesubt era făcută din aceleaşi părţi ca orice altă femeie, însă nu avea habar cum să facă acele lucruri misterioase care îi făceau pe bărbaţi să se apuce de scris versuri sau să culeagă flori ori ce mai făceau ei când le plăcea o femeie. Sau când voiau să o ia de nevastă, să o facă vicontesă şi să o considere capabilă să găzduiască petreceri, să cânte la pian şi să discute despre moda de la Paris în timp ce valsează elegant.

Poate Ursul nu-şi dădea seama de ce voia de la ea, dar avea să îşi dea seama, mai devreme sau mai târziu, că, orice ar fi fost acel ceva, exista o altă femeie care i-ar putea oferi asta mai bine decât ea. Era obişnuită să fie neobservată, ignorată, trecută cu vederea. Dar el măcar se obosise să o observe într-o primă fază. Iar asta nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile, fie că îl plăcea cu adevărat, fie că nu.

— Unde te duci? o întrebă el când Cat trecu pe lângă el ca o furtună.

Catriona nici nu îşi dăduse seama că se ridicase din dreptul vetrei.

— Am uitat de ciuperci, mormăi ea, surprinsă că reuşise să tragă un pic de aer în piept.

— Atunci, ia-ţi muscheta, zise el, ţinând-o de încheietura mâinii. Şi haina.

Catriona se smulse de lângă el.

— Nu-mi spune tu ce să fac! se răţoi ea, dar se întoarse, puse pe ea noua haină de lână pe care i-o adusese el, îşi luă arma şi ieşi din nou pe hol.

Mândria era ceva, nesăbuinţa era cu totul altceva. Iar ea chiar se străduise mereu să nu fie nesăbuită, în ciuda a ce credeau ceilalţi. În ciuda a ce credea ea însăşi în acel

moment.

Măcar nu încercase să o oprească. Asta însemna că ştia că putea avea grijă de ea însăşi? Sau că era bucuros să o vadă plecată ca să-şi umfle muşchii şi să îi spună vorbe meşteşugite lui Elizabeth? Catriona închise ochii. Ştia că era a doua variantă. Şi-atunci, de ce îi mai venise în minte prima?

Pentru că era proastă şi naivă şi n-avea idee cum să-i spună unui bărbat că îl plăcea. Nu fără să se facă de râs. Nici măcar dacă el îi spusese primul, cumva, că o plăcea. Păşi cu grijă, căutând pâlcuri de copaci unde se găseau ciupercile mai mari. Nu trăgea nădejde că animalele sălbatice lăsaseră în urmă ceva comestibil, dar măcar reuşise să plece de la Haldane.

Era mai simplu să evite toată bătaia de cap cu bărbaţii şi curtatul. Mai simplu şi mai cu cap. Doar nu se aventurase în inima teritoriului clanului MacLawry ca să-şi găsească un bărbat. O făcuse tocmai ca să-l evite pe unul. Iar ceea ce…

Mai în vale, pe drumul vechi din dreapta ei, se auziră paşi. Se lăsă imediat pe vine şi rămase nemişcată. Poate era o căprioară. Multe îşi făceau drum pe acolo. Un alt zgomot. Nu era călcătura unei căprioare, ci una mult mai grea şi mai puţin prudentă. Existau trei variante: o vacă, un cal sau un om.

Încet, cu inima bătându-i cu putere, atinse tufele care o împiedicau să vadă direct drumul. Zări un cal negru şi lucios, cizma unui bărbat, capul unui câine de vânătoare care se opri şi începu să adulmece în direcţia ei, apoi îşi continuă drumul. Era Fergus? Dulăul lui MacLawry?

Catriona trase aer în piept şi îşi ţinu respiraţia până când calul şi călăreţul trecură de punctul ei de observaţie. Dar urmă un alt călăreţ. Şi un al treilea. Văzu culorile şi însemnele clanului MacLawry, dar acei oameni nu erau Ursul şi Peter Gilling, pentru că ei erau înăuntru. La fel ca Elizabeth!

Încercă să nu tremure şi aşteptă până când trecu şi ultimul cal – al şaselea. Apoi o luă la fugă pe alt drum, spre

ruine. Nu, nu, nu! Se întâmpla exact ce voise să evite. Slavă Cerului că Munro era acolo şi Elizabeth nu era singură. La naiba, n-ar fi trebuit să plece de lângă ea. Caii mergeau la pas, dar drumul lor era direct, în timp ce Catriona trebuia să facă un ocol ca să ajungă înapoi la Haldane. Şi să o facă în linişte.

— Ursule!

O voce baritonală despică aerul şi liniştea, iar ea se opri şi se piti în dreptul unui zid care apărase cândva mănăstirea. Cineva îl cunoştea pe Munro. Dar ştia oare şi cine erau ea şi Elizabeth!

— Ziua bună, mănăstire! Ştiu că eşti înăuntru, Ursule. L-am găsit pe Saturn, iar Fergus ţi-a luat urma şi ne-a adus direct aici.

Măcar nu îi adusese el aici. Nu intenţionat. Deşi nu conta, pentru că un trimis al marchizului de Glengask, dacă nu însuşi MacLawry, stătea călare la câteva zeci de metri de ruinele unde se ascundea sora ei. De fapt, conta. Catriona strânse muscheta, dar nu o ridică. Nu încă. În urmă cu câteva săptămâni, ar fi tras deja, dar de atunci viaţa ei oricum complicată se încâlcise şi mai rău. Aşa că mai întâi trebuia să afle ce căutau exact cei din clanul MacLawry în pragul ascunzătorii ei.

— Ursule!

— Te-am auzit.

Era vocea deja atât de cunoscută a lui Munro, iar ea riscă să arunce rapid o privire înspre locul acţiunii. Uriaşul apăru la intrare, dar rămase pe treapta cea mai de sus.

— E vreo problemă, Ranulf?

Deci era chiar MacLawry, Lord Glengask. Şi-ar fi dorit să-l vadă cum arăta, dacă seamănă cumva cu fratele mai mic, dar, dacă reuşea să îl vadă, atunci şi el ar fi văzut-o. Aşa că strânse mai tare muscheta şi înjură în gând. Munro îi adusese bătăi de cap, aşa cum ştiuse de la bun început. Dar dintr-un punct ea începuse să creadă că, dacă s-ar împrieteni cu el sau ar accepta ca el să se împrietenească cu ea, ar merita riscul.

— Interesantă întrebare, frate, răspunse marchizul.

Probabil nu ştii nimic despre dispariţia multor provizii din cămară, dar şi a zece, douăsprezece pături, a unei haine de-ale mele din lână, plus ceva argintărie şi o uşă, nu-i aşa?

— Neah, nu ştiu.

Minciuna spusă drept în faţă o luă pe Catriona prin surprindere. Riscă din nou să-i arunce o privire lui Munro MacLawry. Îşi trăsese cămaşa pe el, dar îi rămăsese neîncheiată deasupra kiltului, iar într-o mână ţinea un ciocan. Nu arăta ca genul de bărbat pe care un om în toate minţile ar îndrăzni să îl înfrunte.

— Eşti sigur că ăsta ţi-e răspunsul, Munro? Am venit să dezleg nişte mistere. Asta e tot. Nu vreau să mă cert cu tine, dar am să mă lămuresc ce nu-i în regulă aici.

capitolul 8

Cu fălcile încleştate, Munro făcu un pas înainte. Nu aşa îşi dorise să îşi petreacă dimineaţa. Mai ales după discuţia foarte interesantă cu pisica sălbatică cea cu părul de foc. Rudele lui băgăcioase fuseseră ultimul lucru care-l preocupase.

Dacă întâmplător Catriona dădea peste mica lor adunare, cineva avea să fie rănit. Cu temperamentul ei focos şi muscheta din dotare, erau şanse mari ca persoana respectivă să fie chiar ea. „La naiba!” Dacă ar fi avut un pic mai multă încredere în el, ar fi ajuns să-i spună acele lucruri despre ele pe care le descoperise el trăgând cu urechea. Şi le-ar putea folosi acum în discuţia cu Ranulf. Dar, dacă le dezvăluia fără să le fi aflat direct de la ea, Catriona avea să afle, cu siguranţă. Iar asta nu avea cum să-l ajute să o convingă să-şi dea jos pantalonii.

Dacă ar fi fost doar ea în ascunzătoarea de la Haldane, ar fi rupt-o la fugă în clipa în care ar fi văzut micul grup din faţa uşii. Dar nu se punea problema să fugă, pentru că Elizabeth era înăuntru. Aşa că cel mai probabil se afla undeva în apropiere, ascunsă şi atentă la fiecare

cuvânt pe care avea să îl spună el. Strânse din dinţi, iar cel puţin douăsprezece înjurături i se îngrămădeau pe buze. Tot ce putea să spere era ca ea să nu împuşte pe nimeni înainte ca el să rezolve mica problemă cu care aveau de-a face.

— Ursule?

— Încerc să mă hotărăsc dacă sunt sau nu de acord cu tine.

Prinse cu coada ochiului o mişcare în partea stângă şi se uită într-acolo. Dacă Ranulf trimisese pe cineva să-l ia prin învăluire, datele problemei se schimbau întru totul. Văzu, în schimb, doi ochi ciocolatii care-l priveau cu furie. Trase aer în piept.

— Dă-mi un afurisit de minut, bine? strigă el, în speranţa că ea avea să îşi dea seama că şi ei i se adresa.

— Bine, ai un minut, răspunse Ranulf.

Marchizul era chiar generos. Glengask nu suporta minciunile şi ascunzişurile, mai ales din partea propriei familii. Ca toţi ceilalţi, Ranulf avea un respect sănătos pentru forţa şi temperamentul fratelui său mai mic. Munro se putea folosi de asta, dar situaţia era complicată. Era nevoie ca pisica sălbatică să aibă încredere atât în el, cât şi în clanul MacLawry. Iar, în timpul acela, el putea să-şi pună şi o dorinţă, cum ar fi să apară un dragon, să-l ia în cârcă şi să zboare cu el.

Îl privi din nou pe Ranulf călare şi-i făcu un semn Catrionei, indicându-i să rămână unde era. Avea să se întrebe mai târziu de ce luase decizia să îşi mintă propriul frate în favoarea unei fete cu inima sălbatică, din clanul MacDonald. Deocamdată, trebuia să se concentreze ca minciuna să fie credibilă.

— Cred că m-am hotărât, anunţă el, fluturând ciocanul în mâna dreaptă.

— Şi ce-ai hotărât, mă rog?

Ranulf era singurul din grup care vorbea, cu toate că Arran cel mult mai diplomat, dar şi Lachlan MacTier erau alături de el, împreună cu doi valeţi. Veniseră pregătiţi să folosească forţa brută, îşi dădu seama Munro, cu toate că

nu aveau idee de la ce-ar porni bătaia.

— Că o să-ţi spun ce nu-i în regulă aici. Şi că veţi fi rezonabili cu toţii după ce vă spun.

— Sigur că vom fi, interveni Arran, înainte ca Ranulf să poată deschide gura.

Bun aşa.

— E o poveste destul de lungă, aşa că o să o ascultaţi până la sfârşit înainte să intraţi.

— Ursule, n-o să dictezi…

— Zi-ne povestea!

De data asta, vorbise Lachlan, unul dintre oamenii lui Glengask, care îşi întrerupsese stăpânul. Munro şi Lach crescuseră, practic, ca fraţii, şi probabil de aceea nu era nerăbdător să înceapă să se bată, când nu mai câştigase în faţa lui Munro de când aveau amândoi zece ani. Munro îşi dădu seama că toţi ştiau că ceva nu îi dădea pace. Oare veniseră să-l ajute? Sau să se asigure că nu făcea nimic ce ar aduce necazuri clanului?

— Mulţam, Lach, spuse el cu glas tare. Aşa am să fac.

Trase iar aer în piept şi îşi încrucişă degetele în gând, atât pentru noroc, cât şi împotriva minciunilor pe care era pe cale să le spună.

— Acum o săptămână, eram la vânătoare şi-am dat peste-o fată.

Avu nevoie de toată voinţa de care era capabil să nu se uite înspre locul unde se ascundea Catriona. Practic, o auzea scrâşnind din dinţi.

— O fată, repetă Arran ridicând dintr-o sprânceană.

— Mda. O fată. Fiica lui Randall MacColl, căpetenia de pe insula Islay, după cum s-a vădit.

— Clanul MacDonald, pufni Ranulf, iar pe chip îi apăru o expresie mai cruntă decât de obicei.

— Mama ei a crescut-o ca pe-o englezoaică. Pare-se că, la moartea bătrânului Randall, acum nu multă vreme, văduva lui a vrut să mărite fata cu un duce englezoi. Fetei, Elizabeth o cheamă, nu i-a fost pe plac ideea, aşa că a fugit în Scoţia. Şi a ajuns până aici.

— Ce duce englezoi? întrebă marchizul pe un ton plat.

— Villferd, Vinfer sau aşa ceva. Mâine, poimâine face 100 de ani şi deja a îngropat vreo zece neveste.

— Visford? întrebă Arran, întocmai cum bănuise Munro.

— Da, aşa-i. Visford.

— Dacă ţin bine minte, are puţin peste 60 de ani şi i-au murit patru neveste.

— Pentru o fată de nici 20 de ani nu cred că sunt importante cifrele exacte, spuse Munro, jucându-se iar cu ciocanul. Eu, unul, nu-s de acord ca nimeni, bărbat sau femeie, să fie forţat să facă ceva ce îi pică greu la stomac, continuă el, privindu-şi sugestiv fratele mai mare, pentru efectul dramatic. Aşa că i-am dat cuvântul meu că aici va fi în siguranţă. I-am adus ceva de-ale gurii şi nişte pături şi i-am montat şi o uşă, ca să nu-i fie frig, până mă gândeam eu cum era mai bine să vă spun despre toată tărăşenia. Acum, că v-aţi dat cuvântul c-o să fiţi politicoşi şi n-o s-o speriaţi pe Lady Elizabeth, vă duc la ea să faceţi cunoştinţă.

Îşi dădu seama, pentru prima dată, de ce rânjise, râsese şi le dăduse dreptate celor din familie când îl făceau tare de cap, direct, incapabil de subtilităţi. Totul fusese pentru exact acel moment în care avea nevoie ca ei să creadă orice le-ar fi spus. Şi spera, pentru numele lui Dumnezeu, că va fi meritat efortul.

— Şi ce-are Gilling cu toată tărăşenia asta? întrebă Ranulf, care era în continuare crispat, deloc amuzat, dar nu părea să nu dea crezare poveştii.

— Nu da vina pe Peter. Mi-ai cerut să nu ies de unul singur, iar eu i-am cerut să-şi ţină naibii gura despre ce se petrece la mănăstire. Acum, e înăuntru şi are grijă de fată în timp ce eu îmi bat gura aici cu voi. Acum, aveţi de gând să vă purtaţi civilizat sau să faceţi cale-ntoarsă? Că astea-s alegerile. Şi nu glumesc.

Ranulf coborî uşor din şa, iar ceilalţi îi urmară exemplul.

— Văd că nu glumeşti. Fie, fă-mi cunoştinţă cu fata MacDonald.

Înăuntru, Munro abia se abţinea să nu se dea după zid

şi să o înhaţe pe Catriona ca să îi explice care îi era planul, înainte ca ea să fugă în sălbăticie sau să-i găurească pieptul. Fie că ea îşi dădea seama, fie că nu, întreaga urzeală fusese spre binele ei. Statutul surorii ei era neînsemnat pentru clan. Nu ştia de ce necazuri fugea Catriona şi care erau problemele ei cu clanul. Dar avea să o protejeze până urma să aibă suficientă încredere în el să îşi spună povestea. Iar asta însemna că, pentru moment, trebuia să o ţină la distanţă atât de clanul ei, cât şi de-al lui.

Munro se aşeză între Ranulf şi locul unde se ascundea Catriona şi-i făcu semn fratelui său să poftească înăuntru, printre ruine. Odată ce tot grupul intră, îşi aplecă uşor capul spre zidul după care se ghemuise ea.

— Rămâi acolo, murmură. V-am dat cuvântul meu şi am să mă ţin de el.

— Ai face bine să te ţii, uriaşule, îi şopti şi ea, abia audibil. Sunt cu ochii pe voi.

Înainte să fie pe deplin convins că n-ar stârni suspiciuni dacă ar zăbovi afară, Munro se întoarse şi porni pe holul aproape distrus, spre vechea bucătărie. În mai puţin de un minut, căpătase speranţa şi încrederea că planul lui urzit la repezeală avea să meargă şi că fraţii lui aveau să creadă povestea. Doar că acum trebuia să aibă grijă ca fata cu ochii mari şi nevinovaţi şi valetul îndărătnic să reuşească să mintă cu neruşinare în faţa şefului clanului MacLawry. Puţini încercaseră asta. Şi încă mai puţini reuşiseră.

Îşi făcu loc în faţa scoţienilor chiar când aceştia ajungeau în cadrul uşii pe jumătate gata.

— Intrăm, Peter! strigă el. Să nu tragi.

— Cum zici, stăpâne, răspunse fostul soldat.

— Nu suntem la război, comentă Ranulf. Potoliţi-vă!

Marchizul trecu apoi pe lângă el şi intră în bucătărie.

„La naiba!” Munro îl urmă. Trebuia să menţină situaţia sub control, să aibă grijă ca Glengask să nu pună prea multe întrebări, ca să nu afle că afară pândea o a doua soră, care putea provoca ceva necazuri.

Tânăra cu părul de culoarea mierii stătea în spatele

lui Gilling, iar ochii ei căprui-deschis îl priveau pe Ranulf de parcă s-ar fi aşteptat să scuipe foc. Era evident că se temea de MacLawry, şi, dat fiind ce se aflase despre iureşul făcut de vizita lui Ranulf şi a lui Arran la Londra, teama ei nu era deloc surprinzătoare.

— Elizabeth, spuse Munro, păşind până într-un loc de unde îi putea intercepta pe ea sau pe fratele lui, el este marchizul de Glengask, fratele meu cel mare. Ranulf, ea este Lady Elizabeth MacColl, oaspetele meu.

Special spusese ultima parte mai încet şi observă scurta privire cu coada ochiului pe care i-o aruncă fratele lui. În calitate de oaspete al său, Elizabeth se afla sub protecţia lui. Catriona ţinea mult la ea, era limpede, şi asta era suficient pentru el ca să facă tot ce îi stătea în puteri ca să o protejeze pe sora sălbăticiunii roşcate de-afară.

Elizabeth făcu o frumoasă reverenţă.

— Milord, vă mulţumesc pentru că... îmi îngăduiţi să stau aici.

Munro observă ezitarea din vocea ei, dar speră că fratele lui n-o făcuse. Păturile erau împăturite şi puse într-un colţ uscat, farfuriile şi cănile erau împrăştiate peste tot, aşa că nu era simplu de stabilit câte persoane locuiau acolo. Una peste alta, Ranulf nu avea de ce să bănuiască în vreun fel că la Haldane nu era o singură fată.

Marchizul înclină capul.

— Lady Elizabeth, spui că eşti din clanul MacDonald, nu-i aşa?

— Din clanul... Da, cred că da. Tatăl meu era căpetenie în clanul MacDonald. Mama... nu avea niciun interes pentru politicile de clan sau pentru insula Islay. E prima oară când revăd Scoţia după unsprezece ani.

— Şi de ce ai venit aici, fătuco?

Munro se încruntă.

— Ţi-am zis de ce. Pentru că nu voia să se mărite cu unul cu 40 de ani mai...

— Pe ea am întrebat-o, Ursule! i-o tăie Ranulf. Şi aş vrea să îmi răspundă ea.

Nu avea încotro. Putea doar să spere că Elizabeth

auzise suficient cât să îşi dea seama că trebuia să spună adevărul. O privi, îi zâmbi şi încuviinţă încurajator din cap.

— Spune-i despre planurile pe care mama ta le făcuse pentru tine, fătuco.

Ea înghiţi în sec şi privi câteva clipe grupul de bărbaţi înalţi şi impunători din faţa ei.

— Desigur. Îmi imaginez că tatăl meu sperase dintotdeauna că mă voi mărita cu un scoţian, spuse ea cu accentul ei englezesc. Dar a murit cam cu doi ani înainte să poată face vreun aranjament, iar apoi mama a decis că nouă – adică mie şi ei – ne-ar fi mai bine dacă m-aş mărita cu un lord englez bogat.

În timp ce vorbea, vocea îi devenea tot mai plată, ca şi cum se obişnuise într-atât să se simtă furioasă şi frustrată, încât asta se transmitea în întreaga poveste, chiar dacă lucrurile se rezolvaseră, mai mult sau mai puţin. Fusese crescută să îşi dispreţuiască rădăcinile scoţiene, dar tocmai la una dintre acele relaţii apelase ca să ceară ajutor. Doar că Elizabeth nu putea spune acea parte din poveste. Munro se pregătea deja să o întrerupă dacă era nevoie, înainte ca lucrurile să iasă la iveală.

— Am primit mai multe cereri în căsătorie, dar toţi pretendenţii erau fraţi mai mici ai moştenitorilor din familiile lor sau nu aveau titluri suficient de importante. Apoi a apărut ducele de Visford. I-a oferit mamei o trăsură nouă şi o casă în Londra şi a cerut să i se acorde, în schimb, mâna mea. Mama a fost de acord înainte ca eu să apuc măcar să îl cunosc, povesti Elizabeth, abia trăgându-şi sufletul. Nu ştiu dacă vă este cunoscut Excelenţa Sa, dar… nu e un bărbat tocmai plăcut. În plus, are 61 de ani şi deja i-au murit patru soţii. Se spune că ultima s-a aruncat pe fereastră.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, dar ea se încruntă şi o şterse repede.

— Nu plânge, domniţă, spuse Munro, apropiindu-se de ea şi punându-i o mână pe umăr. Ai ajuns până aici şi nu va trebui să te întorci.

Când ridică privirea, observă că Ranulf nu se uita la

Elizabeth, ci la el.

— Mda, spuse marchizul după câteva clipe. Eşti în siguranţă aici. Dar cum de ai ajuns pe teritoriul clanului MacLawry în loc să te duci la ai tăi, la cei din clanul MacDonald?

— Nici nu ştiu precis. Am luat poştalionul greşit… apoi am furat o căruţă, dar a trebuit să fac cale întoarsă până la un punct… şi ploua foarte tare şi…

— Gata, gata, fătuco!

Munro făcu un spectacol în toată regula conducând-o la singurul scaun din încăpere şi ajutând-o să ia loc. Când fu cu spatele la fraţii ei, îi aruncă un zâmbet apreciativ, iar ea i-l întoarse.

— Cat se ascunde afară, şopti el. E în siguranţă.

— Dar eu sunt?

— Da. V-am dat cuvântul meu. Însă nu cred că ea vrea să fie văzută.

— Aşa e. Aş vrea să-mi şi spună de ce.

— Şi eu.

Aşadar, nici Elizabeth nu ştia. Interesant. Dar nu avea timp, deocamdată, să se gândească la asta. Trebuia să îl convingă pe Ranulf să-şi ia ceata şi să facă iute cale-ntoarsă, căci văzuseră ce era de văzut, iar Cat trebuia să vină înăuntru înainte să înceapă ploaia.

— Tu şi Peter aţi făcut treabă bună cu uşa asta, spuse Arran.

— E doar un început, răspunse Munro, arătând spre gaura din cel mai îndepărtat capăt al acoperişului. Urmează să ne ocupăm de asta.

— Aş fi bucuros să dau o mână de ajutor, interveni Lachlan.

— Neah.

Vorbise prea brutal şi răspunsese prea repede, dar ştia că pisicii sălbatice nu avea să-i convină deloc ideea ca încă nişte bărbaţi, însuraţi sau nu, din clanul MacLawry sau nu, să se perinde pe lângă ascunzătoarea ei. Şi, la naiba, nici lui nu îi convenea. Era generos de fel, dar nu în acea zi. Avea de discutat cu sora Catrionei şi oarecum şi cu Peter

Gilling, dar nimeni altcineva nu era invitat. Sau bine-venit.

— O să mă ocup singur de Haldane.

Ranulf ridică o mână.

— Dacă vrei dărăpănătura asta, Ursule, n-ai decât. Dar nu e locul potrivit pentru o domniţă.

— Nu e decizia ta, Glengask.

Munro îşi îndreptă spatele, cât era de înalt şi de masiv. Se părea că venise momentul să le amintească fraţilor lui de reputaţia pe care o avea.

— Cred că deja aţi stat îndeajuns de mult aici, continuă el.

— Ce voiam să spun, frăţioare, e că Lady Elizabeth e bine-venită la castelul Glengask. De ce să doarmă pe podea, când avem o mulţime de paturi moi? Ca să nu mai zic despre oamenii pe care îi avem acolo şi care pot ţine la distanţă orice duce englezoi. Nu-l cunosc pe acest Visford, dar nu cred că are cum să înfrunte clanul MacLawry.

Munro îşi privi fix fratele. Rămăsese fără cuvinte. Dintre toate direcţiile în care îşi imaginase că aveau să o ia lucrurile, la asta chiar nu se gândise. Nu îşi imaginase că Ranulf avea să o invite pe Elizabeth la castel. Se aşteptase să fie furios că un MacLawry se amesteca în problemele englezilor. Se aşteptase să i se reproşeze că risca să provoace necazuri cu clanul MacDonald. Una peste alta, se aşteptase să iasă jumulit şi plin de vânătăi pentru că minţise despre întreaga tărăşenie.

Înainte ca Munro să se poată gândi la un răspuns care să nu desfacă toată urzeala de minciuni, Ranulf se apropie de Elizabeth.

— Ce zici, fătuco? Să trimit un car să-ţi aducă lucrurile la castel, într-o cameră de oaspeţi? Crezi că ţi-ar prinde bine niţel confort?

Ea se uită când la Munro, când la Ranulf.

— Pot să discut un pic cu Ursul, mai întâi? ceru ea, cu voce gâtuită.

— Sigur că da. Între timp, am şi eu o vorbă cu Peter Gilling.

Valetul înjură în barbă, dar se apropie de uşă, lângă

Ranulf şi oamenii lui. Era de sperat că Peter se prinsese şi nu avea să pomenească despre existenţa unei a doua fete. Munro îl privea de parcă ar fi vrut să vadă prin el. Chiar atunci, Elizabeth îl prinse de braţ şi îl trase alături de ea lângă vatră.

— Fratele tău e sincer? şopti ea. Poate şi vrea să îi împiedice pe mama sau pe ducele de Visford să apară şi să mă târască înapoi la Londra?

— Da, răspunse el încuviinţând din cap şi încercând să îşi reamintească sieşi faptul că pentru ea situaţia era cât se putea de serioasă. Nu şi-ar da cuvântul dacă nu ar avea de gând să şi-l ţină.

— Atunci, cred că... poate ar trebui să mă duc la castel.

El clipi des, mai curând dezamăgit decât surprins.

— Şi cu sora ta cum rămâne?

— Lucrurile de care se ascunde ea nu au legătură cu mine. Şi nu pot să nu mă gândesc că poate i-ar fi mai uşor dacă nu m-ar avea în grijă. Iar dacă fratele tău îmi poate asigura protecţia, ei bine, e tot ce cer. Nici Cat nu s-ar putea plânge.

— Îi va fi dor de tine.

Şi nu i-ar conveni câtuşi de puţin aranjamentul. Ar da vina pe el, fir-ar să fie!

— Şi mie îmi va fi dor de ea. Dar, din moment ce nu are încredere în mine, trebuie să contez pe ceea ce cred că ne va ajuta pe ea şi pe mine cel mai mult. Dacă rămân aici, fratele tău va trimite oameni să mă vegheze sau să aibă grijă de mine, iar ei o vor găsi pe Cat. Dar, dacă plec, nimeni nu mai are vreun motiv să se întoarcă aici. În afară de tine, da? întrebă ea, strângându-i braţul. Nu va fi singură în sălbăticia asta.

El inspiră adânc. Ce spunea Elizabeth era logic. Fie că lui îi convenea, fie că nu, din clipa în care apăruse Ranulf, ascunzătoarea surorilor MacColl fusese compromisă. Şi, până una-alta, deznodământul nu era tocmai de lepădat.

— N-am s-o las singură. Şi nici tu nu vei fi singură. Fie că rămâi aici, fie că mergi la Glengask, vei avea parte de

protecţia mea.

Tânăra suplă şi mlădioasă îi zâmbi. I se părea ciudat că era mai înaltă decât Catriona, pentru că impresia lui era alta. Nu doar că sora ei avea un trup cu rotunjimi delicioase, dar, prin felul în care îl înfrunta, se certa cu el şi îi făcea faţă, îl făcuse să o perceapă ca fiind mai aproape de înălţimea lui. Cu câteva săptămâni în urmă, înainte să o cunoască pe pisica sălbatică, Elizabeth ar fi fost bine-venită în patul lui. Dar acum, fusese lovit în inimă. Întrebarea era dacă de săgeata lui Cupidon sau de una veninoasă.

— Cred că sosirea aici a fost cel mai bun lucru care li se putea întâmpla surorilor MacColl, Ursule, spuse Elizabeth. Şi asta mulţumită ţie.

— Nu-mi mulţumi încă. Va trebui să îi spun surorii tale că ai decis să mergi la castel. Şi trebuie să ţinem în continuare secretă prezenţa ei aici.

— Pot face asta.

Acestea fiind spuse, el nu se mai gândi la ea. Da, trebuia să se gândească la o cale de a-i spune Catrionei ce se întâmplase, de preferat înainte să încerce careva să o mute pe Elizabeth de la Haldane. Mai mult, voia să ştie de ce Cat păruse atât de… pierdută, chiar panicată, când plecase ca o furtună din bucătărie ceva mai devreme. Fusese o reacţie stranie la o discuţie despre cum să se închidă o uşă. Propria lui reacţie îl surprinsese, de asemenea. În afară de obişnuita dorinţă fizică pe care apariţia ei o trezea în el, îi venise să o ia în braţe şi să o consoleze, pur şi simplu. Să îi spună că nu trebuia să îşi facă griji pentru nimic, căci el nu avea să îngăduie să i se întâmple nimic rău. Şi că, deşi era mare cât un munte, gândul de a o face să plângă, de a o necăji îl ardea pe dinăuntru.

— Ce ai hotărât, Lady Elizabeth? întrebă Ranulf, smulgându-l pe Munro din visare şi făcându-l să se întrebe de ce era fratele lui aşa al naibii de politicos.

Marchizul de Glengask nu era amabil cu cei care încercau să îl păcălească sau să îl înşele.

— Dacă necazurile mele nu vor fi o povară, accept cu

recunoştinţă oferta, Lord Glengask, spuse ea cu drăgălăşenie.

— Atunci o să trimit un car. Owen?

— O, dar nu e nevoie, milord. Nu am nevoie decât de două genţi cu cele neapărat necesare. Restul... e de căpătat. Nu s-ar potrivi în castelul Glengask.

— Mă duc să aduc caii, anunţă Munro.

Era ocazia perfectă să iasă şi să schimbe câteva vorbe cu pisica sălbatică.

— I-am adus noi pe Saturn şi pe Gilroy, zise Lachlan înainte ca Munro să ajungă la uşă.

„La naiba!” Ce Dumnezeu trebuia să facă să iasă singur câteva secunde? Să pretindă că avea nevoie să urineze? Ar fi sunat ca o amărâtă de scuză, ceea ce, de fapt, şi era.

— Hai să-ţi strângem lucrurile, fătuco!

— N-am mai fost aici de o mie de ani, spuse Ranulf. Cred că dau o raită până îţi faci bagajul.

— Iar eu cred că te-ai băgat îndeajuns în treburile mele pentru azi, Glengask, răspunse Munro degrabă.

Ultimul lucru pe care îl voia era ca Ranulf să dea peste Catriona. Sau invers. Fratele lui se opri brusc.

— Eşti sigur că nu vrei să reformulezi, Munro?

Aşadar, marchizul era dispus să fie politicos cu fata, dar nu şi cu propriul frate. Munro se puse în gardă. Poate de-aici urma să iasă încăierarea. Pe toţi sfinţii, se simţea atât de frustrat, că nu l-ar fi deranjat să împartă câţiva pumni. Aşa făcea de obicei. Se încăiera. O ştia toată lumea. Şi cu toţii se aşteptau la aşa ceva din partea lui. Ezită o clipă. Dacă la asta se aşteptau, putea folosi asta în favoarea lui.

— Parcă acum câteva minute tocmai mi-ai dat mie dărăpănătura asta, răspunse el. Vreau să fac câteva reparaţii. Eşti bine-venit să dai o raită când termin. De ce ai vedea-o acum, când nu ai venit decât pentru că n-ai încredere în mine?

— Aşa e, nu am avut, dar sper că nu te aştepţi să-mi cer scuze când ascundeai aici o fată. E limpede că nici tu nu

aveai încredere în mine, de acord? replică Ranulf cu vocea aceea platã şi joasă care îi făcuse şi pe cei mai temuţi asasini să se scape pe ei.

— Atunci, suntem chit. În orice caz, nu prea îmi vine să fac pe gazda primitoare şi să-ţi fac un tur al proprietăţii. Nici să-ţi permit să-l faci singur.

Speranţa lui era să păstreze discuţia despre el şi Ranulf, nu despre un al doilea secret pe care îl ascundea de fratele său. Ranulf îl privi preţ de câteva clipe, cu ochii săi albaştri iscoditori.

— Aşa e, ţi-am dat proprietatea. O să vorbim mai încolo despre ce-ai de gând să faci cu ea. Şi o să vorbim în altă parte.

Munro simţi, în sfârşit, că putea să respire.

— Mda, de acord. Arran, stingi tu focul? Şi hai să mergem! Nu vreau s-o prindă ploaia pe Elizabeth.

În cinci minute, bărbaţii puseseră toate lucrurile lui Elizabeth şi o parte dintre cele ale Catrionei într-o geantă cam uzată şi în câţiva saci. Chiar dacă era obişnuit să acţioneze şi să îşi urmeze instinctul, Munro îşi dădea seama că în acel moment o ajuta cel mai mult pe Catriona dacă nu făcea absolut nimic. Aşa că strânse din dinţi, îi oferi lui Elizabeth braţul şi o conduse spre caii care aşteptau. Aruncă o privire înspre locul unde stătuse ascunsă Catriona, dar nu văzu decât buruieni şi ruine. Se pricepea să stea ascunsă când voia, dar el ar fi vrut să o ştie în siguranţă şi să se asigure că făcea ce-i spusese şi nu intenţiona să dărâme zidurile pe fraţii lui înainte să se poată depărta cu Elizabeth.

— O să-ţi placă la Glengask, spuse el ceva mai tare decât era nevoie, încălecând pe Saturn. Vei fi în siguranţă acolo, aşa cum a promis fratele meu. Nici toată armata engleză n-ar fi în stare să cucerească acel castel. Mă îndoiesc sincer că englezoiul ăsta de Visford ar îndrăzni să facă aşa o idioţenie.

— Te cred, răspunse Elizabeth în timp ce Peter o ajuta să urce pe cal în faţa lui Munro. E extraordinar că Lord Glengask ţi-a dat mănăstirea Haldane. Chiar dacă n-au

rămas din ea decât nişte ruine, cred că vei putea să o retransformi într-un loc minunat.

Vorbise şi ea destul de tare. Sperau amândoi că prin acel dialog reuşiseră să o informeze pe Cat că sora ei nu era dusă undeva împotriva voinţei sale şi că el avea să se întoarcă la Haldane cât de curând posibil. Dacă ea avea să îl vrea sau nu acolo era o cu totul altă problemă.

După patruzeci de minute, în faţă se ivi castelul Glengask, iar Munro se relaxă un pic. Tot drumul fusese atent la tot ce mişca în jur, căutând cu privirea sclipirea unei muschete, imaginea unui picior frumos în pantaloni, strălucirea unei şuviţe de păr roşu ca focul. Dar nimic. Nimic altceva decât nori tot mai deşi şi grei şi un vânt tot mai rece. În cel mai fericit caz, ea se întorsese în bucătăria fostei mănăstiri, unde măcar avea un acoperiş deasupra capului. În schimb, nu mai avea nici foc, nici pături. Îi mai rămăsese un pic de tocană de iepure. În cel mai rău caz, în ce-l privea, văzuse că sora ei era în siguranţă şi se ascunsese mai departe în sălbăticia acelor ţinuturi. Şi n-avea s-o mai vadă vreodată.

Aşa că iată-l prins în cursă, obligat să fie civilizat şi amabil ca să îşi poată ţine cuvântul faţă de una din surori în vreme ce şi-l încălca faţă de cealaltă. În plus, şi-o cam pusese în cârcă pe Elizabeth. Să fugă de la Glengask la Haldane devenise şi mai problematic.

— Fraţii tăi sunt foarte galanţi, murmură Elizabeth, ale cărei plete blonde îi gâdilau nasul. Din ce auzisem de la tine şi de la Cat, mă aşteptam să mă mănânce de vie.

Chiar se purtau foarte frumos. Munro privi spre Ranulf, care călărea alături de Arran, cu care era adâncit în conversaţie. În timp ce-i urmărea cu privirea, marchizul se uită scurt la el, apoi în altă direcţie. Munro îşi dădea clar seama că ceva nu era în regulă. Arran îl acuzase, nu o dată, că nu vedea pădurea din cauza copacilor, dar în realitate metafora nu i se aplica. Sau, cel puţin, nu în întregime.

— Când şi-au făcut apariţia la Londra, am auzit fel şi fel de poveşti. Scria despre ei în ziare în fiecare zi.

— Celor din clanul MacLawry le place să facă vâlvă,

spuse el, dându-i pinteni lui Saturn ca să se apropie de fraţii lui.

— Mama a fost la una dintre petrecerile unde au venit. Mi-a spus că în viaţa ei n-a văzut aşa o bătaie cruntă şi sângeroasă într-o casă respectabilă.

Dacă nu ar fi fost preocupat de soarta Catrionei şi de ce puneau fraţii lui la cale, poate ar fi găsit conversaţia lui Elizabeth mai interesantă. Şi el citise ziarele din acea vreme şi primise scrisori de la Arran şi Winnie, dar să afle de la ea impresia pe care familia MacLawry o lăsase în rândul aristocraţilor englezi care nu aveau niciun rol în deznodământul întregii poveşti putea fi ceva semnificativ. Sau măcar amuzant.

Dar nu trebuia să fie nepoliticos, mai ales că trebuia să le arate fraţilor lui că ar face bine să îşi ţină promisiunea privind siguranţa lui Elizabeth.

— Mama ta a locuit o vreme pe Islay, nu-i aşa? întrebă el, de dragul conversaţiei. Ziceai că aveai opt ani când aţi plecat.

— Da. S-a măritat cu tata cu doi ani înainte să mă nasc. Cat avea… cred că cinci ani când am apărut eu. Nu-mi amintesc vreo petrecere la casa MacColl. Ştiu că tata mai mergea pe la serate, dar mama nu îl însoţea niciodată. Spunea că n-avea nimic în comun cu barbarii. Elizabeth tresări, apoi reluă povestirea. Chiar aşa spunea. Mie, una, scoţienii mi s-au părut mereu fascinanţi. Mai ales cei cu bărbile acelea uriaşe şi dese.

El râse.

— Mi-am lăsat şi eu barbă cândva. Când mi-au dat tuleiele, am refuzat să mă rad, şi într-o bună zi m-am trezit cu ditamai bărboiul pe faţă.

— Şi de ce te-ai bărbierit, până la urmă?

— A fost de-ajuns ca o fată să-mi spună că nu mă sărută pentru că îi zgâriam obrajii.

Nu era chiar tot adevărul, căci nu pe obraji se plânsese Bethia Peterkin că o zgâria. Dar adevărul nu era, în acel caz, potrivit pentru o tânără domniţă ca Elizabeth.

— Ei bine, mă bucur că ai renunţat la barbă. Eşti…

chiar arătos, să ştii.

— Mulţumesc, fătuco. Înclină capul, dar ea continua să îl privească, parcă aşteptând ceva. A, da! Şi tu eşti frumoasă, Elizabeth.

Ea zâmbi, iar obrajii i se împurpurară.

— Mulţumesc, milord!

Îl bătu uşor cu un deget pe mâneca de la haină şi-l privi pe sub genele lungi şi dese.

— Mi-ar fi plăcut să rămân în Scoţia şi să cresc aici. O aveam şi pe sora mea, cu toate că tatăl nostru o trata ca pe un băiat. Cred că şi eu aş fi putut să port pantaloni, să trag cu arma şi să călăresc fără şa.

Dintr-odată, conversaţia îl interesa din cale-afară. Nu era de mirare că tânăra Cat se mişca atât de firesc în pantaloni şi cizme. Nu le purta de nevoie, ci pentru că era mai obişnuită să se îmbrace aşa decât să poarte rochii şi pantofi.

— Şi ia zi-mi, tac-tu… adică tatăl tău a încercat să te crească şi pe tine ca pe un băiat?

— Mi-amintesc că într-o zi mi-a adus un kilt. Mama l-a aruncat în foc. A zis că o domnişoară nu îşi arată niciodată genunchii în public. Ea se încruntă. La mai puţin de o lună de la acea întâmplare, am şi plecat din Scoţia. A fost vina mea, probabil.

Lui Munro îi era limpede că vicontele şi Lady MacColl avuseseră nişte probleme în căsnicie.

— N-avea cum, replică el. Aveai doar opt ani. Iar Cat avea câţi, vreo 13? Mama ta avusese timp să îşi dea seama de ceea ce ar urma. Poate te-a folosit drept scuză, dar nu a fost vina ta.

— Aşa spune şi Cat. Ea zâmbi. Dar sunt aici acum. Şi, cel mai important lucru, nu sunt măritată cu ducele de Visford. Eşti sigur însă că fratele tău nu se va răzgândi în privinţa mea?

— Sunt sigur. E vorba despre putere aici. Avem ceva ce Visford îşi doreşte, iar el nu are nimic ce ne-ar interesa pe noi. Peste tot unde te uiţi este teritoriul MacLawry. Ducele n-are decât să trimită avocaţi sau soldaţi după tine,

dar noi le putem face mari necazuri.

Era puţin spus, dar nu era nevoie ca fata să ştie chiar toate detaliile.

— Slavă Cerului! Cat mi-a venit în ajutor şi m-a salvat, dar am crezut că mă va duce pe Islay, înapoi la clanul nostru. Când am văzut că nu asta are de gând, mi-am dat seama că ceva e în neregulă, dar nu ştiu dacă e ceva legat de mine sau de ea. Orice ar fi, ne-am trezit singure în Scoţia. Acum, cu tine… simt siguranţă.

Siguranţă? Cu el? Ei bine, o domniţă englezoaică singură în sălbăticie s-ar fi simţit în siguranţă alături de oricine i-ar fi pus mâncare pe masă şi un acoperiş deasupra capului.

— Mulţumesc, spuse el pe un ton absent şi îl mână pe Saturn chiar în spatele lui Arran şi al calului său, Duffy.

— O să-mi faci un tur al castelului Glengask? Am auzit atâtea despre el şi sunt nerăbdătoare să îl văd. Şi să dorm într-un pat moale şi cald.

Ceva în fundal se mişcă şi îi atrase atenţia. Era oare Catriona?

— Da, o să-ţi arăt castelul, spuse el pe un ton plat.

Doi iepuri săriră pe cărare şi o traversară în salturi, iar el se relaxă. Nu după iepuri se uita el. Se uita după o pisică sălbatică. Ranulf schimbase regulile, dar jocul se juca în continuare. Iar el avea de gând să câştige.

capitolul 9

— Am cunoscut-o pe Lady MacColl, spuse Charlotte încet, trecându-şi braţele în jurul gâtului lui Ranulf şi punându-şi capul pe pieptul lui. Dar nu şi pe fiica ei. Şi am crezut mereu că vicontesa este văduvă.

— Fata are doar 19 ani, răspunse Ranulf, privind de la balcon cum Ursul îi arăta lui Elizabeth holul şi camera de zi. Ar avea cam cu un an mai puţin decât Rowena şi sora ta,

nu?

— Da. Şi această Elizabeth e motivul pentru care Ursul petrecea atât timp în afara castelului?

El ridică din umeri.

— Aşa se pare. Deşi n-aş fi crezut că o fată aşa... cuviincioasă i-ar atrage lui atenţia. Dar era gata-gata să sară la bătaie cu noi toţi.

— A reuşit totuşi să ajungă până aici pe cont propriu. E nevoie de ceva curaj.

— Nimic de zis. Ce nu înţeleg e de ce şi-ar găsi sălaş în mijlocul teritoriului MacLawry, când clanul MacDonald ar interveni în mod normal şi ar apăra-o în faţa unei căsnicii cu un englezoi pe care nu-l voia.

— Ziceai că ţi-a explicat că s-a rătăcit. Pot să cred asta. Mai ales că, practic, e complet străină de Scoţia.

— Da. Era credibil şi explica unele dintre acţiunile Ursului, precum şi prezenţa lui Lady Elizabeth. Dar de ce a ţinut totul secret?

— E simplu, iubirea mea. E o MacDonald. Ursul ştie ce era să se întâmple când Arran s-a îndrăgostit de Mary.

— Posibil. Şi totuşi, e genul de lucru despre chiar trebuie să aflu. Pentru Dumnezeu, am primit-o pe Mary Campbell în clanul nostru. În familia noastră.

— Da, dar după ce aproape că l-ai izgonit pe Arran, apoi i-ai urmărit pe amândoi prin toată Anglia.

Toată lumea îşi amintea de acea parte a poveştii. Dar pare-se că nimeni nu îşi amintea şi că, în ciuda propriei judecăţi, îşi călcase pe inimă şi căzuse la pace cu clanul Campbell pentru ca Arran să îşi poată păstra mireasa şi să trăiască împreună în siguranţă. Nu îi avea la inimă pe cei din clanul MacDonald, dar această Elizabeth MacColl abia dacă era scoţiană. Ca un gest de curtoazie, se simţea însă dator să îl informeze pe MacDonald că fata îi apăruse la uşă.

Şi, fir-ar să fie, contele de Gorrie avea să facă, probabil, mare tam-tam ca să obţină, cu ocazia asta, ceva bani, pământ sau o cotă-parte din afacerile MacLawry. Dar, dacă pe ea o voia Ursul, putea face aranjamentele

necesare.

Când perechea reapăru din camera de zi, în castel intră Lachlan, urmat îndeaproape de Rowena. Lord Gray probabil gonise călare acasă pentru a fi cât mai repede alături de soţia lui, dar cu siguranţă cea mai tânără din clanul MacLawry dorise să o vadă cu ochii ei pe fata de care se îndrăgostise fratele ei. Ranulf îşi imagina că aveau să îşi facă în curând apariţia şi Arran cu Mary, încetiniţi doar de sarcina lui Mary.

— Doamna Forrest ştie că vom avea masa plină la cină? şopti Charlotte, luându-l de mână şi îndreptându-se spre scări.

— Da. De îndată ce ne-am întors, i-am trimis vorbă prin Owen. Oricum, gătea mai mult în fiecare seară de când începuse Ursul să fure mâncare.

— Aşadar, locuiai la mănăstirea Haldane? o întrebă Rowena pe Elizabeth, îmbrăţişând-o strâns.

— Da. M-a prins ploaia pe drum la un moment dat şi am ajuns acolo.

— N-am mai fost acolo de ani buni, continuă singura fată din familia MacLawry, zâmbindu-i cu căldură. Ursul şi Lachlan îmi spuneau mereu că e bântuită.

— O, Doamne! exclamă Elizabeth, cutremurată de un fior. Mă bucur că n-am ştiut când am ajuns acolo. Ursul mi-a povestit despre asta acum câteva zile, şi de atunci abia am pus geană pe geană. N-am văzut şi nu am auzit însă nimic în afară de zgomotele casei. Dar eram bucuroasă să îl văd pe el în fiecare dimineaţă.

— Pe mine gândul ăsta ar fi fost în măsură să mă sperie şi să mă facă să fug.

Lachlan o sărută pe tâmplă.

— Ai stat ascunsă în beznă într-un tunel secret al clanului Campbell, femeie. Nu cred că ţi-ar face faţă nicio fantomă.

— Cred că a fost o aventură pe cinste! Trebuie să îmi povesteşti ce s-a întâmplat, Lady Gray!

— Aiureli, spune-mi Winnie!

Elizabeth MacColl părea deja parte din familie. Ranulf

o privi din nou. Arăta… perfect, cu părul blond-auriu prins cu agrafe şi câteva şuviţe lăsate libere ca să îi încadreze chipul cu obrajii şi buzele uşor trandafirii. Rochia ei înflorată, în nuanţe de verde şi roz, n-ar fi arătat nepotrivit în niciun salon londonez. Ceva… nu îl preocupa, dar îl nedumerea. Tânăra Elizabeth arăta de parcă ar fi ieşit dintr-o casă aflată într-un cartier elegant al Londrei. Nu arăta deloc ca o persoană care plecase în fugă din oraş şi îşi petrecuse săptămâni în şir traversând unele dintre cele mai sălbatice părţi ale Scoţiei, pentru ca la final să se stabilească la Haldane, în bucătăria în ruine a unei foste mănăstiri în ruine.

Îşi imagina că nu ar fi, totuşi, imposibil. Ursul se purta ciudat cam de două săptămâni şi îşi petrecuse aproape fiecare zi departe de castel din urmă cu aproape două săptămâni. Bucătăria de la Haldane era ordonată – atât cât se putea, date fiind condiţiile. Fie fata ştia să vâneze şi să gătească, lucru puţin probabil la cum era îmbrăcată şi încălţată, fie Ursul îi aducea toate cele necesare. Asta explica de ce venea mereu de la pescuit fără peşte.

Ranulf se scutură un pic. Poate că lucrurile nu păreau să se aşeze foarte bine cap la cap, dar era limpede că Ursul nu avea să permită nimănui să o ia la întrebări. Cel puţin deocamdată. Dar el avea nevoie să ştie clar ce se petrecea, înainte ca lucrurile să avanseze. Voia să ştie dacă nu cumva fata profita de tendinţa Ursului de a-i proteja pe cei slabi şi fragili sau dacă vâna averea şi puterea clanului MacLawry. Dacă aşa stăteau lucrurile, avea să pună capăt, chiar dacă asta însemna o bătaie cu Munro. Pentru moment, toată lumea era prietenă cu toată lumea. De dragul întregii familii, avea de gând să aibă răbdare, să îi observe pe Urs şi pe fată şi să încerce să îşi dea seama cum de fratele lui atât de experimentat şi tăbăcit se îndrăgostise de o femeie foarte neobişnuită pentru gusturile lui.

*

Catriona se ghemui pe ce rămăsese din podeaua

primului etaj al mănăstirii. Era chiar lângă gaura de deasupra bucătăriei. Ursul n-avea decât să-i spună ce să facă, dar ea chiar nu avea de gând să se pitească în vreun colţ şi să aştepte să fie prinsă. Şi să vadă cum se alegea praful de toate planurile ei. Mai ales când sora ei era singură cu şapte bărbaţi mari şi laţi din clanul MacLawry.

Ce-i fusese dat să audă o luase pe nepregătite. Marchizul avea, în mod clar, un respect sănătos faţă de fratele lui, iar Ursul făcea presiuni pentru a-i asigura protecţia lui Elizabeth şi mergea mult mai departe decât se aşteptase ea – ceea ce, trebuia să recunoască, însemna câteva pâini şi nişte muşchi frumos încordaţi. Dar ei… el… ei bine, cineva reuşise să o ţină în afara întregii poveşti. Nu se pomenise despre existenţa ei. Nici Elizabeth, nici Ursul nu aveau de unde să ştie de ce era atât de… temătoare, dar ambii deciseseră să nu sufle o vorbă despre ea. Să păstreze secretul. Ursul îşi minţise propriul frate, şeful clanului, pentru ca ea să rămână în siguranţă. Simpla idee o uluia. Nimeni nu riscase nimic, niciodată, pentru ea. Când îl auzise, simţise o căldură în piept, lucru care o enervase teribil, date fiind circumstanţele.

Când marchizul îi propusese lui Elizabeth să meargă la castelul Glengask, aproape că intrase în panică. În schimb, Elizabeth nu păruse câtuşi de puţin tulburată. Desigur, un pat cald şi o cameristă însemnau probabil paradisul pentru sora ei vitregă, crescută în înalta societate londoneză. Apoi, atât Munro, cât şi Lord Glengask o asiguraseră de confortul şi protecţia pe care le putea oferi clanul MacLawry.

Nu-l văzuse în viaţa ei pe ducele de Visford, dar nu îşi imagina că un bătrân care vâna fete tinere provenind din familii cu probleme cu banii ar îndrăzni să îşi rişte viaţa sau mândria ca să înfrunte clanul MacLawry. Mare păcat, într-adevăr, că marchizul era deja căsătorit. Dacă Elizabeth s-ar fi măritat cu el, n-ar mai fi trebuit să îşi facă griji în legătură cu Visford şi ar fi dus o viaţă confortabilă alături de un soţ chipeş, puternic şi curajos.

După ce bărbaţii împachetaseră lucrurile lui Elizabeth

şi o parte din lucrurile ei, Catriona se strecurase spre una dintre ferestrele dărăpănate ce dădeau înspre partea din faţă a mănăstirii. Munro se uitase înspre locul unde se ascunsese ea înainte, apoi se încruntase. Ei bine, normal că nu ar fi rămas niciodată acolo unde se aşteptau ceilalţi să fie. Asta însemna să te ascunzi. Văzuse şi unda de îngrijorare de pe chipul lui frumos, dar nu i se strânsese inima câtuşi de puţin. Până la urmă, el îl adusese pe Glengask acolo, intenţionat sau nu.

Peter Gilling o ridicase pe Elizabeth, care se aşezase ca o floare în faţa Ursului şi îşi pusese imediat o mână peste umărul lui. Pentru echilibru, zice-se. Catriona îl privise din spate şi îşi dorise în secret ca el să arunce o privire în urmă, însă nu o făcuse. Oamenii se depărtaseră de Haldane, convinşi că luaseră de acolo ce era mai de preţ. Probabil aşa şi era. O luaseră pe drumul şerpuit şi la un moment dat dispăruseră din vedere.

Catriona rămăsese ghemuită în ascunzătoare, cu urechea ciulită, atentă la cel mai mic semn că bărbaţii s-ar întoarce. Nu auzise decât cântecele păsărilor şi foşnetul frunzelor în bătaia vântului. Atunci, se ridicase, se întinsese şi se dusese la parter, în bucătărie. Uşa era în continuare rezemată de perete. Era prea târziu să mai protejeze pe cineva de ceva. Simţi un fior pe şira spinării şi o senzaţie ciudată, ca şi cum nu s-ar fi simţit deloc în largul ei în acea încăpere în care trăise în ultima lună.

Era întunecată şi friguroasă. Focul fusese stins, iar norii de pe cer împiedicau orice rază de soare să intre prin gaura din tavan. Rămăseseră câteva căni ieftine, un pic de tocană de iepure şi mai nimic altceva. Nici Elizabeth, nici Ursul nu avuseseră ce motiv să inventeze ca să lase câteva pături şi haine, dar un sentiment acut de pierdere puse stăpânire pe ea. Nu mai avea nimic.

Când plecase de pe insula Islay, luase cu ea foarte puţine lucruri. Luase peria de păr, o cămaşă curată şi o pălărie cu boruri largi. Toate se dovediseră necesare. Acum, în afară de haina groasă de pe ea, pe care se părea că Ursul o furase din garderoba marchizului, şi de muscheta

cu foarte puţine gloanţe şi un pic de praf de puşcă, era ca goală.

Pentru prima dată, îşi dădu seama de cât de multă… viaţă aducea prezenţa surorii ei. Felul în care cânta, pălăvrăgeala ei în timp ce îşi vedeau de rutina zilnică, toate acestea înviorase bucătăria clădirii în ruine. În absenţa lui Elizabeth, totul părea vechi, urât şi însingurat. La fel ca trecutul ei. Şi ca sentimentul acut de lipsă pe care i-l provoca plecarea lui Elizabeth. Brusca pustietate din jur nu avea, desigur, nimic de-a face cu absenţa bărbatului care în ultimele două săptămâni îi umpluse zilele şi gândurile. Bărbatul care tocmai plecase călare împreună cu sora ei.

Catriona se aşează pe scaun. Singură. Slavă Cerului, sentimentul nu era nou pentru ea. Mai fusese singură. După moartea excentricului şi căposului ei tată, se simţise singură chiar dacă avea în jur familia şi clanul. Cumva, prezenţa lor o făcuse să se simtă mai rău decât singură. Râdeau de felul în care se îmbrăca, o batjocoreau pentru stilul ei direct, pentru inabilitatea ei de a fi domnişoara care, considerau ei, ar fi trebuit să fie. Toate puseseră sare pe rană. Îl iubise pe Randall MacColl şi trăise pentru a-i face pe plac. Iar apoi, toate deciziile, ale ei şi ale lui, fuseseră ridiculizate.

Lacrimi fierbinţi începură să i se prelingă pe obraji.

— Opreşte-te! scrâşni ea din dinţi, ştergându-se la ochi cu mâneca de la cămaşă.

Oamenii aceia nu o mai puteau răni sau judeca, pentru că lăsase totul în urmă. Putea sta unde stătea, în singurătatea ei, spunându-şi că, la rândul ei, că meritase să fie lăsată în urmă. Autocompătimirea nu avea să rezolve nimic. În niciun caz nu avea să îi ţină de cald peste noapte. Pe de altă parte, îi venea mai uşor decât să facă eforturi să se menţină în viaţă sau decât să îşi facă griji pentru Elizabeth.

Trase aer în piept şi se ridică din nou. Se duse către vatră, se lăsă în genunchi şi scoase lemnul umed şi cenuşa. Apoi puse lemnele uscate pe care, din fericire, musafirii nepoftiţi nu le luaseră. Luă lista Ursului şi o făcu bucăţi.

Folosi un pic de praf de puşcă şi muscheta, iar focul se iscă.

— Aşa mai zic şi eu, spuse ea tare, aşezându-se pe jos.

Lista propriilor ei necesităţi rămăsese neschimbată, cu toate că diferea foarte mult de cea a surorii ei. Voia adăpost, căldură, apă şi hrană. Acum, şi le recăpătase, cu toate că fără pătură avea să fie nevoită să termine repede mica rezervă de lemne. Asta însemna că trebuia să mai strângă înainte să înceapă ploaia.

Nu trebuia să mai piardă vremea. Îşi încheie nasturii de la haină şi ieşi. Trebuia să găsească suficiente vreascuri ca să treacă de acea noapte. Se simţea ciudat că nu se mai avea în grijă decât pe ea. Lord Glengask promisese să îi asigure protecţie lui Elizabeth, în special la insistenţele Ursului. Şi, chiar dacă o enerva că Munro şi mai apoi MacLawry însuşi apăruseră în viaţa lor, de parcă ea singură nu ar fi fost în măsură să aibă grijă de sora ei… ei bine, cel puţin pe moment era soluţia aproape ideală.

Acum, altcineva avea grijă de sora ei, asigurându-se că avea hrană şi un acoperiş deasupra capului. Altcineva veghea asupra ei şi se asigura că ducele de Visford nu avea să se apropie de ea. A avea în grijă o singură persoană era mult mai simplu decât două, mai ales când una din ele nu avea habar cum să trăiască în lumea aspră.

În acelaşi timp, chiar dacă Lord Glengask păruse foarte galant când făcuse invitaţia, o făcuse fără să se gândească la ce avea să urmeze. Într-o săptămână sau într-o lună, ori la venirea primăverii, când ducii şi avocaţii englezi şi soldaţii aveau să vină să ameninţe clanul, familia sau numeroasele lor afaceri, fluturând amenzi şi sancţiuni, poate marchizul nu avea să mai fie la fel de dornic să protejeze o tânără educată la Londra pe care o luase în casă din milă. Mai ales când fata făcea parte dintr-un clan rival. Şi cine l-ar fi putut învinui? Familia MacLawry nu avea nicio legătură cu Elizabeth şi niciun motiv să continue să îi asigure protecţie. În afară de situaţia în care apărea un motiv. Şi, cum Lord Glengask era deja însurat, în discuţie rămânea Ursul. Catriona aruncă o piatră în trunchiul unui

copac. Normal că rămânea Ursul. Uriaşul plin de muşchi pe care niciun om în toate minţile nu l-ar înfrunta. Bărbatul care îi luase urma şi refuzase să se sperie şi să o ia la sănătoasa, deşi îl ameninţase cu arma. Bărbatul care nu doar se încăpăţânase să se întoarcă, ci şi să aducă de mâncare şi nimicuri cum ar fi panglici şi agrafe. Bărbatul pentru care stilul ei direct nu era deranjant, ci de-a dreptul reconfortant. Bărbatul care o sărutase pe ea, dar plecase cu Elizabeth.

Închise ochii, apoi se forţă să îi deschidă la loc şi să termine de adunat lemnele. Nu conta dacă îi plăcea sau nu ideea. Nu conta nici măcar că ea însăşi avusese acea idee, dar o alungase... din motive la care nu voia să se gândească. Soluţia era cât se putea de sănătoasă. Elizabeth avea mai mare nevoie de ajutor decât ea, şi asta nu pentru o săptămână sau o lună. Sora ei avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Şi, odată ce Elizabeth s-ar mărita, Visford n-ar mai putea să o atingă, la propriu sau la figurat. Mai mult, clanul MacLawry era în Scoţia, ceea ce însemna că mama lui Elizabeth ar rămâne la distanţă de fiica ei. Anne Derby-MacColl detesta Scoţia.

Unde mai pui că cei din clanul MacLawry nu aveau nimic de-a face cu cei din clanul MacDonald, aşa că, cine ştie, în timp, poate şi-ar putea vizita sora. Da. Trebuia ca Munro să se însoare cu Elizabeth. Depindea de ea să facă astfel încât asta să se întâmple.

Se aplecă şi mai culese câteva crengi. Elizabeth ar fi în siguranţă şi, astfel, ea însăşi ar fi liberă să călătorească sau să se ascundă unde şi când poftea până când cei din clan renunţau complet la încercările de a-i da de urmă. Da, ar fi singură, dar nici că avea nevoie de ajutor, în timp ce Elizabeth nu ar reuşi să supravieţuiască pe cont propriu.

La o adică, Ursul şi Elizabeth nici n-ar avea nevoie de muncă de convingere. O luase pe calul lui, la el în poală, iar ea îl ţinuse pe după umeri. Şi el se pusese între ea şi propriul frate. Oare de ce nu se simţea mai însufleţită de speranţă? De ce nu era uşurată la gândul că sora ei ar fi, în sfârşit, în siguranţă? De ce gândul că Ursul ar săruta-o pe

Elizabeth îi făcea rău fizic? Pentru Dumnezeu, nici măcar nu îi plăcea de Munro MacLawry. Da, avea ochii de culoarea ierbii de primăvară, zâmbetul lui o făcea să vibreze şi doar când îl privea îşi simţea trupul răvăşit, dar o şi scotea din sărite şi îşi băgase nasul unde nu-i fierbea oala.

Of, nu avea nicio noimă. De ce pe el îl urmărise cu privirea când musafirii nepoftiţi plecaseră cu tot cu sora ei?

— Proastă mai eşti, Cat! mormăi ea, făcând calentoarsă spre mănăstire.

Nu-i aduseseră împreună nici soarta, nici stelele, nici Cupidon. Pentru că, orice s-ar fi schimbat, un lucru rămânea la fel. Dacă se simţea nepotrivită să se mărite cu un bărbat din pricina statutului şi a poziţiei lui, era la fel de nepotrivită să se mărite cu un altul a cărui simplă prezenţă atrăgea atenţia tuturor. Mai mult, probabil el nici nu se gândea să se însoare cu ea. Şi nici ea, desigur. Pe toţi sfinţii, o sărutase de câteva ori, şi asta fusese tot. Mă rog, poate de mai multe ori. Nu că ţinea socoteala. Fără doar şi poate, sărutase nenumărate alte femei. La înfăţişarea lui şi la renumele familiei sale, probabil femeile stăteau la coadă să îl sărute şi să împartă patul cu el.

Ea fusese la îndemână, atâta tot. Şi probabil o sursă de amuzament. Ursul era, cu siguranţă, cam necizelat, iar asta însemna că avea nevoie de o femeie care să îl civilizeze sau, cel puţin, să aibă o astfel de influenţă asupra lui. Şi, oricât i-ar fi plăcut ei să viseze cu ochii deschişi, ştia prea bine că acea femeie nu putea fi decât Elizabeth.

Ploaia începu cam cu zece minute înainte să ajungă la adăpostul relativ oferit de mănăstire. Înfăşură haina în jurul braţului de lemne. Era udă leoarcă atunci când ajunse în bucătărie. Adăugă încă o mână de lemne pe foc şi puse la încălzit restul de tocană. Urmau o zi lungă şi o noapte şi mai lungă, pentru că primul pas în salvarea lui Elizabeth era să se convingă pe sine că Ursul, Munro MacLawry, nu îi aparţinea ei. Indiferent de ceea ce poate că şi-ar fi dorit.

*

Cu cizmele în mână, Munro deschise uşurel uşa camerei şi se strecură pe hol. O singură lampă rămăsese aprinsă, iar aproape tot coridorul era învăluit în întuneric. Era aproape trei dimineaţa, iar casa în general plină de viaţă era cufundată în tăcere. Liniştea era tulburată doar de zgomotul ploii care se lovea de ferestre şi de tuşea cuiva.

Lachlan şi Winnie aleseseră să doarmă la castel, decizie pe care o punea pe seama simpatiei surorii lui faţă de Elizabeth, nu pe seama temerii de o ploaie destul de uşoară. Ba chiar îi pregătiseră fetei camera de lângă a lor. Asta nu era rău. Elizabeth părea încântată să revină în civilizaţie. Chiar dacă civilizaţia din Scoţia nu era tocmai la nivelul la care era ea obişnuită.

Şi nu doar Winnie părea încântată de prezenţa ei. Surprinzător, până şi Ranulf zâmbise o dată sau de două ori la cină. Drept e că Elizabeth era bine-crescută şi educată şi putea duce orice conversaţie despre modă şi materiale, teme care le interesau pe doamne, însă MacLawry nu primea pe oricine în sânul familiei lui. Ar fi fost contraproductiv să îşi pună întrebări despre brusca ei popularitate. Faptul că fata îi fermecase pe toţi însemna măcar că el, unul, nu trebuia să-şi petreacă timpul ţinându-i companie de unul singur.

În definitiv, voia să îşi petreacă timpul cu alta. Pe care, de asemenea, promisese că avea să o apere. Holul era gol, aşa că se întoarse în cameră şi luă bocceaua grea pe care o învelise în piele de focă pentru a nu se uda. O luă sub braţ, închise uşa cu grijă şi ignoră semnalele de revoltă pe care i le transmitea stomacul. Îşi sacrificase, practic, cina ca să facă o mică rezervă de provizii.

Coborî scara principală, evitând cu pricepere ultimele două trepte, care scârţâiau îngrozitor. Era ora la care de obicei se întorcea acasă de la câte-o femeie. Întâlnirea cu Catriona MacColl îi schimbase viaţa mai mult decât îşi imaginase.

Pălăria şi pelerina pe care le ascunsese în holul de la intrare îl ajutaseră să rămână uscat în partea de sus, dar picioarele îi erau deja ude când se aşeză afară, pe trepte,

ca să îşi pună cizmele. Nu conta vremea. După standardele scoţiene, era doar o ploicică.

Grăjdarii dormeau în încăperea de la capătul grajdului, aşa că îl scoase cu grijă pe Saturn şi îi puse şaua. Din fericire, calul era obişnuit cu drumurile la ore neobişnuite şi nu făcu decât să sforăie scurt când simţi ploaia.

— Mulţam, băiete! spuse Munro. Legă bocceaua de şa şi încălecă. La întoarcere primeşti o porţie de ovăz în plus.

Ora târzie şi ploaia care ştergea urmele erau de partea lui. Se îndreptă direct spre ceea ce deja numea în sinea lui „Valea lui Cat”. Dacă cineva i-ar fi observat lipsa, ar fi bănuit imediat încotro o luase. Iar asta era o problemă mai mare decât cu o zi înainte. De ce ar fi simţit nevoia să se aventureze la Haldane în creierii nopţii când singura persoană care, din ce se ştia, locuise acolo dormea fericită la castelul Glengask?

Catriona reuşise să facă din nou focul, era convins de asta. Însă bucătăria nu era câtuşi de puţin confortabilă. Toate păturile şi singurul schimb de haine îi fuseseră luate de dimineaţă. Sora lui Cat chiar reuşise să scornească o poveste despre cum că era pregătită chiar să se îmbrace în băiat la nevoie, aşa că nimeni nu mai fusese curios în legătură cu cămăşile bărbăteşti care clar erau prea mici ca să fie ale lui Munro.

Era îngrijorat de bunăstarea Catrionei, dar, mai mult de atât, voia să ştie dacă fata rămăsese la Haldane. Dacă o mulţumise îndeajuns să ştie că Elizabeth era în siguranţă şi fusese suficient de supărată pe el pentru că Ranulf îi descoperise ascunzătoarea, poate o luase deja la picior şi se afundase şi mai tare în sălbăticia Scoţiei.

Nu. El nu avea să accepte asta. Ori o găsea la Haldane, ori se ducea după ea şi o aducea înapoi. Nu îşi dădea seama exact ce simţea când era în preajma ei, dar ceea ce aveau era departe de a se fi încheiat. Abia dacă începuse, de fapt, şi nu putea să renunţe la… sentimentul că într-un fel Catriona era vitală pentru el. Pentru viitorul lui.

Cine-l cunoştea ar fi râs în hohote la gândul că devenise preocupat de o singură femeie. Mai ales de una care purta pantaloni şi căra după ea o muschetă. Mda, era o descriere potrivită, dar pentru el Catriona era mai mult de atât. Ceva o făcuse să plece de pe teritoriul MacDonald. Acel ceva nu îi dădea pace şi, prin urmare, nu îi dădea pace nici lui.

Ajunse lângă ruine, descălecă şi încercă să îl convingă pe Saturn să intre la adăpost. Calul însă nu era deloc de acord.

— Prea bine, fiară ce eşti! mormăi el. Stai aici, în ploaie.

Nu ştia dacă era mai bine să se strecoare pe hol şi să o dezarmeze înainte să îşi dea seama că intrase cineva în clădire sau să îşi anunţe prezenţa şi să spere să nu era prea supărată că îi dusese sora la castel şi, prin urmare, nu avea să îl împuşte. Asta dacă mai era acolo.

— Cat? strigă el.

Nu avea sens să încerce să fie şiret. În trecut, strategia nu funcţionase prea bine cu ea.

— Sunt doar eu, fătuco! Nu trage!

Tăcere. Cu o strângere de inimă, porni pe hol către uşa pe jumătate montată. În cămin ardea un foc slab, luptându-se cu ploaia care curgea pe interiorul hornului. La vederea vetrei, se mai linişti. Însemna că ea era pe-acolo pe undeva.

— Catriona?

Auzi un clinchet metalic şi rece în spate.

— Ursule, dar ştiu că ai ceva tupeu.

Se întoarse spre cel mai îndepărtat colţ al încăperii şi o văzu cum lasă jos muscheta. Inima începu să îi bată puternic. Simţea uşurare, dar şi ceva mult mai pătrunzător şi fierbinte.

— Slavă Cerului, şopti el, dând arma la o parte şi cuprinzând chipul Catrionei în mâini.

O sărută puternic, intens, jucându-se cu buzele ei până ea se deschise, iar limbile li se atinseră. După asta tânjise întreaga zi. Şi după acea beţie a simţurilor care în

ultima vreme îl cuprindea numai în prezenţa ei. Femeile şi plăcerea fizică erau una. Când o privea pe ea, când vorbea cu ea, se simţea mai... prezent. Mai conştient de tot şi de toate. Mai viu şi mai stimulat decât în prezenţa oricărei alte femei pe care o cunoscuse. Nu prea avea noimă, pentru că îl şi enerva şi îl frustra mai mult ca oricare alta, dar... Poate era vorba doar despre dorinţă fizică. Pentru Dumnezeu, nu mai fusese cu o femeie din urmă cu două seri dinainte să o întâlnească pe ea. Era o singură cale de a vedea dacă avea să i se şteargă din minte, iar el nu avea nicio obiecţie să facă acea descoperire. Absolut niciuna.

— Gata, nu mă mai mânca de vie, suspină ea şi-l împinse uşor. Sunt supărată pe tine.

— Ba nu eşti, răspunse el şi, ignorându-i protestele, îi strivi din nou buzele.

— Ba sunt, insistă ea după câteva clipe şi îl împinse mai tare.

Chiar dacă ea nu avea forţă, el tot simţi nevoia să facă un pas în spate. Dacă şi-ar fi aruncat privirea asupra kiltului lui, Catriona şi-ar fi dat seama că era departe de a fi terminat cu ea, dar privirea ei ciocolatie zăbovi câteva clipe asupra gurii lui, apoi fata îi întoarse spatele şi se îndreptă spre vatră.

Lăsă un vas deasupra focului, luă o lingură şi începu să amestece.

Normal că nu avea să moară de foame odată rămasă pe cont propriu. Ştia să vâneze şi să pună capcane, poate la fel de bine ca el. Numai că, de fiecare dată când se aventura afară risca să fie văzută. El ar fi vrut să poată ieşi când dorea ea, nu când era nevoită.

— Nu am plănuit ca Ranulf să vină după mine aici. Dar e vina mea, şi îmi cer iertare.

— Ai urzit o poveste bună pentru Elizabeth. Şi l-ai convins pe fratele tău să îşi dea cuvântul că îi va asigura protecţia.

— Ai ascultat, aşa-i?

De la etajul de deasupra, îşi imagina.

— Bineînţeles, răspunse ea, privindu-l fix. Cu toate că

nu îmi amintesc să îţi fi spus ceva despre ducele de Visford. Vorbiseşi cu Elizabeth despre asta?

Munro puse muscheta ceva mai departe, apoi veni lângă ea şi se aşeză pe jos.

— Într-o zi, v-am auzit vorbind, când nu ştiaţi că sunt în preajmă. Mi-am zis că aş face bine să-mi ţin fleanca până când ajungi să ai încredere în mine şi-mi zici chiar tu ce şi cum. Dar apoi, a apărut Ran şi a trebuit să îi spun ceva cât mai aproape de adevăr, altfel ar fi ştiut că minţeam.

Ea continua să amestece.

— N-a fost corect din partea ta.

— Aşa-i, spuse el, ridicând din umeri. Dar, şi dacă aş fi avut timp să ticluiesc altă poveste, tot trebuia să fie una pe care Elizabeth să o poată duce. Şi în care să nu fii pomenită. El o privi cu atenţie câteva momente, fără să ştie precis ce anume voia să descopere. Ştia însă că îi plăcea ce vedea. Încă nu ştiu ce secrete ai, dar, cât timp încă stai ascunsă, mă gândesc că ai motive serioase şi că am dreptul să nu îi spun lui Glengask că eşti aici.

Ea încuviinţă din cap, însă fără a se uita înspre el.

— E mai bine aşa. E mai bine să nu ştiţi. Pentru tine, pentru fratele tău şi pentru Elizabeth.

— Are legătură cu clanul MacDonald, aşa-i? insistă el, îndreptându-i o şuviţă umedă de păr.

Catriona îl respinse.

— Nu-ncerca dulcegării cu mine, uriaşule! Ai face mai bine să-mi spui ce face sora mea.

Aşadar, tot nu voia să-i spună ce necazuri avea. Prea bine. Putea să fie şi răbdător, chiar dacă era o calitate pe care nu o folosea prea des.

— Îmi imaginez că doarme dusă într-un pat moale, cu un încălzitor la picioare şi cu focul aprins în vatră. Sora mea, Winnie, şi Lachlan, bărbatul ei, petrec şi ei noaptea la castel ca să se asigure că s-a instalat cum trebuie şi că se simte bine. Şi ştiu că soţia lui Ranulf, Charlotte, e încântată să aibă în casă o tânără crescută englezeşte, ca la carte.

— Bun. Elizabeth mi-a dovedit că este mult mai rezistentă şi mai curajoasă decât aş fi crezut, dar e fericită

doar dacă are oameni în jur. Ştiu că se lumina toată de fiecare dată când veneai în vizită. Şi nu doar pentru că promiseseşi solemn că ne vei ţine în siguranţă.

Munro se încruntă.

— Nu trebuie să-mi aminteşti ce-am scos pe gură. N-am uitat.

— Bine. Pentru că eşti singurul ei prieten de-acum. Îmi imaginez că va conta destul de mult pe tine. Mişcările cu care învârtea fiertura deveniră mai rapide. Chiar mă gândeam că ai face bine să te întorci cât mai degrabă la Glengask înainte ca ea sau altcineva să îţi simtă lipsa.

Stătuse treaz aproape toată noaptea şi, în acel timp, dar şi pe drumul spre Haldane, şi-o imaginase pe Cat singură, înfrigurată şi îngrijorată. La naiba, şi el fusese îngrijorat în privinţa ei şi se întrebase dacă avea să o mai revadă vreodată, ideal ar fi fost ca până acum să fi fost deja amândoi dezbrăcaţi pe păturile pe care i le adusese şi să îşi potolească în sfârşit dorinţa care i se stârnise din clipa în care se întâlniseră. În schimb, iat-o amestecând într-o tocană şi cerându-i să plece.

— Ţi-am adus pături şi nişte carne de căprioară.

Poate asta avea să îi câştige vreun dram de recunoştinţă, fir-ar să fie.

— Sper că n-ai făcut nimic care să-l aducă înapoi pe fratele tău, Ursule.

— Am luat doar din lucrurile mele şi din cina mea. Nu-ţi face griji.

— Bine, atunci. Ridică lingura, făcând un gest înspre încăpere, apoi se reapucă de amestecat. După cum vezi, stau foarte bine, continuă ea. Şi o să-mi fie şi mai bine dacă nu mai aduci vreun MacLawry ca să vadă ce învârţi pe-aici. Du-te acasă, Ursule! Elizabeth are nevoie de tine. Eu n-am!

Era prea de tot. Era singură, doar cu focul şi ploaia, şi tot îl voia plecat. Ce mama naibii o tulbura într-atât? Putea măcar să îi spună adevărul despre un singur lucru. Munro îi luă lingura din mână.

— N-ai nevoie de mine? întrebă, aruncând tacâmul cât colo. Atunci, de ce amesteci în tocana asta afurisită la trei

dimineaţa? De ce nu dormi?

— Chiar dormeam, uriaş netot, până m-ai trezit când încercai să bagi calul înăuntru.

Îl privi în ochi, iar el reuşi să se uite la ea cu atenţie, în lumina focului. Avea cearcăne, ochii îi erau obosiţi, părul umed era prins într-o coadă neglijentă, bărbia ei delicată era încordată. Dacă ea dormea, el era un afurisit de irlandez.

— Nu mă minţi! Stăteai ascunsă într-un colţ când am intrat. O luă de umeri şi o ridică în picioare. Stăteai acolo, cu afurisita ta de muschetă, şi aşteptai să te lovească vreo nenorocire. Să nu-mi zici că greşesc.

Ea ridică bărbia, iar privirea i-o întâlni pe a lui, directă şi fără ascunzişuri.

— Da, bine. Eram trează pentru că nu ştiam cine te-o fi spionat când ai venit şi cine ar putea să-mi atace casa.

— Atunci, ai nevoie de mine, fătuco. Pentru că nu e casa ta. E a mea. O trase mai aproape de el. Şi tu la fel. Eşti a mea.

capitolul 10

— Nu mă lua pe mine cu d-astea, uriaşule!

Catriona clipi des. Simţea în piept o senzaţie neaşteptată.

— Deci nu eşti de acord că fără mine n-ai avea unde să stai?

La gândul că nu îşi putuse proteja de una singură sora, că avea nevoie de el pentru… orice, îi venea să îi tragă un pumn în nas şi să îi spună să se care pentru că nu vorbea decât mândria lui de bărbat. Se putea descurca foarte bine pe cont propriu.

— Ştiu că mănăstirea îţi aparţine. Nu despre asta era vorba.

Încerca, undeva în adâncul minţii, să se concentreze asupra faptului că el se dovedise de ajutor şi mai puţin

asupra felului în care tocmai îşi declarase dreptul de proprietate asupra ei. Trebuia să îşi aducă aminte cât de obosită şi de epuizată fusese Elizabeth înainte să dea peste fosta mănăstire şi cât de uşurată fusese să descopere măcar o încăpere cu vatra intactă şi aproape tot acoperişul întreg, un loc unde să poată petrece noaptea fără să îşi facă griji legate de vreme sau de tâlhari.

Un loc unde să poată dormi fără să se gândească decât la ce vânat ar putea pregăti a doua zi.

El miji ochii. Inspiră adânc.

— Muiere căpoasă, mormăi în barbă.

— Am auzit ce ţi-a spus fratele tău de dimineaţă, zise ea într-un sfârşit, încercând să se elibereze din mâinile lui, însă fără succes. Da, Haldane îţi aparţine, Ursule. Felicitările mele! Dar ai promis să ai grijă de sora mea. Şi cel mai bine poţi face asta dacă o iei de nevastă. Aşa că nu mai spune că sunt a ta, întoarce-te la Glengask şi cere-o. Lasă-mă-n pace!

El o privi cu o expresie de-a dreptul şocată.

— Ce naiba tot zici acolo?

— Ştii că e cel mai bine aşa. Eu plec, şi tu te însori cu ea. Te place îndeajuns cât să fie de acord. Nu trebuie decât să mă laşi să plec, animalule.

În schimb, el o strânse şi mai tare.

— Nu vreau să pleci, pisică sălbatică. Cu tine vreau să fiu, nu cu alta, şi nu ştiu ce tot bălmăjeşti acolo. Ce ştiu e că n-o să mă însor cu floricica aia delicată de soră-ta.

Catriona îi arse un pumn în pieptul ca o platoşă.

— Nici măcar tu n-ai cum să fii aşa greu de cap!

Pentru Dumnezeu, dacă ar lăsa-o în pace şi nu s-ar mai uita la ea cu ochii aceia arzători, i-ar putea explica planul la care se gândise pentru el şi Elizabeth. Era un plan bun. Mai bun decât să se ţină după ea şi să provoace, cu siguranţă, şi mai multe necazuri. Nimeni nu se ţinea după ea. Niciodată.

— Se pare că sunt într-adevăr greu de cap, îi spuse el, împingând-o şi făcând-o să meargă cu spatele până fu nevoită să se aşeze pe scaun. Aşa că o să stau aici şi-o să

mă uit la tine până îmi explici de ce n-ar trebui să te cred smintită.

Dacă într-adevăr pretindea că ar avea vreun drept asupra ei, putea măcar să folosească mai multe cuvinte în loc să o numească smintită de-a dreptul. Catriona îşi încrucişă braţele.

— E foarte simplu, începu ea, sperând că el avea să vadă logica raţionamentului de care ea, una, nu mai era atât de sigură. Ai promis că te vei îngriji de siguranţa ei. Acum, poate sta liniştită la Glengask, dar nu poate rămâne acolo pe veci, ca musafir.

— Asta zici tu. Nu ştii câte poate face fratele meu pentru ea în Scoţia.

— Taci, că n-am terminat! Cred că singurul mod de a-l ţine pe Visford departe de Elizabeth este să fie măritată cu altcineva.

Făcu o pauză, dar el nu făcu decât să o privească în continuare.

— Şi? o întrebă, încrucişându-şi şi el braţele la piept şi refuzând, era limpede, să înţeleagă situaţia.

Sigur avusese măcar un gând de natură romantică legat de sora ei. Până la apariţia ducelui, scrisorile ei erau pline cu detalii despre tinerii care o curtau.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni ea într-un final. Ai dus-o la castel pe calul tău. O ţineai în poală, practic!

El se încruntă. Se desprinse de ea şi făcu doi paşi înapoi.

— Eram doar politicos.

— Asta nu-i politeţe. E aproape o cerere în căsătorie. Însoară-te cu Elizabeth! Aşa o s-o salvezi de duce, iar ea te va civiliza un pic. Atât cât se poate.

El continua să o privească fix. Timpul parcă stătea în loc. Catriona îşi auzea bătăile inimii. Apoi Munro îşi încleştă fălcile şi pumnii, se răsuci pe călcâie şi ieşi. Paşii lui grei răsunau pe hol, şi în curând ploaia le acoperi zgomotul.

— Ursule?

Ei bine, nu mersese grozav. Sau poate că da. Dacă îl

făcuse să nu o mai sărute şi să nu o mai facă să se simtă de parcă ar avea o idee despre ce înseamnă să se poarte ca o femeie, atunci, prea bine. Trebuia să se ducă să o sărute pe Elizabeth şi să stea la poveşti cu ea. Aşa cum îi spusese deja, sora ei ştia să se poarte ca o lady şi avea şanse să îl înveţe şi pe el să se poarte ca un gentleman.

— Eşti dusă cu pluta, Catriona. Vocea lui se auzi dinspre uşă, făcând-o să tresară. Fratele meu încearcă de nu ştiu când să mă facă să mă însor şi i-am spus ce-ţi spun şi ţie acum: nu încerca să-mi faci lipeala cu vreo femeie doar pentru că se potriveşte cu ideile tale prosteşti cum că ar trebui să mă aşez la casa mea. Începu să străbată încăperea dintr-o parte în alta, cu paşi mari. Lăsase capul în jos şi mijise ochii. O plac pe sora ta, dar n-am să o iau de nevastă. Nu pe ea o vreau. Te vreau pe tine.

Catriona simţi cum inima începea să îi bată nebuneşte. Se ridică şi se îndepărtă de el. Îi simţise furia cu care îşi înfruntase fratele mai mare, dar nu văzuse vreo dovadă a temperamentului atât de celebru, că reputaţia sa ajunsese până în insula Islay. Până în prezent.

— Elizabeth e mai potrivită pentru tine. E cea mai bună cale pentru voi amândoi.

— Neah, răspunse el, luând muscheta care era sprijinită de masă şi aruncând-o ca pe un vreasc. E cea mai bună soluţie pentru tine, pentru că te ţine în afara problemei şi o să fii liberă să pleci unde pofteşti fără vreo mustrare de conştiinţă sau vreun sentiment de vinovăţie. Dar faci parte din problema mea, pisică sălbatică. Iar eu nu plec nicăieri.

— Atunci, plec eu, spuse ea, ridicând bărbia. O surprinse cât de dificil şi de dureros era să rostească acele cuvinte. Sora mea e în siguranţă. Nu mai am de ce să stau pe-aici. Cum ai şi spus, mănăstirea Haldane e proprietatea ta. Numai că eu nu sunt, indiferent de cât de tare ai lătra tu.

El se opri la jumătate de metru de ea, atât de aproape, că era nevoită să îşi lase capul pe spate ca să îl poată privi în ochi.

— Nu pleci nicăieri, Catriona, spuse el pe un ton gutural, prinzând-o de reverele hainei şi trăgând-o înspre el. Poţi să zici ce vrei, dar ştim amândoi că te ascunzi de clanul MacDonald. Şi niciun MacDonald nu te poate atinge aici.

— N-am zis aşa ceva.

— Nici nu trebuia.

Inspiră adânc şi o privi cu atâta intensitate, încât ea se gândi că nici dacă ar vrea nu şi-ar putea desprinde privirea dintr-a lui.

— Şi îţi jur, continuă el cu glas mai scăzut, că nu trebuie să te temi de mine. Îmi poţi spune toate secretele tale. Cu toată încrederea.

Catriona îşi dorea să facă întocmai. Chiar dacă era mai sigur să se ţină la distanţă de el. Mai sigur pentru inima ei.

— Nu ştiu cum să joc jocul ăsta, Munro, spuse ea. Spun ce cred şi cred că tu şi Elizabeth aţi fi o pereche potrivită.

Înainte să poată respira, el o sărută, iar buzele îi erau moi şi calde.

— Mai zi o dată, îi şopti el.

— Locul tău e lângă Elizabeth.

El se aplecă din nou, iar şuviţele lui întunecate îi mângâiau Catrionei obrajii în timp ce gura lui o acapara pe a ei. O ardeau degetele să-l apuce, la rândul ei, de reverele hainei, dar reuşi să se înfrâneze.

— Zici că asta vrei, s-o sărut pe sora ta? întrebă el încet.

„Nu!” strigă ea în sinea ei. Jucă însă teatru şi se încruntă la el.

— O să fie în siguranţă cu tine, uriaşule.

— Pe tine te fac să te simţi în siguranţă?

Sărutul îi deveni mai intens şi mai îmbătător ca un pahar de whisky. Nu, nu o făcea să se simtă în siguranţă.

Câtuşi de puţin. Simţea că era… periculos. Pentru mintea şi inima ei.

— Opreşte-te! îi ceru, prinzându-şi mâinile de braţele

lui şi încercând să se desprindă. Oi fi eu virgină, dar nu sunt idioată. Câteva sărutări plăcute nu mă vor convinge decât că săruţi bine. Atât. Probabil datorită practicii.

El o eliberă din nou, mormăind o înjurătură.

— Alte femei deja n-ar mai avea hainele pe ele dacă le-aş săruta aşa, muiere căpoasă!

— Atunci, sărută-le pe ele, îi propuse ea, deşi simpla idee o făcea să înnebunească de furie.

— Nu pe ele vreau să le sărut, ci pe tine. Şi să-mi dau cu ciocanu-n cap acelaşi timp.

Ei bine, n-ar fi zis nu. Dar nici nu putea s-o recunoască.

— Uite-un ciocan chiar acolo!

— Neah. Nu ştiu cum să fac să te conving de ceva, îi zise el.

Luă muscheta, o verifică atent, o descărcă şi o reîncărcă pentru ea.

— Deci o să te duci după Elizabeth?

Nu era sigură ce se aşteptase să se întâmple, dar se simţea ciudat de dezamăgită. De parcă ceva extraordinar i se arătase preţ de câteva clipe, apoi dispăruse.

— Nu, pufni el. Nu sunt idiot, crede-mă. Deşi tu crezi altceva.

Avea să încerce mai târziu să priceapă de ce o refuzase pe Elizabeth. Pe moment, nu o deranja prea tare că de planul ei nu se alesese mare lucru.

— Atunci, o să-mi dai pace.

— Da. O să-ţi dau pace, zise el înmânându-i arma. Foloseşte păturile astea blestemate pe care ţi le-am adus. Nu vreau să mori îngheţată din cauza mea.

Brusc, ei îi veni să plângă. El renunţase, exact aşa cum îi ceruse ea. Dar renunţase la ea.

— Bine, o să le folosesc. Mulţam!

— Cu plăcere. Ai un ceas pe-aici?

— Ce? Nu. Ce ai de…

— Poftim! Scoase din haină un ceas de buzunar şi îl puse pe masă. Ascunde-te pe la ora zece, dar fii suficient de aproape ca să mă auzi strigându-te. O să încerc să vin

doar cu Peter, dar unul din fraţii mei sau Lach ar putea insista să mă-nsoţească.

Catriona îl privi. Fie era prea obosită să urmărească discuţia, fie Ursul încă avea de gând să se întoarcă la Haldane.

— Am crezut…

— Ce-ai crezut? făcu el, aşezând pachetul aproape de vatră. Că ai reuşit să scapi de mine? N-o să-ţi fie chiar aşa uşor. O să plec în seara asta, pentru că eşti obosită şi ai văzut cum se-alege praful de socotelile tale şi pentru că, dacă te sărut din nou, nu voi mai putea să mă opresc. Dar vreau să te am, fătuco, şi cred că te voi seduce până n-o să te mai poţi gândi decât la noi doi rostogolindu-ne goi pe acele pături.

Acum, probabil că nu avea să mai poată dormi deloc în ele.

— Dar…

— Mă înnebuneşti, pisică sălbatică. Mă învârti de nu mai ştiu care-i cerul şi care-i pământul. Dar două lucruri ştiu limpede. Primul e că n-o să mă însor cu sora ta doar ca să nu mai aibă ce să te ţină prin partea locului. Al doilea e că te plac. Am pentru tine o slăbiciune pe care n-am cum să ţi-o explic, dar n-am terminat cu tine. Îşi ridică puşca de parcă ar fi cântărit cât un fulg. A, şi e şi-un al treilea lucru. Şi tu mă placi. N-o să recunoşti, că eşti încăpăţânată ca un catâr, dar un bărbat ştie când o femeie îi răspunde la sărut. Iar tu asta ai făcut, pisică sălbatică.

Aşa era, nu putea să nege.

Nu în acea seară, când încă simţea gustul şi căldura buzelor lui. Nu când trădătoarea-i inimă mai că-i sărise din piept când el apăruse în capătul holului.

— Ştii că te consider un prieten, Ursule. Unul neaşteptat, dar…

El ridică o mână.

— Opreşte-te aici! Nu sunt prietenul tău. Ce vreau să fac cu tine nu îmi doresc să fac cu prietenii. Uriaşul îi zâmbi în aşa fel încât Cat simţi că se topeşte pe dinăuntru. Da, putem fi prietenoşi unul cu celălalt, pentru început. Hai să

pornim de-aici!

Se apropie de ea şi-i mai dădu un sărut, parcă prea scurt, apoi ieşi din bucătărie. Catriona se lăsă din nou pe scaun. Toate planurile ei de a o vedea aranjată permanent pe Elizabeth, de a nu mai fi ea însăşi privită condescendent de… cam de toată lumea, toate erau nişte ruine precum cele din jur. Un gând reuşea totuşi să le domine pe toate celelalte – Ursul MacLawry o plăcea, refuza să renunţe la ea şi părea să vrea s-o curteze.

Dumnezeu îi era martor, îşi dorea ca el s-o curteze. Voia mai mult decât să-l sărute. Voia să-i atingă pielea şi să-l audă spunându-i iar şi iar că o plăcea şi o dorea nu pentru că era nevoit să o facă, nu pentru că era fiica unei căpetenii MacDonald sau, în fine, nepoata, ci tocmai în ciuda acestor lucruri. Niciun bărbat nu o plăcuse pentru cum era cu adevărat. Sau, dacă o făcuse, nu avusese curajul să i-o spună.

Ştia însă prea bine că faptul că îşi dorea din toată inima ceva nu însemna şi că acel ceva avea să se întâmple. Aşa fusese mereu. Dar, deocamdată, dacă nu cumva visase, era limpede că Ursul o voia. Trebuia acum să decidă dacă merita să îşi dea frâu liber, să îşi asculte dorinţele trupeşti, ştiind ce necazuri avea să provoace după. Oare unica ei şansă de a fi fericită, chiar pentru un timp foarte scurt, merita să declanşeze un război?

Se ridică şi începu să se uite în pachetul pe care i-l adusese el. Găsi două pături groase, o pelerină cu glugă, din piele de focă, o friptură de căprioară şi trei felii groase de pâine cu unt. Se rezemă de vatră, se înveli şi începu să se înfrupte.

Apoi se uită la ultimul obiect din pachet. Era o carte. Chiar *Robinson Crusoe.* O citise, însă nu de curând. Se întrebă dacă Munro o privea ca pe un Robinson. Era oare o naufragiată în sălbăticie? Şi nu cumva ajutoarele veniseră deja, dar ea refuza să accepte mâna care i se întinsese?

— La naiba!

Poate ar fi bine să îl lase să o compromită. Cei din clanul MacDonald îi solicitau prezenţa, nu şi virginitatea. Iar

ea nu avea de gând să le acorde nici una, nici alta. Odată ce s-ar culca cu Munro MacLawry, ar putea să nu se mai gândească la el şi să-şi facă planuri mânată de raţiune, nu de dorinţe trupeşti. Şi poate şi el, odată ce şi-ar atinge scopul, ar lăsa-o în pace. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea o idee mai bună. În schimbul unei nopţi cu el ar avea cale liberă. Nu ar mai trebui să se gândească nici la Munro, nici la vreun plan stupid de viitor care ar începe cu „ce-ar fi dacă?”

*

— Unde-i fătuca?

Ranulf se întoarse de la fereastra bibliotecii în timp ce fratele său mai mic, Arran, intra în încăpere.

— Charlotte, Rowena şi Mary au dus-o la An Soadh. Evident, are nevoie de o bonetă nouă.

La semnul fratelui său, Arran închise uşa.

— Ai mai vorbit cu Ursul? A spus ce are de gând cu Lady Elizabeth?

— Nu. S-a dus din nou la Haldane, să repare uşa şi acoperişul, presupun. Azi-dimineaţă l-a trimis pe Debny în sat cu comandă de piatră şi cherestea. Ranulf se aşează la birou, scoase o scrisoare din buzunar şi o puse pe suprafaţa de mahon, în dreptul fratelui său. Până nu aflu altceva, presupun că fratele nostru vrea să facă Haldane locuibilă ca să stea acolo.

Arran se strâmbă.

— Ursul nu e genul care să petreacă mult timp contemplând. Şi nu vreau să fiu eu cel care să încerce să-l facă să se răzgândească. Dar chiar crezi că i-a căzut dragă fata sau doar se simte obligat faţă de ea pentru că a salvat-o?

Ranulf ridică din umeri şi se lăsă pe spate în scaun.

— După standardele englezilor, e obligat să o ia de nevastă, din moment ce a fost singur cu ea.

Arran despături scrisoarea, apoi îşi privi scurt fratele mai mare.

— Chiar vrei să-i spui lui MacDonald că fata e aici?

— Tatăl ei a fost căpetenie de clan. Probabil că pe Gorrie nu-l interesează pe unde ajunge, dar nu vreau să se creadă că eu am provocat ceva. O să mă port ca un gentleman, o să fiu elegant şi o să îl informez că o scot pe Elizabeth MacColl din clanul lui. Îi aruncă fratelui său un zâmbet întunecat. E foarte elegant din partea mea, nu?

— Din partea ta? Da. Dar dacă, din cine ştie ce motiv, MacDonald o voia măritată cu Visford? Poate tu şi el nu vedeţi la fel viitorul fetei.

Nu degeaba Ranulf punea preţ pe opinia mijlociului MacLawry. Arran nu doar că gândea logic, ci şi anticipa consecinţele. Probabil în cazul de faţă îşi petrecuse noaptea plimbându-şi copilul, pe William, în braţe, gândindu-se la deznodământul fiecărui scenariu posibil.

— Mi se pare un risc mai mare să nu îl informez pe Gorrie. Munro e fratele meu. Căsătoria lui nu va trece neobservată, chiar dacă a ei, da.

— De acord. Şi îmi imaginez că te aştepţi ca Gorrie să ceară ceva în schimb pentru că le-o dă băieţilor MacLawry pe fata asta crescută aproape englezeşte.

— Ce ştiu cu siguranţă e că, dacă are loc căsătoria înainte să afle el despre cele întâmplate, va avea pretenţii mai mari de la noi. Dacă se va mânia că am trecut peste capul lui şi nu i-am cerut permisiunea, o să ne trezim cu o ceată de-a lor la graniţă. Şi o să caute necazuri, fără îndoială. Aş zice că ne e suficient un MacDonald pe teritoriul nostru.

— Nu zic nu. Arran termină de citit scrisoarea şi i-o înapoie. Eşti generos, Ranulf. Mai ales că Elizabeth MacColl e prea îndepărtată de clanul ei ca să ne aducă vreun avantaj. Şi sunt aproape sigur că cei din clanul Stewart n-o să fie încântaţi că au ratat şansa de a se înrudi prin alianţă cu clanul MacLawry.

— N-am să-l oblig pe Urs dacă a găsit în sfârşit o femeie care să îl intereseze mai mult de o noapte. Plus că m-a ameninţat că îl rupe-n două pe Conchar Boyd dacă mai încerc să îl însor cu soră-sa.

Arran râse, apoi începu să bată darabana cu degetele pe masă.

— Trebuia să mă fi gândit şi eu să iau la bătaie familia unei fete dacă nu-mi plăcea cum arăta.

— Lasă, că tu ai fost la un pas să începi un război.

Relaţia lui Arran cu Mary Campbell aproape că destrămase familia MacLawry, ceea ce, din punctul de vedere al lui Ranulf, era mai grav decât orice război. După cele întâmplate atunci, făcuse un pas în spate. Deşi făcuse sugestii şi chiar recursese la ameninţări, nu l-ar fi obligat pe Urs să se însoare cu o femeie pe care n-o voia. Nici nu l-ar fi împiedicat pe fratele lui să ia de nevastă o scoţiană pe jumătate englezoaică dacă asta îşi dorea. Până la urmă, fraţii MacLawry erau ei înşişi pe jumătate englezi.

— Nu pot să nu mă gândesc că e foarte aparte cazul Ursului, comentă Arran. Tu te-ai însurat cu o englezoaică, eu am luat o Campbell, Winnie şi Lach au fost la un pas de a fi asasinaţi înainte să le vină mintea la cap… iar el ia o MacDonald, şi asta nu te costă decât vreo sută de acri de păşune?

Ranulf puse scrisoarea la loc în buzunar.

— Nu mă plâng. Ştiu că sunt Necuratul pentru englezi şi pentru rivalii noştri de aici şi intenţionez ca lucrurile să rămână aşa. Dar la noi în familie cred că am reuşit să găsim un echilibru. Ceva pace şi calm. Nu crezi?

— Adevărat. Arran se sprijini de masă şi se ridică. Acum, ar fi cazul să o iau şi eu spre An Soadh, ca să le fac cinste fetelor cu prânzul la Bonny Bruce.

După ce fratele lui plecă de la castel, Ranulf trimise un mesager special care să ducă scrisoarea în nord, la şeful clanului MacDonald. Apoi îl trimise pe Owen la Haldane să le ducă prânzul Ursului şi lui Peter Gilling. Nu era o ofertă de pace ca la carte, dar ştia că pentru Urs mâncarea conta dublu.

Avea însă sentimentul că avea să fie nevoie de ceva mai mult decât câteva sendvişuri când avea să stea de vorbă cu Munro în zilele următoare, ca să ceară câteva răspunsuri despre fată şi despre când avea de gând să se

însoare cu ea. Chiar dacă relaţia ei cu clanul MacDonald era răcită, mulţi din familie s-ar aştepta, cu siguranţă, să fie invitaţi la eveniment. Şi era nevoie de timp şi de preparative atente pentru a pregăti o întâlnire între clanuri.

Între timp, familiile MacLawry şi MacTier aveau să se ocupe să o facă pe tânăra Lady Elizabeth MacColl să se simtă bine-venită în familie. Chiar dacă el, unul, nu vedea ce anume îi făcuse pe cei doi să se simtă atraşi unul de celălalt. Ursul îi spusese clar că nu era treaba lui şi îi ceruse să stea deoparte. Atât cât putea sta deoparte în calitate de cap al familiei, de şef al clanului MacLawry şi de frate.

*

Ceva se schimbase. Catriona nu îşi dădea clar seama ce anume. Nu era ceva evident, dar plutea în aer precum mirosul de pin într-o dimineaţă răcoroasă.

— Dar eşti sigur că Elizabeth e în siguranţă? întrebă ea în timp ce trăgea împreună cu Peter de nişte şipci de lemn pe care le urcau pe scara aproape ruptă. Ţi-ai dat cuvântul, Ursule.

De după balustradă apăru un chip drăcesc de frumos, cu părul negru căzut peste ochi.

— O dată dacă mă mai întrebi asta, o să încep să urlu ca apucatul. E înconjurată de o jumătate de duzină de bărbaţi MacLawry şi, dacă nu ţi se pare de ajuns, le are la braţ pe sora mea şi pe Lady Glengask, iar Mary Campbell-MacLawry e şi ea prin preajmă. Femeile astea m-ar face şi pe mine să mă gândesc de două ori înainte să caut sămânţă de scandal.

Se aplecă şi ridică mai multe şipci lungi şi grele din lemn, fără a părea că face un efort deosebit.

— Dar ei nu i-au promis nimic. Tu…

— Da, i-am promis că va fi în siguranţă. Peter, dă-mi prelata şi cuiele!

— Să nu vă daţi brânci de pe acoperiş cât nu sunt aici, mormăi el, apoi îi zâmbi Catrionei şi coborî la parter.

Munro se aplecă din nou.

— Ţi-am promis ceva şi ţie, pisică sălbatică. Şi, cum nu mă pot împărţi în două, m-am asigurat că sora ta e pe mâini bune şi am venit aici. Acum, dă-mi o mână de ajutor în loc să-mi dai ordine. Ţi-am zis doar că nu plec nicăieri.

Cu un oftat exagerat, ea îi întinse mâna, iar el o ridică peste molozul şi pietrele căzute de la etajul al doilea.

— Te-aştepţi să urc cu tine pe acoperiş?

În loc să îi dea drumul la mână, el o trase mai aproape de el. Fu nevoită să se sprijine de pieptul lui ca să nu cadă. Afurisit bărbat, cu zâmbetul lui poznaş şi fermecător şi sărutările acelea delicioase…

— Tu îţi dai vreodată frâu liber? murmură el, mângâindu-i uşor obrazul.

De ce Dumnezeu atingerea lui îi provoca fiori pe şira spinării şi între coapse? Nu îşi dorea să se întâmple aşa. Îl privi câteva minute în ochii verzi ca frunzele de primăvară, iar el îi întoarse privirea cu o intensitate copleşitoare, de parcă ar fi încercat să îşi întipărească în minte fiecare trăsătură a chipului ei.

Nu puteau continua astfel. Şi, din moment ce era dispusă să îl creadă când spunea că n-avea să se lase, poate ar fi mai bine să se lase ea. Odată ce el ar căpăta ce-şi dorea, iar ea ar avea parte de o noapte aşa cum visa de fiecare dată când închidea ochii, atunci amândoi ar putea… ei bine, ar putea aranja lucrurile aşa cum trebuia. Nud putea convinge să se însoare cu Elizabeth, nu după ce ar petrece noaptea împreună, dar măcar prezenţa lui ar înceta să o mai tulbure într-atât. Mai mult, Dumnezeu îi era martor, îşi dorea ca el să o sărute. Sărutările lui o înfiorau din cap până-n picioare, iar vocea lui gravă şi sonoră îi făcea inima să-i bată nebuneşte. Era prima dată în multe săptămâni când nu trebuia să-şi facă griji pentru sora ei, şi, în loc să fugă de ceea ce ştia că nu voia, se putea uita pe îndelete la ce – sau, mai precis, la cine – voia. Chiar dacă totul avea să dureze doar o noapte.

Da. Era o idee bună să îşi ia o scurtă vacanţă de la propria viaţă. Alături de un bărbat din cale-afară de chipeş şi de musculos, care părea în mod sincer interesat de ea şi

n-o considera o ciudată. Iar după ce amândoi aveau să îşi fi potolit poftele, urma să poată gândi logic, aşezat, la ce era de făcut. La ce drum era mai potrivit pentru ea şi pentru viitorul ei.

— Mi-aş da toţi banii să ştiu ce gânduri îţi trec prin minte acum, mândro, spuse Ursul, înclinând uşor capul şi lăsând o şuviţă groasă să-i acopere o tâmplă. Văd că nici nu te cerţi cu mine, nici nu încerci să fugi.

Catriona pufni.

— Şi asta te nelinişteşte, uriaşule?

— Mda. Te gândeşti la ceva, e limpede, şi din asta nu prea a ieşit nimic bun pentru mine.

Înainte să se poată răzgândi, ea se ridică pe vârfuri, îl prinse de păr ca să îi coboare faţa spre a ei şi apoi îl sărută.

Buzele lui erau moi şi miroseau a cafea şi a marmeladă. De data asta, el nu încercă să o înşface sau să o lipească de ce rămăsese din zid. Iar ea îşi dădu seama că avea de gând să meargă în ritmul stabilit de ea. Descoperirea o uimi, întrucât ştia foarte bine că el o putea imobiliza ca şi cum n-ar fi cântărit mai mult ca un fulg. Îşi desprinse mâna dintr-a lui şi îşi plimbă braţele peste umerii lui mari. Abia atunci el o prinse de mijloc şi o trase mai aproape. Nu se îndoise că o dorea cu adevărat, dar tăria lui crescândă ce i se apăsa de şold i-o transmitea cât se putea de direct. Nu putea să respire, nu putea să stea departe de el, ar fi vrut să fie şi mai aproape, tot mai aproape, nu putea să…

— Ziua bună! se auzi un glas venind de la parter. Am adus prânzul, stăpâne, cu complimentele lui Lord Glengask!

Catriona se desprinse de el, respirând precipitat.

— Cine…

— E Owen, şopti Munro. Şeful valeţilor de la Glengask. Rămâi aici câteva minute.

Ea încuviinţă din cap, încercând să-şi adune gândurile. Deci, asta însemna să te bucuri cu adevărat de un sărut… Doamne, Dumnezeule şi toţi sfinţii din ceruri!

— Vezi că… păturile sunt într-un colţ, lângă vatră.

— Am pus deja un sac peste ele, ca măsură de

precauţie.

Iată-l că în continuare o proteja, deşi nu ştia exact faţă de ce. Ar fi vrut să îi mulţumească, dar se opri şi lăsă privirea în jos, iar pe buze îi apăru un zâmbet.

— Ursule, vezi că ai kiltul în formă de cort.

El chicoti şi încercă să-şi potolească reacţia fiziologică, însă încăpăţânatul mădular se ambiţiona să rămână semeţ.

— Eşti o vulpiţă obraznică, asta-mi eşti, spuse el. Acum, gata, nu mă mai zăpăci. Trebuie să mă gândesc un pic la bătrâni urâţi şi plin de negi.

Cumva uşurată că nu era nevoită să poarte o conversaţie, ea se întoarse pe jumătate şi, cu coada ochiului, urmări fascinată cum cortul îşi pierdea treptat din formă. Dintr-odată, Munro o prinse de braţ şi o trase lângă el pentru încă un sărut apăsat şi rapid.

— Ţi-aş spune să nu mă mai înnebuneşti, pisică sălbatică, dar faci asta aşa cum respiri.

Era, probabil, cel mai romantic lucru pe care-l auzise ea vreodată. Evident, nimeni nu-i mai spusese aşa ceva. Voia să îl sărute din nou, chiar dacă el pretinsese că ea era proprietatea lui.

— Du-te, îi şopti, împingându-l spre scări. Du-te înainte să vină să te caute aici.

— Bine, dar nu pleca nicăieri. Încă n-am terminat cu tine.

Ea râse, lucru care o luă prin surprindere.

— Fugi, brută ce eşti!

— Plec, femeie, mormăi el şi o luă în jos pe scări.

Nu, nu era proprietatea lui. Nu era proprietatea nimănui. De-aia şi plecase de acasă. Se mai aflase şi înainte în compania bărbaţilor, poate a unora la fel de arătoşi ca Munro, dar nu se mai simţise niciodată cum se simţea alături de el. Avea să dea de bucluc, o simţea. Dar, o dată în viaţă, îşi spuse că n-ar strica un pic de bucluc.

capitolul 11

Catriona se aşează pe un maldăr de scânduri şi îl auzi pe Urs salutându-l pe Owen. Dacă şi acel valet era ca Peter Gilling, cu siguranţă era mai mult de un bărbat în livrea care servea ceaiul la cerere. Angajaţii bărbaţi din casa unui şef de clan, atunci când se respectau vechile obiceiuri, ca la Glengask, erau, de regulă, luptători bine pregătiţi, gata să-şi dea viaţa ca să apere familia.

Munro era el însuşi un războinic. Forţa lui putea fi letală, la nevoie. Era din start periculos, date fiind forţa şi statura lui. Dintr-un motiv care încă nu îi era clar, el luase decizia de a-şi folosi puterea ca să o ajute. Şi ca să o seducă. Totul părea ca desprins dintr-o poveste, iar ea nu putea rezista unei asemenea oportunităţi.

Din ce reuşi să îşi dea seama, Munro le dădu câte un sendviş lui Peter şi lui Owen, îşi opri şi el unul, apoi îi trimise în sat ca să mai cumpere ceva prelate, mortar şi tencuială. Ea ştia precis de ce îi îndepărta, iar gândul la ce avea să urmeze o îngrozea şi o incita deopotrivă.

Pentru el avea să fie un interludiu, spera ea plăcut, între multe altele. La cum arăta şi la ce familie puternică avea, cum să nu aibă iubite peste tot? Femei drăguţe şi experimentate care ştiau să provoace plăcere unui bărbat. Aproape că îi spusese asta cu cuvintele lui. Cât despre ea, ei bine, ştia să doboare un cerb de la aproape o sută de metri. Să fie goală alături de un bărbat era o experienţă cu totul nouă.

— Poţi să cobori! îi strigă Munro de la baza scărilor. Avem tocană de vită şi sendvişuri cu carne de berbec.

Cat îşi frecă uşor coapsele cu mâinile şi se ridică. Se gândi că, dacă avea să strice totul, el urma să îşi dea seama că făcuse o greşeală sărutând-o şi să îi dea pace. Iar ea avea să ştie că fusese o decizie absolut corectă să fugă de pe insula Islay. Avea toate şansele să fie o soţie nepotrivită, o caricatură de doamnă şi o ofertă de pace complet ratată. Îşi îndreptă umerii, coborî scările şi porni pe hol. Se opri în dreptul uşii închise. Uşii celei noi.

Zâmbi şi o atinse, apoi făcu un pas în lateral ca să se

uite prin peretele neterminat.

— Arată foarte bine, dar cred că ai uitat ceva, spuse ea.

El apăru de cealaltă parte a peretelui.

— Mda, are mici defecte. Dar nu e gata, oricum. După ziua de ieri, m-am gândit că ar trebui să ai parte de ceva mai multă protecţie. Nu-mi place să te ştiu trează noaptea, ghemuită şi cu muscheta în poală.

Ea deschise uşa şi intră în bucătărie. Bucuroasă că exista ceva care să îi distragă atenţia, îşi făcu de lucru cu uşa, închizând-o şi deschizând-o de mai multe ori.

— Chiar şi aşa cum e, tot mă ajută să câştig timp în caz că am musafiri nedoriţi. Mulţumesc!

— După ce punem prelata pe acoperiş, termin peretele de aici şi îţi aduc un drug de fier ca să poţi zăvori uşa.

Catriona se întoarse cu faţa înspre el.

— Nu trebuie să faci toate astea, Ursule. Deja ţi-ai minţit fratele, pe şeful clanului, pentru mine.

— Aşa-i.

Privirea lui directă şi de nepătruns îi dădea o senzaţie ciudată.

— Toate astea pentru că vrei să mă ai.

Ursul îi zâmbi leneş.

— Şi de-asta. Eşti în mintea mea şi când sunt treaz, şi când dorm. Am minţit mai ales pentru că nu voiam s-o iei la sănătoasa prin sălbăticia asta. Pentru că mă nedumereşti şi nu-mi dau seama care-i treaba cu tine.

— Îţi plac ghicitorile, aşadar.

Poate ar trebui să îi spună totul, şi atunci el n-ar mai… ispiti-o într-atât. El clătină din cap.

— Neah. Deloc. Ghicitorile şi misterele înseamnă să cauţi cel mai dificil mod de a găsi cel mai simplu răspuns.

Ei bine, n-avea nicio noimă.

— Bine, şi-atunci de ce…

Gura lui o acoperi imediat pe a ei. Se aşteptase să fie brutal, să o pună la podea şi s-o copleşească pe dată cu forţa lui. În schimb, el îi prinse buzele între ale lui,

gustându-le cu limba. Ea nici nu conştientiză că mâinile i se înfipseră în părul lui des şi dezordonat. O fierbinţeală intensă îi răscolea trupul.

— Arată-mi ce trebuie să fac, şopti ea când reuşi, cu greu, să respire.

— Fă ce-ţi doreşti, fata mea, spuse el, ridicând-o de mijloc şi aşezând-o pe marginea mesei.

Fusese o decizie bună, căci Catriona simţea că nu se mai putea ţine pe picioare. Era ca un pui de căprioară abia venit pe lume. Ştia că cel mai înţelept ar fi să rămână la distanţă unul de celălalt, dar motivele nu îi mai erau câtuşi de puţin clare când îi simţea o mână pe talie şi cealaltă sprijinindu-i blând ceafa.

— Nu mă ajuţi prea mult.

— Atunci, nu mai gândi aşa mult. Ce facem aici nu are treabă cu gânditul.

— A, bine.

Să fie raţională şi să fie sărutată de el pur şi simplu nu făceau casă bună împreună. Şi, cel puţin pe moment, prefera să fie sărutată.

— Chiar aşa?

Ea se întrebă o clipă dacă el îi punea la îndoială răspunsul la ce spusese el sau reacţia ei la mişcările pe care buzele şi limba lui le făceau de-a lungul gâtului ei. În orice caz, era bine, era nemaipomenit de bine.

— Da, şopti ea.

Ursul stătea între coapsele ei, şi ea nu putu să nu observe că kiltul îi luase din nou forma de cort, unul de-a dreptul impresionant. Pentru că o dorea. O treceau fiori, iar între coapse simţea o căldură şi o vibraţie ameţitoare. Voia să îl vadă, dar i se părea că ar fi foarte îndrăzneţ din partea ei şi că în niciun caz nu ar fi un gând pe care o lady l-ar recunoaşte. Pe de altă parte, nu era câtuşi de puţin o lady. Înainte să aibă timp să se răzgândească, se întinse spre talia lui. Văzuse cam toată viaţa bărbaţi în kilt, cu toate că accesoriul devenise tot mai rar în viaţa de zi cu zi. Chiar şi pe Islay, pantalonii erau accesoriul cel mai folosit, iar kiltul în culorile specifice clanului MacDonald se purtau doar la

sărbători, nunţi şi înmormântări. Ceea ce, din punctul ei de vedere, era mare păcat. Un bărbat în kilt, mai ales un bărbat ca Ursul, era o imagine de neratat.

Desfăcu închizătorile, şi kiltul căzu, dar ea deja nu mai era atentă la bucata de material. Crescând în Scoţia, era imposibil să nu vadă din când în când, fugitiv, un penis şi o pereche de testicule. Un uriaş bine făcut şi din cale-afară de excitat era însă ceva cu totul nou. Şi de-a dreptul impresionant.

— Vezi ce-mi faci, Cat? murmură el, trecându-şi mâinile peste umerii ei şi dându-i jos haina groasă.

— Eşti un bărbat magnific, Ursule, murmură, la rândul ei, trecându-şi ezitant degetele de-a lungul sexului său.

Era ferm, cald şi reacţiona imediat la atingerea ei. Simţi instantaneu între coapse o căldură şi mai mare şi o umezeală delicioasă.

— Mă laşi fără suflare, mândro, cu picioarele tale lungi şi cu formele tale. Vreau să-ţi ating fiecare centimetru din trup. Să te sărut peste tot. Şi vreau să fiu în tine. Aşa că, dacă e să te răzgândeşti, fă-o acum! Dacă nu, sărută-mă din nou!

Ea se aplecă şi îşi lipi buzele de ale lui, lingând şi tachinându-l cum o făcuse şi el. În acelaşi timp, continuă să îi mângâie sexul, cuprinzându-l cu degetele, explorându-l aşa cum îşi dorise să o facă de când îl cunoscuse. El scoase un geamăt gutural şi se îndepărtă uşor.

— Ridică braţele, pisică sălbatică. Vreau să te dezbrac. Acum!

Simpla idee o neliniştea. Pe toţi dracii, toată viaţa evitase să poarte haine de femeie. Să nu poarte absolut nimic, mai ales în faţa acelui uriaş atât de arătos, o înspăimânta. Dar luase o hotărâre şi deja îl dezbrăcase pe jumătate. Ce era corect era corect.

Scoase un oftat şi făcu întocmai ce îi ceruse el. Munro îi scoase cămaşa din pantaloni, i-o ridică peste cap şi o azvârli pe jos.

— Ia te uită, suspină el, privindu-i sânii goi.

— Ce e? Nu-s dintr-alea care-şi arată pieptul oricui are

ochi să vadă.

Ochii lui verzi o fixară, apoi privirea îi coborî din nou.

— Atunci, sunt onorat, fata mea, pentru că ce mi-e dat să văd e al naibii de frumos.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, în cazul fericit în care i-ar fi venit ceva în minte, Munro îşi aşeză palmele sub sânii ei, cântărindu-i parcă. Apoi îi atinse sfârcurile cu degetele mari, întâi cu blândeţe, apoi tot mai ferm. O senzaţie ascuţită şi intensă o făcu să îşi arcuiască spatele şi să se împingă mai tare îl el.

El zâmbi şi se aplecă spre ea, înlocuind atingerea degetelor cu cea a buzelor. Îşi trecu limba peste sânii ei, iar ea suspină.

— Eşti afurisit rău, Ursule!

— Atunci, cere-mi să mă opresc, Cat!

Fără să aştepte un răspuns, o ridică de pe masă şi o întinse pe jos, pe păturile care erau deja pregătite. Normal că ştiuse la ce avea să se ajungă, dar o parte din ea îşi dorea să nu fi fost atât de… încrezător că lucrurile aveau să ia turnura dorită de el. Se vedea din nou că el ştia precis ce avea de gând, în timp ce ea zăcea ca un peşte pe uscat, neputincios şi incapabil să respire.

Ursul se lăsă în genunchi lângă ea şi îşi dădu jos cămaşa. Cat îi mai văzuse pieptul gol şi abdomenul, numai că de data asta putea să îl şi atingă. Avea pielea caldă şi moale, iar muşchii puternici pe care îi acoperea tresăreau şi se încordau la atingerea ei. Aşadar, şi ea avea un efect asupra lui? Atingerea ei îi provoca plăcere? Ar fi vrut să îl întrebe, dar i se părea o întrebare ridicolă, la care ar fi trebuit să ştie deja răspunsul.

— Ridică-te, îi ceru el, prinzând-o uşor de mâini. Vreau să-ţi desfac părul.

— Pot şi singură.

— Nu! spuse el degrabă, cu glas ferm. Vreau s-o fac eu.

— N-ai decât! Vezi că-i un păr al naibii de neascultător. Face numai ce vrea.

El se ridică şi se aşeză în spatele ei, desfăcându-i

panglica ce-i ţinea părul prins în coadă. Când trase de materialul subţire, ea simţi un fior din cap până-n picioare. „Cerule mare!”

— Se spune că roşcatele sunt temperamentale, murmură el din spatele ei, în timp ce degetele i se jucau în pletele lungi şi ondulate. Se spune că femeia roşcată e prea plină de pasiune, şi e posibil să fie vrăjitoare.

— Am mai auzit asta. Am auzit şi lucruri mai rele. Asta crezi tu despre mine?

— Cred că, dacă ai putea, ai fugi cât te-ar ţine picioarele. Ai fugi de tot şi de toate. Crezi că e ceva nepotrivit cu tine pentru că nu înţelegi de ce restul femeilor sunt într-un fel şi tu în altul. Îi lăsă o şuviţă grea să îi cadă pe un umăr, apoi veni în faţa ei. Eşti unică, şi cred că asta nu-i uşor. Sunt onorat că ai îndeajuns de multă încredere în mine să fiu cu tine.

Ea se încruntă şi îşi şterse obrazul ce i se umezise brusc.

— Ia nu-mi mai spune atâtea lucruri drăguţe despre mine, brută, şi să trecem la treabă. Nu sunt aici ca să fac conversaţie.

Chiar dacă nimeni nu îi spusese vreodată lucruri atât de frumoase.

— Dorinţa ta-i poruncă, pisică sălbatică.

O întinse din nou pe pături şi începu să îi desfacă pantalonii. Nimeni nu făcuse asta până atunci. În niciun caz nu un scoţian uriaş şi excitat. Şi lord, pe deasupra. Nu se descurca prea bine, aşa că ea încercă să intervină, dar fără succes. Se încruntă la ea şi refuză să se dea bătut. Când reuşi, într-un final, să îi desfacă, zâmbi larg.

— Aşa mai zic şi eu. Acum, ridică-te! Tânjesc să te văd goală.

Era firesc, din moment ce el era dezbrăcat. Doar cizmele mai trebuia să şi le dea jos. Ea îşi ridică uşor şoldurile, iar el îi trase pantalonii. Îi scoase cizmele una câte una, apoi pe ale lui.

Înainte să apuce să se întrebe ce ar trebui să facă, el se întinse lângă ea pe o parte şi o sărută din nou, încet şi

adânc. Îi spusese să facă ce-şi dorea, aşa că îşi plimbă mâinile pe spatele lui şi îi simţi muşchii încordându-se şi relaxându-se sub palmele ei. Când el se lăsă un pic în jos ca să-i sărute sânii, tot ce mai putu să facă fu să scoată un geamăt adânc şi să îşi treacă degetele prin părul lui. Nimic din ce simţise până atunci nu fusese atât de bine şi aproape dureros de plăcut.

Degetele lui coborâră încet, atingându-i abdomenul, apoi ajungându-i între coapse. Din reflex, ea îşi strânse genunchii, blocându-i accesul.

— Scuze, şopti, mirată că încă nu leşinase.

— N-ai de ce să îţi ceri scuze, îi spuse el şi continuă să le acorde sânilor întreaga-i atenţie. Nu mă plâng de nimic. Încearcă doar să nu-mi smulgi tot părul.

Ea pufni şi slăbi strânsoarea. Mâinile lui îi acoperim genunchii, şi de data asta fu cooperantă. Ce straniu! Pe dinăuntru, îl dorea sălbatic, dar trupul ei nu reuşea să-şi dea seama de ceea ce avea de făcut. Poate Munro avea dreptate. Poate chiar nu trebuia să se gândească atât.

El îşi trecu un deget peste locul ei cel mai intim, iar ea închise ochii şi gemu incontrolabil. Pentru un bărbat dotat cu două mâini şi o gură, părea că o atinge peste tot în acelaşi timp, iar fiecare senzaţie era mai intensă şi mai plăcută decât cealaltă.

— Şi tu mă vrei, murmură el, desfăcându-i pliurile şi strecurând un deget în interiorul ei..

Ea gemu iar şi se împinse înspre el.

— Aşa e, reuşi să îngaime. Aşa că nu mă mai aţâţa şi dă-i drumul odată.

— Şi asta face parte din distracţie. Dar dacă insişti… Veni peste ea, folosindu-şi genunchii ca să i-i ţină pe ai ei depărtaţi. Se lăsă pe coate şi-i dădu câteva şuviţe la o parte de pe faţă. Uită-te la mine!

Catriona deschise ochii.

— Nu-i nevoie să te văd ca să ştiu exact unde eşti.

El râse.

— E drept. Dar trebuie să-ţi zic ceva. Nu-s obişnuit să am virgine, însă voi fi cât de blând pot. O să te doară,

totuşi. Aş da orice să nu te doară, dar aşa stau lucrurile. N-o să dureze mult durerea, dar o să existe.

Ea îl privi în ochi, iar expresia lui de dorinţă amestecată cu grijă era aproape dureros de plăcută.

— Ţi se pare că-s femeia care să se sperie de un pic de durere?

— Câtuşi de puţin. Dar vreau să fiu un gentleman şi e datoria mea să te previn.

— Consideră-mă prevenită, uriaşule. Hai, dă-i drumul!

— Întâi, zi-mi pe nume!

Ea miji ochii, dar ajunsese să îl cunoască. Îl ştia suficient de încăpăţânat încât să nu se lase până nu i se făcea pe plac.

— Munro, rosti ea, cu glasul sugrumat.

— Aşa mai zic şi eu.

Munro se poziţionă mai bine deasupra ei, cu penisul erect lipit de miezul feminităţii ei, şi intră uşor în ea, cât de încet putu, până când întâmpină rezistenţă. Trase aer în piept şi împinse mai tare. Ea închise un ochi simţind durerea bruscă şi ascuţită, moment în care el rămase nemişcat.

— Spune-mi când vrei să mă mişc, pisică sălbatică, murmură el, prinzându-i buzele cu ale lui.

Durerea începu să scadă aproape instantaneu, iar ea deveni conştientă de senzaţia incredibilă de a fi umplută de acel penis mare şi tare ca piatra, de a-şi simţi şoldurile lipite de ale lui, de a-i simţi greutatea deasupra ei. Conexiunea lor era intimă, perversă şi în acelaşi timp extrem de romantică, ceva ce nu mai simţise vreodată. Iar el stătea absolut nemişcat, parcă de teamă că ea s-ar putea rupe sub el. Cat întinse mâinile şi se agăţă de umerii lui.

— Vreau să te mişti.

El făcu întocmai, retrăgându-se şi pătrunzând-o apoi din nou, atât de adânc, încât tot ce putu să facă fu să se arcuiască şi să geamă. Începu un du-te-vino lent, intrând şi ieşind aproape complet, pentru ca ea să îl simtă centimetru cu centimetru mişcându-se în ea. Tensiunea fierbinte din

vintre explodă brusc, făcând-o să vibreze în spasme de plăcere.

— Dumnezeule! exclamă el, pătrunzând-o tot mai repede în timp ce ea pulsa în jurul mădularului lui.

Dacă asta era „mica moarte” de care pomeneau poeţii, înţelegea de-acum de ce erau aşa obsedaţi de ea.

— Mai vreau! ceru ea cu răsuflarea tăiată.

— Da…

Din acel punct, nu mai putu gândi coerent nici dacă viaţa i-ar fi depins de asta. Tot ce putea face era să simtă. Să îl simtă pătrunzând-o iar şi iar, tare, din ce în ce mai rapid. Îi simţea pe gât răsuflarea precipitată, îi simţea mâinile pe sâni şi strângându-i şi mângâindu-i în ritmul în care făcea dragoste cu ea.

Avu din nou un spasm când el se împinse cât de adânc putu în ea şi rămase acolo, tremurând. Extaz. Extaz pur. O avusese, aşa cum spusese că avea să facă, iar ea îl avusese, la rândul ei. Munro o sărută încă o dată, apoi îşi puse capul pe umărul ei, respirând fierbinte şi rapid pe pielea ei.

Munro. Ursul. Avea să spună că de-acum erau legaţi? Că îşi aparţineau unul altuia? Şi-ar fi dorit ca el să spună asta, deşi era un vis imposibil. Din reacţia lui, îşi dăduse seama că nu făcuse nimic cumplit de greşit. Şi, mai mult ca orice, îşi dorea să o facă din nou. Cu el.

Într-un pat, de data asta. Dar nici măcar atâta lucru nu putea. Îşi spunea, de altfel, că îngăduise să se întâmple ce se întâmplase ca să se vindece pe sine de… nevoia de a fi cu el. Că de acum se putea desprinde de el şi îşi putea vedea de drumul ei şi de planurile pe care şi le făcuse cu multe săptămâni în urmă. De fapt, cu ani în urmă, când le auzise pentru prima dată pe alte fete ale unor lideri ai clanului MacDonald chicotind şi vorbind despre cât era de ciudată, întrebându-se dacă mânca din strachina câinilor de vânătoare şi dacă urina din picioare.

Pe moment nu se simţea ciudată, dar ştia că avea să se întâmple din nou, la un moment dat. Şi, indiferent de cât de multă cunoaştere în plus obţinuse, un alt bărbat nu s-ar

purta cu ea cum o făcuse Ursul. Nu ar găsi-o încântătoare. Nici unică. Cel puţin, nu în sensul bun.

— Lasă-mă să mă ridic, pufni ea, împingându-l de umeri. Nu pot să respir.

Munro se ridică pe genunchi, el însuşi respirând anevoie, şi ieşi din ea, nu foarte convins. Părea aproape panicată, aşa că el se aşeză în fund, rezemat de un morman de cărămizi. Acum o sută de ani, ar fi zis că cineva precum Catriona, cu o fire atât de sălbatică şi de senzuală, ar fi una dintre acele creaturi mitologice, jumătate femeie şi jumătate focă. Dacă ar fi fost o astfel de creatură, şi-ar fi putut explica de ce dorinţa pe care o simţea pentru ea devenise nevoie, de ce se simţea de parcă nu s-ar putea sătura de ea, de parcă şi-ar fi dorit-o mereu mai aproape, şi mai aproape, dorindu-şi, în acelaşi timp, să fie în ea cât mai mult.

Stătea pe păturile din faţa lui şi nu părea traversată de nicio undă de emoţie. Tocmai îşi trăgea din nou pe ea cămaşa bărbătească, ascunzând de el acei sâni delicioşi. La naiba! Nu isprăvise să-i privească. Să îi pipăie. Să îi guste. Când ea îşi puse şi pantalonii, el se încruntă.

— Te grăbeşti undeva? o întrebă, mişcându-şi piciorul ca să-i dea mai încolo o cizmă.

— Băieţii tăi o să se-ntoarcă într-o clipită, răspunse ea, prinzându-şi iar în coadă acel păr splendid, ca văpaia.

— Ba mai durează măcar o oră, dacă nu chiar mai mult. Doar nu ţi-e frică de mine tocmai acum.

— Nu mi-a fost niciodată.

El încercă să îi prindă privirea, dar ea părea hotărâtă să nu se uite la el. Brusc, îi veni în minte un motiv pentru care chiar s-ar grăbi, aşa că o prinse de încheietura mâinii.

— Ţi-am făcut rău cumva, Catriona? o întrebă cu glas scăzut. Ştiu că prima dată ţi-am provocat durere. Nu se va mai întâmpla. Dacă am fost prea brutal sau am făcut ceva ce nu ţi-a plăcut, trebuie să îmi spui. Pentru că, îţi jur, n-am să te mai rănesc vreodată. Nici trupeşte, nici sufleteşte.

Ochii ei căprui îi întâlniră în sfârşit pe ai lui.

— Îndrăzneţe promisiuni mai faci, Ursule, îi spuse şi se

întinse după cizmă. Nu mi-ai făcut rău, să ştii. Nu m-ai rănit. A durut cum ai spus că va durea, nimic mai mult. Mi-a plăcut. Îmi place cum mă atingi.

Slavă Domnului, măcar atât! Dar tot nu îşi explica graba ei de a se îmbrăca la loc. Acum, că ştia că şi ei îi plăcuse să fie cu el, devenise şi mai important să afle motivul pentru care era decisă să plece. Îşi ridică un genunchi şi o dezechilibră. Ce sens avea să fie atât de mare şi de puternic dacă nu putea folosi asta în avantajul lui, măcar din când în când?

— Dar ce te grăbeşti aşa, mândro?

O întoarse cu faţa spre el şi o puse în poala lui.

— Lasă-mă! îi ceru ea, dându-i un cot în pieptul gol.

— Ba cred că n-am să te las.

— Eşti dezbrăcat.

— Şi tu erai dezbrăcată acum vreo cinci minute. Ai face bine să-mi spui ce se petrece, pentru că nu-s vrăjitor să-ţi ghicesc gândurile. Cu riscul de a fi pocnit direct în cap, o sărută prelung şi apăsat. Chiar dacă mi te-ai tot împotrivit până acum şi te-ai certat parte în parte cu mine, acum eşti a mea, fără doar şi poate. Eşti obligată să îmi spui ce te supără.

— Eşti o brută şi un mincinos! protestă ea, dându-i una peste ureche. Lasă-mă!

— Neah.

Se luptă cu el câteva secunde şi, tocmai când el începuse să creadă că ar fi mai bine să îi dea pace înainte să se rănească singură, ea se potoli.

— Ţi-am spus că nu ştiu să joc jocul ăsta. Şi n-am fost de acord să devin proprietatea cuiva. Şi nu ştiu dacă acum, după ce s-a petrecut, trebuie să stau la picioarele tale şi să mă uit la tine cu ochi mari şi rotunzi sau dacă ar trebui să mă port ca şi cum nimic nu s-a întâmplat şi…

— Înnebuneşti omul, mormăi el.

Îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută din nou. Spre marea lui bucurie, ea îi întoarse sărutul cu aceeaşi intensitate.

— Asta n-ajută, reuşi ea să murmure, înfigându-şi

degetele în umerii lui şi căutându-i gura din nou.

Munro nu înălţă capul decât când simţi că rămâne fără aer.

— N-am toate răspunsurile pe care le vrei, pisică sălbatică, îi spuse, sărutând-o încet pe bărbie. Dar pot să-ţi spun că, dacă te-ai uita la mine cu ochi mari şi rotunzi, aş crede că ţi-ai pierdut minţile. Despre restul… eu, unul, am de gând să îmi amintesc că s-a petrecut ceva între noi şi să-mi tot amintesc de acele momente. Şi îmi doresc să se întâmple din nou. Nu ştiu ce suntem unul cu altul, unul pentru altul, căci nu mi-ai spus ce gândeşti şi nici care ţi-e povestea. Dar am să fiu în preajmă, chiar foarte aproape, până când te lămureşti. Şi n-am de gând să îngădui altuia să pună mâna pe tine.

Cum îţi sună toate astea, fata mea? încheie el, sărutând-o din nou.

Nu era câtuşi de puţin ce şi-ar fi dorit să îi spună, dar lui Munro îi era limpede că în acele momente ea avea nevoie să se simtă… în siguranţă. Nu ar fi ajutat-o dacă i-ar fi spus cât de prins se simţea în relaţia cu ea. Nici pe el nu l-ar fi ajutat. La o adică, ar fi intrat în panică dacă n-ar fi simţit acea nevoie intensă, aproape dureroasă, de a o ţine aproape de el.

Pe toţi dracii, se culcase cu destule femei, dar nu simţise niciodată nevoia intensă, arzătoare, de a rămâne, pur şi simplu, în compania unei femei. Atât de mult, că ajunsese să îşi mintă în mod repetat şeful de clan. Nu era dorinţă trupească, pur şi simplu. Să o atingă, să stea de vorbă cu ea, să o privească… toate acestea i se păreau la fel de importante. Dacă nu cumva vitale. Văzând-o cum încerca să plece de lângă el simţi dezamăgire şi frustrare. Oare ea chiar nu simţea legătura dintre ei?

— Trebuie să îmi lămuresc singură nişte lucruri, spuse ea încet, trecându-şi un deget peste pieptul lui şi remarcând cum atingerea ei îi făcea pielea de găină. Dar ştiu că noi, noi doi, împreună, nu e ceva ce-o să se încheie bine. Ţi-am mai zis.

— Nu fi aşa pesimistă. Încurajat de felul în care îl

atingea, Munro îi scoase cămaşa din pantaloni, îşi strecură o mână pe sub material şi-i prinse sânul stâng. S-a încheiat destul de bine acum câteva minute…

Ea scoase un geamăt pătrunzător, iar bărbăţia lui se întări de îndată. Să o aibă din nou devenea mai important decât orice altceva. Vital. Îi ridică şi mai mult cămaşa, cât putu de mult, îşi plecă uşor capul şi îi prinse un sfârc plin între buze. Îl supse, îşi trecu limba peste el şi, în acelaşi timp, o apăsă atât de tare de sexul lui, că se miră că mădularul nu-i străbate prin pantaloni ca s-o pătrundă.

Îşi trecu mâna între coapsele ei, apăsând şi mângâind în ritmul în care îi lingea şi îi sugea sânul. Sigur că era mult mai puternic decât ea şi nu trebuia să uite asta, dar, de data asta, nu mai era nevoie, ca prima oară, să fie la fel de răbdător, de blând şi de lent.

— O să-mi explodeze inima, gemu ea, arcuindu-se sub atingerea lui.

— O să am eu grijă de tine. Aici sunt, răspunse el.

Se grăbi să îi desfacă pantalonii şi i-i trase peste coapse. Apoi îşi trecu mâinile sub fundul ei, o trase deasupra lui şi se împinse în ea. Se lăsă cuprins de interiorul ei strâmt şi fierbinte. Câteva cărămizi din grămada de care se sprijinea începură să cadă când el începu să se mişte aproape cu furie, pătrunzând-o adânc, tare şi rapid. Ea scoase un ţipăt, strigându-şi plăcerea, iar el continuă să se mişte în ea, iar şi iar, până când, dintr-odată, simţi explozia fierbinte a orgasmului şi termină în ea.

Pe toţi sfinţii. Ştia ce avea de făcut cu o femeie şi ştia şi cum să se ferească, ce precauţii să îşi ia. Încă de când era băietan, Ranulf îi explicase foarte clar că nu era deloc spre binele clanului dacă apăreau copii din flori în stânga şi-n dreapta. Copiii din flori însemnau resentimente, complicau succesiunea şi, cel mai grav, stricau alianţe.

Şi iată-l pe el strângând în braţe o MacDonald, piele pe piele, şi nu făcuse nimic ca să prevină o sarcină. Dimpotrivă. Glengask i-ar fi tăiat capul – şi nu neapărat capul de pe umeri – dacă ar fi aflat. Munro nu mai era sigur că dacă fratele lui i-ar lua capul s-ar rezolva mare lucru,

pentru că simţea că şi-l pierduse deja. Îşi pierduse complet minţile.

— Cât putem face asta? întrebă Catriona, abia trăgându-şi sufletul, cu braţele în jurul umerilor lui.

— Nu prea înclin să-ţi dau un număr precis, pentru că, dacă ajungem acolo, o să-mi ceri să mă opresc.

Ea oftă.

— E mai uşor să fiu goală cu tine aici, comentă ea, zâmbind, dar chiar trebuie să mă gândesc la nişte lucruri. Şi nu pot gândi limpede când mă atingi şi când…

— Când sunt în tine? întrebă el, mişcându-se sub ea în aşa fel încât să simtă că încă era înăuntrul ei.

— Mda.

Se mişcă şi ea, şi de data asta fu rândul lui să geamă.

— Nu pot să mă adun când îţi văd şi-ţi simt trupul şi pari că mă sorbi din priviri.

— Vrei să nu mă mai uit la tine? Privirea mea e ofensatoare? chicoti Munro.

— Neah, deloc. Acum, dă-mi drumul, uriaşule!

— Te las să te ridici, dar nu-ţi dau drumul.

Încruntătura ei îl amuză şi îl nelinişti deopotrivă.

— Nu mai spune asta! îi ceru ea. O să iau un sendviş şi o să ies să mă plimb un pic. Nu veni după mine.

Era gata-gata să-i spună că ar urma-o bucuros oriunde sau că îi aparţinea ei la fel cum îi aparţinea şi ea lui. Se opri, pentru că îşi dădea seama că ea nu voia să audă aşa ceva. Ceea ce o preocupa din ziua în care o întâlnise continua să nu îi dea pace şi, până când nu urma să îi spună ce se petrecea, nu avea de ales decât să îi rămână în preajmă, până când ajungea să aibă încredere în el.

Merita efortul. Dacă i-ar fi spus care era dragonul care-i scuipa flăcări pe dinăuntru, l-ar fi tăiat în bucăţi, l-ar fi ucis pentru ea. Dar până atunci nu putea decât să îi repare locuinţa – pentru că era a ei, orice ar fi spus altcineva, şi să o sărute până îşi pierdea minţile şi până se îndrăgostea de el la fel de tare cum se îndrăgostise el de ea.

*

— Ba nu.

— Ba da, răspunse Ursul, încrucişându-şi braţele la piept şi având tupeul de a părea amuzat.

— Ai zis că trebuie să rămâi aici cu mine peste noapte pentru că singură nu aş fi în siguranţă, spuse Catriona.

Ceea ce-i o prostie, pentru că eu am avut grijă de Elizabeth şi am ţinut-o în siguranţă încă dinainte să ştim că suntem în Scoţia. Dar să merg cu ţine-n sat? Asta ţi se pare ceva sigur?

— Da, pentru că vei fi cu mine. Şi pentru că ai petrecut prea mult timp singură.

Adevărat. Uneori, simţea cum tăcerea o învăluia şi o înghiţea. Pe de altă parte, soluţia lui mai mult provoca decât rezolva problemele.

— Dacă vrei să mergi cu prietenii la cârciumă, n-ai decât. Este treaba ta cum îţi petreci timpul. N-ai cum să vrei să-ţi petreci fiecare seară pe podeaua asta tare şi rece.

În loc să îi răspundă, el scoase din sacul pe care îl adusese vechea ei pălărie de paie cu boruri largi.

— Am recuperat-o din camera lui Elizabeth. Te ajut să îţi bagi părul sub ea. Cu pălăria asta, cu haina groasă şi ploaia de afară, nimeni n-o să te bage în seamă. Pe-aici, păstorii vin şi pleacă. Trec prin An Soadh, beau ceva la Bonny Bruce. Tu eşti un păstor scund cu gene lungi.

O parte din ea îşi dorea să meargă. Cârciuma cea mai apropiată de casa MacColl din Islay răsuna mereu de muzică şi râsete. Dar era şi plină de şuşoteli când ea şi tatăl ei puneau piciorul acolo, iar aproape toate bârfele erau despre ea şi felul în care era îmbrăcată. Aici, nimeni nu ştia cine era. Dacă putea trece drept bărbat, un străin pe care nu-l putea bănui nimeni că ar fi altcineva decât cine pretindea, ce rău se putea întâmpla? Sau se putea? Iar un vin fiert ar fi mers de minune într-o seară rece ca aceea.

— Dă-mi naibii pălăria aia, spuse ea într-un sfârşit şi se duse să îmbrace haina cea groasă pe care Ursul o furase

pentru ea chiar de la marchizul de Glengask.

Îşi ridică părul prins în coadă şi îl băgă sub pălărie. Neavând oglindă, trebuia să se bazeze pe Urs, dar el părea sigur că putea trece fără probleme drept băiat. Cum deja avea mai multă încredere în el decât era, probabil, cazul, îl urmă afară din bucătărie, pe hol şi apoi afară, în ploaie, spre locul unde îl lăsase pe Saturn.

Înainte să încalece, el scoase un pistol din buzunar şi-l puse într-al ei.

— Doar ca precauţie, îi spuse, ridicându-i borul din faţă al pălăriei şi dându-i un sărut plin de căldură. Nu împuşca pe nimeni dacă poţi evita asta.

Catriona înghiţi în sec. Căldura buzelor lui şi răcoarea ploii care îi cădea pe faţă erau îmbătătoare. Poate un whisky rece i-ar prinde mai bine decât un vin fiert. El urcă pe cal şi îi întinse mâna ca să urce şi ea în spatele lui. Călărise bărbăteşte de când se ştia. Nu era nimic nou. Interesant era doar felul în care îşi petrecu braţele în jurul mijlocului lui, pe sub haină. Decisese că aşa avea să îşi menţină mâinile calde. Şi că, lipindu-şi obrazul de spatele lui, se ferea de frig şi atât. Era un risc să meargă împreună în sat. Pentru că însemna să petreacă mai mult timp cu el. Şi, pentru a avea parte de acest timp, îşi pierduse capul ca o muiere de rând şi lăsase precauţia deoparte.

O oră mai târziu, undeva în jur de miezul nopţii, ajunseră în faţa unei clădiri de două etaje construite din piatră şi lemn. Jaluzelele erau trase, dar lumina şi sunetul cimpoaielor străbăteau pe sub uşa de la intrare. Ursul o ajută să descalece, apoi sări lângă ea, pe pământul moale şi noroios.

— Stai aproape de mine şi încearcă să nu scoţi o vorbă.

— Iar tu să nu mă săruţi şi să nu mă ţii de mână, replică ea. Ştiu să mă port ca un bărbat, uriaşule.

— Neah. Mă îndoiesc că ai prostit chiar pe toată lumea. Dar aici toţi te vor considera bărbat câtă vreme nu le dai motive să creadă altceva.

Îi trase încă puţin pălăria pe frunte, apoi se întoarse şi

îi făcu semn să îl urmeze înăuntru.

Avea dreptate. Pe Islay, toată lumea ştia că era o fată îmbrăcată în băiat. Nu fusese nevoie să prostească pe nimeni. Inima îi tresăltă când păşi pe urmele uriaşului şi intră în cârciuma Bonny Bruce.

Imediat, răsună un cor de saluturi adresate „stăpânului Urs", atât de bărbaţi, cât şi de femei. Ei bine, ştia că uriaşul era fermecător. Judecând după numărul de pahare închinate în cinstea lui şi după perechile de gene care se unduiau la vederea lui, era chiar extrem de popular. Şi nu avea câtuşi de puţin nevoie de tovărăşia cuiva ca ea.

— Cidru fierbinte, cu rom, pentru mine şi băietanul ăsta de l-am găsit aici, ceru Ursul, punându-i o mână pe umăr.

— Te-ai pierdut, băiete? întrebă un mesean, de deasupra unui pahar pe jumătate plin cu whisky.

— Mda, răspunse ea, cu vocea cât putu de groasă.

— L-am găsit aproape înecat în ploaie, reluă Ursul. Cum ziceai că te cheamă? A, da, Porter. Vine de la fortul William şi caută o cireadă de mânat.

— Ai venit unde trebuie, Porter, comentă alt muşteriu. Cirezile şi turmele MacLawry sunt cele mai grase din Scoţia.

— Dar şi mai important decât asta... Pe unde-ai fost, stăpâne Urs? întrebă o voce de femeie, iar o mână îi cuprinse unul din braţe. Toate femeile din vale plâng şi suspină de dorul tău.

Munro chicoti şi se desprinse din strânsoarea femeii trupeşte, timp îi care îi făcu semn „prietenului" său Porter să se aşeze pe un scaun la o masă mică din colţ.

— N-am auzit aşa ceva, Bethia Peterkin. Şi ştii prea bine că-s cu urechile ciulite.

Catriona stătea de cealaltă parte a mesei faţă de el şi îşi strânse buzele într-o încercare de a zâmbi. Ideea de cidru fiert n-o mai încânta la fel de mult acum, că ştia cât le lipsise femeilor compania Ursului. În paturile lor, probabil. El îi aruncă o privire din care reieşea că îşi dădea clar seama încotro îi fugeau gândurile.

— Am fost acolo unde mi-am dorit, murmură el.

O fată tânără şi frumuşică le aduse băuturile, iar acea femeie, Bethia, o urma îndeaproape.

— Zi-mi că ţi-a fost dor de mine, Ursule, se alintă ea, aşezându-se la el în poală. Ştii bine că mie mi-a fost dor de tine.

— Am fost ocupat, Bethia, răspunse el, ridicând-o din poală aparent fără pic de efort. Nu-mi spune că ai fost singurică în tot timpul ăsta.

Cei din cârciumă izbucniră în râs, iar Bethia roşi încântător. Era tocmai genul de femeie care spunea cele mai mari răutăţi la adresa lui Cat. Desigur, niciodată drept în faţă. De data asta, e drept, primise totuşi o privire scurtă, de evaluare, după care Bethia se dusese să ia la dans un alt bărbat care stătea la o masă lângă şemineu.

— Ai curtat-o? întrebă ea cu glas scăzut.

— Pe Bethia? Ne cunoaştem, recunoscu el, dând noroc şi lăsându-se pe spătarul scaunului ca să bea pe îndelete.

— Aşa cum te cunoşti şi cu mine?

— Nu sunt vreun virgin, pisică sălbatică. Iar aici, pe teritoriul MacLawry, sunt o mână de sate. Vezi tu, de regulă, nu seduc femei din clanuri rivale.

— Eu sunt dintr-un clan rival.

El zâmbi, iar expresia de pe chipul lui o încinse pe dinăuntru.

— Aşa-i. De când te-am văzut, n-am mai avut ochi pentru altă femeie şi nici nu cred că o să mai am. El se aplecă înainte, prefăcându-se că dă halba cu cidru mai aproape de ea. Nu eşti prima mea femeie, continuă, dar vei fi cea din urmă, Catriona.

— Dar ce sigur eşti! răspunse ea, iar vocea îi tremură un pic.

Nimeni nu îi spusese niciodată ceva romantic. În niciun caz bărbaţi care arătau ca el. Cei care o cunoşteau o găseau ciudată, ba chiar o considerau o ameninţare, la cât de bine se pricepea să tragă cu arma şi să călărească.

Ochii lui verzi o priveau intens.

— Foarte sigur sunt. Şi n-am să repet ce-am zis mai

devreme pentru că, unu la mână, ai fost la un pas să-mi zbori capul, şi, în al doilea rând, nu vreau să mă trezesc că torni tot cidrul ăla pe mine. Dar să ştii de la mine, noi doi suntem o pereche. Acum, bea-ţi cidrul, fata mea! O să ne fie frig pe drumul de întoarcere. Dar am o idee despre cum o să ne încălzim când om ajunge înapoi la Haldane.

Dacă se mai încălzea un pic, avea să ia foc de-a dreptul. Ştia prea bine unde bătea el, deşi de data asta nu o spusese. Mesajul era că îi aparţinea. Iar asta însemna că şi el îi aparţinea ei. Iar în acea noapte, cu atâta lume în jur, cu muzică şi cidrul tare şi gustos, ideea părea chiar plăcută.

capitolul 12

— Ursule, trezeşte-te, putoare ce eşti!

Munro deschise ochii. În jur era aproape beznă. O simţea pe Cat împungându-l în umăr. Pentru câteva clipe, nu îşi dădu seama unde se afla, până când femeia goală de lângă el îl ciupi de ureche. Tare.

— La naiba, femeie! exclamă el cu limba împleticită de somn.

— Ursule, într-o oră răsare soarele. Trebuie să pleci.

El clipi, se ridică în capul oaselor şi îşi trase o palmă peste obraz.

— Puteai să mă trezeşti cu un sărut în loc să încerci să-mi smulgi urechea. Mai ales după ce te-ai simţit atât de bine în compania mea în noaptea asta.

— Chiar te-am sărutat, brută ce eşti, i-o întoarse Catriona, înfăşurându-şi pătura în jurul ei şi lăsându-l în frig în timp ce încerca să aţâţe focul. Drept răspuns, ai spus „sângerete” şi ai ridicat mâna de parcă ai fi ţinut un toast.

Parcă îşi amintea câte ceva… visase mâncare. Era la o mare petrecere la care lua parte întreaga familie, iar Cat îi stătea alături. Bucătăria întunecată şi friguroasă de la Haldane nu era înlocuitorul ideal pentru o sală de festivităţi, dar măcar aici putea fi lângă ea. Sângeretele şi ospeţele

suportau amânare.

Îşi trase cămaşa pe el, se ridică şi îşi luă kiltul.

— M-ai sărutat, zici? întrebă, furându-i un sărut în timp ce se apleca să îşi pună cizmele.

— Neah, răspunse ea. Am zis-o doar pentru că nu voiam ca ditamai uriaşul ca tine să se plângă de-o sărmană ciupitură de ureche.

— Frumos din partea ta, pufni el.

— O, da. Sunt o adevărată lady.

— N-am zis că n-ai fi. Munro îşi prinse kiltul, apoi îşi întinse spatele. Trebuie să-ţi fac rost de o saltea. Am dormit pe pământ, sub cerul liber, şi tot a fost mai confortabil decât afurisita asta de podea de piatră.

— N-am nevoie de saltea. Tu eşti suficient de confortabil. Şi mai şi ţii de cald.

El îi prinse umărul, o întoarse cu faţa spre el şi o sărută încet şi blând.

— Mă poţi considera salteaua ta, dar nu uita de părţile mai puţin moi.

Ea râse şi-l sărută, la rândul ei.

— Îmi plac părţile mai puţin moi. Îşi trecu degetele prin părul lui, apoi îl trase uşor ca să îl facă să se îndepărteze de ea. Gata, acum pleacă!

— Ai o inimă de piatră, pisică sălbatică.

— Iar tu ai o inimă încăpăţânată. Ţi-am zis să stai acasă, aşa cum ţi-am zis toată săptămâna. Dormi cel mult trei sau patru ore pe noapte, dar insişti să vii aici călare noapte de noapte. Ochii ei întunecaţi îi sfredeleau pe ai lui. De-ar şti frate-tău că umbli noaptea de nebun, ar arde locul ăsta cu mine cu tot.

— Nu vreau să fii aici singură noaptea. Nici nu începe vorbă.

Gândul că petrecea atât de mult timp singură îl neliniştea. Iar gândul la ce putea păţi noaptea, având drept apărare doar o uşă şi o muschetă, îl îngrozea. Şi, pentru că ea nu putea merge la Glengask, venea el la ea. Chiar dacă asta însemna ca în fiecare noapte să se retragă la el în cameră şi să aştepte ca toţi ceilalţi să adoarmă şi apoi să

pornească de unul singur, călare. Oricum n-ar fi putut închide un ochi, pentru că ar fi fost prea îngrijorat pentru ea.

— Atunci, nu mă mai săruta şi pune-ţi cizmele.

El făcu ce îi ceruse, dar după ce îi mai dădu câteva sărutări. Nu avea de gând să primească ordine. Nici măcar de la ea. Tot efortul de a se strecura afară din castel nopţile ca să o apere şi să fie cu ea ar fi fost în zadar dacă nu reuşea să se întoarcă în patul lui înainte de răsărit.

— Mă întorc pe la ora zece, îi spuse el, punându-şi haina groasă şi închisă la culoare. O să-ţi aduc ouă proaspete şi încă nişte ceai. Doreşti şi altceva?

Ea îi zâmbi, un zâmbet cald şi blând care îl făcu să vrea să-şi arunce hainele de pe el şi să se prăvălească din nou pe pături împreună cu ea şi să dea naibii viitorul.

Crezuse că o noapte cu ea avea să îl vindece de obsesie, dar se înşelase amarnic. Dimpotrivă, dorinţa şi nevoia de a fi aproape de ea deveniseră mai intense decât loialitatea faţă de propria familie.

— Aş vrea un creion şi nişte hârtie ca să-i scriu un bilet lui Elizabeth.

El simţi o împunsătură de vinovăţie. În ultima săptămână, abia dacă se gândise la sora lui Cat, cu toate că o vedea zi de zi. Tot ce putea spune în apărarea lui era că îi promisese că avea să se îngrijească de siguranţa ei, iar fata era, fără îndoială, bine apărată. Mai mult, întreaga lui atenţie se concentra asupra Catrionei, fie că era la Haldane sau la Glengask, fie că era treaz sau adormit.

— O să îţi aduc. Sau, şi mai bine, aş putea să ţi-o aduc chiar pe Elizabeth azi cu mine.

Braţele ei calde îi cuprinseră mijlocul, pe la spate, şi îi neteziră kiltul.

— Of, eşti. O ruşine! comentă ea, cu toate că el ştia că era suficient de capabil să îşi pună şi să îşi aranjeze singur hainele.

De fiecare dată când ea venea spre el din proprie iniţiativă, când îl atingea prima, inima lui stătea în loc o clipă, chiar şi când ea pretindea că avea o scuză bună

pentru a-l atinge din proprie iniţiativă. Femeia asta care era capabilă să supravieţuiască pe cont propriu în sălbatica Scoţie, să îşi facă rost de hrană şi să îşi protejeze sora, această femeie atât de capabilă continua să îl uimească prin ezitările şi nesiguranţa ei. Parcă nu îi venea să creadă că era cu putinţă ca el s-o dorească. Măcar acum, după o săptămână în care o ţinuse în braţe noapte de noapte, putea recunoaşte şi ea, în sfârşit, că îi plăcea să fie cu el. Atingerea ei era un mic triumf de care se bucura cât de mult putea.

— Mi-ar plăcea tare mult să o văd, spuse ea, dar e mai în siguranţă la Glengask.

— Nu vrei să spui şi că tu însăţi eşti mai în siguranţă câtă vreme ea e la Glengask? Prezenţa ei la castel nu e un secret. Scrisoarea trimisă de mama ei, în care ne acuză că suntem nişte barbari ce-i batjocoresc numele şi renumele, m-a făcut să-mi doresc sincer ca femeia să fi venit aici în persoană, ca să o pun la punct. Dar totul a fost o furtună-ntr-un pahar cu apă.

— Ştiu. Şi mă bucur că până şi aristocraţii englezoi se tem de fratele tău. De-aia nici nu a îndrăznit să vă ameninţe că îl trimite pe Visford să-şi ceară logodnica înapoi.

El surâse ironic.

— Nu-l cunosc pe acest Visford, dar aş zice că un duce bogat şi faimos pentru că se însoară cu fete tinere pe care le împinge la moarte nu e genul care să facă efortul de a se lupta ca să-şi recapete mireasa promisă. Pur şi simplu, o să îşi reia vânătoarea până va da peste o altă fată a cărei familie are nevoie de bani.

— Îmi pare rău că nu i-am făcut o mică vizită înainte să plec cu Elizabeth din Londra, spuse ea pe un ton tăios.

— Ce-ai fi făcut? I-ai fi luat gâtul?

N-o credea capabilă de un asemenea gest, dar îi înţelegea trăirile. În ce-l privea, dacă Visford s-ar fi apropiat la un kilometru de sora lui, ei bine, oamenii legii din Londra încă ar fi căutat stârvul ducelui. Şi nu l-ar fi găsit în veci.

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu, nu ştiu ce să-ţi răspund. Dar măcar ar fi crezut că aveam să-l omor.

— Mi se pare corect. Şi ce-ar putea face un bărbat mare şi musculos ca să te-ajute?

Ea îşi retrase braţele, lăsându-l înfrigurat şi în interior, şi la exterior. Când el se întoarse spre ea, expresia ei serioasă şi aproape impenetrabilă nu fu nici ea de natură să îl încălzească.

— Nu poţi face nimic în plus faţă de ce-ai făcut, Ursule.

— Dar porţi un secret, insistă el. Vreau să ştiu de ce preferi să dormi pe o podea rece de piatră în loc de un pat cald şi moale.

Ea se apropie de masă. Avea spatele tensionat şi umerii încordaţi.

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să te conving că nu ar trebui să fim împreună. Dar a naibii să fiu dacă am să-ţi spun ceva ce ţi-ar putea face rău. Ceva ce ţi-ar aduce neplăceri. Aşa că ai de ales: fie pleci şi nu te mai întorci, fie laşi lucrurile aşa cum sunt. Eu… E bine aşa cum suntem, nu crezi? Doar eu cu tine. Atât.

Poate era mai cinic decât ea, dar nu prea credea că lumea avea să mai păstreze multă vreme distanţa, oricât de mult îi plăcea să fie doar ei doi pe podeaua rece a fostei mănăstiri. O simţea în fiecare fibră – urma să aibă parte de necazuri. Şi ar fi fost mai bine pentru amândoi ca ea să îi spună precis de ce anume fugea şi de ce anume se ascundea.

— Îmi place ideea de a fi numai noi doi, spuse el cu glas tare. Sărută-mă de rămas-bun, şi-o să văd dacă o pot aduce pe sora ta fără o escortă de scoţieni înarmaţi până-n dinţi.

Catriona oftă, renunţând, evident, să se mai contrazică.

— Încăpăţânat mai eşti. Îi cuprinse umerii cu braţele şi îl sărută pe gură. Eşti alături de mine, Munro? Orice s-ar întâmpla?

— Da, răspunse el de îndată. Nu-mi mint familia

pentru oricine, înţelegi? O fac doar pentru tine, Catriona.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine, să ştii. Nu vreau să-l minţi pe şeful clanului. Pe propriul tău frate, încă nu-s obişnuită să am un aliat. Să am pe cineva de partea mea.

El îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Sunt aliatul tău. Poţi să te răsteşti cât vrei la mine, fată frumoasă, dar n-am de gând să dispar. N-am de gând să plec de lângă tine. Am să fac ce mi se pare mie că trebuie să fac, că-ţi convine au ba.

Ea se întoarse lângă vatră, iar el îi urmări mişcările sigure şi pline de graţie şi pletele roşii care îi alunecau pe umerii goi. Putea fi blândă, bună, sensibilă, dar nu era o femeie delicată. Tărâmurile scoţiene şi felul în care alesese să trăiască o făcuseră, totodată, puternică şi practică, agresivă şi încăpăţânată ca dracul gol. El mai întâlnise femei dure, la fel cum întâlnise şi femei pe care le-ar fi luat vântul de fragile ce erau. Dar nu mai întâlnise pe nimeni precum Catriona MacColl.

— Te iubesc, spuse el încet.

Nu avea de gând să rişte să provoace cine ştie ce dacă ar fi spus-o cu glas mai hotărât.

Ea se întoarse spre el.

— Ce-a fost asta?

„La naiba!”

— Am spus că te părăsesc un pic, dar mă întorc în câteva ceasuri.

— Mulţumesc, Ursule!

El ieşi să îl înşeueze pe Saturn. Îşi spunea că, dacă i-ar mărturisi Catrionei ce simţea pentru ea, fata ar rupe-o la fugă. Dar îşi dădea seama că nu era singurul motiv pentru care ezita. Era ditamai uriaşul, o brută mare şi gălăgioasă pe care fraţii lui o voiau alături ca să intimideze oamenii. Auzise de nenumărate ori că nu avea pic de poezie sau de romantism în el. Aproape că ajunsese să creadă tot ce îi auzeau urechile în legătură cu el. Până să o întâlnească pe ea. Era o femeie care îl făcea să se gândească la poezie. Poezie veche, sângeroasă, dură. Despre foc, ardere şi

păcat. Şi nu intenţiona să o lase vreodată să plece.

La răsărit, cerul începea să se lumineze. Cum ajunseră pe drumul principal, îl mână pe Saturn la galop. Dacă îl vedea cineva, putea pretinde că ieşise la o plimbare călare în zori de zi. Important era să ajungă cât mai departe de Haldane. Dacă Ranulf sau Arran îşi dădeau seama că făcea vizite nocturne la fosta mănăstire, aveau să-i ceară explicaţii pe care nu era dispus să le dea.

Odată ajuns în dreptul grajdului, răsuflă uşurat, descălecă şi-l apucă pe Saturn de căpăstru, ca să îl ducă înăuntru, la căldură. Era epuizat. Cat avea dreptate când zicea că el dormea vreo trei, patru ore pe noapte. Dacă nu voia să o târască afară din Haldane, singura soluţie era să gonească într-acolo şi dintr-acolo de două sau de trei ori pe zi.

— Îl iau eu, stăpâne, se auzi o voce în spatele lui.

Munro îşi înăbuşi o înjurătură şi se întoarse spre

Debny, grăjdarul-şef de la Glengask. Bărbatul se ştergea pe mâini cu o cârpă şi îl privea la lumina singurei făclii care lumina clădirea.

— N-am vrut să te trezesc. N-am prea avut stare în dimineaţa asta.

— Nu vă cereţi scuze, stăpâne Urs. Am o iapă cu colici de care trebuie să mă ocup. A, să ştiţi că unii dintre băieţi mi-au zis să vă spun că vor să vă ajute să reparaţi Haldane, chiar dacă-i bântuită. Nu trebuie să munciţi doar cu Peter.

— Mulţumesc, Debny! Spune-le că s-ar putea să le accept ajutorul.

Nu avea de gând să facă asta, cel puţin nu câtă vreme Cat rămânea în ascunzătoare, dar era plăcut să ştie că, la nevoie, ar avea parte de ceva ajutor.

— Aşa o să fac. Mergeţi şi mâncaţi ceva. Lui Saturn îi aduc eu o găleată de ovăz.

Saturn chiar îşi merita răsplata, mai ales că muncea zi şi noapte de o săptămână. Munro încuviinţă din cap şi se îndreptă spre casă. Soarele încă nu era pe cer. Îi era mai curând somn decât foame, lucru neobişnuit pentru el. Trecu pe lângă bucătărie şi urcă pe scara servitorilor. Uşile de la

toate camerele erau încă închise. Se strecură la el în dormitor şi închise uşa cu grijă. Apoi se prăbuşi în pat, îmbrăcat şi încălţat, ca să mai fure o oră-două de somn. Şi să viseze mâncare şi pe pisica sălbatică cea cu părul ca văpaia, care îi furase inima.

*

— Ursule!

Zgomote infernale îi spărgeau urechile, trezindu-l din vis. Cineva bătea crunt la uşă. De ce naiba toată lumea îi întrerupea somnul? Munro deschise ochii, se ridică în capul oaselor şi se aşeză pe marginea patului.

— Intră, pentru Dumnezeu!

Uşa camerei se deschise, şi îşi făcu apariţia Ranulf. La vederea expresiei împietrite de pe chipul fratelui său, prin mintea lui trecură o sută de gânduri. Oare Debny lăsase să îi scape ceva despre ieşirea lui extrem de matinală? Oare Visford luase până la urmă hotărârea de a-şi recupera logodnica? Oare aflase cineva despre Catriona? Fir-ar să fie!

— A venit Duncan Lenox, îl anunţă fratele lui. A văzut... Dar ce, ai dormit îmbrăcat?

Munro se încruntă şi îşi netezi cămaşa cu palmele.

— Da, aşa s-ar părea. Ia zi, ce a văzut Duncan?

Duncan Lenox era o căpetenie MacLawry. Locuia împreună cu cele trei surori ale sale şi cu soţia lui englezoaică la cinci kilometri mai spre nord. Proprietatea lui se învecina cu teritoriul clanului Campbell. Dacă văzuse ceva, cu siguranţă nu avea veşti bune. Iar dacă se întrevedeau necazuri la orizont, el trebuia să ajungă degrabă la Haldane. Catriona era acolo singură, fără apărare.

— Nu e sigur. Erau cam zece, douăsprezece gărzi călare care însoţeau o trăsură. Culorile clanului MacDonald erau la vedere. Vor ajunge aici din clipă în clipă, şi vreau ca tu să...

— MacDonald?! exclamă Munro, iar inima începu să îi

bată mai repede. Clanul MacDonald era cel mai rău lucru la care se putea aştepta. La naiba!

— Ursule, ştii bine că mi-am dat cuvântul, răspunse fratele său. Elizabeth MacColl e sub protecţia mea. Vom negocia o soluţie acceptabilă pentru ambele părţi, iar fata rămâne a ta.

Munro îşi ţinu respiraţia preţ de câteva clipe. Poate încă dormea. Poate era un vis. Ranulf ştia? Era drept că fratele lui avea reputaţia de atotştiutor, dar el, unul, fusese cu mare băgare de seamă. Mai mult, iată că marchizul nu-l mânca cu fulgi cu tot pentru că o ţinuse ascunsă pe Catriona. Ceva nu se lega.

Brusc, îşi dădu seama că Ranulf se referea la Elizabeth. Şi, cu toate că poate fusese surprins de momentul ales de cei din clanul MacDonald, era clar că Ranulf nu era surprins de venirea lor.

— I-ai trimis vorbă lui MacDonald că fata lui Randall MacColl e aici.

— N-am vrut să creadă că o ţinem împotriva voinţei ei. Ne-a spus că a plecat din Londra lăsându-i doar un bilet mamei ei, dar nu englezoii mă preocupă pe mine. Doar că nu vreau să apară neînţelegeri care să ducă la lupte între clanuri.

— Şi nu ţi s-a părut că s-ar fi cuvenit să-mi spui şi mie că i-ai scris lui MacDonald?

Chiar dacă nu ştia care erau problemele dintre Cat şi clanul ei, ştia cu siguranţă că fata fugise ca să scape de membrii acelui clan. Iar acum, pe toţi dracii, dacă avea să-i vadă, sigur avea să îşi ia tălpăşiţa, iar el nu urma să mai aibă ocazia să îi spună… nimic.

— Ai fost puţintel cam încăpăţânat şi secretos, îi spuse fratele său. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să stai faţă în faţă cu MacDonald. Eu voi uşura situaţia cât voi putea. O să dau mâna cu toată lumea şi o să fiu politicos. Tu trebuie doar să îţi faci apariţia.

— Zici că-mi uşurezi situaţia?

Munro simţea nevoia de a lovi ceva şi, mai mult decât atât, voia să ajungă imediat la Haldane. Dar nu putea face

nici una, nici alta fără să provoace şi mai multe probleme. La naiba, nici măcar nu putea să-şi informeze fratele că familia încerca să îl cupleze cu fata MacColl nepotrivită.

— Nu-mi amintesc să îţi fi cerut ajutorul, continuă el. Pentru nimic.

— Ei bine, o să ai oricum parte de el. Vrei scandal sau mai bine îţi pui o cămaşă curată şi vii cu mine să întâmpinăm trăsura?

El înjură în barbă.

— Ce trebuie să fac? Să zâmbesc sau să mârâi?

— Fă ce faci tu mai bine.

Munro se îndreptă spre dulap.

— Habar n-am ce fac mai bine, mormăi el.

Observă că Ranulf îl privea bănuitor şi trase aer în piept. Mai târziu, urma să aibă o grămadă de lucruri pentru care să dea socoteală. Dar nu în acea zi.

— Nu i-ai trimis vorbă şi ducelui de Visford? întrebă ironic.

— Neah. Nu dau două parale pe Visford. Nici măcar mama fetei n-a fost în stare să zică mare lucru. În schimb, pe cei din clanul MacDonald îi găsesc destul de interesanţi. Cine ştie, poate chiar se vor dovedi folositori. Ai douăzeci de minute, mai spuse marchizul, pregătindu-se să iasă din încăpere. Părerea mea e să pari fioros, dar şi rezonabil.

— Sunt mereu fioros, răspunse el aproape din automatism, căci mai avuseseră acea conversaţie de sute de ori. Dacă vrei pe cineva rezonabil, cheamă-l pe Arran.

— Nu uita că ce faci e pentru femeia ta.

Ranulf închise uşa după el, lăsându-l singur cu gândurile lui. Într-un alt moment, s-ar fi amuzat că şi familia MacLawry, şi Catriona credeau că Elizabeth MacColl ar fi femeia potrivită pentru el. Numai că în toată viaţa lui întâlnise o singură femeie care i se potrivea. Şi nu avea de gând să renunţe la ea, cu toate că nu putea spune nimănui despre existenţa ei.

Să fie rezonabil cu cei din clanul MacDonald. Ar putea să fie, dacă ar şti ce voiau la schimb ca să o lase în pace pe Catriona. Dar, cum nu ştia, putea doar să spere că indivizii

aveau să cadă în lac şi să se înece. Se simţea legat de mâini şi de picioare, iar singura cale de a da de capăt situaţiei era să stea de vorbă cu Cat.

Dacă tot urma să îşi mintă în continuare familia, măcar să ştie care era motivul. Spera să fie un motiv pe care să îl înţeleagă şi cu care să fie de acord. Din păcate pentru el şi pentru clanul MacDonald, urmau să aibă o întrevedere fără să ştie dacă erau prieteni sau duşmani. Căci, dacă erau duşmanii Catrionei, erau şi ai lui.

Se rase degrabă şi îşi curăţă dinţii, apoi îşi puse o cămaşă curată şi un kilt nou. Lăsă deoparte cizmele de lucru şi alese o pereche de pantofi cu şiret legat deasupra gleznei. Strecură un cuţit într-unui dintre ciorapii lungi care îi completau ţinuta, îşi pieptănă rapid părul prea lung şi rebel şi coborî la parterul clădirii.

Elizabeth aştepta deja în hol, cu o expresie nerăbdătoare pe chip. Era dornică să cunoască membri ai clanului său. Nu putea să o avertizeze să aibă grijă ce le spunea, pentru că erau de faţă Ranulf, Charlotte şi Arran. Desigur, marchizul îi urmase sfatul şi trimisese după fratele lor mijlociu, cel mai diplomat dintre ei. Munro îşi încordă umerii şi păşi în mijlocul grupului.

— Ce-a văzut Duncan, mai exact? întrebă el.

— Ieşise la o plimbare călare împreună cu Julia şi a văzut călăreţii şi trăsura îndreptându-se spre noi, pe drumul principal. A zis că a văzut stindardul clanului MacDonald, dar nu şi-a dat seama dacă era în semn de pace sau de război.

— Aşadar, o să le ieşi în întâmpinare sperând să nu te împuşte?

Chiar dacă aproape toată atenţia lui îi era dedicată lui Cat, nu era numai ea implicată în întreaga poveste. Dacă cei din clanul MacDonald o căutau cu lumânarea, el nu avea de gând să îl lase pe Ranulf să înfrunte singur furtuna.

— Sunt prudent, spuse marchizul, ridicând dintr-o sprânceană. Avem oameni înarmaţi de pază în faţa casei. Dacă au venit puşi pe rele, n-o să ajungă prea departe.

— Bine, dar sunt verii mei… sau ceva pe-acolo,

interveni Elizabeth, care brusc încetase să zâmbească. De ce-ar vrea să provoace necazuri?

— Nu cred că o vor face, fătuco, spuse şi Arran, zâmbindu-i încurajator. Când se întâlnesc două clanuri care nu au mai tratat în trecut, ambele părţi vor să fie… pregătite.

— Ah. Da, presupun că aşa e firesc.

— Tu şi Charlotte rămâneţi înăuntru până decid că toată lumea e pe pace. Mă aştept la o discuţie prietenească, după care toată lumea va pleca mulţumită, adăugă marchizul. Până la urmă, avem de discutat chestiuni care sunt în avantajul ambelor părţi.

Sau, cel puţin, aşa credea familia MacLawry. Familia MacDonald venise, probabil, să discute despre căsătoria lui cu Elizabeth – sau poate nu. Munro îşi privi din nou familia şi pe cei apropiaţi. Una era să îi mintă legat de femeia pe care o curta, alta era să o protejeze pe Cat de întrebări la care nu voia să răspundă. Dar era cu totul şi cu totul altceva să ascundă de familie informaţii şi să-i pună astfel pe toţi în pericol.

„Pe toţi dracii!” Nu se aşteptase la asta. Putea să-l învinuiască pe Ranulf de venirea celor din clanul MacDonald, dar tot ce avea să se întâmple mai departe era strict responsabilitatea lui.

— Ran, trebuie să-ţi vorbesc. Între patru ochi.

Fratele lui cel mare se încruntă.

— Ţi-ai ales prost momentul, Ursule. Nu suportă amânare?

— Neah. Acum e cel mai bun moment.

— Atunci, hai în…

Deodată, de afară se auzi sunetul cimpoaielor. Era prea târziu. Tot ce mai putea face era să aibă grijă ca toată lumea să fie în siguranţă. Inclusiv femeia care trăia la trei kilometri depărtare şi care nu avea nici cea mai vagă idee că familia MacDonald ajunsese la un pas de ea.

*

Ranulf îi mai aruncă o privire fratelui său. O secundă, fu tentat să audă ce avea de spus şi să îi lase pe cei din clanul MacDonald să aştepte. Până la urmă, îi invitase să îi scrie, nu să îl viziteze. Era limpede că ceva îl supăra pe Urs, şi nu era doar faptul că le trimisese vorbă rudelor lui Elizabeth fără să îi ceară lui părerea. Întâi şi-ntâi, el era şeful clanului şi nu avea nevoie de permisiunea nimănui. În al doilea rând, o făcuse ca să îl ajute pe Munro, dar să ajute şi clanul MacLawry.

Dacă l-ar lăsa să aştepte pe trimisul MacDonald, oricine ar fi fost el, ar risca să provoace tensiuni, adică tocmai ce voia să evite din capul locului. Îi făcu un semn lui Cooper, iar majordomul deschise uşile de la intrare. El ieşi primul. Era datoria lui, dar şi dreptul său. În general, Ursul şi Arran îl flancau, numai că de data asta uriaşul lui frate avea o postură de-a dreptul… neprietenoasă. Se pricepea mai bine ca oricine să citească gesturile şi comportamentul fratelui său cel mic, dar, când Munro MacLawry avea o atitudine ostilă, era imposibil să n-o observe toată lumea. Şi, cum era pe cale să îşi cunoască viitoarele rude, chiar dacă prin alianţă şi la mare distanţă, comportamentul lui nu prea avea noimă.

— Uşurel, Ursule! îi spuse printre dinţi. Trăsura purtând stindardul cu verde, albastru şi roşu al clanului MacDonald se opri în dreptul intrării. Fata are ce are cu un duce englezoi, nu cu cei din clanul ei. Nu te-apuca să faci scandal de pomană.

— O să văd dacă sunt prietenos sau nu după ce îi cunosc şi îţi spun condiţiile, îi răspunse fratele său.

— Vreau să fii prudent de prietenos până-ţi zic eu că nu mai e cazul, ceru Ranulf.

Munro îi aruncă o privire aspră. Avea fălcile încleştate.

— Prea bine, mormăi într-un sfârşit, dându-şi ochii peste cap. Prudent de prietenos.

Cei doisprezece călăreţi, dintre care jumătate purtau culorile clanului, descălecară şi se grupară în dreptul portierei trăsurii. Oricine ar fi fost înăuntru, venise cu gărzi pregătite să răspundă în caz de atac. Nu aveau asupra lor

arme. Nici măcar pumnale ascunse în ciorapi. Dar Ranulf ştia prea bine cât de periculos putea fi un cuţit bine ascuns. E drept că nu îi putea învinui că veniseră pregătiţi pentru ce era mai rău. Până la urmă, aveau în faţă un munte de bărbat cu muşchii ca din granit, care nu îi privea deloc prieteneşte.

Ranulf îşi înăbuşi un oftat, nemulţumit de atitudinea deloc cooperantă a fratelui mai mic. Apoi se apropie de trăsură, a cărei portieră tocmai se deschidea.

Dacă în vizită ar fi venit nişte prieteni, Cooper şi valetul s-ar fi grăbit să îi ajute să coboare. Dar când la uşă apăreau străini despre care se ştia că nu erau tocmai prietenoşi, aceştia erau pe cont propriu şi erau lăsaţi afară până când îşi anunţau scopul şi durata vizitei.

După grupul care însoţea trăsura, mai că se aşteptase să îşi facă apariţia MacDonald însuşi. Numai că bărbatul care deschise portiera şi ieşi era cu zeci de ani mai tânăr decât contele de Gorrie. Tânărul zâmbi, îşi dădu la o parte de pe frunte câteva şuviţe şatene şi le făcu semn gărzilor să se îndepărteze.

— Vă rog, băieţi! MacLawry n-o să-mi ia gâtul înainte să ne dăm bineţe, spuse el, cu un accent mai degrabă englezesc decât scoţian. Eşti Lord Glengask, aşa-i?

— Aşa-i.

— Splendid, făcu el, întinzând mâna. Sunt Charles Beaton, viconte de Torriden.

Torriden.

— Eşti căpetenie în clanul MacDonald, spuse Ranulf, dând mâna cu el.

— Da. Îmi cer scuze că nu am trimis vorbă că sosesc. MacDonald voia să trimită un mesager cu răspunsul la scrisoarea ta, dar m-am oferit să îl aduc chiar eu.

Ranulf îşi studie musafirul neaşteptat, în vreme ce tânărul vorbea cu nonşalanţă despre starea drumurilor şi a vremii. Lord Torriden ori plutea în lumea lui, ori se prefăcea. Avea aţintite asupra lui vreo zece, douăsprezece puşti şi muschete şi se afla faţă în faţă cu toţi cei trei fraţi MacLawry, dar se comporta de parcă s-ar fi aflat la ceai în

salonul unei mătuşi în vârstă.

— Lord Torriden, ei sunt fraţii mei, Arran şi Munro.

Arran se apropie cu o expresie uşor amuzată şi-i strânse mâna vicontelui. Ursul avu însă o scurtă ezitare. Ranulf îşi ţinu răsuflarea, sperând că nu făcuse o greşeală anunţându-i pe cei din clanul rival de apropiata însurătoare a fratelui său. Într-un final, Ursul prinse mâna lui Torriden şi nu i-o smulse din încheietură, lucru care, socoti Ranulf, era oarecum încurajator.

— Ştiu că prezenţa mea este neaşteptată, aşa că îngăduiţi-mi să vă explic, reluă vicontele cu vocea sa atent cultivată.

— Bine-ar fi să fie o poveste interesantă, mormăi Ursul, lăsându-i mâna.

Când făceau cunoştinţă cu cineva, fraţii MacLawry făceau front comun. Era o regulă. Era o lege nescrisă. Chiar dacă în privat nu erau mereu de acord, când erau în public, vorbeau pe o singură voce. De aceea erau respectaţi, temuţi şi fără egal în întreaga Scoţie. Ceva îi pica prost Ursului, dar trebuia să îşi ţină în frâu ostilitatea sau să o ia din loc. Imediat! Ranulf se înclină uşor spre fratele lui.

— Tacă-ţi fleanca sau ţi-o închid eu de nu te vezi, îi şopti, părând, în acelaşi timp, relaxat şi stăpân pe situaţie. Nu mă face să-ţi spun a doua oară.

Ursul închise ochii câteva secunde, apoi îi redeschise.

— Atunci, asigură-te că e un aliat şi dup-aia n-o să mai ai bătăi de cap cu mine.

Ranulf trase aer în piept şi îl aşeză pe Arran între Munro şi oaspetele lor.

— Fii cu ochii pe el, murmură.

— Fără probleme. Să iau şi o bâtă?

Spera ca Torriden să nu-şi fi dat seama în ce pericol se afla. Ranulf înclină capul şi îi făcu musafirului semn înspre intrarea în castel.

— Ne pregăteam să ne aşezăm la masă. Ne poţi povesti totul la o plăcintă cu carne şi rinichi.

— Mulţumesc pentru ospitalitate, milord. Recunosc că nu ştiam cum voi fi primit, mai ales venind aşa, neanunţat.

Se uită apoi înspre gărzile sale. Suntem cu toţii prieteni aici, băieţi. Nimeni nu se luptă cu nimeni.

— Aţi auzit ce-a spus vicontele, li se adresă Ranulf oamenilor săi, cerându-le să lase armele jos. Conduceţi-i pe băieţi la bucătărie!

În timp ce gărzile celor două clanuri se îndreptau spre intrarea servitorilor, Ranulf îi făcu semn oaspetelui să intre în hol.

— Lord Torriden, ea este soţia mea, Lady Glengask, iar ea este musafira noastră, Lady Elizabeth MacColl.

Îşi alesese cuvintele, prezentând numele complet al fetei şi statutul ei de oaspete, aşa cum şi Ursul făcuse cu o săptămână în urmă, în faţa lui. În calitate de musafir al familiei MacLawry, Elizabeth avea parte de protecţia clanului. Iar forţa acelui clan era însemnată. Dată fiind legătura ei îndepărtată cu MacDonald, acea protecţie nu era neapărat necesară, dar Ursul era ostil dintr-un motiv anume. Şi, înainte de a lăsa el însuşi garda jos, Ranulf voia să ştie care era acela.

Vicontele se grăbi să facă o plecăciune în faţa lui Charlotte, apoi luă mâna lui Elizabeth şi o sărută. După aceea, îi oferi un zâmbet strălucitor.

— Lady Elizabeth, eşti motivul pentru care am bătut atâta drum. Mă bucur să eşti încă aici.

Hmm. Poate că Ursul chiar avea de ce să fie îngrijorat dacă, dintr-un motiv sau altul, Torriden era interesat de Elizabeth. Numai că logodna ei cu Visford fusese anunţată. Ranulf verificase ziarele şi se asigurase de asta. Şi ştia că nimeni din clanul MacDonald nu avusese vreo obiecţie.

Elizabeth zâmbi, dar îşi retrase degrabă mâna.

— Nu înţeleg, milord. Ştiu că amândoi facem parte din clanul MacDonald, dar nu m-am mai văzut cu rudele din partea tatălui meu de ani buni. Aşa cum nici nu am mai pus piciorul în Scoţia. De ce doreai să mă vezi?

— Masa se serveşte aici, interveni Ursul, făcând un gest în direcţia potrivită. Sperăm să ne povesteşti cum se face că ai venit în aşa grabă.

— Cu siguranţă. Torriden îi oferi lui Elizabeth braţul şi

se îndreptară cu toţii spre sufragerie. Am auzit, evident, că ai locuit la Londra. Speram să ai nişte informaţii care m-ar putea interesa.

— Ce fel de informaţii? întrebă ea, luând loc lângă el la masă.

Ranulf se aşeză în capul mesei, avându-i în stânga pe Charlotte şi în dreapta pe Munro. Era în continuare surprins de purtarea fratelui său şi voia să-l aibă în apropiere, ca să îl ţină sub control. Elizabeth era pe cale să părăsească familia MacDonald şi să intre în familia MacLawry, iar Ursul ar fi trebuit să depună eforturi să îl facă pe Torriden să se simtă bine-venit. Şi ar fi trebuit să se aşeze lângă Elizabeth. Şi să îi displacă atenţia cu care vicontele o copleşea pe femeia cu care el era pe cale să se logodească în loc să îi displacă faptul că bărbatul ăsta îşi făcuse apariţia la castel.

Nimic nu se lega, iar Ranulf avea neplăcutul sentiment că îi scăpase ceva. În Scoţia, scăpările puteau fi cauzatoare de moarte.

— Ce putem face pentru tine, Torriden? întrebă el. Mă gândeam să purtăm negocierile dintre clanuri prin scrisori.

— A, da, era să uit.

Vicontele scoase din buzunarul de la piept o scrisoare şi o puse pe masă.

— Prezenţa mea aici nu are legătură cu Lady Elizabeth şi fratele tău. Cel puţin, nu în mod direct.

— Nu? Şi-atunci ce…

— Voiam să ştiu, milady, dacă ai intrat cumva în legătură cu sora ta vitregă, Lady Catriona. A dispărut cam cu o săptămână înainte de fuga ta de la Londra. Eu şi ea urma să ne căsătorim.

capitolul 13

Munro văzu privirea surprinsă şi aproape panicată a lui Elizabeth şi o imploră din ochi să-şi ţină firea. La rândul lui, făcea eforturi să nu se ridice de pe scaun şi să-i ardă

frumuşelului Lord Torriden un pumn în plină figură. Dintre toate afurisitele de posibilităţi la care se gândise, nu o luase în calcul tocmai pe aceea ca ea să fi fost promisă altuia.

— Sora mea? se bâlbâi Elizabeth. Cat? A dispărut? Ce s-a întâmplat?

„Slavă Cerului!”

— Nu ştiam că ai o soră, Elizabeth, spuse el cu glas tare, încruntându-se.

— E sora mea vitregă, Catriona. Este cu cinci ani mai mare.

Elizabeth luă o gură de ceai, dorindu-şi să fi avut la dispoziţie o băutură mai tare, apoi îl privi pe viconte drept în ochi.

— Am corespondat de-a lungul timpului, dar nu ştiu unde ar putea fi. Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat!

Munro era, la rândul lui, din cale-afară de curios. Totul ar fi fost mai simplu dacă ea ar fi avut suficientă încredere în el şi i-ar fi spus că fusese făgăduită altui bărbat şi că, dintr-un motiv sau altul, nu voia să se mărite cu acel bărbat. Acum, era nevoit să prindă informaţiile din zbor şi să spere că Elizabeth nu spunea, din greşeală, ceva care să o dea de gol pe Catriona.

Îl privi din nou pe Torriden. Era mult prea chipeş şi cam cu un an sau doi mai tânăr decât el. Enervant de manierat. Ţinea degetul mic în aer când îşi bea ceaiul. Dar ce anume îi displăcuse lui Cat la el atât de mult încât fugise de acasă, îşi părăsise familia şi se ascunsese într-o ruină care abia se mai ţinea, în mijlocul teritoriului unui clan rival? Oricare ar fi fost motivul, nu-i pica deloc bine că acel… fandosit o voia pe femeia lui. Dar deloc.

Vicontele mestecă o bucată potrivită de plăcintă, apoi îşi şterse colţurile gurii cu şervetul.

— Nu ştiu dacă sunteţi la curent, Lady Elizabeth, dar clanul MacDonald de pe insula Islay s-a cam înstrăinat de noi, cei din Sutherland şi de mai la nord. Unchiul tău, Robert, contele de Islay…

— Ştiu cine e unchiul meu. A preluat titlul tatălui meu după ce acesta a murit.

— Da. Condoleanţele mele pentru dispariţia lui Randall! A fost un suflet… aparte.

Ea înclină uşor capul.

— Mulţumesc! Şi apreciez că ai spus despre el că era aparte, nu excentric. Să ştii că sunt la curent cu poveştile care circulau pe seama lui. Dar ce spuneai că a făcut unchiul Robert?

— A aranjat ca sora ta să se mărite cu mine. El şi şeful clanului au considerat că uniunea noastră ar apropia cele două părţi ale clanului. Dar apoi, ea a dispărut. În miez de noapte, din ce-am auzit. La început, am crezut că a fugit cu un tânăr pe care îl plăcea, dar unchiul tău nu pare să creadă că aşa stau lucrurile. Zâmbetul i se transforma tot mai mult într-o grimasă. Speram să-mi spui că a luat legătura cu tine, din moment ce amândouă aţi plecat de acasă cam în aceeaşi perioadă.

— Ţi-a spus deja că nu ştie unde-i e sora, interveni Munro, înfigând aprig furculiţa într-o biată bucată de plăcintă. Dacă o întrebi de cinci ori acelaşi lucru, nu vei primi cinci răspunsuri diferite.

— Ursule! îl avertiză Ranulf. Te-ai gândit să o cauţi la Londra? Poate s-a dus să-şi caute sora, fără să ştie că între timp Elizabeth pornise spre nord.

— Am numeroase cunoştinţe în oraş, răspunse vicontele. Sunt zvonuri că o persoană cu părul roşcat a fost văzută în apropierea casei tale, dar se crede că era iubitul dumitale secret, milady, şi că aţi fugit împreună la Gretna Green, ca să vă căsătoriţi şi să scapi astfel de odiosul de Visford. Îşi drese vocea. Presupun că pot spune despre el că e odios, din moment ce ai fugit din Londra ca să scapi de acel aranjament.

— Poţi spune ce vrei despre el, zise Elizabeth cu glasul uşor tremurat. Nu intenţionez să mai am vreodată de-a face cu el.

— Aşadar, nu te-a însoţit niciun tânăr roşcat?

— Nu. Ar fi fost teribil, ar fi fost scandalos. Iar sora mea nu e băiat, aşa că nu văd ce importanţă ar avea, chiar dacă ar fi adevărat.

Munro decise că trebuia să-i acorde lui Elizabeth mai mult credit şi mai mult respect. Chiar se pricepea să întoarcă în avantajul ei o discuţie politicoasă. Era, într-adevăr, o abilitate pe care o lady o dobândea la Londra, iar ea se descurca de minune. Şi unde mai pui că o făcea pentru o cauză bună?!

Vicontele se coloră un pic în obraji.

— N-am vrut să insinuez nimic. Auzisem însă că sora ta…

— Că sora mea… ce? îl întrebă ea brusc.

— Că… e roşcată. Mă gândeam că poate s-a deghizat. Dar se pare că n-a fost aşa.

Munro ştia despre Catriona că nu începuse să poarte pantaloni doar după ce se instalase la mănăstirea Haldane. Era cunoscută pentru faptul că se îmbrăca precum un bărbat, iar el începea să-şi dea seama că de acolo i se trăgea îngrijorarea că era considerată băieţoi şi lipsită de maniere. Clanul MacDonald din Sutherland cunoştea, din ce se părea, care erau preferinţele ei în materie de vestimentaţie, iar afurisitul de Torriden considerase că ar fi jignitor să o spună pe-a dreaptă – şi anume, că femeia care-i fusese promisă obişnuia să poarte pantaloni. Ce bufon! Din partea lui, orice femeie cu picioare precum ale Catrionei putea purta ce-i poftea inima!

Şi, oricum, avea de gând să rămână singurul bărbat care îi vedea picioarele de aproape.

— Nu, nu e cazul, spuse şi Elizabeth. Îmi pare rău că ai bătut atâta drum doar ca să afli că nu îţi pot fi de ajutor.

— Mie nu-mi pare rău, răspunse vicontele, afişându-şi din nou zâmbetul fermecător. În cel mai rău caz, am avut ocazia să o cunosc pe sora femeii a cărei mână mi-a fost promisă. În cel mai bun caz, poate va ajunge aici, în căutarea ta.

Orologiul din hol începu să bată, iar Munro îşi dădu brusc seama că era ora prânzului. La naiba! Îi spusese lui Cat că avea să fie înapoi la Haldane… cu două ceasuri în urmă. Şi deja avea o seamă de motive pentru care voia să o vadă. Primul era să afle de ce decisese că ar fi mai bine

pentru amândoi să nu îi spună că familia voia să o mărite cu altul. Avea şi el un cod al onoarei. Nu s-ar fi culcat cu femeia altuia. Şi nici nu o făcuse. Până la acel moment. Plus că nici nu avea de gând să se oprească.

Reuşi să zâmbească şi se ridică.

— E o discuţie plăcută, dar cred că nu aveţi nevoie de mine. Am ceva de lucru.

Fără să aştepte permisiunea sau interdicţia lui Ranulf, se îndreptă spre uşă şi ieşi în hol. Fratele lui chiar nu îl putea opri, pentru că juca rolul gazdei politicoase. Iar o gazdă politicoasă nu se ridica de la masă în timp ce musafirul se lamenta de mama focului. Din fericire, Munro nu era un tip politicos şi nimeni nu se aşteptase vreodată să fie.

— Unde-i Gilling? o întrebă pe una dintre fetele din casă.

— În bucătărie cu băieţii lui MacDonald, răspunse ea, oprindu-se să facă o scurtă reverenţă.

— Aş aprecia dacă i-ai spune să-şi mişte fundul şi să vină la grajduri.

— Am să fac întocmai, stăpâne, spuse ea.

— Mulţumesc, Gormal! Şi zi-i să-mi aducă şi jumătate de duzină de ouă, dacă tot este în bucătărie. Şi un săculeţ de ceai.

Cei doi câini de vânătoare îi ieşiră în cale. Fuseseră închişi până atunci, ca să nu tulbure venirea delegaţiei din clanul MacDonald. Munro îi scărpină pe după urechi, apoi aruncă o privire peste umăr. Un pic de haos nu i-ar strica sclifositului de Torriden, iar dacă unul din câini l-ar muşca pe papiţoi de fund, el, unul, s-ar simţi mult mai bine.

— Găsiţi-l pe Glengask, le spuse, îndemnând câinii să se ducă în salonul de luat masa.

Cooper era ocupat cu servitul, aşa că Munro îşi luă singur pălăria şi haina înainte de a ieşi. Nu era îmbrăcat tocmai potrivit pentru lucru, dar oricum nu credea că avea să facă cine ştie ce reparaţii în acea zi. Dacă pisica sălbatică se ascunsese doar ca să scape de ceea ce considera drept obligaţia de a se mărita cu Torriden, avea

să fie o zi în care el avea să spargă şi să distrugă lucruri. Dacă era totul doar un joc, dacă femeia îl pedepsea pentru că frânsese multe inimi, iar pedeapsa era să i-o frângă, la rândul ei, pe a lui... Nu, gata cu ascunzişurile şi presupunerile. Era ziua în care avea să primească nişte răspunsuri. O dată pentru totdeauna.

*

Catriona tremura în timp ce uda cârpa în apa de izvor şi şi-o trecea apoi peste picioarele goale. Pentru Elizabeth ar fi adus apă şi ar fi încălzit-o pe foc. Pentru ea, însă, prefera să facă totul mai rapid şi cu mai puţin efort. O deranjau însă temperatura foarte scăzută a apei şi aerul rece al toamnei scoţiene.

Cu coada ochiului, prinse o mişcare în stânga ei. Se lăsă pe vine. Era suficient de neplăcut ca un străin să o vadă în haine bărbăteşti, dar să fie surprinsă goală era de-a dreptul periculos. Când văzu că „intrusul” era, de fapt, o căprioară, se relaxă din nou.

Ursului îi plăceau picioarele ei. Îi plăceau braţele ei, sânii – chiar foarte, foarte mult – şi toate celelalte părţi ale trupului ei. N-o considera ciudată sau băieţoi. Iar când era goală alături de el, nici nu se simţea ciudată sau băieţoi. Se simţea... frumoasă. Chiar foarte frumoasă. Şi puternică. Chiar dacă îl plăcea foarte mult, o excita teribil faptul că el, un bărbat care probabil avusese mai multe femei decât putea ea număra, o considera pe ea atrăgătoare şi o dorea din cale-afară.

După ce se spălă, se uscă folosind pătura pe care o luase cu ea, apoi îşi puse cămaşa şi pantalonii. Lord Glengask spusese că îi lipsea o haină, dar nu întrebase de ea când strânseseră lucrurile lui Elizabeth. Asta o încânta peste măsură în timp ce se cuibărea în lâna grea şi caldă.

Căprioara avea un însoţitor, un cerb îndrăgostit. O ignorară în timp ce îşi strângea lucrurile şi se întorcea la mănăstire, folosind singura intrare accesibilă. După o săptămână în care Ursul şi Peter lucraseră zi de zi, în hol

aproape că nu mai erau rămăşiţe de pietriş şi fragmente de zid, chiar dacă tavanul încă nu era complet reparat. Iar la intrarea în bucătărie avea pereţi trainici şi o uşă pe care o putea zăvori.

Nimeni nu putea să îi facă neplăcuta surpriză de a apărea prin tavan, căci partea surpată fusese acoperită cu prelate, şipci şi pietre. Sau, în fine, cine ţinea morţiş să intre ar fi reuşit, dar nu fără să facă zgomot şi nu fără efort. Asta-i plăcea cel mai mult şi la uşă – faptul că nu mai putea fi luată prin surprindere.

Închise uşa după ea şi atârnă cârpa şi pătura în dreptul focului, ca să le usuce. Rezemă muscheta de masă şi deschise cartea pentru a mai citi din aventurile lui Robinson Crusoe până la venirea Ursului. Înainte ca el să le descopere, şi-ar fi petrecut timpul vânând şi căutând hrană, dar peste noapte prinsese-n cursă un iepure care se rumenea acum la foc, iar Munro urma să îi aducă ouă. Mai avea din pâinea de deunăzi, plus nişte ceapă sălbatică, aşa că avea timp să facă… absolut nimic. Ceea ce era foarte reconfortant. În orice caz, păţaniile lui Crusoe o făceau să aprecieze că avea vase din metal, căni şi vechea muschetă a tatălui ei. Se descurcase chiar bine, iar Vineri al ei se întâmplase să fie sălbatic precum ţinuturile scoţiene, chipeş, musculos şi, totodată, foarte, foarte capabil.

Se lăsă uşor în scaun, cu o mână peste cartea deschisă, şi îşi trecu cealaltă mână prin părul roşu şi creţ. Ce se petrecea? Când mai apucase să se relaxeze, pur şi simplu, într-o dimineaţă? Când se mai întâmplase să nu-şi petreacă timpul făcându-şi griji, întrebându-se ce avea să se mai întâmple şi cine şi ce avea să mai decidă legat de viaţa ei? Până de curând, credea că a cânta sau a îngâna un cântec erau idei foarte proaste, dar acum simţea nevoia să cânte cât o ţineau plămânii. Să fie ăsta sentimentul de pace? De mulţumire? De împlinire?

Nu erau cele mai potrivite cuvinte, dar nu erau departe de a descrie felul în care se simţea. Fericire suna mai bine, deşi avea mai puţină noimă. În definitiv, nu ştia cât avea să mai poată rămâne la Haldane. Şi iarna bătea la

uşă. Dar pe moment, în acea dimineaţă, după o noapte petrecută în braţele lui Munro MacLawry, se simţea fericită. Şi mai simţea ceva, ceva mai mult decât fericire, ceva ce nu era pregătită să transpună în cuvinte şi nici măcar în gânduri.

— Te-a luat rău valul, Cat, îşi spuse cu glas tare, cu un zâmbet larg pe buze. Eşti complet nebună. Şi acum, vorbeşti singură, prostănaco.

După douăzeci de minute, luă iepurele de pe foc şi începu să separe carnea de oase, ca să facă o supă cu iepure şi ceapă pentru ea şi băieţii ei. Ursul spusese că avea să vină pe la zece dimineaţa, dar trecuse de mult de zece. Dormise mai mult, spera. Indiferent de ce spunea el, ea ştia că era epuizat. Zâmbi din nou. Îi spusese că nu era nevoie să-şi bată capul şi să stea peste noapte în compania ei, dar chiar nu se plângea deloc din pricina asta.

Spusese de mai multe ori că ei doi nu aveau niciun viitor împreună, dar începea să se întrebe dacă nu cumva greşea. Cu siguranţă, nu se puteau căsători vreodată. Ca membru al familiei MacLawry, căsătoria lui era una cu greutate şi consecinţe şi nu putea trece neobservată. Iar ea putea rămâne liberă şi la adăpost de pretenţiile familiei doar câtă vreme stătea ascunsă. La Haldane era ascunsă, şi, dacă lucrurile puteau rămâne la fel, dacă o sută de lucruri ar fi mers cum îşi dorea ea, nu cum ar fi fost mersul lor firesc, atunci…

În uşa masivă se auziră brusc bătăi puternice.

— Cat!

Sări în picioare şi se uită la ceasul de buzunar. Era unu şi jumătate. Oare se întâmplase ceva? Se grăbi să ajungă la uşă.

— Ursule? Eşti…

— Deschide afurisita de uşă! o întrerupse el, mârâind furios.

Catriona puse mâna pe bara care zăvora uşa.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Nu-ţi spun nimic până nu-mi deschizi!

Ea trase aer în piept, dar mâna îi rămase nemişcată pe zăvor.

— Nu prea cred. Eşti mare şi puternic, şi ceva te-a mâniat din cale-afară. Îţi deschid dacă mă convingi că nu te-apuci să-mi arunci cât colo lucrurile – sau pe mine.

Se lăsă tăcerea. Nu îşi auzea decât bătăile inimii. Dintr-odată, se auzi o bufnitură. Ceva – sau mai precis cineva – se lovea cu furie de uşă. Cu putere. Iar şi iar. Apoi se auzi un amestec de înjurături în engleză şi galeză. Nu trecuseră decât câteva minute de când visa cu ochii deschişi la o viaţă perfectă alături de un bărbat care părea să o placă aşa cum era.

Se îndepărtă de uşă şi îşi luă muscheta.

— Sunt înarmată, Ursule! strigă. Poartă-te cum se cuvine sau cară-te!

Loviturile încetară. După un minut sau două, la uşă se auzi un ciocănit politicos.

— Domnişoară Cat, sunt Peter. Stăpânul Urs a ieşit să se plimbe un pic pe-afară, dar se va întoarce în curând şi se va purta civilizat.

— Nu mă minţi, Peter? întrebă ea. Sper că nu stă acolo lângă tine şi aşteaptă să deschid.

Urmă o pauză.

— Nu e aici acum. A ieşit. Jur pe părul mamei, domnişoară Cat!

În loc să se întrebe dacă podoaba capilară a mamei lui Peter Gilling era chiar atât de importantă, ea ridică bara şi o puse deoparte.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă în timp ce-l trăgea pe servitor prin uşa întredeschisă. Mi-a spus că pot să-l împiedic să intre în bucătărie, dar n-am crezut că voi fi vreodată nevoită s-o fac.

— O vorbă nu scot! spuse valetul.

— Nu-mi zici nici măcar de ce aţi ajuns aşa târziu? Ursul mi-a spus că veniţi la zece.

Servitorul se ridică pe vârfuri, apoi se lăsă pe călcâie.

— Nu pot să zic decât că azi au venit oaspeţi la castel. Pe nepusă masă.

Nu suna încurajator. Absolut deloc.

— Sora mea e bine?

— A, da. N-are legătură cu ducele ăl bătrân de se ţinea de capul ei.

— Bun, tot e ceva. Dar Munro de ce e aşa supărat? Şi am impresia că pe mine.

— Tre' să-ţi zică el.

— Nu vorbesc cu el cât timp vrea să-mi dărâme uşa.

El ridică din umeri.

— Nu-i înţelept să i se spună stăpânului Urs ce să facă şi ce nu, dar pe tine pare să te asculte. Lasă-l un pic! Mă duc după el afară, să văd cum e. Dacă bat la uşă de două ori şi pe urmă din nou de două ori înseamnă că poţi să ne deschizi. Dacă bat de trei ori şi pe urma iar de trei ori, să nu deschizi.

Suna complicat, dar, câtă vreme Peter era dispus să o ajute, Cat se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Îţi mulţumesc, cu toate că nu vrei să-mi zici ce s-a întâmplat.

Închise după Peter şi se rezemă de uşă. Cu câteva săptămâni în urmă, dacă Ursul s-ar fi comportat astfel, l-ar fi împuşcat, şi-ar fi făcut bagajul şi probabil ar fi tăiat prelata şi ar fi ieşit prin tavan. Poate şi acum ar fi mai bine să fugă, pur şi simplu. Dar ar însemna să nu îl mai vadă. Niciodată. Ca să fie din nou cu el era dispusă să rişte atât furia lui, cât şi libertatea ei. Desigur, asta nu însemna că nu avea să fie prudentă.

Îşi lipi obrazul de uşă şi aşteptă. De pe hol nu venea niciun zgomot. Asta şi pentru că uşa era extrem de solidă. Pe de altă parte, nici prin minte nu-i trecuse că avea să fie nevoită vreodată să o folosească pentru a-l ţine pe el la distanţă. Oare ce se întâmplase la castel? Slavă Cerului că nu venise ducele de Visford! Dar ceva clar îl mâniase pe Munro. Şi acel ceva avea legătură cu ea.

Oare venise unchiul ei? Simţi că i se scurge sângele. Oare unchiul Robert aflase că Elizabeth era la Glengask şi se gândise că nebuna de soră-sa ar putea fi şi ea prin preajmă? O, Doamne! „Nu, nu, nu!" Ar însemna că nu doar

Ursul, ci şi întreaga lui familie ar afla cât de… ciudată era şi cât de greu fusese să îi găsească un peţitor. Şi câte erau în joc dacă nu i-o predau înapoi clanului ei.

Două bătăi în uşă îi făcură obrazul să vibreze. Apoi alte două. Era semnalul că putea deschide. În realitate, nu putea fi sigură. Catriona închise ochii câteva clipe, apoi îi redeschise şi scoase zăvorul. Orice laş trebuia, la un moment dat, să-şi privească trecutul în faţă. Iar aceea părea să fie ziua confruntării cu propriul trecut. Îi venise rândul.

Deschise uşa şi ridică bărbia. Peter Gilling era şi el pe-acolo, dar toată atenţia ei era concentrată asupra uriaşului care umplea tot spaţiul. Ochii lui verzi erau mijiţi şi aruncau fulgere de furie şi de altceva, ceva ce nu putea să identifice. Arăta magnific, chiar dacă părea gata-gata să o strângă de gât.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă, făcând eforturi să îşi controleze vocea.

— Pot să intru? întrebă el, cu glasul tăios şi vădit ţinut în frâu.

— Desigur, răspunse ea şi îi deschise larg uşa.

— Peter, vezi-ţi de treabă!

— Stăpâne, dar…

— Cară-te! repetă cu dinţii încleştaţi.

— Nu-ţi face griji, Peter, interveni ea, cu toate că nu îndrăznea să-şi desprindă privirea de la Munro. Pregătesc supă de iepure şi ceapă pentru prânz. O să fie gata în curând.

Valetul plecă, pufnind nemulţumit. În schimb, Ursul intră în bucătărie şi închise uşa în urma lui. Ultima dată când îl văzuse Cat, înainte de răsărit, fusese afectuos şi amuzat. Acum, părea gata să dea în clocot.

— Am o întrebare, spuse el după o clipă, oprindu-se lângă vatră.

— Ascult.

— Eşti a mea?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Ce s-a întâmplat după ce ai plecat de aici? vru ea

să ştie, apropiindu-se de masă, de locul unde îşi sprijinise muscheta, pentru orice eventualitate.

— Răspunde-mi la întrebare, şi o să-ţi zic.

— Îmi place să fiu cu tine, Ursule, spuse ea încet, încercând să câştige timp, căci simţea că întrebarea era mai importantă decât părea. Îmi placi mai mult decât vreau să recunosc în faţa ta. Dar, aşa cum ţi-am zis deja, nu cred că suntem potriviţi unul pentru celălalt. Nu te-am minţit legat de asta.

El îi aruncă o privire aproape inexpresivă.

— Vicontele de Torriden. Crezi că îi aparţii?

„O, nu!” Catriona simţi că o lasă picioarele şi se aşează direct pe podea.

— E aici? şopti ea, prinzându-se de piciorul mesei.

— Mda. Nu crezi că era bine să-mi fi zis că eşti promisă altuia înainte ca noi să… înainte ca eu să…

— *Ei* au spus că sunt promisă! izbucni, trăgând aer în piept şi încercând să se ridice. Nu avea cum să îl convingă pe el, să se convingă pe sine sau pe oricine altcineva de nimic dacă nu reuşea să se ţină pe picioare. N-am fost niciodată de acord cu aşa ceva! continuă ea.

— La naiba!

Ursul se apropie, o prinse de braţ şi o duse până la scaun. Imediat ce ea se aşează, îşi luă mâna de pe ea de parcă atingerea l-ar fi ars.

— A trebuit să stau cu el la masă şi să-l ascult spunându-i lui Ranulf cum ai dispărut şi că îi fuseseşi promisă, scrâşni el.

Începu să ia camera la picior, iar ea se văzu nevoită să se tot întoarcă după el.

— Ursule, eu…

— Elizabeth a minţit când a întrebat-o dacă v-aţi văzut, o întrerupse el. Dar nu cred că s-a lăsat convins că sora ta ar fi ajuns până aici fără să o aducă cineva. Ranulf va fi următorul care să îşi pună întrebări. Va vrea să înţeleagă cum de o fată care n-a mai pus piciorul în Scoţia de unsprezece ani a decis să se întoarcă şi de ce nu s-a îndreptat spre clanul MacDonald pentru a căuta protecţie.

Se opri câteva secunde şi oftă. Sora ta nici nu s-a gândit să îşi ascundă încântarea că la castel urmează să vină cineva din clanul ei.

Catriona plecă uşor capul.

— N-ai decât să te tot plimbi încoace şi-ncolo, Munro. Am să-ţi spun tot ce pot şi o să-mi fie mai uşor dacă nu te privesc în ochi.

El trase însă de masă, depărtând-o un pic de scaun, şi se aşeză pe ea, drept în faţa Catrionei.

— Îmi place să te privesc, Cat. Te-am minţit atunci, la început, legat de cine sunt, dar am făcut-o ca să nu te sperii. Iar de atunci nu te-am mai minţit. Acum, vreau să ştiu dacă m-ai minţit de la bun început. Dacă nu cumva te… foloseai de mine ca să obţii protecţie faţă de altul. Sau dacă te-ai jucat un pic înainte să pleci şi să faci ceea ce aşteaptă familia ta de la tine.

Cat voia să protesteze, să îi spună că nu îl minţise în legătură cu ce simţea. Cu modul în care o făcea el să se simtă. Dar, dacă o spunea acum, fie înainte, fie după ce îi povestea totul, ştia exact cum avea să sune: ca şi cum voia să-l câştige definitiv de partea ei, ca şi cum îl folosea cu adevărat ca să obţină protecţie. Tot ce putea face era să fie cinstită şi sinceră în continuare.

— Nu ţi-am spus unele lucruri, Munro, dar nu am minţit. Fiindcă el îi spusese că voia să se uite la ea, Cat ridică privirea înspre el. Tatăl meu îşi dorise un fiu. O grămadă de fii, de fapt. Mama i-a născut o fiică şi a murit înainte să apuce să încerce să mai aibă un copil. Fără ea, el a hotărât să mă crească după propriul plac, spuse ea, făcând un gest spre sine. Am crescut îmbrăcându-mă aşa cum vezi. Am învăţat să vânez, să pun şaua şi căpăstrul pe un cal, să îmi fac rost de hrană. M-a ţinut cu părul scurt până când am refuzat să îl mai las să mă tundă. Şeful clanului MacDonald a început să pună presiune pe el să se însoare cu o femeie din ramura din Sutherland a clanului. Ca un veritabil scoţian încăpăţânat, şi-a găsit o englezoaică cu sânge albastru care îşi dorea un titlu. La rândul ei, i-a dăruit o fiică.

— Elizabeth, punctă el.

Cel puţin, era atent la ce îi povestea. Nu hotărâse că nu merita să asculte ce avea de spus.

— Da, încuviinţă ea. Mai întâi, Anne a încercat să mă îmbrace în rochii şi să mă înveţe să merg şi să vorbesc aşa cum se cuvine. Tata, nici să n-audă. Nici lui, nici ei nu le plăcea să mă joc împreună cu Elizabeth, iar când Anne a văzut că tata adusese un mic kilt pentru sora mea, a luat-o pe sus şi s-au întors la Londra.

— Ai spus că aţi ţinut legătura prin scrisori.

— Din când în când. Tot mai rar pe măsură ce creşteam. N-aveam nimic în comun. Cat ridică din umeri. La momentul respectiv, se simţise uşurată să nu fie nevoită să scrie decât de două ori pe an, şi asta despre nimicuri. Când am crescut, am început să observ… mă rog, să am ochi şi pentru băieţi, dar cei mai mulţi nu voiau să fie-n preajma mea. Atunci, mi-am dat seama că devenisem o ciudăţenie monstruoasă. Tata era căpetenie, aşa că oamenii se prefăceau că mă respectă. Dar, pe la spate, nici poveste de respect. Şi îţi dai seama că auzeam până la urmă ce se spunea pe socoteala mea.

— Atunci ai încetat să te mai tunzi, nu-i aşa?

Expresia i se îmblânzise un pic. Spre marea ei uşurare, în ochii lui nu citea milă. Dar, în acelaşi timp, el nu păruse niciodată să o considere o ciudată.

— Da. Într-un fel, mă făcea să mă simt ca o fată, dar nu aveam în preajmă pe nimeni de încredere care să îmi arate ce să fac cu el sau cum să mă îmbrac altfel. Apoi, acum doi ani, tata a murit, iar unchiul Robert a devenit conte de Islay. Acum vreun an, a început să se vadă cu MacDonald ca să încerce să repare ruptura dintre cele două părţi ale clanului. Aşa au hotărât să mă mărit cu vicontele de Torriden. Nu-şi putu stăpâni un fior. Groaza pe care o simţise, conştientizarea faptului că avea să îşi facă de râs clanul şi că urma să fie o soţie de tot râsul şi o vicontesă şi mai şi… toate acele gânduri şi senzaţii puseră din nou stăpânire pe ea. Nu l-am întâlnit niciodată, se forţă ea să continue, dar am auzit despre el. A fost educat la Londra şi

la Edinburgh, e chipeş şi foarte… sofisticat. Sunt calităţi care cred că ai observat că nu mă reprezintă.

— Aşa-i.

Ea înghiţi în sec şi schiţă un surâs.

— Unchiul meu voia să scape de mine, sunt convinsă de asta. Îi aminteam de fratele lui şi nu aveam cum să-i ofer putere sau prestigiu decât prin măritiş. M-am dus să stau de vorbă cu el într-o seară, dar l-am auzit discutând cu celălalt unchi, Ràild. Spunea că MacDonald îi ceruse să propună drept mireasa o fată a cărei genealogie urma să ajute la reapropierea clanului, dar că prin voia Domnului avea să devină propriul stăpân, al lui şi al insulei lui. Îi convenea de minune. Dacă redevenea parte a restului clanului, cobora la statutul unei căpetenii neînsemnate, obligate să urmeze ordinele lui MacDonald. Dacă mă trimitea pe mine acolo, îşi îndeplinea partea lui din învoială, din acordul de pace, ştiind că cei de-acolo nu aveau să fie câtuşi de puţin încântaţi de mine. Astfel îl insulta pe MacDonald fără să-l scuipe propriu-zis în faţă.

Îl auzi cum trage aer în piept, fără să scoată însă un cuvânt. Nu ştia ce şi-ar fi dorit să audă din partea lui. Că nu ar fi fost o insultă pentru nimeni? Că fusese o cruzime din partea unchiului ei? Că Robert era un nemernic foarte viclean? Nimic din toate astea n-ar fi făcut-o să se simtă mai bine.

— Am ştiut atunci că, dacă o fi să mă mărit, nu mă pot mărita cu Torriden. Era suficient de rău că eram de râsul lumii la mine acasă, nu aveam de gând să devin o parodie de contesă în nord, spuse ea şi se cutremură din nou. N-am putut s-o fac, Ursule. Nu ştiu dacă poţi să înţelegi, dar n-am putut.

— Aşa că ai fugit. Şi cu Elizabeth cum a fost? O coincidenţă sau cum?

— Mă-ntrebi dacă nu cumva voise să se mărite cu ducele şi eu am făcut-o să se răzgândească şi să fugă? Neah. Ea mi-a scris. Iar eu deja ştiam că nu mai puteam rămâne pe Islay, dar nu ştiam ce să fac. Şi atunci, am primit scrisoarea. Era teribil de speriată, iar Anne, mama ei,

nici nu voia să asculte ce avea de zis. Atunci, m-am gândit să mă duc la Londra s-o salvez şi apoi să ne salvez pe amândouă. Şi iată-ne aici, zise şi oftă.

Ascultându-se, i se păruse că auzea confesiunea unei laşe. A cuiva care se pusese mai presus de binele clanului pentru că nu voise să râdă lumea de ea. Să continue explicaţiile ar fi însemnat să-şi sape şi mai adânc groapa, îşi puse mâinile în poală şi privi în pământ.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Ursul. Eşti sau nu eşti a mea?

Catriona suspină amarnic. Cu o săptămână sau două în urmă, ideea de a aparţine cuiva ar fi scos-o din sărite, dar acum nu mai privea lucrurile la fel.

— Vreau să fiu. Dar cum aş putea, dacă am fost promisă altuia? Nu pot fi cu nimeni, pentru că asta ar însemna că am decis să nesocotesc ordinele clanului. Câtă vreme sunt, pur şi simplu… o fugară, nimic nu e hotărât. Înţelegi?

El se ridică şi îşi îndreptă spatele.

— Torriden a venit pentru că Ranulf i-a scris lui MacDonald. Frate-meu crede că mi-am pus în minte să mă-nsor cu Elizabeth şi nu va irosi ocazia de a obţine influenţă pe lângă un alt clan. Vicontele a adus scrisoarea prin care stăpânul lui îşi dă acordul, dar voia să o întrebe pe sora ta, faţă în faţă, dacă are idee unde eşti, pentru că i s-a promis mâna ta.

Nu îi spusese lui Elizabeth nimic din întreaga poveste. Cum era s-o facă, din moment ce sora ei fusese obligată să se mărite cu un monstru, în vreme ce ea fugea doar pentru că îi era groază că avea să râdă lumea de ea?

— Nu ştiu ce să spun, Munro, îi şopti. Am crezut că aici vom fi în siguranţă. Că MacDonald nu va avea cum să ajungă la noi. Nu m-am aşteptat să te întâlnesc. Şi cu atât mai puţin să… să…

Tăcu înainte să strice totul şi îşi şterse lacrimile.

— Zi ce voiai să zici.

Catriona ridică privirea.

— Ce?

— Nu te-ai aşteptat să mă întâlneşti. Şi cu atât mai puţin să… Ce? Termină-ţi propoziţia!

Ochii lui ca verdele primăvăratic o priveau, o vrăjeau şi nu îi dădeau timp să se gândească la cum să schimbe vorba sau în ce direcţie să o ia. Şi chiar voia să o spună cu voce tare. Căci singura şi marea ei temere era că el nu ar simţi la fel.

— Să mă îndrăgostesc de tine, brută ce eşti, mormăi ea, ridicând bărbia. Ei bine, cu ce te-ajută asta?

— Mă ajută un pic, răspunse el, apropiindu-se.

Nu se opri până nu o cuprinse cu braţele, o lăsă pe spate şi îşi lipi buzele de ale ei.

Ea îl sărută înapoi, cuprinsă de speranţă, de bucurie şi recunoştinţă. Nu răsese de ea, nu-i întorsese spatele şi nu fusese de acord cu felul în care o descrisese unchiul ei şi, de altfel, cum se descrisese ea însăşi. Nu, faptul că rostise cuvintele cu voce tare nu ajuta la nimic. Sau da. Pentru că schimba totul.

capitolul 14

Mare parte din ce-i spusese Cat nu îl mirase. Zisese şi în trecut că se simţea singură şi nelalocul ei printre oameni, aşa că faptele, aşa cum tocmai i le descrisese, nu făceau decât să completeze povestea cu elemente concrete – nume şi date. Dar nimic din toate astea nu conta. Nu *mai* conta.

— Te iubesc, femeie, murmură Munro, dezlipindu-şi buzele de ale ei doar cât să-i spună acele cuvinte care îi ardeau de ceva timp sufletul. N-am să las pe nimeni să mi te ia.

Ea îşi înfipse degetele în umerii lui, de parcă ar fi încercat să îi între cu totul în carne.

— Trebuia să-ţi spun despre Torriden, reuşi să îngaime printre sărutări, dar nu am ştiut cum să recunosc cu glas tare că sunt aşa o… caricatură de femeie.

Ei bine, nu avea cum să îngăduie asta. O prinse de umeri şi o îndepărtă puţin de el.

— Nu vreau să mai spui niciodată, dar niciodată aşa ceva. Îmbrăcămintea ta ţi-a împins viaţa într-o direcţie pe care n-ai vrut-o, dar n-ai avut de ales. Eşti o femeie pe cont propriu. Iubesc asta. Îi trase gulerul cămăşii şi îşi puse stângaci mâna în dreptul inimii ei. Felul în care te îmbraci n-are nicio importanţă pentru mine.

— E tot ce mă interesează, răspunse ea cu ochii întunecaţi plini de lacrimi.

El se întreba dacă nu cumva îşi pierduseră minţile şi, pe de altă parte, simţea că n-avea nimic împotrivă să rămână un nebun dacă putea astfel să fie cu pisica lui sălbatică.

— Nu sunt vreun rafinat, spuse el, trăgând-o din nou în braţele sale, dar am o soră mai mică şi am ajutat la creşterea ei. Dacă vrei să afli ceva, o să fac tot ce pot să-ţi arăt. Dar numai şi numai dacă vrei să afli. Cred că deja ţi-am zis părerea mea despre pantalonii tăi.

În sfârşit, o simţi râzând lipită de pieptul lui şi se relaxă un pic. Nu voia ca ea să fugă, dar, câtă vreme nu putea petrece mult timp cu ea la Haldane, nu putea face mare lucru să o oprească. Era necesar ca ea să vrea să rămână.

— Nu mă simt o lady când sunt cu tine, şopti ea, dar mă simt… femeie.

Ceva din vocea ei îl făcu să se crispeze. Ar fi vrut să îi spună că tatăl ei fusese un netot pentru că o transformase în ceva ce restul lumii nu putea accepta, doar pentru că îşi dorise un fiu în loc de o fiică. În acelaşi timp, dacă ea nu s-ar fi simţit atât de nelalocul ei în lume, atât de nepotrivită să-şi reprezinte deopotrivă sexul şi clanul, ei nu s-ar fi întâlnit vreodată. Ar fi fost măritată cu Lord Torriden, iar cele două părţi ale clanului MacDonald s-ar fi reunit în perfectă pace şi înţelegere. Iar el ar fi continuat ca până atunci, încercând să evite să fie ţinut prizonier într-o gospodărie alături de o nevastă doar pentru că asta se cădea să facă.

— Indiferent de ce te-a adus aici, spuse el, alegându-şi cuvintele mai cu băgare de seamă decât de obicei, mă bucur că acum eşti la mine-n braţe. Se îndepărtă puţin de ea şi îşi aplecă încet capul, lipindu-şi fruntea de a ei. Şi n-am de gând să te las să pleci.

Ea se încruntă.

— Am zis că te iubesc, uriaşule, dar ai idee ce necazuri aduc? Nu doar din partea lui Torriden. Ştiu că ai fost şi cu altele. Alege-o pe una dintre ele şi gata!

El o privi cu atenţie, analizând-o, de la micile gropiţe din obraji la pudra fină de pistrui de pe nas, la ochii ciocolatii şi minunatul păr ca văpaia.

— Nu era nevoie să fac vreun efort să le am, spuse el, dorindu-şi să o facă să înţeleagă. Cu tine a fost cu totul altceva. Tu…

— Ei bine, îl întrerupse ea, roşind, nu ştiu dacă…

— Taci şi lasă-mă să vorbesc! Cu tine e nevoie să fac eforturi. Mă scoţi din sărite. Şi nu există o altă femeie în lumea asta care să fie ce îmi trebuie şi ce îmi doresc. Aşa că nu-ţi bate capul din pricina lui Torriden. Nu-i aparţii lui. Eşti a mea.

— Numai dacă şi tu eşti al meu, zise ea încăpăţânată.

Era o concesie pe care o făcea bucuros.

— Sunt. Jur!

O sărută din nou, ridicând-o în picioare ca să o poată simţi mai bine. Se întreba dacă ea îşi dădea seama de ce însemna când un MacLawry revendica o femeie. Pentru că nimic nu avea să-i mai despartă, indiferent de preţ. I

— Stăpâne? Gilling bătea discret la uşa zăvorâtă. Lady Cat? E prea linişte înăuntru. Sunt bătrân şi nevricos.

Munro răsuflă adânc şi o lăsă pe Catriona din braţe.

— Măcar am montat o uşă rezistentă, mormăi el şi se apucă să tragă drugul care o ţinea blocată. În niciun caz n-aş vrea să dea fuga la Glengask să ceară ajutor.

Munro deschise uşa, dar servitorul rămase nemişcat. Ursul îşi ştia prea bine reputaţia, aşa că nu fu mirat de ezitarea lui Peter. Totuşi, nu se gândea că cineva ar crede că i-ar face rău Catrionei. Mai degrabă s-ar arunca din

vârful mănăstirii.

— Nu eşti bătrân, Peter, îi spuse, făcându-i semn să intre. Cărunt, da. Bătrân, neah.

— Nu ştiu dacă e un compliment sau o insultă, răspunse servitorul, măsurând-o din priviri pe Catriona. Dar mă bucur că zâmbeşti, milady.

— Da, da, bine, interveni Munro. Şi e treaba mea să mă asigur că rămâne mereu zâmbitoare. Acum, nu trebuie decât să îl convingem pe Lord Torriden că aici nu-l aşteaptă nimic şi că ar face bine să îşi vadă de drum.

Cum avea să facă asta urma să fie uşor mai complicat, dar, într-un fel sau altul, trebuia să rezolve situaţia. Câtă vreme vicontele era la Glengask, totul era posibil. Şi, cum el şi MacLawry aveau să fie oricum traşi în maşinaţiunile clanului MacDonald, era mai înţelept ca asta să nu se întâmple cu arma la tâmplă. Dar, dacă se ajungea în acel punct, fie.

Atât Cat, cât şi Peter se uitau la el, aşa că îşi roti uşor umerii.

— Hai să terminăm de reparat tavanul şi să facem bucătăria un loc sigur! Pe urmă aş zice că trebuie să ne apucăm să dărâmăm jumătatea din spate a mănăstirii. O să punem deoparte materialele pe care le mai putem folosi şi pe urmă ne apucăm să reconstruim. După ce o să fie gata partea din spate, o să te mutăm acolo, pisică sălbatică, şi vom face acelaşi lucru cu partea din faţă.

Gilling clipi nedumerit.

— Adică, o să dărâmăm totul şi pe urmă o să reconstruim?

— Mda. E prea mare dezastrul ca să cârpim cu prelate şi cuie, nu crezi?

— Doar noi doi?

— Noi trei, interveni Catriona, încruntându-se. Cu toate astea, mi se pare foarte mult de lucru, Ursule. Bucătăria are tot ce îmi trebuie.

— Dar nu ce îmi doresc pentru tine. Ranulf crede că repar mănăstirea ca eu şi Elizabeth să locuim aici. Are dreptate pe jumătate. Dacă peticesc ici şi colo, tot nu va fi

un loc unde se poate trăi, ci doar unul în care se poate supravieţui. Meriţi mai mult de atât.

Cat se apropie de el, cu ochii strălucindu-i de lacrimi.

— Întoarce-te cu spatele, Peter Gilling! ceru ea cu glas ferm.

— Poft…

— O să-l sărut pe stăpânul Urs, îl întrerupe ea. Aşa că întoarce-te cu spatele, rogu-te!

Clătinând din cap, dar cu un zâmbet în colţul gurii, servitorul făcu întocmai ce i se ceruse. Probabil nu avea să mai zâmbească mai târziu, cugetând la ce însemna acel sărut pentru viitorul celor două clanuri. Dar asta avea să se întâmple mai târziu. Unchiul lui Cat o considera o insultă la adresa celui care urma să o ia de nevastă. Voia să o trimită celor din cealaltă aripă a clanului pe post de bufon, ca pe o ofertă pe care nu o mai puteau refuza, dar care nu avea să le fie pe plac vreodată. Pentru ea ar fi urmat o viaţă întreagă de umilinţe, de vorbe grele spuse pe la spate, după douăzeci de ani în care avusese parte de acelaşi tratament din partea alor ei. Ei bine, toate acestea luaseră sfârşit. Nimeni nu avea să mai râdă vreodată de ea. Nu câtă vreme avea şi el un cuvânt de spus. Şi urma să se asigure că avea.

Nimic din toate astea nu conta însă când Cat îl cuprindea cu braţele pe după umeri şi se sprijinea de el, oferindu-i un sărut tandru şi prelung. Poate pentru că nu era foarte sofisticată când era vorba despre sărutat sau despre sex, sărutările ei erau oglinda fidelă a dispoziţiei ei de moment. Iar acel sărut îl lăsă profund… satisfăcut. Nu era despre sex sau dorinţă, ci avea gustul şi senzaţia posesiei şi a fericirii. Nu mai avusese parte de un asemenea sărut. Nu avea s-o uite niciodată. Şi mai voia.

— Ziceai că fratele tău are pe jumătate dreptate când crede că refaci mănăstirea ca să o transformi în casa ta şi a lui Elizabeth. Care jumătate e corectă şi care e cealaltă? şopti ea, trecându-şi degetele peste obrajii lui.

I se strânse inima. Voia să spună ce avea de spus, voia să îi pună întrebarea, dar făcuse atâtea eforturi ca să

dispară, în loc să îşi înfrunte clanul. Chiar după ce aflase că ai ei o considerau o insultă la adresa lui MacDonald. Da, avea să îi spună, dar nu înainte să se lupte cu toţi dragonii şi să îi ucidă.

— Îmi fac mie o casă, desigur, spuse el, forţându-se să zâmbească. Şi pentru calul meu.

Cat chicoti.

— Dacă zici tu…

Îl împinse uşor şi se eliberă din îmbrăţişarea lui.

— Nu înţeleg ceva, spuse el, dându-şi seama că nu aveau să poată face sex cât timp Peter stătea în colţul bucătăriei. Dacă unchiul tău a vrut să te trimită la MacDonald pe post de insultă, aşa cum spui, de ce Torriden a venit până aici sperând să te găsească?

Ea ridică din umeri.

— Mă gândesc că poate Torriden are ceva de câştigat de pe urma întregii poveşti. Poate că MacDonald i-a promis ceva dacă reface alianţa, indiferent de cea cu care se însoară.

— Opreşte-te! El se încruntă. Ţi-am spus că te iubesc, deci, când mai spui că e ceva în neregulă cu tine, mă insulţi pe mine. Şi nu tolerez insultele.

Fie că luase spusele lui în serios, fie că nu, ea încuviinţă din cap. Îl durea faptul că o femeie atât de remarcabilă şi cu inima atât de sălbatică se simţea mereu în inferioritate. La naiba, tatăl ei nu îi făcuse niciun favor. Munro îşi propuse să facă tot ce putea ca să o înveţe, dacă ea avea să vrea, cum să se poarte în societate, cu toate că nu era punctul lui forte. Dar voia să facă un efort pentru ea. Merita măcar să aibă de ales. Merita să decidă singură cum voia să fie percepută de ceilalţi.

— Îţi mulţumesc că spui asta, Ursule.

— Mda. Şi, dacă nu crezi că vorbesc serios, te provoc să încerci să mă faci mincinos.

— Nu vreau, spuse ea, trăgând aer în piept. Tu şi Peter sunteţi puternici şi pricepuţi, continuă ea. Dar tot nu văd cum noi trei vom reuşi să dărâmăm clădirea şi să o facem la loc de unii singuri.

Iată, din nou, schimba subiectul. Într-o bună zi, cât de curând posibil, avea de gând să o convingă de cât de atrăgătoare şi de dezirabilă era cu adevărat. Dar nu putea face asta decât când ea era măcar pe jumătate pregătită să-l creadă. Se aşează pe scaun.

— Aş putea aduce muncitori din sat. Jumătate dintre băieţii de la Glengask şi-ar înşfăca ciocanele doar la un semn din partea mea. Dar asta ar însemna să stai închisă în bucătărie câtă vreme vom lucra.

— Deci acum te împiedic să-ţi faci casa ta.

Iar el o ţinea numai pentru el, ascunsă de restul lumii, chiar dacă era exact opusul a ceea ce avea ea nevoie.

— Dar dacă îţi prinzi părul şi-l bagi sub o pălărie mare? Tot ar trebui să te ţii la ceva distanţă de băieţi, poate să stai pe acoperiş cu mine şi să aruncăm molozul, dar…

— Aici toată lumea se ştie cu toată lumea, zise ea, încruntându-se. Orice sătean ar şti că nu-s din partea locului.

— Putem să zicem că eşti din sud. E decizia ta.

La cât de îngrijorată o simţea în privinţa lui Torriden, Munro nu avea de gând să facă nimic până nu scăpau de viconte. Ceea ce, cu un pic de noroc, avea să se întâmple pe seară.

De lângă noua sa uşă, ea privi înspre tavanul peticit.

— Dacă ar fi după mine, m-aş mai gândi un pic.

— Am zis deja că de tine depinde. Rezistă cu greu tentaţiei de a o scutura ca să o facă să îl creadă când îi spunea că era în siguranţă, aşa că se mulţumi să-şi dezmorţească umerii. Azi am venit cam pe grabă, îi spuse. Nu am trecut prin sat ca să iau materialele pe care le-am comandat.

— În schimb, eu am adus ouăle pe care mi-ai cerut să le aduc, interveni Peter.

— Nu putem să le folosim în loc de mortar, comentă Munro.

Se îndreptă spre uşă. Nu era obişnuit să se simtă atât de frustrat. Încăpăţânarea Catrionei, refuzul ei de a crede că cineva ar putea fi preocupat de soarta ei cel puţin la fel

ca de-a lui... nu se putea lupta direct cu toate astea. Era nevoie de timp, de răbdare şi de fineţe ca să-i doboare demonii, unul câte unul. Iar răbdarea şi fineţea îi erau cam ruginite. Nu era ca şi cum şi le întrebuinţa prea des.

— Dacă vă apucaţi să curăţaţi voi fosta grădină din spate, ca să avem loc să punem pietrele şi lemnăria pe care vreau să le păstrăm, atunci, mă duc eu în sat să iau plăcile şi şipcile de lemn pe care le-am comandat. Şi o să văd dacă pot angaja un arhitect.

La naiba, deja era o zi din cale-afară de lungă. Şi mai trebuia să găsească şi o soluţie să-l facă pachet pe Lord Torriden. După ce vicontele avea să îşi vadă de drumul lui, poate Cat avea să îi îngăduie să înceapă să o prezinte clanului MacLawry, începând cu muncitorii din sat. Totul trebuia făcut cu paşi mici. Putea face asta. Putea face paşi mici, câtă vreme o avea în braţe pe Catriona MacColl.

— Ursule!

Îl întoarse pe Saturn pe loc şi o văzu pe Cat ieşind în fugă din mănăstire.

— Ce e, fato?

Ea se opri lângă el şi-l apucă de una din cizme.

— Da.

Felul în care inima i-o luă la galop părea disproporţionat faţă de acel cuvânt simplu pe care Catriona tocmai îl rostise. Dar ştia la ce se gândise, iar acel cuvânt juca un rol important. Nu îi pusese încă întrebarea şi, la o adică, nici nu îi era clar la ce anume răspunsese ea „da”.

— Am nevoie de ceva mai multe cuvinte.

Un surâs nesigur îi flutură pe buze.

— Da, o să mă prefac a fi un ciudat pe care l-ai adus să te ajute să dărâmi vechea structură. N-o să stau în bucătărie când tu munceşti, transpiri şi-ţi dai jos cămaşa.

Făcuse un pas spre el. Spre încredere. Munro se aplecă în şa şi-i prinse buzele între ale lui.

— Atunci, o să-ţi aduc o pălărie şi ceva mai şleampăt cu care să te îmbraci.

Catriona continua să îl ţină de cizmă. Zâmbetul îi devenise mai blând.

— Îi datorez o explicaţie lui Elizabeth – poate o vei convinge să vină aici cu tine.

El încuviinţă din cap.

— O să mă ocup. Nu-ţi face griji. Voi face totul ca Torriden să nu ajungă în apropierea ta.

Frumuşelul de Charles Beaton ar face bine să se ţină departe de mănăstirea Haldane şi de Cat. Dacă ţinea la viaţa lui.

*

— Acum, că suntem doar noi doi, fără Lord Torriden, spune-mi, chiar nu ţi-ai văzut sora în ultima vreme?

Tonul lui Ranulf era mai curând curios decât ameninţător. Dacă s-ar fi încruntat, fata ar fi izbucnit în lacrimi, probabil.

Elizabeth clătină din cap, cu cana de ceai în mână.

— Cum am spus, eu şi Cat ne scriam din când în când, dar n-am ştiut nici că era logodită, nici alte amănunte.

— Deci n-ai venit spre nord ca să o găseşti?

— Voiam doar să fug din Anglia, din zona de influenţă a ducelui de Visford. Mă tem că în afară de asta nu mi-am făcut cine ştie ce planuri. Se uită la el, apoi îşi coborî din nou privirea asupra cănii de ceai. Sunt tare norocoasă că Ursul m-a găsit la momentul potrivit.

— Aşa-i. Iarna stă să vină, şi, când se aşterne zăpada, Scoţia nu e locul potrivit pentru o fată singură. Cu atât mai puţin pentru una crescută în Anglia.

El îi urmări cu atenţie expresia, observând încordarea de o clipă a buzelor şi felul în care degetele i se crispară pe cana de ceai. Poate minţea. În alte circumstanţe, ar fi fost convins de asta. Dar, în acelaşi timp, poate era doar îngrijorată de dispariţia surorii ei. Poate era pe cât de nevinovată pretindea că era.

— Şi mulţumesc din nou pentru că am fost primită aici, continuă ea, cu un zâmbet, dar ochii nu îi zâmbeau. Sunt recunoscătoare, mai ales că nu aveaţi niciun motiv să mă primiţi la voi.

— Ba aveam, răspunse el, observând că în prag apăruse Charlotte. În curând, vei face parte din familie. Iar clanul MacLawry are mereu grijă de ai săi.

Ea roşi violent şi puse jos ceaşca de ceai.

— O, da, desigur. Eu… Mulţumesc!

— Ranulf, îmi pare rău că vă întrerup, dar Sir Alpin Peterkin a venit să stea de vorbă cu tine sau cu Ursul, spuse Charlotte, trecându-şi uşor degetele peste braţul lui în timp ce se îndrepta spre Elizabeth MacColl.

Simpla ei atingere îi făcea pielea de găină.

— Presupun că Ursul nu s-a întors.

Ea clătină din cap.

— Iar Lord Torriden joacă biliard cu Arran şi Lachlan.

Elizabeth ridică din nou privirea.

— Îmi place să mă uit la biliard. Crezi că m-aş putea duce să-i urmăresc fără să-i încurc?

— Cu siguranţă, răspunse Charlotte, făcându-i semn lui Ranulf să iasă din încăpere. Termină-ţi ceaiul, şi mergem sus.

Aşadar, soţia lui credea că ea ar putea avea mai mult succes în a descoperi dacă Elizabeth spunea adevărul sau nu. Prea bine. Charlotte cunoştea Londra mult mai bine ca el şi ştia urzelile şi intrigile din înalta societate. Şi, cu siguranţă, era mult mai amabilă şi mai blândă.

În mod normal, nu i-ar fi păsat dacă un MacDonald pierdea o potenţială mireasă şi eşua astfel în a reuni două facţiuni mai puţin prietene ale clanului. Dar Elizabeth era în casa lui, aşa că belelele ajunseseră, practic, în pragul uşii lui. Prin urmare, avea nevoie să ştie dacă era cazul să îşi facă griji. Spusese răspicat că fata se află sub protecţia familiei MacLawry. Dacă ea minţea, minciuna ei avea să se reflecte asupra lui. Şi nu voia, în niciun caz, să fie la mijloc în vreun conflict din clanul MacDonald. Mai ales dacă nu avea nimic de-a face cu el.

Sir Alpin Peterkin aştepta în holul de la intrare, cu pălăria în mână. În general, Ursul gestiona tot ce avea legătură cu familia Peterkin. Ranulf nu putea decât să spere că niciuna dintre fiicele lui Peterkin nu anunţase că era

gravidă. Doamne, ce încurcătură urâtă ar ieşi, mai ales că mariajul cu Elizabeth era ca şi făcut.

— Alpin, spuse el, întinzându-i mâna, mă bucur să te văd. Ce pot face pentru tine?

Bărbatul îi strânse mâna.

— Am ceva mai… delicat de discutat cu dumneata sau cu stăpânul Urs, râse el nervos. Sincer, preferam cu dumneata, stăpâne.

Ranulf îl conduse la etaj, în bibliotecă. Descoperise cu ceva timp în urmă că oamenii tindeau să-şi piardă curajul când discutau la el în birou.

— Ce face Lady Peterkin? întrebă el în timp ce urcau scările. Doamna Forrest a auzit de la cineva din An Soadh că a fost la pat, cu febră.

— Şi-a revenit, stăpâne, mulţumesc de întrebare. Intrară în bibliotecă, iar oaspetele se opri. Pot să închid uşa?

Hmm. Nu mirosea a bine.

— Sigur. Bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Ştiu că eşti ocupat, aşa că o să trec direct la subiect.

Sir Alpin închise uşa, dar părea dornic să rămână aproape de ieşirea din încăpere, aşa că Ranulf nu se simţea deloc liniştit legat de ce avea să urmeze.

Fir-ar să fie! Le spusese şi le tot spusese fraţilor lui să aibă grijă. N-ar fi obiectat dacă Ursul s-ar fi însurat fie cu Bethia, fie cu Flora Peterkin, cu toate că fetele aveau creier cât nişte vrăbiuţe. Ceea ce, până la urmă, părea genul lui. Elizabeth MacColl părea mult prea preţioasă pentru ce presupunea el a fi gustul lui Munro, dar poate avea farmecul ei. Cu siguranţă, nu era ca alte fete din Scoţia.

— Ascult, zise el, încurajându-l pe Sir Alpin să-şi dezlege limba.

— A, da. Hmm. Ei, bine, cred că ştii că fratele dumitale, Lord Munro, se ţine după Bethia a mea. Cam de doi ani. Bethia e cam cu capul în nori. La fel ca sora ei, de altfel.

Ranulf îşi duse mâinile la spate ca să-şi poată încleşta

pumnii fără să îl sperie pe bietul om. Urma să aibă o discuţie cu Ursul, oricât de mult şi-ar fi dorit fratele lui să evite momentul. Bine ar fi ca Lachlan şi Arran să rămână şi ei prin zonă, pentru că urma să aibă nevoie de întăriri dacă se ajungea la bătaie. Şi erau şanse mai mari ca Ursul să asculte de Lach mai degrabă decât de fraţii lui.

— Hmm, ei, bine, se pare că, fără să se deranjeze să mă anunţe, Bethia s-a apucat să se logodească cu tânărul Sorley Landers.

Ranulf clipi des.

— Fiul lui Sholto Landers? Doctorul?

— Chiar el. Îl are la inimă şi nu-i pasă de profesia lui, oftă bărbatul. Eu, unul, îl aveam la inimă pe stăpânul Urs, dar nu pot să-i spun fetei ce să facă. Cred că este de datoria mea să îi spun chiar eu stăpânului, dar, dacă nu e acasă, atunci…

— Îi spun eu, îl întrerupse Ranulf, sperând că uşurarea din glasul lui nu era din cale-afară de evidentă.

Ursul chiar se străduise să le cucerească pe Bethia şi pe sora ei geamănă, Flora, dar nu se aştepta ca fratele lui să fie prea afectat că una din ele găsise pe altcineva. Nu când avea acasă o femeie cu care era aproape logodit.

— Mulţumesc, stăpâne Glengask! Nu e o discuţie la care să ţin să fiu de faţă. Mai spune-i fratelui dumitale că Flora încă nu e promisă. Ea şi Bethia… mă rog, sunt gemene.

— Apreciez că ai venit să-mi spui, zise Ranulf, deschizându-i uşa. Şi să ne anunţi data. Am fi încântaţi să ajutăm cu aranjamentele pentru nuntă.

Sir Alpin strălucea de încântare.

— Eşti foarte amabil. Mulţumim!

Ei bine, o problemă mai puţin. Acum, trebuia să îl facă pachet pe Torriden şi să îl trimită fie pe insula Islay, fie la Sutherland. Cu mult tact. Apoi să-l facă pe Munro să îi ceară mâna lui Elizabeth şi să stabilească data nunţii. Şi după aceea, pentru Dumnezeu, cu toţi fraţii căsătoriţi şi fericiţi, fără scandaluri sau potenţiale războaie între clanuri, poate reuşea şi el să se… relaxeze. Cel puţin până creşteau copiii,

iar lucrurile redeveneau palpitante. Zâmbi ca pentru sine şi porni să îşi salveze soţia de la conversaţie politicoasă şi mult ceai.

Se opri înainte să ajungă la uşă. Munro mai că-l mâncase de viu pe Torriden când acesta îşi făcuse apariţia, dar nu obiectase când vicontele se aşezase la masă lângă Elizabeth. Iar Elizabeth, care păruse fascinată de clanul ei, nu îi căutase pe ai ei când fugise din Londra.

De ce venise în Scoţia dacă nu intenţiona să ceară ajutorul clanului MacDonald? Mai mult, cum era cu putinţă ca o fată care nu mai fusese în Scoţia de la opt ani să supravieţuiască preţ de o lună pe cont propriu şi să fie curată, bine hrănită, cu pantofi buni şi o rochie fără pată?

Ranulf înjură în barbă şi se întoarse din nou.

— Owen! răcni el, coborând scările înspre hol. Găseşte-l pe nenorocitul de frate-meu!

Valetul îşi făcu imediat apariţia.

— Pe care dintre ei, stăpâne?

— Pe Urs!

Desigur, pe Urs.

*

— Ce-ai fi făcut acum dacă Ursul nu te-ar fi târât aici să cari cărămizi? întrebă Catriona înfigând o cazma în pământul rece, lângă mormanul de cărămizi pe care îl ridicaseră în fosta grădină.

— Acum? întrebă Peter Gilling, îndreptându-se de spate lângă mormanul de lemnărie de lângă el, probabil aş fi aranjat tacâmurile de argint pe masă şi aş fi turnat vin în carafe. Glengask are oaspeţi, aşa că aş fi lustruit candelabrele şi mi-aş fi pus mănuşile ca să servesc cina.

— Şi îţi place?

— Îmi place să trăiesc la Glengask. După ce le-a murit tatăl, tânărul Ranulf şi-a găsit câţiva băieţi din clan care fuseseră soldaţi şi se pricepeau la arme. Ne-a angajat pe mine, pe Debny, pe Owen şi pe alţi câţiva să îi fim de ajutor în casă. Mai mult ca să avem grijă de sora şi de fraţii lui.

— Bătrânul Glengask a fost ucis, aşa-i? Asta am auzit.

— Aşa-i. Iar noul marchiz a jurat că aşa ceva nu o să se mai întâmple. Muncim din greu, ne distrăm la greu şi suntem trataţi corect. Mai mult decât corect. Mi-aş da viaţa pentru un MacLawry şi sunt onorat să îi apăr. Zâmbi şi îşi şterse fruntea. N-oi împături eu şervetele la perfecţie şi sunt cam slobod la gură, dar familia MacLawry nu e ca altele.

Spera ca laşitatea ei să nu-l fi îndepărtat definitiv pe cel mai mic dintre fraţi. În lumea ei ideală, sau cel puţin în cea pe care şi-o imaginase în urmă cu câteva săptămâni, trăia singură şi în siguranţă la Haldane, complet ruptă de lume. De curând, imaginea începuse să-l includă şi pe Urs, mai întâi venind să stea la poveşti, apoi venind cel puţin o dată pe zi şi petrecând aproape tot timpul cu ea.

Dar nici măcar asta nu era de ajuns. Nu putea fi. Nu putea trăi ca un pustnic, îngăduind unei singure persoane să facă parte din viaţa ei. S-ar fi limitat şi l-ar fi limitat şi pe el. Aşa că avea să încerce până când fie se convingea că putea socializa fără să facă vreo idioţenie, fie el avea să îşi dea seama că se îndrăgostise de cea mai nepotrivită femeie în viaţă şi avea să îşi vadă de drum.

O iubea. Simplul fapt de a-l fi auzit spunând cuvintele acelea îi dăduse curaj. Lord Torriden pândea la nici patru kilometri distanţă, căutând-o, dar teroarea şi panica i se domoliseră. Munro o iubea. Nu era singură. Cel puţin, până nu renunţa el la ea. Până la urmă, plecase de trei ceasuri.

— Îmi pare rău s-o zic, dar mă tem că la primăvară o să o luăm de la capăt cu ce facem acum, după ce se topeşte zăpada.

— Mda, răspunse Gilling, dar prefer să îmi ţin mâinile ocupate decât să-mi amintesc că l-am lăsat pe stăpânul Urs să meargă singur în sat. Din nou. N-ar trebui să facă asta.

— Atunci, du-te după el. Eram aici de dinainte să mă găsiţi, iar noaptea sunt singură.

Sau, în fine, asta ştiau servitorii de la castel. Uitase că Munro trebuia să aibă mereu un însoţitor. În ultima săptămână, o vizitase noapte de noapte fără ştirea

nimănui. Nimeni nu îl însoţise. Gândul că venind să o vadă pe ea era vulnerabil în faţa unui duşman al clanului MacLawry îi dădea fiori reci. Da, era perfect capabil să aibă grijă de el, dar niciun om nu putea opri un glonţ.

— O să rămân aici, zise valetul, adunând încă nişte bucăţi de lemn. Aşa mi s-a ordonat.

— Da?

— Da. Mi-a zis aşa: „Cât timp bufonul ăla de MacDonald e prin preajmă, stai cu ochii pe Lady Cat”. Eu, unul, cred că Torriden ăla e prea chipeş ca să fie o ameninţare. Unul ca el n-ar risca să se aleagă cu nasul spart.

Ea îşi mască un zâmbet.

— Dar Ursul e frumos.

Sau, mai precis, drăcesc de chipeş.

— O fi. Dar n-o să-l vezi în veci cu gulere dintr-alea care înţeapă când mişti capul. Sau cu o lavalieră cu atâtea înflorituri.

— De acord cu tine. Nu pot să mi-l imaginez în haine de dandy.

Peter chicoti.

— Mda. Ar fi ca şi cum ţi-ai pune tu o rochie de dantelă.

Ei, acele cuvinte dureau. Catriona îl privi cu coada ochiului. Oare ce credea despre ea? Cum o vedea? În prezenţa lui, purtase doar cămaşă, haină, pantaloni şi cizme, pentru că doar asta purta şi doar asta avea. Dar se părea că însăşi ideea de a îmbrăca o rochie era, pentru el, ceva amuzant.

Închise ochii câteva clipe. Trăia aceeaşi nesiguranţă care i se strecurase în suflet de când o auzise pe mama lui Elizabeth bătându-şi joc de felul în care era îmbrăcată. Anne începuse să râdă de ea după ce vicontele n-o lăsase nici măcar să încerce să o îmbrace cum se cuvenea.

— Uneori, urăsc să am dreptate.

O fracţiune de secundă, Catriona crezu că Ursul fusese cel care vorbise. Dar vocea nu era, totuşi, la fel de gravă. Şi era o voce pe care o mai auzise. Ţipă scurt, ridică

lopata şi o îndreptă spre bărbatul bine îmbrăcat care stătea în umbra ruinelor.

— Înapoi!

— Nu! Nu e nevoie! interveni Peter Gilling. Lasă lopata jos! Nu-l poţi ameninţa pe MacLawry pe teritoriul lui!

Dar ea nu voia să-l ameninţe. Pentru Dumnezeu, era fratele lui Munro.

— I-am zis doar să păstreze distanţa, răspunse ea cu voce tare, dându-şi brusc seama că era din nou singură, pe cont propriu.

Marchizul venise însoţit de cei doi câini de vânătoare, iar Peter ar fi făcut întocmai ce i-ar fi cerut stăpânul.

— Iar aici nu e teritoriul lui, continuă ea. E al lui Munro.

Marchizul de Glengask înclină capul într-un mod care îi amintea de fratele lui. Ochii îi erau de un albastru oţelit şi o priveau fix.

Părea, de altfel, mulţumit să nu spună nimic. Poate era atât de uimit de prezenţa ei şi de felul în care arăta, că nu ştia cum să reacţioneze. La ce ştia despre el, bănuia că avea de gând să îi lase pe ea şi pe Peter să vorbească între ei până obţinea toate informaţiile de care avea nevoie. Reputaţia lui era bine cunoscută în toate colţurile regatului. Era inteligent şi temperamental, dar cu o atitudine glacială.

Catriona lăsă lopata ceva mai jos. Pentru ea, cea mai bună strategie era să-l facă să vorbească.

— Bun, m-ai văzut, spuse ea, reuşind să îşi menţină vocea cât de cât sub control. Ce-ai de gând să faci?

Poftim. Orice răspuns ar fi primit, se alegea cu ceva informaţii. Şi, cu cât avea mai multe informaţii, cu atât mai bine.

— Eşti promisă unei căpetenii MacDonald şi mi i-ai adus la uşă. Prin urmare, ştiu ce ar trebui să fac, răspunse el cu răceală. Numai că l-ai amestecat şi pe fratele meu în toată povestea asta.

Ea se încruntă.

— Nu l-am amestecat în nimic! răbufni. I-am zis să se care şi să mă lase… să ne lase în pace. Pe urmă, a venit şi

a luat-o pe Elizabeth şi s-a simţit obligat să aibă grijă de mine pentru că rămăsesem singură. Cam asta e.

Orice s-ar fi întâmplat, nu avea de gând să îl pună pe Munro în încurcătură.

— Rămâne de văzut. Până atunci, dacă zici că fratele meu are grijă de tine, unde-i acum?

— S-a dus la An Soadh, stăpâne, răspunse Peter degrabă. Mi-a ordonat să rămân şi să o apăr pe fată.

Marchizul ridică dintr-o sprânceană.

— Din câte-mi amintesc, eu ţi-am ordonat să-l aperi pe Munro.

— Păi, eu…

— Mergi şi adu-l! Acum!

Catriona nu se întoarse, dar îl auzi pe Peter punând jos scândurile pe care le avea în braţe şi scoţându-şi mănuşile. Apoi plecând degrabă.

— Bun, făcu Glengask, aşezându-se pe o rămăşiţă de zid. Am o propunere pentru tine.

— Nu zău?

Ţinea în continuare lopata, dorindu-şi să fi avut muscheta la îndemână. Glengask nu o făcea să se simtă… în siguranţă. Şi Ursul o neliniştea, dar în alt mod. Munro nu ar răni-o niciodată, era sigură de asta. Totuşi, era un bărbat puternic şi periculos. Ca o bâtă uriaşă sau ca un topor. Marchizul era mai degrabă ca o sabie – tăios, echilibrat şi iute.

— Am o mie de lire în buzunar. Banii pot fi ai tăi. Nu trebuie decât să pleci la Edinburgh şi să nu te mai întorci. O să-i spun lui Lord Torriden că spionii mei te-au văzut în Aberdeen. Vei fi liberă ca pasărea cerului şi vei avea suficienţi bani ca să te stabileşti într-o casă drăguţă cu câţiva servitori.

— Şi de ce-ai face asta pentru mine?

— Pentru că MacDonald vrea să te măriţi cu Torriden. Puţin îmi pasă de ei, dar nu vreau ca familia MacLawry să ajungă în mijlocul disputei dintr-un alt clan.

O privi din cap până-n picioare, şi ea deveni brusc conştientă, din nou, de hainele-i bărbăteşti şi de mănuşile

de lucru. Plus că o făcea să urle simplul gând de a trăi într-un oraş mare, unde ar fi nevoită să poarte rochii şi să pară că ştia să se descurce, o femeie singură din înalta societate. Glengask o voia plecată pentru că prin simpla ei prezenţă putea aduce necazuri familiei şi clanului lui.

Ar fi fost mult mai simplu să îşi ia tălpăşiţa decât să îndure privirile cuiva care o considera o sursă de necazuri, un obiect de care cineva se putea folosi pentru a-şi atinge scopurile şi a-şi satisface ambiţiile. Până şi unchiul ei o privea astfel. Probabil şi Lord Torriden. Nu şi Ursul. El o vedea… pe ea, aşa cum era cu adevărat. Să renunţe la el, să-l părăsească… asta ar fi frânt-o.

— Mulţumesc pentru generoasa ofertă, dar sunt nevoită să o refuz.

— E un limbaj foarte ales pentru o femeie care se îmbracă precum un păstor.

— *Ajunge!* mârâi Munro, care îşi făcu apariţia, cu Peter urmându-l îndeaproape.

„Slavă Cerului!” N-avea nevoie să-i ducă el bătăliile, dar prezenţa lui însemna că nu mai era singură. Iar acum problema era să aibă grijă să nu ajungă la bătaie cei doi fraţi.

— Ursule, nu…

— I-ai zis lui Torriden unde s-o găsească? vru el să ştie, oprindu-se drept în faţa marchizului.

Glengask rămase nemişcat.

— Neah. Asta n-are legătură cu el. Are legătură cu…

— Nu-mi spui tu cu ce are legătură, îl întrerupse Munro. N-ai să-i sufli o vorbă lui Torriden. Altfel, n-o să plece viu de la Glengask. Vreau să pleci de aici. Locul ăsta îmi aparţine. Pleacă acum!

— Uită-te la ea, Ursule! Poate să-şi poarte de grijă şi singură. Nu-i nevoie să te îngrijeşti de fiecare animal ciudat şi rănit care îţi iese în cale. Aici, e rost de necazuri. Necazuri de care familia MacLawry nu are…

Munro îl lovi. Marchizul se trase în spate, astfel că lovitura îl nimeri mai mult în umăr, şi ateriză ciudat în picioare. Expresia de pe chipul lui era mai curând de uimire

decât de durere. Parcă nu îi venea să creadă că propriul frate îl pocnise. Catriona însăşi era uimită.

Munro îl prinse de guler şi îl ridică.

— Pleacă! strigă, împingându-şi fratele.

Marchizul scuipă pe jos, apoi le făcu semn câinilor să stea potoliţi.

— Culcat! Mă ocup singur de asta.

Ursul porni din nou spre el, dar Catriona lăsă jos lopata şi fugi după el.

— Opreşte-te! ţipă ea, prinzându-l de umăr. E fratele tău! E şeful clanului tău!

Munro strânse pumnii.

— Dar te-a insultat.

Asta era tot ce părea să conteze pentru el.

— Pentru Dumnezeu, Ursule, am fost insultată de nenumărate ori. Pot să mă apăr singură dacă e nevoie. Cere-ţi scuze!

El o privi nedumerit.

— Pardon?

— Da, cam aşa. Cere-i scuze fratelui tău!

— Neah. N-am să mă scuz pentru că-ţi sar în apărare, pisică sălbatică.

Ea îl îmbrânci, însă fără să îl facă să se clintească. Lăsă totuşi braţele jos şi îşi descleştă un pumn.

— Îţi zic pentru ultima oară că nu am nevoie să îmi sară nimeni în apărare. Şi nu am de gând să provoc o ruptură între tine şi familia ta. Fă ce se cuvine, altfel am plecat.

În timp ce vorba, pe obraji începură să îi curgă lacrimi, dar, la naiba, vorbea cât se putea de serios. El avea o familie pe care o adora. Iar ea nu voia şi nu putea să-l separe de-ai lui. Pentru nimic în lume.

— Nu pleci nicăieri, mormăi el.

— Azi, asta depinde de tine, Munro MacLawry.

El oftă şi se întoarse spre MacLawry, care le urmărise cu atenţie schimbul de replici. Cu siguranţă, încerca să îşi dea seama dacă ea îl juca pe degete pe încăpăţânatul lui frate. Ea, una, nu considera că, dacă ţipa la el şi îl punea să

îşi ceară scuze, însemna că îl manipula sau îl juca pe degete, dar nici nu avea multă experienţă cu oamenii.

— Îmi cer scuze că te-am lovit, Ranulf, spuse Ursul. Poţi să dai şi tu dacă vrei. Dar nu te vreau aici, continuă el, făcând un pas înainte. Nu dacă nu vorbeşti civilizat cu Catriona.

Marchizul se uita când la unul, când la celălalt. Apoi puse o mână pe capul unuia dintre dulăi.

— Haide, Fergus! Haide, Una!

— Şi n-ai să-i sufli o vorbă lui Torriden.

Lord Glengask încetini pasul.

— N-am să-i spun nimic. Dar data viitoare când îmi calci pragul, Ursule, ai face bine să aduci şi fata, ca să rezolvăm problema. Altfel, fata pleacă şi problema va dispărea de pe teritoriul meu. Dacă ai nevoie de ceva, trimite vorbă prin Peter Gilling. Se întoarse spre ei. Am fost îndeajuns de clar?

Munro dădu aprobator din cap.

— Ne-am înţeles.

Ochii albaştri oţeliţi îi întâlniră pe ai Catrionei.

— Bun. Ne-am înţeles. Pentru moment.

capitolul 15

Odată ce Ranulf dispăru din raza vizuală, Munro s-ar fi aşteptat ca ea să se prăbuşească la pământ sau să îi vină în braţe. În schimb, ea se aplecă, luă de jos o mână de pământ şi-o aruncă înspre el. Cu putere.

— Ce naiba te-a apucat, femeie? mormăi el, frecându-şi umărul, unde fusese lovit.

S-ar fi ferit, dar asta n-ar fi făcut-o decât să încerce să arunce în el cu ceva mai greu.

— Puteai să mă avertizezi că ştia că-s aici! spuse ea.

Obrajii îmbujoraţi şi vocea cam spartă erau singurele semne că era furioasă pe el.

— Habar n-am avut că bănuia ceva. Se apropie de ea

şi-o prinse de o mână înainte să mai poată azvârli ceva în el. Nu plecam de-aici dacă ştiam, continuă el.

Ea păru să se relaxeze brusc. Îşi puse mâna liberă pe braţul lui.

— Ai dat în şeful clanului tău, Ursule, îi zise, privindu-l de sub borurile pălăriei. Propriul tău frate.

— Aşa-i. Şi m-ai obligat să-mi cer scuze.

Încet-încet, îşi dădură amândoi seama că încă erau împreună, că Ranulf venise de unul singur şi nu adusese cu el jumătate de clan ca să o escorteze pe Cat dincolo de graniţa teritoriului MacLawry. Nici nu venise cu Torriden, pentru ca vicontele să-şi revendice mireasa. Nici măcar nu le ceruse să se ţină departe unul de celălalt. Situaţia putea fi mult, mult mai gravă.

— Credeai c-o să ajute la ceva dacă dai în el, brută?

— Nu-mi mai zice aşa. Am văzut că erai pregătită cu lopata aia. O îndreptai înspre el.

— Eram gata să mă apăr. Nu-s învăţată să fiu luată prin surprindere.

El se aplecă şi o sărută. Pe moment, să o sărute i se părea mai important decât orice altceva.

— Te apăram eu, murmură el, închizând ochii în timp ce ea îi întorcea sărutul.

Dacă cineva i-ar fi spus, în urmă cu câteva săptămâni, că urma să trăiască un asemenea extaz de la un simplu sărut, ar fi râs de mama focului. Acum, se simţea… uşor ca un fulg, ca şi cum picioarele nici nu ar fi atins pământul.

După câteva secunde, ea îşi desprinse degetele din părul lui şi făcu un pas în spate.

— Nu mă mai săruta! îi ceru, cu toate că nu reuşea să îşi desprindă privirea de la buzele lui. Ţi s-a interzis să mai calci în propria-ţi casă. Ai auzit, nu?

— Am auzit foarte bine. În felul ăsta, nu mai e nevoie să mă strecor noaptea ca să vin la tine.

Avea să se gândească mai târziu la semnificaţiile mai ample ale faptului că nu se mai putea întoarce la Glengask. Căci, oricât îi displăcea ca oricine – inclusiv Ranulf – să-i spună ce să facă, fratele lui mai mare îi făcuse, de fapt, o

favoare. Marchizul îi oferise, practic, mai mult timp alături de Catriona.

— Ce-ai făcut?! exclamă neîncrezător Peter Gilling, cu un amestec de groază şi neîncredere, de parcă spera că visase întregul incident.

— Nu mai contează acum, îi răspunse Munro. Peter, o să-ţi dau o listă cu lucruri de care am nevoie. Dacă mi le-ai putea aduce diseară, ţi-aş fi recunoscător.

— Munro, ştii că ai şi o altă opţiune. Cat îi luă mâna şi îşi împleti degetele cu ale lui, de parcă nu putea să nu îl atingă. Glengask a spus că poţi veni acasă după ce dispar eu din peisaj.

— Opreşte-te! o întrerupse el. N-am să stau să te-aud cum îmi zici că ar fi mai bine pentru mine dacă ai lua-o la sănătoasa de una singură prin sălbăticie. Sunt şanse mari să ningă până la sfârşitul săptămânii, dacă nu chiar mai devreme. Şi nu, nu pleci nicăieri.

— Şi te-aştepţi să merg cu tine la castel şi să îi fiu dată lui Torriden? Pentru că n-am să fac asta. Nici gând. Nu vreau să te părăsesc, dar n-am venit până aici aşa, dintr-un capriciu. N-am să fiu o insultă pentru nimeni şi n-am de gând să fiu bătaia de joc a nimănui.

Începuse să îi tremure vocea, iar el simţea nevoia să o tragă din nou spre el. Dar asta ar fi provocat o nouă? discuţie despre cum îşi purtase singură de grijă înainte să îl întâlnească şi cum putea foarte bine să o facă din nou.

Nu voia să ştie că putea trăi fără el, căci el, unul, nu mai era sigur că ar putea trăi fără ea. Gândul că s-ar face nevăzută într-o bună zi îi provoca fiori reci pe şira spinării şi îi făcea inima să i se strângă.

— Poate-i mai bine că m-a descoperit, continuă ea, cu degetele încă agăţate de ale lui. Cu cât ne-am fi prefăcut mai mult că am putea continua ca până acum, cu atât mai greu ne-ar fi fost să ne oprim. Acum, trebuie să ne gândim cum să încheiem.

El îşi dădu seama că toate opţiunile pe care ea le lua în calcul se încheiau cu ea în postura de paria, ridiculizată de societate, nefericită şi singură. Nu ştia de ce, dar era

limpede că ea, una, nu se putea vedea în altă postură. Nu conta cum o privea el şi ce credea el despre ea. Trase aer în piept, îşi strânse degetele peste ale ei şi o aduse mai aproape. N-avea decât să dea în el dacă avea chef.

— Uite cum văd eu viitorul, fata mea, spuse el, apucând-o uşor de bărbie cu cealaltă mână, ca să o facă să îl privească în ochi. Nu pleci nicăieri. Asta-nseamnă că rămâi aici. Iar asta înseamnă că o să vii cu mine când o să mă întorc la Glengask.

Ea se încruntă şi începu să clatine din cap.

— Ursule, eu…

— Ţi-am spus că am să-ţi arăt, atât cât pot, cum e cu purtarea în societate, dacă asta vrei. N-are sens acum să te mai ascundem de altcineva în afară de Torriden. Aici, nimeni nu va sufla o vorbă cuiva din clanul MacDonald. Asta înseamnă că pot angaja oameni ca să repare Haldane. Iar asta înseamnă că noi doi avem ceva timp ca să-ţi demonstrez că ai toate motivele să ţii capul sus.

— Şi pe urmă ce-o să faci? O să mă dai?

O lacrimă i se prelinse pe obraz, iar ea o şterse cu mâneca.

— Nu te dau nimănui. Glengask l-a informat pe MacDonald despre sora ta. Din cauza lui s-a ajuns aici, la nebunia asta. În principal, din vina lui. Dar mie-mi plac situaţiile nebuneşti.

El rânji. Pe buzele ei flutură o urmă de zâmbet.

— Asta explică destule, uriaşule. Continuă să îl privească, dar expresia de amuzament îi dispăru de pe chip la fel de rapid precum apăruse. Ştii că totul s-ar putea încheia urât, da? Că ai putea fi alungat de aici pentru totdeauna. Deja ai dat în Lord Glengask. Câte crezi că o să-ţi mai tolereze?

Îl privea numai pe el dacă întrebarea îl tulbura sau nu. În faţa ei, nu făcu decât să ridice din umeri.

— Am ce-mi doresc. Restul nu e aşa important. Dar trebuie să mergi pe mâna mea, pisică sălbatică. Şi să ai încredere în mine.

— Am.

— Atunci, e limpede.

— Nu vreau să pară că mă văicăresc, Munro, dar dacă fratele tău are dreptate? Dacă ai simţit nevoia să mă salvezi ca pe un câine de pripas, aş vrea să îţi dai seama înainte de a face ceva… ceva ce nu mai poate fi desfăcut.

Evita să pronunţe cuvântul „căsătorie” – şi, cel mai probabil, o făcea special.

— Ştiu ce vorbesc. Dar n-am să-ţi pun întrebarea până nu o să ştiu că vei fi de acord.

Cat inspiră uşor, iar privirea ei o întâlni pe a lui.

— N-am cum să nu te întreb din nou dacă eşti sigur, înainte să pui întrebări pe care n-o să le poţi retrage.

„La naiba!” Nu era numai despre el. Ea nu era o povară pentru el. Şi avea de dus muncă de convingere serioasă ca să o facă să înţeleagă ce femeie rară, preţioasă şi de valoare era.

— Hai cu mine în bucătărie să vedem dacă e nevoie să mai amestec în mâncare şi o să încerc să-ţi explic ce şi cum, propuse el.

Ea roşi.

— Nu cu Peter în preajmă.

Munro se apropie.

— O să plece în curând să îmi aducă nişte cămăşi curate şi un brici pentru bărbierit. Şi ştii bine că în unele părţi din Scoţia am fi consideraţi căsătoriţi din clipa în care te-am avut prima dată. Aşa că tu hotărăşti ce cuvinte vrei să foloseşti când vine vorba despre noi doi, fata mea, iar eu mă duc să fac rost de nişte hârtie.

În timp ce se îndrepta spre intrarea principală, îşi spuse că lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă ea ar fi fost genul de femeie uşor de convins. Dar, totodată, poate nu ar mai fi simţit ce simţea pentru ea. Era al naibii de căpoasă şi se obişnuise să se vadă într-un anume fel de atâta amar de vreme, încât câteva săptămâni alături de un bărbat care îi cânta osanale nu erau suficiente ca să îi schimbe părerea despre propria persoană. Era prima dată când toată forţa şi toată statura lui nu făceau nici cât o ceapă degerată. Tot ce putea să îi ofere erau timpul lui,

dragostea lui şi speranţa.

Era prima dată în viaţa lui când trebuia să aibă răbdare, chiar dacă ăsta nu era punctul lui forte. Pufni încet şi intră în bucătărie, unde găsi hârtie şi un creion. Apoi petrecu câteva minute gândindu-se la ce îi trebuia de la castel. Ştia însă prea bine că singurul lucru care conta cu adevărat, de care chiar avea nevoie, era deja cu el.

Sigur, mai conta faptul că nu era convins că ea era dispusă să împingă lucrurile la fel de departe pe cât era el dispus să o facă. Ştia al naibii de bine la ce se referise Ranulf. Fratele lui îi ceruse să renunţe la ea, fie dându-i-o lui Torriden, fie trimiţând-o undeva în afara teritoriilor MacLawry, unde familia nu ar mai fi purtat nicio răspundere. Sau nicio vină.

Faptul că i se interzisese să mai vină la castel urma, chipurile, să îl facă să îşi dea seama de greşeala făcută şi să îl facă să înţeleagă cum ar arăta viaţa fără clan şi fără familie alături. Era limpede că Ranulf nu ştia cât de mult se ataşase Munro de pisica lui sălbatică. Se opri din scris. Fratele lui păruse sigur că unicul motiv pentru care Cat se afla acolo era obiceiul Ursului de a-i proteja pe cei lipsiţi de apărare. Hmm.

Putea folosi asta în avantajul lui. Ranulf îl credea încurcat cu Elizabeth, nu cu Catriona. Aşa că era felul lui de a-i da o lecţie. Dacă Glengask şi-ar fi dat seama că fratele lui nu dorea o femeie pe care clanul ei abia şi-o mai amintea, ci pe femeia pe care o căpetenie MacDonald o alesese ca să înceapă, după toate probabilităţile, un război intern, atunci n-ar fi plecat pur şi simplu, lăsându-i să-şi vadă de treabă. Ei bine, uite că Ran făcuse o greşeală. Iar Munro avea de gând să tragă foloase de pe urma ei.

— Ursule?

Se întoarse spre Cat.

— A, nu. Nu vreau să te-apuci să-mi spui că n-ar trebui să…

— Tacă-ţi fleanca, uriaşule! Acum, vorbesc eu, făcu ea, punându-şi mâinile în şolduri.

Ei bine, suna promiţător. Poate.

— Atunci, vorbeşte, fătuco!

— Zici că ţi-ai sfida fratele şi clanul ca să fii cu mine, da? Dar eşti sigur? Te-ai gândit cum trebuie la ce-ar însemna?

— Da, m-am gândit. Atât de mult însemni pentru mine.

— Clanul MacDonald mă vrea măritată cu Torriden. Chiar vrei să îi mânii când nu mai ai propriul clan să-ţi vină în apărare?

— Ţi se pare că-s genul care s-ar da înapoi de la luptă?

— Nu. Dar dacă nu vreau să intri în vreo luptă?

— Atunci mă gândesc că sunt locuri unde ne putem duce ca să fim la adăpost şi de MacDonald, şi de MacLawry. Cu tine alături, m-aş duce oriunde.

O privi, aşteptându-i reacţia. Ea îşi propti şi mai bine mâinile în şolduri. Îl privea în ochi, dar se vedea că gândurile îi erau undeva departe. Munro nu putea să spere că acolo, departe, unde o purtau gândurile, era şi el. Într-un sfârşit, Catriona clipi şi trase aer în piept.

— Nu vreau să-ţi părăseşti familia, Munro. Şi nu vreau să plecăm din Scoţia doar ca să putem fi împreună. Dar, dacă se ajunge la aşa ceva, am s-o fac. Vreau să fiu cu tine. Te iubesc! Mă scoţi din sărite şi nu înţeleg ce vezi la mine, dar te iubesc.

„Slavă Domnului!” îşi spuse el în gând.

— Slavă Domnului, rosti, de data asta cu glas tare. Zâmbi, cuprins de un val de uşurare şi de o căldură plăcută, ca sub un soare de vară. Acum, sunt pregătit să mă bat cu lumea-ntreagă pentru tine, pisică sălbatică.

Se apropie de ea şi-i strivi buzele, sărutând-o cu atâta forţă, că o lipi cu spatele de uşă. Îl dorea. Îl voia lângă ea. Voia să fie cu el. Şi faptul că o spusese tare şi răspicat nu era puţin lucru.

— Te iubesc, îi şopti şi el, cu buzele lipite de ale ei.

Îşi puse mâinile pe umerii lui şi îl împinse.

— Şi-acum, ce? O să mă târăşti la Glengask şi-o să le zici vreo două fratelui tău şi lui Lord Torriden?

— Ba bine că nu! N-am de gând să merg pe burtă ca un şarpe. Sunt un luptător, fătuco. N-am să mă retrag cu coada-ntre picioare.

Catriona încuviinţă din cap.

— În cazul ăsta, n-am de gând să te fac sau să mă fac de râs. Mă ajuţi?

— Sper că ştii că pentru mine arăţi tocmai bine.

Ea roşi uşor.

— Ştiu. Dar fă-o de dragul meu. Nu vreau… nu vreau să îmi iasă vorbe că-s ciudată. N-au decât să bârfească pentru că vrei o MacDonald, dar nu pentru că o vrei pe astă MacDonald.

— Pe toţi sfinţii, eşti o minune. Te ajut, desigur. Stai să mai trec câte ceva pe listă.

Notă repede ceva la finalul listei cu cele trebuincioase şi ieşi după Peter. Servitorul nu ştia să citească, ceea ce complica un pic lucrurile.

— Nu înţeleg, stăpâne, zise Peter, punând hârtia în buzunar. Nu vrei să mă duc la Glengask?

Munro clătină din cap.

— Te duci la casa familiei Gray. Şi-i dai asta numai şi numai surorii mele. Nimănui altcuiva. Doar Rowenei. Îmi dai cuvântul tău?

Valetul se încruntă.

— Normal. Poate ai observat că de atâta timp n-am zis o vorbă despre drăguţa ta.

— Am observat, Peter, şi îţi mulţumesc. Casa Gray. Rămâi acolo peste noapte. Ne vedem dimineaţă.

— Da’ nu cred că o să-ţi vină cămăşile lui Lord Gray.

— Se ocupă Winnie. Probabil, mâine-dimineaţă te va însoţi călare la Glengask cu propria listă.

— Cum zici. Dar nu-mi place să te las aici, unde doar o uşă stă între tine şi necazuri, stăpâne Urs.

Munro îl bătu pe umăr şi îl direcţionă spre car.

— De o săptămână doar uşa aia e singura formă de protecţie. Şi, dacă te uiţi mai cu atenţie la întreaga tărăşenie, absolut nimic nu m-a ţinut departe de necazuri.

— Bine, plec. Pe Dumnezeu şi toţi sfinţii, ai grijă să nu

păţeşti ceva. M-aş simţi singurul vinovat.

— Nu ai fi.

— Dar ai fi mort, şi, cu tot respectul, stăpâne, părerea ta n-ar mai conta. Nu uita că am fost cu fratele tău pe tot drumul de la Londra la Gretna Green, cu clanul Campbell pe urmele noastre. N-a fost plăcut. Iar ce se petrece aici mă îngrozeşte de-a dreptul. Tu chiar crezi că MacDonald n-are spioni prin preajmă, pândind să vă ia pe nepusă masă pe tine sau pe fată?

— Peter, du-te odată! Dacă vreun MacDonald apare aici, va fi ultimul lucru pe care apucă să-l facă-n viaţa asta.

Servitorul mai făcu o strâmbătură, apoi plecă uşor capul, urcă în car şi mână iapa înhămată la el. În curând, nu se mai auzi nici măcar scrâşnetul roţilor. Munro mai inspectă o dată împrejurimile, spunându-şi că o făcea doar din precauţie, nu ca urmare a spuselor valetului, apoi se întoarse în bucătăria caldă şi în braţele şi mai calde ale femeii lui.

Chiar era femeia lui, deşi alţii credeau că-i puteau ordona altceva. Se aruncase în luptă cu toată nădejdea şi nu avea de gând să o dezamăgească. Nici acum, nici vreodată.

*

— Am venit, anunţă Arran intrând în birou şi dându-şi jos haina groasă. O pală rece îl urmă în încăpere. Ce s-a întâmplat? întrebă el, încruntându-se. Şi de ce-ai un ochi vânăt?

Ranulf miji ochii, ignorând durerea.

— Închide uşa!

Fratele lui făcu întocmai, în vreme ce Ranulf cântărea ce-ar trebui să îi spună. De obicei, avea o imagine foarte clară asupra direcţiei în care dorea să meargă întregul clan. În ultima vreme, problemele de familie deveniseră mai complicat de gestionat, dar până de curând crezuse că avea şi asta sub control.

— Încerc să îmi dau seama cine ar avea tupeul să dea

în tine, continuă Arran, plimbându-se de colo-colo, şi nu îmi vine în minte decât un nume. Aşa că mă gândesc că fie ai dat cu capul într-o uşă, fie ceva s-a întâmplat între tine şi Urs.

— N-am dat cu capul în nicio uşă.

Arran înjură în barbă.

— Ştiam eu că vederea lui Lord Torriden l-a deranjat mai rău decât credeam. Ce, nu ai acceptat oferta de zestre pentru Elizabeth?

— Am găsit-o pe sora ei, pe Catriona MacColl.

Fratele lui se lăsă să cadă pe un scaun.

— E aici? Aşadar, Elizabeth ne-a minţit?

— Mda.

Îi minţise, iar lui încă nu-i trecuse prin minte să o confrunte. În apărarea lui, orice discuţie cu aproape logodnica Ursului avea să fie foarte delicată, iar el nu se simţea câtuşi de puţin într-o dispoziţie potrivită pentru diplomaţie.

— Ne-a minţit. Şi Ursul ne-a minţit, la rându-i.

— Ur... Deci fata e la Haldane? Mijlociul familiei MacLawry înjură din nou. Nu mă mir că se tot duce acolo în continuare. Dar de ce o ţine ascunsă? I-a îndrugat o poveste despre Torriden? Ştim amândoi că Ursul nu rezistă când are ocazia să salveze ceva sau pe cineva. Aşa cum nu rezistă nici în faţa unei femei frumoase.

— Nu ştiu ce i-a zis. Fata e... cam ciudată. Poartă haine bărbăteşti. Am găsit-o cu o lopată în mână, săpând de zor în vechea grădină de la Haldane. Chiar m-a ameninţat cu afurisita de unealtă.

Nu crezuse nicio clipă că l-ar lovi cu lopata. Păruse mai degrabă uluită şi îngrozită decât pusă pe atac. Nu păruse, totuşi, înspăimântată. Nu păruse să îi fie frică de el. Doar de faptul că el o văzuse.

— Te-a ameninţat? Şi Ursul de ce-a dat în tine?

Ranulf scrâşni din dinţi. Cel mai simplu şi mai onest răspuns ar fi fost că Munro îl pocnise pentru că o insultase pe faţă. Dar asta ar fi însemnat că Ursul era mai gentleman decât era, de fapt, şi toată lumea ştia că asta era foarte

puţin probabil.

— I-am spus că ori vine aici cu fata şi i-o dă lui Torriden, ori o trimite cât mai departe de teritoriul MacLawry.

— Sună… rezonabil. E deja un an de când suntem în pace cu toată lumea. N-aş vrea să riscăm pacea asta pentru o femeie-băieţoi promisă unui MacDonald.

— Da’ ce civilizat eşti, îl ironiză Ranulf.

— Sunt tată, Glengask. Cum, de altfel, şi tu eşti. Unde-i Ursul? M-aş duce să văd dacă pot să-i bag minţile-n cap. Torriden pare de treabă. Nu văd de ce nu l-ar vrea acea Lady Catriona.

— E tot la Haldane. După ce m-a lovit, i-am spus că nu e bine-venit la Glengask până nu lămureşte lucrurile cu acea fată. M-a minţit, iar pentru asta trebuie să suporte consecinţele.

Arran clipi.

— Torriden a fost crescut în stilul englez, Ranulf. Dacă află că i-ai cerut fratelui tău să rămână cu ea… Va fi compromisă. Nu cred că lui MacDonald o să-i convină.

— De-asta am şi trimis după tine. Nu m-am comportat cu el aşa cum ar fi trebuit. Ştiu că e vina mea. M-a trântit la pământ.

Arran pufni, iar Ranulf alese să creadă că era o reacţie de enervare, nu de amuzament.

— Vreau să te duci mâine-dimineaţă şi să stai de vorbă cu el. Vezi dacă poţi să-l convingi să fie mai rezonabil. Toată povestea asta n-ar trebui să aibă vreo legătură cu noi. Nu vreau să-l las să ne tragă în mijlocul problemelor interne dintr-un clan doar pentru că e încăpăţânat şi crede că fata are nevoie să fie salvată.

Fratele lui încuviinţă din cap.

— O să stau de vorbă cu el. Şi am să-i aduc aminte că Elizabeth e aici, fără el.

Privi pe geam preţ de câteva clipe.

— Nu m-aş mira să ningă mâine. Mănăstirea Haldane nu e tocmai ce trebuie pe timp de iarnă.

Spera că Ursul nu avea să fie într-atât de căpos încât

să rişte aşa mult. Era suficient de aiurea că voia să se însoare cu o fată civilizată şi bine-crescută care ar fi căzut din picioare la prima pală de vânt. Dacă se încăpăţâna pentru o femeie promisă unei căpetenii din alt clan doar pentru că fratele lui îi ceruse să scape de ea... La naiba! Ranulf învăţase de-a lungul anilor că nu era mereu suficient să latre ordine-n stânga şi-n dreapta. Ursul fusese mereu pumnul de oţel din spatele ordinelor sale, nu cel care să se opună.

— Ranulf?

— Mda?

— N-o să fie floare la ureche. La cum îl ştim pe Urs, n-o s-o abandoneze pe fată. Mai ales dacă şi-a fluturat genele şi i-a cerut ajutorul.

— I-am oferit deja o mie de lire, dar m-a refuzat.

— Poate îşi imaginează că ar putea obţine mai mult de la el, zise Arran. Cu două sau trei mii ar putea avea o trăsură a ei şi o căsuţă în Aberdeen unde să stea tot restul vieţii. Iar Ursul şi-ar da seama că nu are nevoie să fie salvată. Poate o să-l fac să înţeleagă că fata ar fi mai în siguranţă fără el prin preajmă, atrăgând atenţia tuturor.

Ranulf încuviinţă.

— Atunci, oferă-i trei mii de lire. Cu el poţi să vorbeşti despre siguranţa ei, dar fetei fă-i oferta fără ca el să audă. Vezi dacă o poţi convinge că mai mult nu va primi şi că fratele meu nu va rămâne încurcat în toată povestea asta.

— Pot să fac asta.

Suna logic şi firesc, dar ceva parcă nu se lega şi îl sâcâia din cale-afară. Munro mai curtase şi-n trecut femei care erau surori. Bethia şi Flora Peterkin erau doar cel mai recent exemplu. Dar dacă într-adevăr voia să se însoare cu Elizabeth MacColl, atunci, la naiba, nu putea rămâne într-o clădire abandonată împreună cu Catriona MacColl. Familia MacLawry nu proceda astfel. Dacă roşcata îşi înfipsese ghearele în el pentru banii lui şi pentru protecţia pe care i-o putea asigura, atunci pe Arran îl aştepta o conversaţie pe cinste a doua zi.

Dar fata îl ameninţase cu lopata. Şi aproape că-i

ordonase Ursului să se potolească, iar el îi dăduse ascultare. Ranulf se scutură. Indiferent de ce era la mijloc, urma să se încheie a doua zi. Trebuia. Pentru binele tuturor.

*

Catriona stătea în faţa vetrei, cu picioarele încrucişate, şi se uita la Munro, care umbla de colo-colo prin bucătărie. Avea capul plecat şi era limpede că era cu gândul departe de mănăstirea Haldane. Cu statura impresionantă şi pasul atletic semăna din cale-afară cu animalul al cărui nume îi devenise renume şi poreclă. Cu părul acela negru în dezordine atârnându-i până aproape de umeri şi ochii aceia verzi... putea avea pe oricine, putea să se însoare cu oricine. Pentru ce Dumnezeu decisese să-şi piardă capul tocmai după ea? Ea, care nu ştia nici măcar să facă o reverenţă.

Şi uite că pentru ea îl pocnise pe şeful clanului MacLawry. Acceptase – de fapt, practic ceruse – exilul de acasă, casa în care trăia de când se născuse. Se distanţase de fraţii lui, când toată lumea ştia că nimeni şi nimic nu putea interveni între fraţii MacLawry.

— Ce te supără? se forţă ea să întrebe, deşi era aproape sigură că ştia răspunsul.

— Peter ar fi trebuit să se întoarcă, răspunse el, oprindu-se să ia o gură de ceai şi reluându-şi parcursul.

Ea miji ochii.

— Asta te supără? Că Peter Gilling întârzie? N-ai griji mai mari?

El se opri şi veni lângă ea.

— Ba da. Am uitat să-i zic să aducă şi nişte mănuşi drăguţe şi mă îndoiesc sincer că o să-i vină lui ideea asta.

— Mănuşi drăguţe? repetă ea.

— O să vezi. Mi-ai cerut autorul, şi fac tot posibilul să ţi-l ofer.

O mângâie pe păr, o trase mai aproape şi o sărută delicat.

— Mă ajuţi cu mănuşi micuţe şi drăguţe?

— Nu râde de mine, femeie.

Ea chicoti.

— Ia încearcă să mă opreşti.

Cineva bătu la uşă. Munro se ridică şi trase zăvorul.

— Era şi timpul să…

Se întrerupse, iar Catriona ridică privirea şi nu-şi putu înăbuşi un icnet. Bărbatul frumos ca un Adonis, înalt şi brunet, nu putea fi decât celălalt frate al lui Munro, Arran. Mijlociul familiei MacLawry. Sări în picioare, nu atât de teamă, cât pentru că nu îşi dorea să fie privită de sus. La naiba! Aşadar, Lord Glengask hotărâse să mai trimită pe cineva să se holbeze la ea şi să-i ceară fie să se mărite cu Torriden, fie să plece cât mai departe, unde o vedea cu ochii. De ce nu puteau lăsa lucrurile aşa cum erau? De ce nu o lăsau în pace?

— Ce vrei, Arran? întrebă Munro.

Încă ţinea o mână pe uşă, probabil ca să fie pregătit în caz că alegea s-o închidă în nasul fratelui său.

— Nu poate omul să vină să-şi vadă fratele? Şi pe sora fetei pe care vrea s-o ia de nevastă?

Ochii lui albaştri o fixară, iar ea simţi ceva… neplăcut încolţindu-i în suflet. Familia MacLawry credea în continuare că Ursul voia să se însoare cu Elizabeth. El nu făcuse şi nu spusese nimic să le scoată asta din minte. Normal, avea să spună că procedase astfel tocmai din grijă pentru ea, ca să rămână cu toţii atenţi la Elizabeth, care era în siguranţă la castel, în afara zonei de influenţă a englezului bătrân care o voia de nevastă. Era, de altfel, convinsă că făcuse asta pentru ea. În acelaşi timp, tot nu îi plăcea să audă că Ursul era, chipurile, promis altei femei.

— Depinde, răspunse Munro, blocând în continuare accesul în încăpere. Depinde de ce vrea omul să îi spună fratelui său şi fetei.

Lord Arran se încruntă.

— Ai de gând să rămâi baricadat aici până pleacă Torriden? Ştii bine că va ninge în curând. Reparaţiile pe care le-ai făcut aici n-o să ţină iarna la distanţă. Iar focul făcut între nişte pereţi şubreziţi nu va ţine de cald.

— Nu-mi spui nimic ce nu ştiu deja. Dacă Glengask te-a trimis să bagi spaima-n mine, ei bine, n-o să-i meargă. Şi nici ţie. Mi-am dat cuvântul să am grijă de fata asta.

— Atunci, lasă-mă să vorbesc un pic cu ea, matahală. N-am să încerc s-o răpesc sau să te vorbesc de rău.

— Tot ce ai să-i spui îi poţi spune de faţă cu mine. N-avem nevoie de limba ta ascuţită.

Mijlociul MacLawry oftă.

— Sunt multe lucruri pe care nu le pot spune de faţă cu tine, pentru că eşti al naibii de hotărât să transformi totul într-o luptă. N-am venit să mă bat. Cu siguranţă, n-am venit ca să mă aleg cu nasul spart. Aşa că ia loc într-un colţ şi lasă-mă să discut cu ea. Sau eşti cumva speriat de ce ar putea să îmi zică?

Avea noimă. Familia MacLawry voia să-i afle intenţiile, să ştie câte probleme putea să provoace şi, eventual, dacă avea motive întemeiate să nu îl vrea de bărbat pe Lord Torriden. Îşi voiau fratele înapoi, iar ea părea să stea în calea acelei dorinţe. Catriona înghiţi în sec şi se apropie de uşă.

Ursul spusese mereu că Arran era cel mai isteţ dintre ei, cu toate că uriaşul ei îi dovedise că avea mult mai multă minte decât crezuse la început. Ea, una, nu se simţea câtuşi de puţin isteaţă, dar putea fi sinceră.

— Aş merge la o plimbare cu tine, Lord Arran, spuse ea, mulţumită că nu îi tremura vocea.

— Ba nu, interveni Ursul. Nu pleci nicăieri.

Ea îl împinse uşor, încercând să-şi facă loc să iasă din încăpere.

— Nu ştiu dacă am auzit bine. Ai zis cumva că n-o să mă laşi să stau de vorbă?

El bombăni, dar se dădu la o parte.

— Bine, fă cum vrei. Dar n-o să stau aici, la colţ. Voi vorbiţi cât vreţi, dar o să fiu în preajmă, ca să mă asigur că sunteţi civilizaţi.

Arran îi oferi braţul, dar ea se prefăcu a nu observa şi îl conduse la ieşirea din mănăstire.

— Ce ai să-mi spui? îl întrebă când ajunseră la drumul

principal.

— Nu facem conversaţie despre vreme? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană. Nici măcar despre ce mai face sora ta, în lipsa logodnicului?

— Puteam să vorbim despre astea şi cu el de faţă, i-o întoarse ea.

El surâse slab.

— Aşa e. Prea bine, să trecem la subiect. Eu şi fratele meu Ranulf ştim că Ursul nu e omul care să te lase la greu, aşa că stă în puterea mea să te ajut să ajungi oriunde îţi doreşti – la Aberdeen, Edinburgh, chiar şi pe continent sau în America. Glengask mi-a zis că ţi-a oferit o mie de lire. Înţeleg că vrei să rămâi ascunsă, aşa că triplez suma.

— Eşti foarte generos.

Era limpede că fraţii lui Munro nu bănuiau că ei doi erau… împreună, aşa că se întreba dacă următoarea ofertă avea să fie mai generoasă sau nu.

— Mda. Nu suntem certaţi cu clanul MacDonald, dar prin simplul fapt că suntem clanul MacLawry nu putem trece neobservaţi. Glengask ştie că a fost prea direct ieri, aşa că am venit să te asigur că nu îţi vrem răul. Ştim că nu vrei să te măriţi cu Torriden, şi, pentru că vei deveni cumnata fratelui meu, nici nu o să te obligăm să îl iei pe viconte de bărbat. Dar trebuie să pleci cât poţi de departe. Dacă se află, ne bagi şi pe noi, şi pe Urs în scandal.

Era logic ce spunea. Foarte logic. Cu câteva săptămâni în urmă, nu ar fi ratat ocazia de a fi cât mai departe de clanul ei. Nu putea, totuşi, să plece din Scoţia, singurul loc unde se simţea în largul ei. Un acoperiş deasupra capului, o vacă de muls… nu îi trebuia mai mult. Sau, mai precis, nu i-ar fi trebuit.

Iar el mai avea dreptate şi în legătură cu altceva. Ceva ce ea nu luase în calcul. Ursul nu putea trece neobservat. Chiar dacă nu ar fi fost unul dintre fraţii MacLawry, era înalt, lat în umeri şi frapant. Oriunde ar fi mers cu el, n-ar fi putut rămâne o anonimă. Totul devenise foarte complicat. Inima ei nu-i mai aparţinea şi, cu toate că ar fi atras atenţia asupra ei oriunde s-ar fi dus, nu se mai

imagina undeva fără el.

— Înţeleg ce-mi spui, zise ea, încercând să găsească formularea cea mai potrivită şi lipsită de agresivitate, îmi pare rău că am provocat situaţia asta. Nu de-asta am adus-o aici pe Elizabeth.

— Şi de ce-ai adus-o, mă rog?

— Nu puteam să o duc pe Islay pentru că…

— Pentru că apăruse situaţia cu Torriden, completă el. Dar există şi alte locuri în afară de Islay şi de Londra.

— Aşa e, încuviinţă ea. Puteam s-o duc în alt oraş, probabil. Ea, una, ar fi fost mai fericită cu oameni în jur. Dar nu aveam bani şi n-aş fi avut cum să-i găsesc un loc unde să stea. E mai simplu să fii sărac la ţară decât la oraş.

— *Ea* ar fi fost mai fericită, repetă el, punctând cu pricepere acel mic detaliu din spusele ei. Deci tu nu-ţi doreşti să fii înconjurată de oameni?

Catriona privi peste umăr înspre Munro. Era suficient de departe cât să nu îi poată auzi, dar era limpede că aştepta semnalul ei ca să *îi sară în* apărare, *la nevoie.* Oftă. Lord Arran sigur îşi dădea seama, doar privind-o, de cât de nelalocul ei ar fi fost într-un oraş mare.

— N-am iluzii în ce mă priveşte, dacă la asta te referi.

— Sunt doar curios, răspunse Arran. Ursul pare ferm hotărât să te protejeze.

Ea ridică din umeri.

— I-am spus de nu ştiu câte ori că pot să am grijă de mine.

— Şi, cu toate astea, i-a ars fratelui nostru un pumn în faţă când acesta i-a zis că trebuie să pleci. Ştii de ce nu poţi rămâne, aşa-i?

O, da, ştia prea bine. Prezenţa ei nu le aducea fraţilor MacLawry decât necazuri. În special lui Munro. Cu toate astea, gândul de a pleca şi de a trăi fără el…

Nu se simţise niciodată egoistă, dar în acele momente se simţea. Îl voia pe Munro. Voia să rămână în Scoţia.

— Ştiu că am venit aici pentru ca sora mea să fie în siguranţă şi ca să mă pot ascunde. Dar nu mai simt că sunt aceeaşi persoană. Mai ales de când fratele vostru mai mare

a venit să se holbeze la mine de parcă aş fi bufonul regelui.

— Văd că nu te fereşti să vorbeşti deschis.

— Nu-s făcută pentru subtilităţi.

El înclină uşor capul. Ochii lui o evaluau. Erau foarte diferiţi de privirea caldă şi directă a fratelui său mai mic.

— Atunci, voi fi şi eu direct. Cred că lumea s-a mai holbat la tine, Lady Catriona. Cred că nu vrei ca şi bărbatul căruia i-ai fost promisă să se uite astfel la tine. Şi, dacă hainele astea nu-s cumva cusute pe tine, cred că e alegerea ta să le porţi, aşa că nu vrei să fii potrivită pentru unul ca Lord Torriden. Întrebarea mea este de ce zici că n-ai nevoie de Urs prin preajmă, dar, în acelaşi timp, îl ţii aproape de tine?

Şi uite-aşa o citise, îi evaluase felul de-a gândi şi o declarase o laşă. Nici măcar nu era prea departe de adevăr.

— Întreabă-l pe el. Nu-l ţine nimeni legat.

— Sunt însurat cu o fată din clanul Campbell, zise el pe nepusă masă. Ştiai? Cu nepoata lui Campbell.

— Mi-a spus Ursul. Şi am auzit şi poveştile.

— Ca să o păstrez, am fost la un pas de a stârni un război. Şi aş face-o din nou fără să clipesc. Mary e aerul pe care îl respir. E sângele care-mi curge prin vene.

— Minunat! Dar nu înţeleg ce vrei să…

— Ce vreau să zic, o întrerupse el, cu glasul jos şi controlat, de parcă vorbeau despre creşterea vitelor, nu despre viitorul ei, este că, dacă ai venit aici ca să scapi de căsătoria cu Torriden, am trei mii de lire cu care poţi merge unde vei dori. Vei fi în siguranţă şi, dacă eşti chibzuită, nu vei avea nevoie să munceşti nici măcar o zi. Dar, dacă eşti aici din alte motive, pregăteşte-te de luptă. Trebuie să te lupţi cu familia MacLawry. Înţelegi?

— Da.

Scoase din buzunar o pungă şi i-o înmână.

— Să nu faci ce *crezi* că e bine. Fă ce *ştii* că e bine. Fratele meu şi-a pus fundul la bătaie şi, odată ce a pornit pe un drum, nu ştie să se abată. Nu-l face să-şi regrete loialitatea.

Arran MacLawry înclină capul şi se îndreptă spre

fratele său mai mic. Catriona strânse punga în mână. Cu 3 000 de lire chiar putea ajunge până la Aberdeen, îşi putea lua o căsuţă şi i-ar fi rămas suficienţi bani ca să se gândească la… ceva de făcut ca să-şi câştige pâinea. Sau poate şi-ar lua o căsuţă undeva la ţară, unde ar trăi retrasă şi discretă, aşa cum şi-ar dori.

Se întoarse şi-i privi pe cei doi fraţi strângându-şi mâinile. Citea neîncrederea în postura încordată a umerilor Ursului şi prudenţă în felul în care stătea Arran, care părea pregătit să evite un pumn. Toate ca toate, dar familia MacLawry rămânea unită. Întotdeauna. Iar doi dintre cei trei fraţi îi spuseseră foarte clar că nu o considerau demnă să facă parte din clan, nici măcar în calitate de soră a femeii pe care amândoi credeau că Ursul ar urma şi ar trebui să o ia de nevastă.

Când Arran încălecă, îşi făcu apariţia Peter Gilling, în carul aparent plin cu fel şi fel de lucruri. Cat nu ştia ce ceruse Ursul să i se aducă, dar părea că erau lucruri care să-i ajungă o vreme.

— Ce aduci, Peter? întrebă Arran, apropiindu-şi calul de car.

Valetul se înroşi.

— Nu ştiu, stăpâne Arran. Ştii bine că nu ştiu să citesc, aşa că habar n-am ce era pe listă. Mi s-a zis să-i aduc stăpânului Urs haine şi cizme.

Fratele mijlociu se întoarse în şa şi privi clădirea fostei mănăstiri.

— Partea din spate s-a prăbuşit sub greutatea zăpezii, Ursule. Nu vreau să vin într-o zi şi să văd că şi partea din faţă a căzut. Cu tine înăuntru.

— Vezi-ţi de casa ta, Arran, şi lasă-mă să-mi văd de-a mea! răspunse Ursul, iar degetele lui le atinseră fugitiv pe ale lui Cat.

— Cum zici tu.

Arran dădu pinteni calului şi porni la drum. În câteva momente, se făcu nevăzut după buruienile şi tufişurile înalte.

Ursul o luă imediat de mână pe Cat.

— Sper că nu te-a speriat.

— A fost foarte politicos, răspunse ea, prinzându-şi degetele mici de ale lui. Mi-a dat trei mii de lire să mă stabilesc oriunde în altă parte decât aici şi mi-a spus că familia MacLawry nu vrea să aibă necazuri cu clanul MacDonald.

El o privi în ochi.

— Poate celorlalţi din familie le convine să lase să se întâmple lucruri care nu ar trebui să se întâmple. Au plozi, dau petreceri şi ceaiuri şi pălăvrăgesc despre ce se petrece la Londra, mai nou. Mie încă îmi place un scandal straşnic. Ba chiar îl caut cu lumânarea. Păstrează banii. Eu am spus ce aveam de spus. Orice aş vrea de la tine, decizia e numai şi numai a ta.

— Atunci, o să-i păstrez.

El îi făcu semn să îl însoţească la car. Peter tocmai cobora de pe capră.

— Ai adus ce-am cerut?

— Da, stăpâne. Până la ultimul obiect. Şi am adus şi un bilet din… cealaltă parte, adăugă servitorul, scoţând din buzunar o misivă bine împăturită.

Munro o desfăcu şi citi rândurile scrise de mâna Rowenei. Zâmbi şi-i dădu Catrionei scrisoarea.

— Sora mea te salută şi îţi trimite câteva lucruri care ne-ar putea fi de folos, spuse el.

Trase prelata sub care se aflau un cufăr mare, mai multe cutii şi o oglindă mare acoperită de o pătură.

— Pentru ce-s toate astea? întrebă Catriona urcând degrabă în car şi desfăcând cufărul. Valuri de mătase, muselină şi bumbac îi umplură mâinile. Erau acolo peste o duzină de rochii minunate. O, Doamne!

— Aha!

Zâmbi şi mai larg şi se aplecă spre ea să o sărute.

— Acest MacLawry şi această MacDonald urmează să se pregătească de război. Eşti gata?

Nu se putu abţine să nu îi zâmbească, la rândul ei. Nimeni nu o făcuse vreodată să se simtă cum reuşea el. Şi, probabil nimeni n-avea să mai reuşească asta.

— Asta vrei, Munro? Cu adevărat? Chiar da?

Zâmbetul lui leneş şi poznaş îi făcu inima să stea în loc.

— Poţi să mă întrebi de câte ori vrei, fata mea. Vreau să fiu cu tine. Vreau să-i spun lui Glengask că nu îmi poate impune nimic, aşa cum n-a putut să le impună nici lui Arran şi Rowenei, oftă el. Le sunt de folos pentru că sunt mare şi intimidez lumea. Vreau să ştiu ce vor face de-acum, când m-am hotărât să fiu mare şi intimidant în folosul meu şi numai al meu.

Făcea acest lucru atât pentru el, cât şi pentru ea. Iar asta făcea lucrurile să fie mai uşoare. Aşa cum el îi spusese deja, nu era genul care să facă ceva cu forţa, împotriva voinţei lui. Asta însemna că într-adevăr îşi dorea toate astea. Şi pe ea. Fără un cuvânt, îi întinse banii.

— Atunci, nu plec nicăieri. Şi sunt gata.

capitolul 16

— Pot să deschid ochii acum? întrebă Munro, încercând să-şi dea seama dacă era înfumurată sau doar timidă.

O văzuse goală şi îi atinsese pielea de suficiente ori încât să poată crede că ea îl aţâţa cu intenţie, însă, când venea vorba despre rochii, chiar putea s-o creadă pe Catriona că era cu adevărat neliniştită. Cât despre el, numai gândul că urma să o vadă în haine de femeie îi făcea iar să i se umfle kiltul ca un cort. De fapt, simplul gând la ea îl înfierbânta.

— Aşteaptă o clipă, mârâi ea cu voce gâtuită.

— Care-i baiul? Ţi-am spus că pot să te-ajut eu cu nasturii.

— Dar o să mă vezi înainte de a fi gata!

El îşi înăbuşi un rânjet care probabil l-ar fi costat un ochi vânăt.

— Pot să te închei la nasturi şi cu ochii închişi. Doar să

vii încoace şi să-mi arăţi.

Ea oftă tare.

— Atunci deschide odată ochii ăia! Şi, oricum, tu eşti cel care ar fi trebuit să-mi arate cum să fac asta.

— Ar fi trebuit să ai o cameristă, fătuco. Nu ai avut una în copilărie?

— Neah, aproape că am avut un valet, dar cred că tata a înţeles că ar fi fost prea mult.

După ce o lăsă câteva clipe ca ea să se hotărască dacă îl lăsa să se uite la ea sau nu, el deschise ochii. Şi rămase fără aer. Catriona şi sora lui aveau aceleaşi măsuri la haine, deşi pieptul lui Cat era mai generos. Şi felul în care arăta în mătasea verde şi moale, mânecile, decolteul, toate îl uluiau.

— Mamă, mamă, rosti ca pentru sine.

Obrajii ei deja roşii se făcură stacojii.

— Opreşte-te, că nu ajuţi nicicum, zise, bătând din picior. Şi parcă îţi plăcea cum îmi stă în pantaloni.

— Păi, chiar îmi place cum îţi stă în pantaloni. Şi îmi place de tine şi în rochie, îmi place de tine şi cum te-a lăsat Dumnezeu pe acest pământ. El ridică din umeri, rezistând tentaţiei de a o atinge. Dacă o scotea din rochia aia în acea clipă, probabil nu avea să-şi mai pună vreuna pe ea niciodată. Arăţi diferit, asta e tot. Şi splendid.

În colţurile gurii ei apărură gropiţe.

— Bine, fie. Ajută-mă cu nasturii! Nu ştiu, zău, de ce nu se pun nasturii pe partea din faţă.

El se ridică şi se apropie ca să-i aranjeze rochia la spate.

— Pentru că rochia asta e ca să te dai mare. Dacă îţi permiţi aşa o rochie, atunci îţi permiţi şi o cameristă.

— Dar nu s-a gândit nimeni şi la situaţia în care împrumuţi hainele.

Ea îşi prinsese părul într-un coc dezordonat roşu, la vederea căruia el se simţea şi mai tulburat. Mai încheiase – şi descheiase – rochii până atunci, însă nu-şi amintea să se fi simţit aşa fascinat de un gest atât de banal. Când avea s-o facă a lui definitiv, nu era sigur că avea să vrea ca ea să

aibă o cameristă. Nu l-ar deranja să facă asta în fiecare zi, pentru tot restul vieţii.

După trei nasturi, el se aplecă şi o sărută pe ceafă. Freamătul delicat pe care îl simţi în corpul ei îl excită. Poate că un pic de dezbrăcat n-ar fi stricat deloc.

— Opreşte-te, uriaşule, spuse ea cu vocea gâtuită, înainte ca el să continue. Fraţii tăi m-au văzut deja şi au hotărât că sunt o neghioabă lipsită de feminitate. Aş vrea să le las o a doua impresie mai bună. Şi nu vreau să creadă că ai fost un prost fiindcă m-ai ales pe mine, în loc de Elizabeth.

Nu avea cum să nu fie şi el de acord, chiar dacă nu vedea nimic masculin la ea. Orice ar fi zis, nu era despre el şi despre faptul că familia îl credea un fraier. Era despre ea şi despre cum se vedea ea pe sine. Era dispus să facă orice trebuia ca s-o ajute să devină femeia pe care ar fi vrut s-o vadă în oglindă. Nu cea de care ea era ruşinată şi jenată.

Îşi strânse fălcile ca să-şi curme dorinţa şi termină de încheiat nasturii delicaţi, din fildeş, care se înşirau pe spatele ei până în talie.

— În regulă, anunţă când termină şi se dădu un pas înapoi. Întoarce-te, ia să te văd!

Ea pufni, dar se conformă. Bărbia ridicată şi mâinile pe şolduri îi spuneau clar că îl provoca să comenteze, dar el nu era sigur ce anume putea să-l vâre şi mai tare în bucluc: s-o admire sau să spună că prefera ţinutele ei mai obişnuite.

— Arăţi ca o femeie care se duce la o serată, spuse el după o clipă, rugându-se în gând să fi zis ce trebuia. Nu ţi-a crescut un braţ în plus şi nici n-ai picat pe jos. Cum te simţi?

— Goală. Şi cu o adiere în sus pe picioare.

Munro riscă şi afişă un zâmbet.

— Având în vedere că îi vorbeşti unui bărbat în kilt, n-o să te compătimesc, pisică sălbatică. Ia umblă puţin prin cameră. Şi nu te împiedica – eşti în pantofi şi o să-ţi răneşti picioarele.

Privirea cu care îl pironi avea măcar o urmă de umor

în ea, ceea ce era mai mult decât s-ar fi aşteptat el. Nici nu încercă să-şi justifice ţinutele sale bărbăteşti ca fiind mai practice şi mai confortabile, deşi ştia şi el că măcar îi era mai cald în ele. În fine, arăta ca o femeie superbă într-o rochie care îi scotea în evidenţă curbele.

— Mergi, repetă el, arătând spre uşă.

Ea începu să facă paşi, spre uşă, apoi înapoi spre masă, oprindu-se pentru a se uita direct la el.

— Ei?

— Paşii îţi sunt prea mari. O ţintui cu privirea o clipă. Prefă-te că mergi printr-o băltoacă şi nu vrei să te stropeşti.

— E ridicol!

— Şi uită-te în oglindă, insistă el, ignorându-i protestele.

Ea scutură din cap.

— Nu vreau.

— Atunci, mergi la Glengask cum vrei, pentru mine nu are importanţă.

Replica o făcu să aibă o grimasă, dar făcu iar drumul, de acea dată cu mai multă atenţie la cum păşea.

— Simt că sunt cât pe ce să cad, murmură ea, înfigându-şi mâinile în rochie şi ridicând-o ca să poată vedea pantofii. Mda, ştiu că nu pot merge cu rochia ridicată până la genunchi, doar fac exerciţii.

— Şi eu aş fi făcut la fel dacă ar fi trebuit să merg pe trăsnăile alea. Şi, în plus, îmi place să mă uit la picioarele tale.

În cele din urmă, ea se îndreptă stângaci către colţul unde pusese el oglinda. Timp de o clipă lungă, ea se uită insistent la el, ca şi când ar fi fost vina lui că ea voise să poarte rochie, iar apoi, aproape fără să respire, se întoarse.

— Oh.

— Vezi? Arăţi ca o femeie în rochie.

Îşi întinse gâtul, îşi aranjă un pic decolteul şi apoi pufni privindu-şi părul.

— Nu arată ca mine.

— Dar chiar tu *eşti,* propria reflexie.

Se întoarse de mai multe ori, frecându-şi rochia de

picioare. Indiferent de câte lecţii ar fi fost nevoie pentru ca ea să înveţe bunele maniere şi comportamentul civilizat, priveliştea îl captiva suficient de tare încât, şi dacă s-ar fi crăpat acoperişul, el n-ar fi observat. Familia lui probabil ar fi râs dacă ar fi ştiut că el luase asupra sa sarcina de a învăţa o femeie să se comporte ca o femeie, dar, pentru numele lui Dumnezeu, cineva trebuia s-o facă – iar el nu voia să se uite nimeni la ea dezaprobator. Apoi ea încercă o reverenţă şi aproape că se prăbuşi peste oglindă.

— Fir-ar să fie, mormăi ea, ţinându-se cu mâinile de rama de lemn pentru a-şi îndrepta corpul. Nu sunt în stare să fac asta, Ursule.

Munro îşi îndreptă spatele, merse către ea şi-i luă mâna, privind-o în oglindă. Iată-l acolo, cu părul ciufulit ce avea mare nevoie de mâna unui frizer, cămaşa albă curată cu kiltul care începea să se deşire la tiv, un uriaş vestit pentru muşchii şi pumnii săi. Ce pereche făceau împreună!

— Mai încearcă o dată, spuse el tare, ţinându-i degetele strâns. Nu te las să cazi. Şi lasă-ţi un picior mai în spate, ca să ai un sprijin mai solid.

Încruntată, Cat începu iar, împleticindu-se pe tocurile joase. După ce devenea soţia lui, puţini aveau să fie oamenii în faţa cărora ea ar fi trebuit să facă reverenţe, însă voia să înveţe cum se executau corect, iar el avea să facă tot ce putea ca să-i arate.

— A fost mai bine, spuse ea, urmărindu-se în vreme ce încerca pentru a treia oară. Tot ce trebuie să faci e să mă ţii de mână, ca să nu pic.

— Atunci, o să te ţin de mână, spuse el. Chiar şi dacă decizi să nu faci reverenţa.

Când cuvintele o făcură să surâdă, el îşi trecu degetele mâinii libere pe pielea ei, pe gât, deasupra decolteului. Era moale şi caldă – şi a lui în toate privinţele, exceptând numele, fie că ea era dispusă să recunoască, fie că nu.

Cineva ciocăni la uşă. Catriona îşi înşfăcă poalele rochiei şi dădu fuga să se ascundă. Interesant. Îmbrăcată în pantaloni, era netemătoare. Poate pentru că nu se simţea

aşa… puternică purtând rochie sau poate pentru că era convinsă că arăta ridicol, schimbarea în personalitatea ei era evidentă. La fel cum era şi schimbarea din el. După ce Ranulf şi apoi Arran veniseră acolo, el descoperise că dorinţa lui de a face orice ca să-şi protejeze femeia, chiar dacă ea ar fi zis că nu avea nevoie de el, crescuse simţitor.

— Cine e, întrebă el, mişcându-se spre uşă.

— Sunt Peter, stăpâne. I-am adus.

Munro ridică drugul şi deschise uşa.

— Câţi?

— Când şi-au dat seama că vor lucra pentru un MacLawry, nu am mai putut să-i ţin la distanţă, răspunse servitorul. O duzină pentru azi. Pot aduce încă pe atât mâine, dacă vreţi.

— Să vedem cum merge cu cei doisprezece, răspunse Munro. Cat, mă întorc într-o clipă. Tu exersează în continuare!

Peter reuşi să-i arunce o privire peste umăr, iar pe faţa lui ridată apăru un rânjet.

— Am purtat o dată o rochie, femeie. Lord Arran mi-a zis să-mi mişc mai mult şoldurile.

— Tacă-ţi fleanca, păgânule, îl repezi Munro, prinzând servitorul de jiletcă şi trăgându-l în hol. Nu vezi că e emoţionată?

— Şi eu aş fi dacă ar trebui să port pentru prima oară hainele care se cuvin şi să mă port de parcă aş avea sânge albastru de Sassannach. Peter miji ochii. Vrei s-o duci la Glengask, aşa-i? Dar nu ca s-o dai pe mâna vicontelui?

— N-o dau pe mâna nimănui. E a mea, Peter.

— Asta nu-i va face prea fericiţi pe Lord Glengask şi pe cei din clanul MacDonald, oftă valetul. Şi cum se face că, de fiecare dată când tu şi fraţii tăi vă apucaţi să faceţi haos, eu pic la mijloc?

— Pentru că avem încredere în tine, Peter Gilling.

— Of, ştiu asta. Uneori am impresia că ar trebui să fiu mai schimbător. Cineva care nu e bun pentru aventuri nebune şi pentru pornit războaie.

Ascunzându-şi zâmbetul, Munro îl bătu pe umăr pe

servitor.

— Ei, eşti prea de încredere şi hotărât. Un adevărat MacLawry.

— Eh, ce să fac? E o povară pe care sunt nevoit s-o duc.

Cei doisprezece oameni aflaţi afară descărcau deja pietrele la mănăstirea Haldane, separându-le pe cele care puteau fi folosite de cele care urmau a fi aruncate. Erau destul de politicoşi cu el, deşi nu era necesar să fie clarvăzător ca să surprindă privirile furişe şi degetele încrucişate pe care le îndreptau spre mănăstire în răstimpuri. Se povestea că locul era bântuit de mai bine de o sută de ani, deşi el şi Cat nu văzuseră şi nu auziseră ceva care să nu poată fi pus pe seama zgomotului făcut de lemne şi de pietrele prăbuşite.

— Cred că ar trebui să-l punem pe bătrânul Sholto Landers să se ocupe, având în vedere că el şi taică-său au fost în echipa care a construit atelierul de olărit pentru fratele tău. Dar e drept că s-ar putea să nu vrei să-l ai prin preajmă, de vreme ce băiatul lui, Sorley, o va lua de nevastă pe domnişoara Bethia.

Munro încetini pasul.

— Bethia Peterkin?

— Mda. Owen a zis că Sir Alpin a trimis veste la Glengask acum câteva zile, pentru a anunţa logodna. Cică ar fi fost îngrijorat că s-ar supăra cei de la castel.

Imaginea care îi apăru în minte fu cea a unei limbi ascuţite, cu multe văicăreli. O distracţie de o seară în care nu avea altceva de făcut. Acele seri însă erau duse. Şi, în mod surprinzător, îşi dădu seama că nici măcar nu se gândise la ele până atunci. Pur şi simplu, se maturizase fără să-şi dea seama. O singură femeie îl interesa în acel moment, şi se bucura atât de felul în care îl ţinea în şah, cât şi pentru cum îl făcea să se simtă în pat.

— Eşti? Supărat, adică.

Scuturându-se, îi făcu semn lui Peter să meargă spre scoţianul înalt, cu părul alb, care în acel moment îşi nota ceva pe o hârtie împăturită de multe ori.

— Sholto, spuse el, întinzându-i mâna.

Bătrânul se ridică, îşi şterse palma pe haină şi le strânse mâinile.

— Stăpâne Urs. Era şi timpul să se facă ceva cu locul ăsta vechi.

— Crezi că te-ai putea întâlni cu un arhitect şi să te ocupi de restaurarea mănăstirii împreună cu el?

Obrajii palizi se umplură de culoare.

— Mda? Mda, adică aş fi onorat. Îşi drese glasul. Am crezut că o să fiţi niţel supărat pentru că Sorley al meu a câştigat-o pe Bethia Peterkin. Şi-a făcut un trai chivernisit, să ştiţi. A mers la şcoală, acum e doctor. E…

— Nu sunt supărat, Sholto. Cred că Sorley al tău o să fie un soţ bun pentru Bethia. Am pierdut-o în favoarea unuia care a fost mai bun.

Sholto părea să mai fi adăugat deodată câţiva centimetri în înălţime.

— Mulţumesc, stăpâne! M-aş întâlni sigur cu arhitectul.

— Mulţumesc! Între timp, mă bazez pe tine să pregăteşti ruina asta ca s-o restaurăm.

— Mă ocup eu de ea, stăpâne.

Munro se întoarse cu spatele la casă şi îl surprinse pe unul dintre muncitori cum tocmai făcea un semn contra deochiului, scuipând, în vreme ce alţi câţiva se opriseră din lucru şi se holbau la etajul mănăstirii.

— Care-i baiul, flăcăi? întrebă el.

Se apucară imediat de treabă, într-un cor de voci, în care se auzea „Ziua bună, Lord Urs” şi „E rece azi. Cred că ninge până la sfârşitul săptămânii”.

Având în vedere reputaţia locului aceluia, nu putea să-i acuze pe unii dintre oameni că erau nervoşi în preajma lui. El, desigur, nu se simţea aşa, mănăstirea Haldane nu fusese altceva decât un loc plin de binecuvântări şi de surprize de când o descoperise pe Catriona MacColl. Chiar şi aşa, aruncă o privire rapidă spre etajul clădirii în timp ce ieşea din grădină. Nimic altceva nu-i reţinu atenţia în afară de lemnele stivuite pe care le lăsaseră acolo ca să susţină

acoperişul.

Când se întoarse în bucătărie, Cat mergea în cercuri largi, cu paşi foarte atenţi, dar era mult mai bine aşa decât atunci când se împleticise prima oară când pusese în picioare pantofii. Rezemat de tocul uşii, se uită o clipă la ea. Poate că sora ei era cea care avea trăsăturile mai fine şi mai delicate, părul de culoarea mierii şi o talie mai subţire, pe care o puteau cuprinde cele două mâini ale unui bărbat. Dar Cat – cu părul înflăcărat, nurii delicioşi, încăpăţânarea de a avea viaţa pe care şi-o dorea strălucea mai puternic decât luminile din ochii lui, iar el nu ar mai fi vrut vreodată să mai privească în altă parte.

Pentru prima oară însă, se întrebă dacă el era cea mai bună alegere pentru ea. Ea voia să înveţe cum să fie mai rafinată, mai ca o lady, iar el abia dacă se putea încadra în ideea de gentilom. Poate că Bethia Peterkin era genul de femeie pe care ar fi avut-o pentru sine, bună pentru o tăvăleală şi căreia să nu prea îi pese de nimic altceva. Gândul unei vieţi întregi petrecute astfel îl făcu să se cutremure, deşi, cu doar câteva luni în urmă, acesta era drumul pe care o apucase.

Însăşi ideea că Torriden ar fi putut să o ajute mai bine pe pisica lui sălbatică îl făcu să îşi încleştase fălcile şi să simtă ace de gheaţă în piept, dar, să-l ajute Dumnezeu, voia ca ea să fie fericită.

— Cat, trebuie să te întreb ceva, spuse el auzindu-şi răguşeala din voce şi încercând s-o ascundă.

Ea înălţă capul, zâmbetul uşor amuzat din colţurile gurii dispărându-i când se uită la el.

— Ce e?

— Tot îţi aduc lucruri de care zici că nu ai nevoie, fac schimbări la mănăstire despre care tu spui că nu sunt necesare, iar acum mă gândesc că din cauza mea porţi o rochie şi înveţi să mergi în pantofi eleganţi, când eu ştiu că tu eşti fericită în cizme şi pantaloni. Eu sunt gălăgios, îmi plac încăierările şi îmi place să împart pumni în stânga şi-n dreapta şi m-am apucat de citit sonetele lui Shakespeare doar pentru că ai spus tu că-ţi plac. Înghiţi în sec. E… sunt

eu ce îţi doreşti? Cu adevărat? Pentru că, dacă nu sunt eu pentru tine, atunci trebuie să-mi spu…

În timpul bâlbâielilor lui, ea aruncă peria şi se repezi spre el. Nu se opri până când nu îi cuprinse gura într-un sărut pasional şi intens, înfigându-şi o mână în haina lui aspră, iar cu cealaltă înconjurându-i gâtul. El o prinse în braţe, o ridică şi o lipi de pieptul său.

— În tot acest timp, murmură ea printre sărutări, nu m-am putut gândi decât că eu sunt cea cu necazuri pentru tine, că te simţeai obligat să mă iei pentru că tu ai fost cel care m-a găsit. Tu eşti singura persoană pe care am întâlnit-o vreodată care mă face să simt că sunt eu însămi şi să mă bucur de asta. Chiar şi tătuca… el voia să vadă un flăcău. Sunt o femeie vai de capul ei, însă nu vreau să-ţi fac necazuri, Ursule.

— Nu m-ai auzit adineauri? răspunse el, lăsând-o jos, însă încă ţinând-o de talie. Îmi plac necazurile, sunt un afurisit de scoţian care pare o specie pe cale de dispariţie, iar tu eşti o afurisită de scoţiană. Nu una care doar pretinde că e.

— Suntem amândoi nişte ciudaţi, cred, spuse ea, iar ochii căprui îi sclipiră de lacrimi nereţinute.

— Mda. Şi te vreau cu mine. Dacă aici vrei şi tu să fii.

Catriona încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Cu tine e unde vreau să fiu, Munro.

El îi susţinu privirea.

— Indiferent de ce se întâmplă.

Răsuflarea lui puternică deja îi atingea pieptul strâns în rochie.

— Indiferent de ce se întâmplă. Rămânem împreună. Şi nu m-ai făcut tu să port rochia asta. Eu am ales s-o încerc. Nu am ceva cu hainele de femei. Pur şi simplu, nu am avut niciun motiv să mă fac de râs până acum încercând să le port.

Asta era. Asta era ce voia el. Iar restul – familia lui, familia ei, logodnicul ei – n-aveau decât să bată din picior, să ameninţe sau chiar să-l excludă din clan. Dacă o avea pe Catriona MacColl, avea tot ce-şi dorea.

În cele din urmă, îi dădu drumul.

— Foarte bine. Mai vrei să porţi rochia sau îi dăm foc?

O văzu cum rânjeşte iar.

— Vreau să fiu în stare să o port fără să arăt ca o neroadă. M-oi plăcea tu aşa cum sunt, dar eşti singurul. Îi acoperi gura cu palma, înainte ca el să apuce să protesteze.

Nu poţi să nu recunoşti că amândoi fraţii tăi şi-au făcut propria părere despre ce fel de femeie sunt. Dacă e să-i înfruntăm, indiferent dacă îi laşi deoparte sau nu, vreau să fiu în stare să le arăt că nu sunt o nebună.

Pentru numele Domnului, putea să înţeleagă cum era să vrei să fii ca oricine altcineva! Să nu fii remarcat pentru statură sau pentru porecla pe care o aveai de la opt ani, să poţi participa cum se cuvine la o serată, să nu ai toţi ochii aţintiţi asupra ta şi să te gândeşti că o să calci pe toată lumea pe picioare. În chip straniu, singura dată când nu fusese deranjat să i se spună uriaş fusese atunci când îi spunea ea aşa.

— Atunci, treci înapoi la fâţâit prin cameră, femeie, spuse el rânjind la rândul lui.

— Chiar aş vrea să te văd cât de graţios ai fi în chestiile astea, îi trânti ea, dar se apucă iar să meargă.

— Pot s-o rog pe sora ta să vină să te înveţe, îndrăzni el, după o clipă. Mă gândesc că ea ştie să facă toate lucrurile astea de doamne.

Ea negă cu o mişcare a capului.

— Neah, vreau să-i fac şi ei o surpriză.

— Sau pe sora mea.

— Încetează, Ursule! Mă încântă să îmi dau seama cum să fiu imaginea ta de femeie cum trebuie. Mai mult ar însemna să provocăm un dezastru complet.

Munro râse.

— Eşti deja imaginea mea de femeie cum trebuie. Îşi aplecă uşor capul, uitându-se mai departe cu apreciere în timp ce ea păşea de la masă către cămin. Presupun că nu ştii să valsezi, aşa-i?

— Nu, zise ea tremurând. Tata a vrut să mă înveţe,

dar am refuzat să învăţ paşii bărbatului. Îmi şi imaginam cam cum aş fi arătat invitând o altă femeie la dans. Obrajii ei îşi pierdură din culoare. De ce mă întrebi?

El făcu un pas înainte.

— Pentru că întâmplarea face să fiu un bun dansator. Cel puţin, la dansurile populare scoţiene. Dar pot să te învăţ eu să dansezi, dacă nu te deranjează să te calc puţintel pe picioare.

Cu un oftat care nu reuşise să ascundă tremurul brusc al mâinilor ei, ea se îndreptă spre el şi îşi întinse braţele.

— Umăr şi mână, da?

— Mda.

Luă mâna ei şi o puse pe umărul său.

— Iar eu îţi cuprind talia aşa. Acum, ne mişcăm în sensul acelor de ceasornic şi nu cădem.

— Aşa simplu e?

— Aşa cred.

Dacă s-ar fi îndoit vreodată că ea avea încredere în el, felul în care ea se dedică pasional învăţării valsului şi modului în care să meargă ca o femeie, în pantofi delicaţi, îi demonstră că ea avea încredere în el acum. Şi, da, era tare priceput la vals, pentru că, atunci când Winnie începuse să se vaite despre fraţii săi care nu ştiau nimic despre lucrurile civilizate, Ranulf angajase un profesor de dans ca să-i înveţe pe toţi. Atunci, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să fie catâr, dar acum era recunoscător pentru lecţii. O iubea pe Cat cum era ea, dar asta însemna şi că nu ar fi vrut s-o facă să se simtă prost când ea ar fi vrut să încerce ceva nou.

Şi să fie doar cu o femeie, dându-şi voie să se bucure pur şi simplu de discuţii, de mese, de citit sau s-o asculte pe ea citind, toate aceste lucruri erau noi pentru el. Nu se gândise niciodată că o bucătărie veche putea însemna acasă, dar ea făcuse acest lucru posibil. Ea devenise căminul lui, pacea lui, bucuria pe care ea o aducea în el cu o uşurinţă pe care n-o trăise niciodată şi la care nu se aşteptase nicicând. Şi nu avea de gând să renunţe la ea. Chiar dacă a o păstra însemna să renunţe la clanul

MacLawry, la fraţii lui, la sora lui, la restul rubedeniilor. Dacă exista o cale de a evita toate acestea însă, era dispus să asculte. Dacă însemna că trebuia să fie un pic mai puţin el însuşi ca să obţină ce voia, era de acord că unele lucruri chiar merită o astfel de schimbare. Unele femei. O femeie.

*

— Unde ai învăţat să împleteşti cosiţe? întrebă Catriona, încercând să nu se înfioare de încântare, în vreme ce el îi pieptăna o altă parte a părului şi începea să-l împletească atent într-o coadă.

— Winnie. Toţi trei a trebuit să învăţăm ca să-i aranjăm părul. Aşa că mă pricep să fac un coc răsucit suficient de bun, dacă vrei să încerci mâine.

Ea aruncă o privire în oglindă, încercând să nu-şi mişte capul. După două zile de la momentul în care imaginea ei în rochie o surprinsese, şocul iniţial şi sentimentul că făcea ceva greşit dispăruseră. Cu jumătate de păr împletit în cosiţe, arăta chiar… ca o lady. Senzaţia însă era una de suprafaţă, pentru că în adâncul ei rămânea mult mai puţin convinsă, însă, atât de dragul ei, cât şi pentru Urs, voia să încerce.

— Ai văzut zăpada pe munţi de dimineaţă? întrebă ea, răsucind o fundă verde între degete.

— Am văzut. Nu mai e mult de-acum. Cred că o să-i rog pe câţiva dintre băieţi să vină cu mine pe acoperiş să vedem ce putem face cu gaura aia mare din tavan. Dacă pică mai multă zăpadă, ne trezim cu acoperişul în bucătărie.

Aceeaşi cantitate de zăpadă i-ar fi făcut pe băieţi să renunţe la lucratul în construcţii iarna, însă nu spuse asta cu voce tare. Ursul ştia la fel de bine ca ea, căci crescuse tot acolo. În ultimele două zile, altceva îl neliniştise, nu vremea.

— Eşti supărat că te-au lăsat în pace? întrebă ea.

— Nu, răspunse el, nici măcar ostenindu-se să întrebe la cine se referea. Cred că aşteaptă prima zăpadă,

gândindu-se că atunci o să renunţ. Se întinse pe lângă umărul ei şi luă funda dintre degetele ei. O să mă văd cu ei, dar nu ca să renunţ.

Ea zâmbi larg. Încântarea începea să se amestece cu nervozitatea care o cuprindea de fiecare dată când se gândea la întâlnirea cu cei din clanul MacLawry pentru a doua oară. Faptul că purtase trei zile rochie nu însemna neapărat că şi devenise o lady, dar se simţea mai aproape de a fi una decât cu patru zile în urmă. Ei încă nu ar fi fost de acord cu ea, desigur. De fapt, dacă şi-ar fi dat seama că se prefăcea a fi cineva decent, probabil ar fi displăcut-o şi mai tare. Acel lucru încă îi dădea bătăi de cap, mai ales din pricina felului în care ar fi reacţionat bărbatul care se juca în acel moment cu părul ei.

— Ei, cum ţi se pare? întrebă el în clipa următoare, dându-se un pas înapoi. Să nu râzi, dar cred că aş putea să mă angajez drept cameristă.

Catriona se uita acum la reflexia sa.

— Mi se pare că arăt foarte bine, spuse ea întorcându-se încet spre el. Te-aş angaja să mă coafezi.

Nu îi venea să creadă că Munro era mult mai mult decât muntele chipeş pe care îl întâlnise cu o lună în urmă. Mda, glumise el despre cum îşi folosea pumnii şi muşchii de bărbat, dar era şi deştept, mai deştept chiar decât conştientiza el probabil, şi îndemânatic într-un fel în care majoritatea bărbaţilor de rangul lui nici măcar nu visau să fie vreodată. Plin de afecţiune, surprinzător de tandru, şi, Doamne, nu-l deranja nici măcar să îi împletească ei părul.

— La ce te gândeşti, pisică sălbatică? întrebă el, mişcându-se în spatele ei şi strecurându-şi braţele în jurul taliei ei.

— Vreau să-mi promiţi ceva, răspunse ea, uitându-se la reflexia ochilor lui verzi şi frumoşi.

— Ce să-ţi promit? Nu pot să fiu de acord până nu aud, pentru că eşti şmecheră, şi nu am nicio intenţie să…

— Promite-mi că le vei da fraţilor tăi şansa de a vorbi cu tine, îi tăie ea replica. Să nu baţi din picior şi să nu urli că ţi-au greşit şi că nu o să mai dai ochii cu ei în viaţa ta.

— Iată ce îţi promit, Cat. O să-i las pe fraţii mei să spună ce au de spus. O să-i ascult. Le dau chiar şi ocazia să înţeleagă că m-au combinat cu sora greşită. Dar, dacă vor încerca să te insulte, dacă îl aduc pe Torriden prin apropierea oricăruia din noi doi, mă voi înfuria. Zâmbetul lent care i se citea pe buze nu părea deloc amuzat, iar ea era bucuroasă că nu i se adresa ei. Foarte rău.

— Ursule, ei sunt fam…

— Ştiu cine sunt. Şi accept să ascult. Nu promit să cedez nici măcar cu un centimetru dacă ei propun să mă despart de tine.

Oftând, ea se răsuci în braţele lui ca să-l privească.

— Eşti un bărbat îngrozitor de încăpăţânat, Munro MacLawry.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută dulce. El îi răspunse, strângând-o mai tare în braţe.

— Aşa e, fu de acord. Iar tu eşti o femeie al naibii de încăpăţânată, Catriona MacColl. Aproape că mi-e milă de oricine ar încerca să se bage între noi. Aproape.

*

— Trei zile, la naiba, bombăni Ranulf, coborându-şi vocea, în timp ce Lord Torriden şi Lady Elizabeth treceau pe hol spre sala de biliard. Ce dracu’ aşteaptă Ursul? Ai zis că ea a luat banii.

— I-am pus în mâinile ei, şi nu i-a aruncat cât colo, răspunse Arran. Iar Ursul nu a alergat după mine să mă dea jos din şa.

Ranulf încuviinţă din cap.

— Părea o femeie deşteaptă. Să sperăm că o să înţeleagă că trei mii de lire durează mai mult decât simpatia Ursului, odată ce se face frig. Se aplecă să-l scarpine în cap pe Fergus, în timp ce marele ogar şedea întins lângă scaunul din biroul lui. Sper doar că al nostru frate nu e aşa de încăpăţânat, încât să rămână la Haldane doar din principiu.

— Peter Gilling zice că ea e încă acolo. Bine,

poştalionul vine peste două zile în An Soadh; poate că vrea să aştepte acolo cu ea până atunci.

— Sau poate vrea să aştepte până când Torriden renunţă şi pleacă. Am putea încuraja asta, cred, dar, dacă ea e descoperită mai târziu, s-ar putea întoarce împotriva noastră. Izbi cu pumnul în birou. Nu-mi place că el e aşa departe; nimeni nu mai umblă noaptea pe holuri.

— Singura încăpere locuibilă e bucătăria. Au peticit gaura aia mare din colţ cu blăni de lemn şi câlţi. Prima zăpadă mai zdravănă o să-l alunge de-acolo, dacă nu se întâmplă altceva între timp.

Arran îşi îndreptă privirea spre geam.

— Şi atunci, ce te tulbură? întrebă Ranulf.

— Am aşa o mâncărime în ceafă, zise fratele mijlociu. Ursul are o femeie aici, dar el e acolo.

— Elizabeth nu are nevoie de protecţia lui, o are pe a noastră. Cealaltă se ascunde de clan. Ştie că nu voi fi făcut părtaş la aşa ceva. Problema cu Ursul e încăpăţânarea lui. Nu vrea să-şi recunoască greşeala.

— Mda, cred că ai dreptate.

Sigur că avea dreptate. Ursul aproape că o ceruse în căsătorie pe Elizabeth MacColl. Aşa că se simţea obligat să aibă grijă de sora mai mică a ei. De la distanţă, o auzi pe fată râzând şi se încruntă. Mâncărimea aia despre care vorbise Arran îl deranja şi pe el. Parcă avea un puzzle cu toate piesele, însă ultima nu se potrivea.

— Cooper, strigă el după valet.

Servitorul probabil aştepta chiar la uşă, pentru că apăru înainte ca ecoul numelui său să se fi stins pe hol.

— Da, stăpâne.

— Adu-mi-o, te rog, pe Lady Elizabeth. Spune-i… că am o întrebare despre un nume din paginile ziarului.

— Da, stăpâne.

— La ce te gândeşti? întrebă fratele său.

— Tu doar ia-te după mine. Şi nu speria fata.

Arran pufni.

— Ar trebui să-ţi spun eu asta ţie, Glengask.

Cu o bătaie uşoară în uşă, Elizabeth intră în birou.

— Ai cerut să mă vezi, milord? întrebă ea cu accentul ei preţios de Sassannach.

— Mda, ia loc, rogu-te!

Deja ştiau că Elizabeth MacColl avea 19 ani, că ea şi mama ei nu se înţelegeau bine şi că realmente nu voia să se mărite cu bătrânul duce de Visford. Nu negase că avea o soră mai mare, dar declarase de câteva ori că nu avea nici cea mai mică idee unde ar putea fi Catriona. Având în vedere ce descoperise el în ultimele zile, tânăra femeie era mai şireată decât s-ar fi aşteptat. Şi, în ceea ce îl privea, asta îi dădea dreptul să fie şi el cât de şiret poftea.

— Nu am văzut-o pe Lady Mary în această dimineaţă, Lord Arran, spuse ea, în chip de conversaţie, surâzând. V-a însoţit?

Arran negă cu o mişcare a capului.

— Nu. E cu sora mea, plănuieşte o serată. Aşa că am fugit de acolo imediat.

— O, o serată! Ce încântător!

— Mă întrebam, mândro, o întrerupse Ranulf, dacă ai putea să mi-o descrii pe sora ta. Ca să pot da vreun indiciu oamenilor mei ca să poată să o caute când se duc la ţară.

— Oh. Aşa cum am spus, nu am mai văzut-o de unsprezece ani. Tot ce mai ştiu despre ea e că avea părul roşcat, tuns scurt, şi ochi căprui. Ea chicoti, dar sunetul nu trăda nicidecum amuzament, ca înainte. Presupun că ochii căprui au rămas neschimbaţi, la fel şi culoarea părului, dar în rest, mi-e teamă că nu vă pot fi de prea mult ajutor.

— Şi ce-ai zice dacă aş spune că am mers călare la mănăstirea Haldane ieri şi am zărit o femeie cu păr roşcat, în haine bărbăteşti?

Ea se făcu palidă.

— N… Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbiţi, Lord Glengask, se bâlbâi ea. Şi acolo era şi Ursul?

— De ce se îmbracă aşa? insistă el. Am auzit la un moment dat de băiatul unui duce care se fâţâia toată ziua în rochii, dar a fost nevoit să meargă la ţară cu o mătuşă şi nu avea voie să aibă animale de companie.

— Nu e aşa, spuse ea cu patimă, apoi se calmă iar.

Adică…

— Te ascultăm. Nu cred că Lord Torriden va fi aşa răbdător.

— El ştie, adică toată lumea din clan ştie că sora mea e… excentrică. Dar nu e vina ei, iar ea chiar nu e.

— Poate o iei de la început, Lady Elizabeth, îi sugeră Arran, cu obişnuitul său ton diplomatic.

— Da. Fie, oftă ea cu năduf. Tatăl meu voia un fiu. Numai un fiu. Şi după ce soţia lui – prima lui soţie – a murit, i-a tăiat părul lui Cat, i-a pus nădragi şi a crescut-o ca pe un băiat. Încă dinainte ca ea să poată merge.

— Nu i-a făcut vreun bine, înseamnă.

— Nu, nu i-a făcut, răspunse ea, încuviinţând din cap spre Ranulf. A refuzat s-o lase pe mama mea s-o înveţe să se poarte altfel şi apoi a încercat să facă acelaşi lucru cu mine. De aceea am plecat de la Islay.

Femeia se apropie, punându-şi palmele pe birou.

— Imediat cum a fost suficient de mare ca să-l înfrunte pe tata, nu şi-a mai tăiat părul, dar el nu i-a dat voie să aibă o cameristă sau o guvernantă, cineva care ar fi putut-o învăţa să se poarte ca o… fată. Ştie cum o văd oamenii şi e foarte timorată de felul în care arată. Am încercat s-o conving să poarte o rochie de-ale mele, dar nu cred că voia ca sora ei mai mică să-i arate cum să fie o lady.

— De ce se împotriveşte căsătoriei cu Lord Torriden? continuă Ranulf. Pare un om destul de plăcut, chiar dacă poartă gulerele alea mult prea înalte.

— Charles e foarte atent la modă, se grăbi ea să răspundă, apoi se linişti iar. Nu ştiam că urmează să se mărite cu el. Nu a zis niciodată nimic despre asta. Dacă m-aş aventura să fac o presupunere, aş zice că e prea jenată că trebuie să se mărite cu un asemenea etalon de bun-gust. Eu aşa m-aş fi simţit, oricum, dacă n-aş fi purtat în viaţa mea o rochie.

— Ai idee cine a aranjat căsătoria?

— După cum spunea Charles, cred că unchiul meu, actualul Lord Islay, şi clanul MacDonald. Ştiu că cei din

clanul MacDonald din Islay nu au o părere prea bună despre clanul MacDonald din Sutherland. Ea se încruntă. Credeţi că planul a fost gândit ca o insultă?

Elizabeth îşi acoperi gura cu mâna.

— Oh, asta ar fi cumplit pentru ea! Şi îşi va da seama şi ea, clar. E foarte deşteaptă.

Începeau să se desluşească nişte lucruri, iar Ranulf nu era sigur că îi plăcea tabloul care se contura.

— Dacă toată lumea ştie despre sora ta, de ce Lord Torriden a bătut atâta cale ca s-o găsească?

— Nu poţi fi insultat decât dacă laşi uneltirea să se desfăşoare, comentă Arran, cu o expresie severă.

— Cred că cei din clanul MacDonald vor ca acest conflict să fie rezolvat, şi, până când Lady Catriona nu îi va fi oficial prezentată lui Torriden, toată lumea nu poate decât să dea târcoale şi să rânjească.

— Oh, nu, murmură Elizabeth cu răsuflarea tăiată şi cu lacrimi în ochi. Biata Cat! Şi bietul Charles!

— Mda, bietul Charles, repetă sec Ranulf. Sarcina lui este s-o găsească pe sora ta şi apoi să-i întoarcă spatele, în aşa fel încât clanul MacDonald să poată porni război pe viaţă şi pe moarte.

La el în bătătură, după câte se părea.

— Dar dacă el chiar vrea să se căsătorească cu ea? insistă fata, ştergându-şi obrajii. Nu ar vindeca prăpastia dintre Islay şi Sutherland?

— Depinde dacă clanul MacDonald decide să fie insultat sau nu.

Pentru o clipă, Ranulf se gândi la ce ştia despre bătrânul Eachann MacDonald, contele de Gorrie. Omul era de-o mândrie feroce şi încăpăţânat din cale-afară.

— Recunosc că aş pune pariu pe varianta cu insultatul, cred, decise el.

Arran se foi şi apoi se ridică.

— Mulţumesc pentru onestitatea ta, Elizabeth, spuse el, oferindu-i o mână ca s-o ajute să se ridice de pe scaun. Te rog să nu îi spui nimic lui Torriden, deşi pun pariu că nici n-ai vreo intenţie în acest sens.

Ea clătină vehement din cap.

— Nu voi sufla un cuvânt Şi… mă bucur că ştiţi, Lord Glengask. Aţi fost aşa bun cu mine, iar faptul că am minţit despre situaţia surorii mele m-a răscolit.

El se înclină uşor, rămânând nemişcat, în timp ce Arran o acompanie în afara biroului şi închise uşa. Apoi dădu drumul unui şuvoi de înjurături în grai scoţian care l-ar fi făcut şi pe bunicul său să roşească.

— Cei din clanul MacDonald vor iar să controleze Islay şi l-au trimis pe Torriden aici, în casa mea, sperând că pot începe un război.

— I-am dat banii, spuse fratele lui furios. Dacă – sau când – ea pleacă, suntem scăpaţi.

— Nu mai sunt sigur că va fi aşa uşor.

Ranulf izbi iar cu pumnul în birou.

— Ai observat numele care a apărut în conversaţie cel mai mult?

— Poftim?

Privirea lui Arran cerceta podeaua în vreme ce el se gândea.

— Al lui Torriden.

— Mda. Elizabeth a zis „bietul Charles” de mai multe ori, dar abia dacă l-a pomenit pe bărbatul care veghează asupra surorii ei. Nu pe cel cu care trebuie să se căsătorească.

— Dar…

— Şi cine n-a pregetat nicio clipă să întrebe despre femeia de care s-a îndrăgostit, după zece ani în care s-a bucurat de favorurile a jumătate dintre femeile ţinutului?

Tăcere, apoi Arran începu şi el să înjure.

— Ne-am pierdut dracului vremea de pomană cu sora nepotrivită.

capitolul 17

Peter adusese mai multe pături, dar, deşi erau

călduroase, nu puteau ţine locul unui pat plăcut şi moale. Munro decise că, oriunde ar ajunge alături de Cat, primul lucru pe care avea să-l facă pentru ea era să cumpere cel mai mare şi mai moale pat făcut vreodată.

O femeie nu trebuia să aibă grijă să nu se rănească la spate în timp ce făcea sex. Pe de altă parte, când o privea în timp ce aluneca în ea iar şi iar, nu părea deloc îngrijorată că se alegea cu vânătăi pe fund şi spate. Îl privea în ochi, îşi înfigea unghiile în umerii lui şi îşi prindea gleznele de coapsele lui. El se lăsă uşor deasupra ei şi-i sărută gura fierbinte şi întredeschisă. Limba lui se mişca în acelaşi timp cu sexul lui. Ea gemu, îşi arcui spatele şi termină pulsând în jurul lui. Era femeia lui. A nimănui altcuiva. Pentru totdeauna. Munro îşi lăsă capul în curbura gâtului ei, iar părul lui negru se amestecă pe dată cu pletele ei roşcate. Lăsă deoparte orice urmă de control şi se împinse în ea tot mai repede şi mai adânc, până când termină în ea. Cine zicea că avea apucături bărbăteşti sau că era mai puţin femeie pentru că purta pantaloni merita un pumn în nas. Şi bucuros ar fi dat el acei pumni.

Când îşi recăpătă controlul, se întoarse pe-o parte cu ea cu tot şi o strânse în braţe. O sărută încet şi pe îndelete. Voia să dureze o veşnicie.

— Te iubesc, pisică sălbatică. Ştii, da?

— Da. *Tha gaol agam ort-fhèin, leannan.*

O mai spusese, dar să o audă zicându-i în dialect că îl iubea însemna, cumva, mai mult. Era mai profund. Cuvintele acelea din vechime rezonau mai intens. Mai profund. Mai vechi. De atâţia ani, englezii încercaseră să le ucidă scoţienilor limba, la fel cum încercaseră să le ucidă cultura, interzicând kilturile, armele şi cimpoaiele. Şi, cu toate astea, supravieţuiseră în feluri aproape la fel de miraculoase ca întâlnirea dintre ei doi.

Focul începu să sfârâie.

— Plouă? întrebă el. Sau cade deja zăpada?

Cat trase păturile mai aproape.

— E suficient de frig cât să dea zăpada.

— Arran avea dreptate, să ştii. Nu putem rămâne aici

peste iarnă.

Ea oftă încet şi îşi trecu degetele prin părul lui.

— Nu pot să nu simt că, dacă plecăm de aici, totul se va dovedi un vis. O să ajung la Glengask singură, în pantaloni, iar Lord Torriden va râde de mine şi apoi îmi va întoarce spatele.

— Îţi jur că nu vei fi singură! Vei purta rochie, şi sper ca Lord Torriden să încerce să râdă de ceva, pentru că ard de dorinţa de a-l pocni din clipa în care a apărut în trăsura aia a lui de fiţe. O sărută din nou. Iar dacă face greşeala să râdă de tine, fata mea, atunci e şi mai prost decât îl credeam. Tu… îmi faci inima să stea în loc, Catriona. De fiecare dată când mă uit la tine, de fiecare dată când îţi aud vocea.

Ea zâmbi.

— Pentru o brută, ai cuvintele la tine.

Munro râse.

— Cred că eşti prima persoană care spune asta.

Cat era prima persoană care vedea mai mult decât ceea ce spunea despre el porecla „Ursul”. Îi zâmbi, la rândul ei, şi scoase de sub pătură ceasul de buzunar pe care i-l dăduse el. Se cuibări lângă el într-un fel care-l făcea să se simtă deopotrivă protector şi excitat şi deschise capacul ceasului.

— E aproape ora şapte. Se va lumina în curând. Voiai să aşteptăm să vedem cât de multă zăpadă se strânge sau zici să mergem la Glengask oricum?

El tresări uşor. Dorinţa de a o şti în siguranţă atât faţă de eventuale pericole, cât şi faţă de ridicol şi de jenă îl făcea să urască gândul de a o expune în aşa-zisa lume civilizată. Dar deja hotărâseră că era cu neputinţă să rămână la Haldane. Dacă nu ar fi fost atât de apropiat de fraţii săi şi de clan, i-ar fi propus să ia banii oferiţi de Arran şi, completaţi cu ce mai economisise el, ar fi fost mai mult decât suficient ca să plece împreună şi să înceapă o viaţă nouă. Dar asta ar fi însemnat să plece din Scoţia. Niciunul din ei nu voia asta.

— Decizia finală îţi aparţine, spuse el încet, dar nu

cred că o să apară un moment mai bun decât cel de azi.

Ea încuviinţă din cap.

— De acord. Ultimul lucru pe care îl vreau e ca Torriden să ceară să fie trimişi şi alţi oameni din clan să mă caute.

La naiba, era o femeie tare curajoasă. Dacă i-ar fi spus-o, s-ar fi simţit jenată, aşa că se mulţumi să se lase pe spate şi să o tragă deasupra lui.

— Încă nu s-a luminat de ziuă.

Ea zâmbi şi se băgă la loc sub pătură, lipită de pieptul lui.

— Am observat.

Nu îşi dădea seama dacă ea ajunsese să se simtă mai în largul ei legat de ce urma să se întâmple sau dacă încerca să-şi abată atenţia, dar, în orice caz, nu avea de gând să se plângă. Chiar dacă era timidă în general, în pat era dezlănţuită şi plină de inventivitate. Şi neînfricată.

Într-un final, nu mai reuşi să inventeze alt motiv ca să rămână la adăpostul cald al păturilor. Ieşi din culcuş, aţâţă focul şi începu să se îmbrace. Dacă planul lui mergea prost, şi erau şanse mari să fie aşa, el şi Cat urmau să se întoarcă seara la Haldane. Apoi s-ar duce la Aberdeen, iar el şi-ar scoate banii din banca de acolo. După care ar putea merge oriunde doreau.

Dacă planul mergea bine… atunci… Se întoarse şi o văzu pe Catriona îmbrăcând rochia cu verde şi argintiu care hotărâseră amândoi că o prindea cel mai bine. Era un pic prea elegantă, dar din punctul lui de vedere chiar era o ocazie specială. Al naibii de specială.

Spera, de dragul amândurora, că fraţii lui aveau să înţeleagă cât de importantă era ea pentru el şi cât era de hotărât să rămână împreună. Dacă nu, era pregătit să acţioneze.

— Nu vreau să te văd îngrijorat, uriaşule, îi spuse ea, întorcându-se cu spatele la el. Ajută-mă cu nasturii, te rog!

— Bine.

Atent să nu smulgă vreun nasture sau să strice dantela delicată ce-i acoperea ceafa, îi încheie rochia.

— Să ştii că sunt bucuros să merg acolo cu tine alături şi să spun răspicat ce vreau.

— Ştiu. Dar nu e vorba doar despre ce vrei tu, Munro. M-am ascuns suficient. Ia te uită ce frumos mi-ai aranjat părul!

— Mi-am periat până şi eu părul!

— Eşti plin de surprize, spuse Catriona, forţându-se să zâmbească, în ciuda agitaţiei pe care o resimţea fizic în stomac.

De un lucru nu se îndoia – şi anume, de promisiunea lui că avea să îi asigure protecţie. Avea să fie în siguranţă. Dar cum rămânea cu el? Cu relaţia dintre el şi fraţii lui? Nu voia ca legăturile lui cu familia să se distrugă din cauza ei.

Tot ce putea ea să facă pentru a-l proteja era să fugă. Şi nu avea să facă asta. Poate era egoistă, dar nu voia să fie nicăieri fără el. Îşi petrecuse aproape toată viaţa simţindu-se singură, iar gândul de a reveni la acea viaţă o îngrozea. În sfârşit, întâlnise pe cineva, tocmai când renunţase să mai caute, cineva care părea capabil să vadă dincolo de hainele ciudate şi de ciuful ei dezordonat. Cineva care o vedea pe ea. Şi o iubea.

Braţul lui musculos o apucă de mijloc, din spate.

— Nu-ţi bate capul, Cat. Ştiu ce se poate întâmpla. Sunt acolo unde îmi doresc să fiu.

— Te-ai transformat cumva într-o vrăjitoare care-mi citeşte gândurile? replică ea, întorcându-se spre el şi sărutându-l.

El zâmbea, dar privirea îi era extrem de serioasă. La fel ca a ei.

— Nu cred că e nevoie să facem deja bagajul, indiferent de ce-o să se întâmple, zise el în loc să răspundă la întrebare. Eşti pregătită?

Ea încercă să nu-şi trădeze groaza, dar era sigură că el îşi dădea seama de cât era de agitată.

— Mai pregătită decât am să fiu vreodată.

Munro îşi trase haina groasă şi o ajută şi pe ea să se îmbrace cu haina pe care o şterpelise de la fratele lui. Nu era tocmai feminină, dar îi aştepta un drum călare de

aproape patru kilometri, aşa că era de preferat să îi fie cald. El ieşi să îl pregătească pe Saturn, iar ea mai aruncă o privire în încăperea care în ultimele săptămâni îi devenise cămin. Când avea să o revadă, totul avea să fie diferit. Indiferent de ce urma să se întâmple, nu avea să mai petreacă mai mult de o noapte în acel loc. Bântuită sau nu, distrusă sau nu, mănăstirea Haldane îi salvase viaţa la propriu şi la figurat.

— Ninge, nu se-ncurcă, spuse Ursul când reveni în bucătărie, scuturându-şi zăpada de pe umeri şi din păr. Ţi-ar fi mai cald în pantaloni.

Ea clătină din cap.

— Neah. I-am întâlnit deja pe fraţii tăi, dar asta e declaraţia mea, a noastră. Vreau să fac ce avem de făcut fără ca vreunul din noi să fie jenat.

Expresia lui deveni una de exasperare.

— Nu mă faci să mă simt jenat, pisică sălbatică. Dar înţeleg ce spui. Hai să mergem!

Era ultima ei şansă să se răzgândească. Îl privi cum verifică focul şi îşi strecoară pumnalul în cizmă şi cum scoate din buzunar o pereche de mănuşi, pe care i-o înmână. Ştiu atunci că avea să rămână alături de el până la sfârşit. Când plecase de pe Islay ca să o salveze pe Elizabeth, apoi o luase spre nord ca să se ascundă, îşi imaginase cum ar putea arăta viaţa ei. O viaţă în izolare şi singurătate, dar care, îşi spusese atunci, ar putea să o facă fericită. În săptămânile care trecuseră de atunci, văzuse diferenţa dintre a supravieţui şi a fi fericită. Ursul o făcea fericită şi îi făcea viaţa frumoasă. Când era lângă el, nu mai era ciudata băieţoasă. Acum, provocarea era să afle dacă familia lui era dispusă să o vadă altfel decât ca pe o ciudată, ca pe o femeie cu apucături de bărbat. Prin urmare, cu riscul de a-i îngheţa picioarele, nici prin gând nu-i trecea să poarte pantaloni.

El încălecă, legă de şa un săculeţ cu cele necesare şi se aplecă să o ridice şi pe ea în şa. Conştientă că purta haine care îi limitau mişcările, Cat îl lăsă să o aşeze în faţa lui. El desfăcu pătura pe care o avea pe umeri şi o înfăşură

în jurul amândurora.

— E bine aşa?

— Da, răspunse ea şi îl sărută pe obraz.

— Potoleşte-te, altfel n-o să-l pot ţine pe Saturn pe calea dreaptă, spuse el, apoi o sărută, la rândul lui.

Peste noapte, peisajul îşi schimbase culorile şi trecuse de la verde, ruginiu şi maro la alb. Până şi mănăstirea Haldane căpătase un aer romantic, într-un fel fantomatic. Zăpada acoperea zidurile în ruină şi acoperişul parţial prăbuşit. O căprioară le tăie calea, cu respiraţia scoţând aburi.

Simţea pieptul Ursului, cald şi puternic, şi se lipi mai bine de el, ţinând pătura ca să nu pătrundă frigul.

— Poate tu ai fi făcut mai bine să porţi pantaloni, sugeră ea, trăgând un colţ al păturii peste coapsa lui goală.

— Neah. Ori port kilt, ori nu port nimic.

Ea zâmbi.

— Păi, arăţi bine oricum.

— Şi tu, fata mea.

Îl ţinu pe Saturn la pas pe drumul nestrăbătut care îi depărta tot mai mult de mănăstire. Nu era convinsă că mergeau aşa încet doar pentru confortul ei sau ca să îşi întârzie pe cât posibil sosirea la Glengask. Chiar dacă era curajos şi îndrăzneţ, chiar dacă era puternic şi capabil, cu siguranţă era îngrijorat de cum avea să reacţioneze familia lui la vestea că nu de Elizabeth era interesat, ci de sora ei vitregă.

Cel puţin, urmau să aibă avantajul surprizei. Ceilalţi fraţi MacLawry păreau să creadă că Ursul avea de gând să mai rămână la mănăstire până când acoperişul avea să se surpe sub zăpadă. Şi iată-i la drum, în prima zi de ninsoare.

Părea un meci de şah complicat, cu toate că nici unuia nu îi plăcea în mod special acest joc. Nu era nici pe departe suficient de direct şi de deschis. Îşi dorea atât de multe pentru ei, pentru el, încât îi era greu să nu gândească în perspectivă, să îşi imagineze toate direcţiile posibile în care o puteau lua lucrurile în orele următoare. Un lucru ştia sigur – urmau să rămână împreună, indiferent

de ce se întâmpla.

*

Ranulf se aplecă şi îşi ridică fiul.

— Nu prea-ţi place zăpada, aşa-i, William? întrebă, curăţând pelicula albă şi moale de pe faţa şi burtica celui mic.

— Nu cred că se aştepta să fie rece, comentă Charlotte, râzând în timp ce bebeluşul de şapte luni se încrunta de zor la pătura albă care acoperea grădina castelului Glengask.

La câţiva metri, cei doi dulăi lătrau şi se tăvăleau prin zăpadă. Ranulf se aşează pe bancă lângă soţia lui. Ea îl prinse de umăr şi se aplecă uşor să sărute copilul pe obraz.

— Vai, îi e frig. Ar trebui să îl duc înăuntru.

— A picat cu faţa în jos într-un mic morman de zăpadă. Noi, scoţienii, nu ne dăm în lături de la frig.

— Îhm. Charlotte îl înfăşură pe cel mic cu poalele hainei lui Ranulf, apoi se rezemă din nou de umărul lui. Te-ai hotărât ce e de făcut?

Sigur că ştia la ce se referea. De ieri, după cină, nu mai vorbiseră despre altceva, după ce îl trimiseseră pe Torriden să citească poezii împreună cu Elizabeth. Fata era, fără doar şi poate, îngrijorată pentru sora ei, dar fusese dispusă să îşi joace rolul şi să îi distragă atenţia vicontelui în timp ce restul familiei încerca să găsească o soluţie pentru a evita un război cu MacDonald.

Din păcate, toate scenariile aveau acelaşi deznodământ. Ursul trebuia să-şi ia adio de la Catriona. Şi, din felul în care se purtase mezinul MacLawry, era puţin probabil să renunţe la ea.

— Va trebui să stau de vorbă cu el şi să-i explic care sunt mizele pentru ambele clanuri. Dacă ea nu se mărită cu Torriden, n-am s-o oblig, dar va trebui să plece cât mai departe. Deja suntem până peste cap în tărăşenia asta prin simplul fapt că o avem pe sora ei sub acoperişul nostru.

— Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât va fi mai dificil,

murmură Charlotte în timp ce se juca de-a „Cucu, bau!” cu fiul lor. Dar, dacă într-adevăr ţine la ea, nu sunt convinsă că ar trebui să încerce cineva să îi despartă.

— Înţeleg, să ştii, îi spuse Ranulf. Eu m-am însurat cu tine, Arran a luat-o pe Mary şi i-am refuzat pe cei din clanul Buchanan pentru ca Rowena să se poată mărita cu Lachlan. Dar ce se petrece acum este amestec în treburile altui clan.

O vedea că nu era convinsă. Deja îi reamintise de două ori că Mary Campbell trebuia să se mărite cu un Macallister şi că măritându-se cu Arran nu provocase probleme în plus. În realitate, problemele fuseseră chiar mari şi forţaseră o alianţă cu clanul Campbell, alianţă pentru care tatăl şi bunicul lui Ranulf se răsuceau probabil în mormânt. Numai că rezultatul fusese o stabilitate mult mai mare care, odată cu naşterea fiului său, a nepotului şi a nepoatei, devenise tot mai necesară.

MacDonald era un bătrân ranchiunos care în mod clar căuta motive să se încaiere cu jumătate din propriul clan. Mai mult, Lord Gorrie îşi dăduse deja permisiunea ca Elizabeth să se mărite cu Munro. Anunţul că în locul ei fusese preferată Catriona ar fi fost o insultă în sine. Iar să-i refuze lui MacDonald fata de care mai mult ca sigur voia să se folosească drept pretext ca să înceapă războiul era deja prea mult.

Arran îşi făcu apariţia, alături de Mary, dinspre aripa laterală a casei. Mica Morag alerga printre ei şi râdea de mama focului.

— Să înţeleg că lui Morag îi place zăpada, constată Ranulf.

— Da. Crede că am adus-o pentru ea. O voia în pat de dimineaţă şi a deschis larg toate ferestrele. Expresia plină de drag şi amuzament de pe chipul lui Arran păli brusc. Tot crezi că ar trebui să mergem azi într-acolo?

— Nu cred că o să scăpăm de Torriden prea curând, câtă vreme trebuie să fac pe gazda plăcută şi amabilă, aşa că, da, am face bine să ne ocupăm de toată povestea înainte ca Ursul să decidă să-l omoare.

— Ce grozăvie! făcu Mary, luându-şi fiica în braţe. Şi

încă nu ştim precis ce gândeşte şi ce va face Ursul.

— În cea mai mare parte a timpului, nici el nu ştie ce gândeşte, interveni Arran. Ai trimis după Lachlan?

— Aici sunt, se auzi o voce.

Cumnatul lor se apropia dinspre casă.

— Rowena e în trăsură şi încearcă să-l convingă pe Colin să iasă de sub o pătură. Ce s-a întâmplat?

Ranulf se ridică şi o ajută şi pe Charlotte să se ridice.

— Vreau să spun o singură dată ce am de spus, aşa că adu-o pe Rowena şi ne vedem în salon.

— Bine.

Lachlan se întoarse la trăsură, iar Ranulf îi conduse pe ceilalţi în casă. Înainte de căsătorii şi de apariţia copiilor, lua deciziile de unul singur. Îl consulta ocazional pe Arran, dar pleca de la premisa că vorba lui era lege. Pe măsură ce familia se mărea, îşi dăduse seama că deciziile lui îi afectau pe membrii ei în feluri la care nu se gândise înainte, aşa că întrunirile de familie deveniseră tot mai frecvente. Decizia finală era tot a lui, la fel şi responsabilitatea şi evaluarea consecinţelor, dar membrii familiei MacLawry nu fuseseră nicicând mai apropiaţi. Şi, spre marea lui surpriză, chiar îi plăcea asta.

Se strânseră în salonul călduros şi luminos, iar Ranulf nu-şi putu stăpâni senzaţia neplăcută provocată de absenţa Ursului. O mare parte a familiei, la propriu, nu era de faţă, şi, întreaga întrunire fiind despre Munro, ar fi fost bine să fie şi el prezent. Pe de altă parte, era o idee bună să aibă deja o strategie conturată înainte să dea ochii cu el. Când toată lumea se făcu comodă, cu ceai şi cafea, el se aşeză şi le spuse ce aflase despre Catriona, Elizabeth, Torriden şi clanul MacDonald.

Mary şi Charlotte deja ştiau cam toată povestea, dar, pe măsură ce vorbea, vedea cum Lachlan se întunecă tot mai mult la faţă, iar Rowena se albi într-atât, încât el se opri, de teamă că tânăra avea să leşine.

— Sor-mea, îi spuse, ridicându-se şi apropiindu-se de ea, stai liniştită, o să-i dăm de cap. Nu trebuie să te agiţi.

— Nu e vorba despre asta, murmură ea.

Îşi privi soţul, iar el încuviinţă tăcut, înjură în barbă, scoase o hârtie din buzunar şi i-o dădu Rowenei. Era o scrisoare pe care ea o deschise şi apoi i-o înmână lui Ranulf.

— Am primit asta acum patru zile.

El se încruntă şi luă hârtia. Recunoscu imediat scrisul ferm al Ursului. Începu să citească şi simţi fiori reci pe şira spinării.

— Pe toţi dracii! bombăni el.

— Ce este? întrebă Arran.

— Prima parte e o listă cu lucruri trebuincioase pe care voia ca Peter să i le aducă de la Glengask după ce i-am interzis să mai pună piciorul aici. În josul paginii este un mesaj scurt. „Winnie", citi el cu glas tare, „sunt cu o femeie care n-a avut până acum şansa de a fi o lady. Mă ajuţi să-i ofer şansa asta? Am nevoie de câteva rochii cu tot ce se poartă pe dedesubt, de nişte pantofi ca lumea, de agrafe şi de nişte roşu de buze. Şi de orice altceva mai crezi că e important. Inima mea îi aparţine, Rowena. E a mea. Cred că l-am tachinat prea mult pe Lach când s-a îndrăgostit de tine. Îţi povestesc mai multe când oi putea. Ursul." A subliniat „E a mea". De două ori.

Preţ de câteva secunde, în încăpere se auziră doar râsetele copiilor care se jucau cu nişte jucării din lemn. Cu toţii înţeleseseră ce şi cum, dar gândul că Ursul îşi dăruise inima era una şi să îl audă, fie şi indirect, recunoscând asta era cu totul altceva. Până în urmă cu câteva zile, atât Ranulf, cât şi toţi ceilalţi din familie crezuseră că fratele lor mai mic voia să se însoare cu Elizabeth MacColl. Pe de altă parte, Munro nu făcuse nimic să încurajeze opinia generală şi nu arătase nicio urmă de afecţiune faţă de Elizabeth. Cel mai elocvent fusese că plecase de la castel ca să protejeze o altă femeie, tocmai când sosise un potenţial rival. La naiba, ar fi trebuit să-şi dea seama mai din timp.

— Şi ce facem? întrebă Arran, cu vocea joasă şi tristă.

— Cum adică? replică Rowena, aplecându-se în faţă. Îl ajutăm pe Urs. Ce-ntrebare-i asta?

— Am discutat deja despre motive, spuse Arran

încruntat. Ai un copil de cinci luni, Winnie. Vrei să ne întoarcem la vremurile când aveam pază în permanenţă şi nu ieşeam din casă fără gărzi înarmate?

— Nu, bineînţeles că nu vreau. Dar de ce să fie Ursul singurul dintre noi care să nu capete ceea ce îşi doreşte?

Ranulf se scutură uşor.

— Ursul e foarte schimbător, spuse el. Tot ce ştim despre sentimentele lui e ce scrie într-un bileţel şi faptul că mi-a învineţit ochiul. Nu cred că conştientizează exact care e miza. Dacă îl facem să înţeleagă că nu vrem să-i lăsăm baltă domniţa, ci doar să o trimitem undeva unde să fie în siguranţă şi să aibă suficienţi bani ca să o ducă bine, poate nu se va mai simţi atât de dator să o protejeze. Va vedea argumentele raţionale.

Strategia nu prea funcţionase în trecut, când el şi Arran mai încercaseră să o pună în practică, dar pe atunci nu ştiau toate elementele. Acum însă le ştiau. Sau cel puţin sperau.

— Deci crezi că pentru el Catriona MacColl e ca un fel de pisicuţă rătăcită? întrebă Rowena, care clar nu era convinsă.

Fusese dintotdeauna romantica familiei, aşa că reacţia ei nu li se părea surprinzătoare.

— Şi chiar credeţi că, dacă îi găsim un loc călduţ şi sigur, el o va mângâia pe creştet şi o va trimite într-acolo?

— Să sperăm.

Ranulf îşi reluă locul. Acum câţiva ani, s-ar fi mulţumit să dicteze ce e de făcut, dar învăţase că existau moduri mai subtile de a-şi face familia să o ia în direcţia pe care o considera el potrivită.

— În momentul acesta, familia MacLawry e într-o poziţie privilegiată. Suntem temuţi şi respectaţi pentru felul în care în trecut am arătat că suntem gata să trecem la fapte. Dacă suntem presaţi acum să acţionăm în vreun fel, vom fi nevoiţi să îi zdrobim pe cei din clanul MacDonald. Dacă n-o vom face, atunci toate clanurile care sunt în dezacord cu noi vor începe să mişte-n front.

— Nu putem să… le oferim ceva pentru Catriona?

insistă Rowena, a cărei expresie de încăpăţânare se transformase în tristeţe.

— Am putea, numai că ne-am alege cu reputaţia de familie care aruncă-n stânga şi-n dreapta cu bani la cea mai mică ameninţare şi la cel mai mic necaz. Iar asta ar deschide calea către tot mai multe ameninţări şi necazuri, crede-mă!

— Dar nu e cor…

Uşa se deschise brusc, şi în salon intră Lord Torriden, roşu tot la faţă.

— Iertaţi-mă! spuse vicontele, răsuflând greu, dar am fost în sat, şi la atelierul fierarului erau nişte băieţi care povesteau despre o fantomă cu părul ca focul care-şi făcea veacul într-un loc numit mănăstirea Haldane. Cred că e posibil să fie Lady Catriona. Sunt nevoit să apelez la ajutorul vostru ca să mă duceţi acolo de îndată.

Elizabeth intră în salon imediat după el, la fel de precipitată.

— I-am spus că e o nerozie şi că Lady Glengask mi-a povestit deja despre mănăstire. Dintotdeauna se spune că e bântuită.

Ei bine, măcar fătuca încerca să fie de ajutor. Însă, de-acum, toate planurile pe care voiau ei să le facă, tot ce intenţiona Ranulf să îi spună Ursului ca să îl convingă că sentimentele lui pentru Catriona izvorau doar din dorinţa de a o proteja, nu din dragoste, toate acestea trebuiau lăsate deoparte. Nu mai era timp pentru aşa ceva.

— Afară încă ninge, spuse el. Drumul spre vale e suficient de greu şi pe vreme bună. Mâine te voi duce personal acolo – dacă nu mai ninge.

— Nu asta…

În salon îşi făcu apariţia şi Cooper.

— Stăpâne, spuse el, aproape bâlbâindu-se, mişcându-şi capul ca o găină beată.

— Ce naiba vrei, Cooper? izbucni Ranulf, care îşi pierduse răbdarea. Ţi-ai sucit gâtul?

Majordomul oftă.

— Afară, stăpâne. Pe geam, reuşi el să îngaime,

arătând cu degetul înspre aleea principală.

Ranulf se întoarse şi se uită pe geam. În primele momente, nu văzu decât ninsoarea. Apoi observă silueta masivă a lui Munro, călare pe Saturn. Slavă Cerului! Însemna că o trimisese pe drumul ei şi nu avea să se mai ajungă la niciunul dintre scenariile din pricina cărora nu mai avusese el pic de somn în ultimele nopţi.

Însă, când Ursul se apropie, Ranulf simţi că-i stă inima. Fata era cu el. Era în şa, în faţa lui, iar amândoi erau înfăşuraţi cu o pătură. Aşadar, fratele lui luase situaţia în propriile mâini. Era cea mai proastă decizie cu putinţă. O adusese pe Catriona MacColl acasă, unde se afla logodnicul ei, şi o făcuse înainte ca membrii familiei să facă vreun plan ca să minimizeze dezastrul iminent. Nu se gândi nicio clipă că poate veniseră la castel ca să o dea pe Catriona clanului ei.

— Pe toţi dracii! mormăi el.

Arran veni în spatele lui, privind, la rându-i, pe geam.

— N-o să se termine bine, spuse şi el. Crezi că-l putem convinge să facă cale întoarsă înainte să…

— Ea e, nu-i aşa? izbucni Torriden de la cealaltă fereastră a salonului. Fratele vostru a găsit-o!

Ranulf şi Arran se priviră scurt. Vicontele tocmai le oferise povestea perfectă. Până la urmă, poate exista o mică şansă de a evita războiul cu clanul MacDonald. Dar pentru asta trebuia ca şi Ursul să coopereze.

*

Glengask avea mereu cel puţin doi oameni amplasaţi strategic, ca să vadă cine se apropia de castel. Aşa că Munro ştiuse că el şi Cat fuseseră observaţi din clipa în care apăruseră în zonă. Nu îl surprinse nici faptul că nimeni nu le ieşise în întâmpinare decât când ajunseră, practic, în dreptul intrării principale. Ranulf avea nevoie de ceva timp ca să îşi dea seama dacă urmau să coopereze, iar Cat avea să se predea, sau dacă ordinele lui clare fuseseră ignorate.

Îl opri pe Saturn şi o ajută pe Catriona să coboare,

apoi descălecă şi el. Ea tremura vizibil, doar că nu ştia dacă de frig sau la gândul că urma să înfrunte şi cea mai puternică familie din Scoţia, şi pe bărbatul cu care familia ei voia să o oblige să se mărite. El o înveli mai bine cu pătura, strângând-o uşor în braţe.

— Eşti gata, fata mea?

Ea încuviinţă.

— Măcar de-acum încolo vom şti ce-o să fie. N-o să îmi mai imaginez fel şi fel de lucruri.

— Ţi-am spus deja ce o să fie. O să fim împreună.

Cu un braţ pe după umărul ei, o conduse spre treptele din granit ale castelului. Se întrebă dacă avea să le deschidă cineva uşa sau dacă nu cumva puseseră zăvorul ca să îl ţină la distanţă. Se întreba dacă se puteau întâmpla grozăvii mai mari decât îşi imaginaseră el şi Cat, când uşa se deschise şi în prag apăru Ranulf, urmat îndeaproape de Arran. Munro spera că erau pregătiţi de luptă, pentru că el era al naibii de pregătit. Amândoi încercaseră să îl despartă de Cat, iar asta era de netolerat.

— Ştii că Torriden e aici, zise Ranulf încet. Şi v-a văzut pe geam.

Munro o strânse pe Cat de umeri.

— Foarte bine, mormăi el. M-am săturat să mă ascund.

— La naiba, Ursule, o să ne bagi în război!

— Atunci, nu-mi staţi alături. Pot să mă descurc de unul singur.

Ranulf trase aer în piept.

— Trebuie să vorbim. Numaidecât.

— Sunt chiar aici, în faţa voastră.

— Singur, Ursule, zise fratele lui cel mare, aruncând în sfârşit o privire înspre Catriona, care stătea în prag învelită în pătură.

El clătină din cap.

— Ştiu ce vrei. Mi-ai ordonat să i-o dau pe Cat lui Torriden, iar clanul MacDonald să-şi poată vedea de lupta internă fără ca al nostru clan să fie amestecat.

Ranulf dădu să spună ceva, dar închise gura.

— Da, asta vreau. Dacă mă asculţi un minut, îţi explic şi de ce. Avem copii în…

— Hai să-ţi zic ce vreau eu! îl întrerupse Munro.

Pentru Dumnezeu, fraţii lui chiar credeau că nu se gândise la ei, la nevestele şi la plozii lor?

— Vreau să mă aşez la masă cu familia mea, cu Elizabeth şi Lord Torriden. Iar la finalul mesei, eu şi Cat fie vom rămâne aici împreună, fie vom pleca împreună. Descurcaţi-vă voi cu restul. Mie mi-a ajuns.

— Ursule, nu…

— Şi aţi face bine să mai reţineţi ceva, continuă el. Catriona MacColl e a mea. N-o s-o plătiţi să plece şi nici n-o s-o insultaţi. Îi aruncă banii lui Arran, iar pe Ranulf îl privi cu o expresie glacială. Nu-i decideţi voi soarta. Nici măcar n-o cunoaşteţi.

Ea îşi puse mâna peste a lui.

— Nu vrem necazuri, spuse, cu glasul admirabil de controlat. N-am plănuit să se întâmple toate astea. Dar nu mai vreau să fug. Şi cred că e momentul să preiau controlul situaţiei. Să spun ce am de spus şi să fac ce am de făcut. Regret că trebuie să fie aici şi acum.

— Nu te scuza, interveni Munro. Dacă i-ar fi tras un şut în fund lui Torriden când a apărut aici în trăsura aia a lui, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Ei nu ştiau că sunt aici, Ursule. E şi vina noastră.

Nu-l ajuta deloc faptul că ea le dădea dreptate fraţilor lui, dar ce spunea era corect. Nu fusese tocmai sincer cu ei.

— Bine, fie. Aici, are dreptate. Acum, ne invitaţi înăuntru sau facem cale-ntoarsă?

— La naiba, Ursule! insistă Ranulf, puteam să rezolvăm lucrurile altfel. Mai bine.

— Nu prea cred, pentru că lucrurile au mers prost de la bun început. Winnie e aici? Lach?

— E toată lumea aici. Şi îţi cer să nu faci asta.

Ranulf nu prea cerea nimic nimănui. O ştiau amândoi, dar Munro nu era în dispoziţia în care să se lase înduplecat. Îl considerau un animal dezlănţuit, şi momentan asta îi convenea. O luă pe Cat de mână, apoi intrară. Cu cât

începea totul mai repede, cu atât mai degrabă aveau să ştie ce era de făcut.

— Uşurel, uriaşule, şopti Catriona. Sunt în rochie, la naiba!

El micşoră pasul. Abia intraseră în hol, când îşi făcu apariţia frumuşelul şi perfectul viconte Torriden.

— Milady, spuse el, făcând o plecăciune adâncă. Mă bucur că ai fost găsită şi că eşti nevătămată. După ce muncitorii aceia au spus că te-au văzut pe acoperiş la Haldane, abia am îndrăznit să sper, dar aş vrea să spun că noi doi…

— Taci din gură, Torriden! făcu Munro. Fata e a mea. Nu a ta.

MacDonald clipi des.

— Poftim? Credeam că ţi-am spus când am sosit că şi MacDonald, şi Lord Islay mi-au promis-o pe Lady Catriona.

Ea îl strânse de mână, apoi îi dădu drumul.

— M-or fi promis, spuse ea, cu glasul tremurând uşor, dar eu nu am apucat să zic da. Ştiu ce se voia de la mine, ştiu care urma să îmi fie rolul şi refuz să îl joc.

— Refuzi? Cum…

— Ai auzit ce-a spus. Acum, dă-te-n lături, omuleţule!

Torriden avu inspiraţia de a face ce i se ceruse, cu toate că Munro ar fi preferat să aibă un motiv să-i ardă câteva. Avea nevoie de cineva pe care să se descarce. Aşa, lucrurile ar fi mers în direcţia pe care şi-o imaginase, pentru că orice abatere i-ar fi costat pe el şi pe Catriona. Iar asta…

Inspiră adânc. Se gândi la anii în care se jucase cu inimile femeilor, în care căutase şi tot căutase pe cineva, pe oricine, cu care să petreacă noaptea. Nu avea voie să o piardă pe Catriona.

— Cooper, mai pune două tacâmuri la masa de prânz, spuse el când îl văzu pe majordom ascunzându-se la baza scărilor.

— Da, stăpâne, replică servitorul şi, vizibil uşurat că putea să se facă nevăzut, o luă la fugă spre bucătărie.

Peter Gilling se apropie să-i ia haina şi să ia şi pătura cu care era acoperită Catriona. Munro o ştia foarte nesigură

pe felul în care arăta în noua ei ţinută, aşa că o urmări cu atenţie. Încăpăţânată, cum o ştia, îşi ţinea capul sus. Când servitorul luă pătura, frumoasa rochie din mătase verde cu argintiu ieşi la iveală, unduindu-se pe trupul ei şi umflându-se la poale. Simţi fiorul dorinţei, cu toată prezenţa rivalului său şi ostilitatea fraţilor mai mari. Nu era ea ca o floare delicată, dar era frumoasă în acel fel sălbatic, tipic scoţian, care-i tăiase răsuflarea.

— Dar asta nu... Nu cred că... Cum e... Am să iau de îndată legătura cu unchiul meu! se bâlbâi Torriden, privind-o pe Cat într-un mod care-l făcu pe Munro să-şi încleşteze din nou pumnii.

Îl copleşea nevoia de a o proteja pe ea şi de a şterge, dintr-o lovitură, expresia de uimire de pe chipul frumuşelului.

Normal că vicontele era surprins. Se aşteptase să vadă o ciudată în pantaloni, nu o frumuseţe cu ochi ciocolatii şi forme unduitoare. Şi cum planul fusese să fie trimisă pe post de insultă la adresa aripii nordice a clanului MacDonald, Torriden probabil n-avea habar cum să procedeze.

Munro o luă de mână şi o conduse spre salon, când o făptură măruntă şi brunetă i se aruncă practic la piept.

— Ursule! strigă Winnie, strângându-l cu putere în braţe. Ce mă bucur că eşti acasă!

El o îmbrăţişă, la rându-i, cu mâna rămasă liberă.

— Mă bucur şi eu, spuse el, deşi încă nu era absolut sigur că era adevărat.

— Au aflat despre biletul pe care mi l-ai trimis, îi şopti ea înainte să se desprindă de el. Şi să ştii că sunt de partea ta.

El înclină din cap şi făcu un gest înspre Cat.

— Catriona, ea e sora mea, Rowena, Lady Gray. Winnie, ea e Lady Catriona MacColl.

În loc să facă o reverenţă sau să-i întindă Catrionei mâna, Winnie o îmbrăţişă aşa cum îl îmbrăţişase şi pe el, un gest de acceptare pentru care el avea să îi fie mereu recunoscător.

— Bine-ai venit la Glengask, Lady Catriona! spuse ea zâmbind.

— Mulţumesc, milady! Ursul mi-a povestit multe despre tine. Cat privi încăperea, observând că mai erau de faţă şi alte femei, plus nişte copii. Mi-a povestit despre voi toţi, continuă ea. Am ajuns să-mi doresc ca sora mea să nu fi trăit aşa departe de mine în tot acest timp.

— Suntem împreună acum, zise Elizabeth, îmbrăţişând-o, la rândul ei. Trebuia să-mi fi spus, Cat, murmură ea, atât de încet, încât nimeni nu mai auzi. Poate aş fi reuşit să te ajut cumva.

— Era povara mea, Elizabeth, şi trebuia să mi-o duc. Tu le aveai pe ale tale.

— Dacă zici tu… Elizabeth îi strânse mâna. Arăţi minunat în rochia asta! Nu am văzut-o până acum. De unde Dumnezeu o ai?

Aşadar nici Elizabeth şi, mai ales, nici Torriden nu ştiau detaliile întoarcerii lor. Era ceva. Înainte ca ea să-i răspundă, Munro i-i prezentă pe ceilalţi – cumnatul, cumnatele, nepoţii şi nepoata. Erau politicoşi, poate un pic reci, lucru care nu îl mira, dată fiind situaţia în care se afla ea. Dar asta nu însemna că îi şi plăcea atitudinea lor. Era o femeie care nu prea avusese parte de familie în adevăratul sens al cuvântului, iar singura persoană care ţinuse la ea pusese câteva condiţii severe în schimbul afecţiunii sale şi încercase să o transforme în ceva ce nu era.

În spatele lui, Ranulf şi Arran continuau să discute în şoaptă. Nu ştia ce planuri făceau, dar ştia că era nevoit să discute cu ei în privat. Nevoile unui MacLawry erau, de data asta, mai puţin importante decât ale unei femei valoroase şi foarte dragi, fie că le convenea, fie că nu.

— Lord Glengask, domnilor, doamnelor, anunţă Cooper după vreo douăzeci de minute, prânzul e servit.

Nu era încă miezul zilei. Cu siguranţă, Ranulf ceruse să se grăbească lucrurile, pentru a ajunge mai repede la miezul a ceea ce considera el a fi problema stringentă a clanului. I se confirmă bănuiala când marchizul începu să-i zorească pe toţi spre uşă, în timp ce dădaca şi două fete în

casă veniră să îi ia pe copii.

— Ursule? făcu marchizul, ridicând dintr-o sprânceană când fratele cel mic refuză să se mişte.

— Venim şi noi imediat, îi răspunse Munro.

Tocmai sesiza că, după ce luase hotărârea să-l sfideze şi să-l înfrunte pe MacLawry, pe măsură ce o tot făcea, devenea tot mai simplu.

— Aţi face bine să veniţi. Ce se întâmplă este din pricina voastră.

După ce Ranulf îi lăsă singuri în salon, Munro închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea.

— Cum eşti? o întrebă pe Cat.

Ea oftă şi se lăsă pe canapea.

— Toţi vor să mă vadă plecată. Sunt politicoşi, nimic de zis, dar a fost o greşeală. Fratele tău are dreptate, am fost promisă ca să fiu folosită drept pretext pentru un război. Dacă stau cu tine, războiul va izbucni chiar aici.

El veni şi se aşeză lângă ea. Din pricina furiei, simţea cum muşchii umerilor şi ai spatelui i se tensionează. Ai lui chiar nu aveau idee cât de rezonabil fusese în toată povestea. Şi nici cât de aproape fusese să tranşeze lucrurile cu pumnii.

— Războiul nu va izbucni aici, pentru că n-am să îngădui. Dacă se ajunge la aşa ceva, nu vom fi aici niciunul din noi şi am să mă asigur că toată lumea va afla că am nesocotit porunca şefului clanului meu. Îi prinse o şuviţă de păr stacojiu şi i-o trecu pe după ureche. O să mă vrei şi dacă vom fi nevoiţi să plecăm din Scoţia?

O lacrimă i se prelinse lui Cat pe obraz, dar o şterse înainte ca el să apuce să o vadă.

— Nu fac decât să-ţi aduc tot mai multe necazuri. Nu asta voiam.

— Nimic din toate astea nu e din vina ta. Dar răspunde-mi la întrebare!

— Ştii bine că te vreau oriunde am fi.

Se aplecă uşor şi o sărută.

— Ştiu. Dar voiam să te-aud spunând-o din nou.

— Ce urmează acum?

El aruncă o privire înspre uşă.

— Cred că ar trebui să fii cu totul sinceră şi să le povesteşti despre cum ai fost crescută. Cred că familia mea are nevoie să afle prin ce-ai trecut. Cine ştie, poate în felul ăsta va înţelege şi Torriden câte ceva. Sau măcar va şti ce urmează când îl bat de-i sună apa-n cap.

— Vai, Munro, numai lucruri drăguţe spui.

Reuşi să-l facă să râdă. Slavă Cerului, chiar dacă era speriată şi agitată, rămânea aceeaşi pisică sălbatică.

— Bun. Să-i dăm bătaie.

— „La zidul spart daţi iureş iar, băieţi!”[2] cită ea din Shakespeare şi se ridică lângă el.

El îşi spuse din nou că ar trebui să o ceară de nevastă. Aşa neconvenţională cum era, nu era nevoie să complice lucrurile şi mai mult. Aproape că o ceru acolo, în salonul de la Glengask, dar o parte din el, acea parte dominată de mândrie, nu voia ca întrebarea să vină într-un moment atât de tensionat. Dacă se căsătoreau, era *obligat* să o protejeze. În acest fel, putea dovedi clar că şi-a nesocotit clanul pentru că *alesese* să o facă. Apoi, după ce aveau să îşi fi decis singuri soarta, avea să îi pună întrebarea.

capitolul 18

Era dispus şi să lupte, dar şi să plece de lângă propria familie. Catriona încercase să-l facă să se răzgândească în ambele privinţe, dar nu reuşise. Pentru ea, cel mai dificil era să accepte că era dispus să facă toate astea pentru ea. Şi, cu toate că nu reuşea să înţeleagă prea bine de ce, fusese nevoită să accepte şi gata.

Ea ajunse prima la uşă şi o deschise. Numai că nu avea idee unde luau masa cei din familie, aşa că îl aşteptă să ajungă lângă ea şi să îi ofere braţul.

— Să ştii că nu-s speriată, îi spuse, în timp ce ieşeau

2 Citat din *Henric al V-lea,* de William Shakespeare, traducere Ion Vinea (n.red.)

în hol. Nu pentru mine, în orice caz.

— Nici pentru mine să nu fii. M-am mai certat cu ai mei. Arran şi Ranulf nici măcar nu şi-au vorbit o vreme, când Arran a hotărât că voia să fie cu Mary. Ranulf l-a izgonit de la Londra, unde stăteau atunci. Şi uite-i acum, zici că-s de nedespărţit. Ridică din umeri. Aşa că, da, ne mai certăm. Poate ne ardem şi câţiva pumni. Dar ei rămân în continuare familia mea. Oriunde mă duc. Însă despărţit de tine nu pot să trăiesc. Ce fac acum fac pentru mine, nu doar pentru tine.

Dacă el era dispus să rişte atât de mult, atunci şi ea avea să facă tot posibilul ca acel prânz să se încheie în avantajul lor. Pentru că, deşi el era dispus să renunţe la familia lui, ea nu voia să fie nevoit să o facă. Când deschiseră uşa încăperii unde se lua masa, se opriră amândoi în prag. Rămăseseră libere două locuri, unul între Lady Gray şi Lady Mary, celălalt între Torriden şi Glengask. Cum restul mesenilor stăteau intercalaţi, un bărbat lângă o femeie, era limpede că locul ei fusese fixat între cei doi bărbaţi.

— Ursule… şopti ea, simţind că i se înmoaie genunchii.

Puţine lucruri o speriau mai tare decât confruntarea cu înalta societate şi manierele sale alese. Sau, cel puţin, cu ce însemnau toate astea în Scoţia.

Din câţiva paşi, Munro intră în micul salon. Înainte să poată reacţiona careva, trase scaunul gol, dintre cei doi lorzi, o ridică pe sora lui cu tot cu scaun şi o puse între ei. Apoi o luă pe Catriona de mână şi o aşeză lângă Lady Mary şi se aşeză pe locul de alături.

— Aşa, zise el, cu un zâmbet care nu i se reflecta şi în ochi. E mult mai bine.

Dacă restul lumii avea nevoie să-şi amintească de forţa şi de temperamentul lui, lucrurile erau din nou clare. Ea îşi înăbuşi un surâs şi o salută politicos pe Lady Mary cu o înclinare a capului. Din ce-i spusese Ursul, Mary avea 23 de ani, era doar cu un an mai tânără decât ea. Şi aveau în comun mai multe decât vârsta.

— Înţeleg că eşti nepoata lui Campbell. Te-ai temut că-ţi vei supăra clanul când te-ai îndrăgostit de Arran?

— Da, răspunse ea. Mi-am făcut multe griji despre ce va însemna legătura noastră, despre cum ne va afecta viaţa şi lui, şi mie.

— Ce te-a convins să rişti?

— Faptul că bărbaţii MacLawry sunt irezistibili, spuse ea după câteva clipe, zâmbind. Cred că se poate spune că am avut un moment de inconştienţă. Am decis să mă arunc în necunoscut.

— Îmi place ideea, răspunse Catriona. Să te arunci în necunoscut. Mi s-a spus că tata s-a însurat cu mama pentru că era singura fată într-o familie cu opt fii. Îşi făcuse socoteala că o să aibă numai băieţi cu ea. El însuşi avea doi fraţi, deşi, din ce mi-am dat seama, nu s-au înţeles niciodată. Nu ştiu dacă voise o a doua şansă de a avea o familie fericită sau dacă intenţia lui fusese să se asigure că niciunul dintre fraţii lui nu avea să îi poată revendica titlul. Ce ştiu e că era ferm hotărât că urma să aibă doar fii.

— Sora ta ne-a povestit câte ceva despre asta, zise Mary.

— Aşa e, Elizabeth?

Sora ei părea confuză.

— Am fost nevoită, Cat. Când te-au găsit, nu au… A trebuit să le explic unele lucruri.

Desigur. Probabil Elizabeth se simţise prost pentru ea. Şi pentru ea însăşi, probabil, fiindcă avea parte de aşa o soră ciudată.

— Nu-ţi face griji, Elizabeth. Se uită special la Glengask, care, spre deosebire de ceilalţi, nici măcar nu se prefăcea a mânca. Mi-a plăcut copilăria de care am avut parte. Am învăţat să călăresc, să vânez, să pun capcane, să pescuiesc. Prima dată când mi-am dat seama că sunt diferită a fost când tata nu m-a lăsat să mă duc la scăldat cu băieţii din sat. Când tata s-a recăsătorit, noua lui soţie, mama lui Elizabeth, s-a uitat o clipă la mine şi l-a anunţat că trebuia să angajeze o guvernantă care să mă civilizeze. Tata nici n-a vrut să audă. Atunci, ea a trimis la Londra pe

cineva să-mi aducă o rochie potrivită. Mi s-a părut foarte amuzant să mă gătesc, dar tata m-a prins, a rupt rochia şi a pus-o pe foc. M-a pus să jur că n-o să mă mai îmbrac niciodată ca fetele de rând. Nu ştiu precis ce i-a spus lui Anne, dar, de atunci, mama mea vitregă abia dacă mi-a mai adresat un cuvânt. Sau, mă rog, o vorbă bună.

— N-am ştiut, Cat! exclamă Elizabeth, întinzându-i mâna peste masă.

Catriona i-o strânse, apoi i-o eliberă.

— M-am obişnuit cu şoaptele pe seama mea, m-am învăţat ca fetele lorzilor să râdă de mine pe înfundate, pe la spate, să fiu luată în batjocură de toată lumea, de la unchii mei până la ultimul grăjdar. Chiar mă aşteptam la asta.

Pe sub masă, degetele lui Munro o mângâiară uşor pe genunchi. Ştia, desigur, toate astea. Ea se simţea bine oferind explicaţii, spunând lumii cine era, chiar dacă se îndoia că urma să aibă vreo importanţă, că avea să schimbe ceva.

Era un sentiment aproape eliberator.

— Aveam 22 de ani când a murit tata. Nu-mi mai tăiasem părul, dar nu ştiam să-l port altfel decât în coadă de cal. Purtam pantaloni şi cămăşi peste care puneam câte o haină, pentru că mi se interzisese să port altceva şi pentru că nici nu ştiam să caut o rochie care să-mi vină bine, nici ce trebuia purtat pe dedesubt. Cam atunci mi-am dat seama că probabil n-am să mă mărit vreodată. Lucru care-mi convenea, pentru că ştiam cum arăt şi n-aveam idee cum să schimb asta. Apoi unchiul meu m-a anunţat că am fost promisă clanului MacDonald din Sutherland, pentru că MacDonald îl somase să pună capăt vrajbei. Asta m-a… neliniştit. După aceea, l-am auzit vorbind cu fratele lui şi am aflat ce spera să obţină trimiţându-mă să mă mărit acolo. Ştia că apariţia mea avea să fie considerată insultătoare şi ştia cam ce ar urma. Şi era bucuros să scape de mine.

— Sunt nevoit să protestez! interveni Lord Torriden, stacojiu la faţă. Sunt chestiuni interne ale clanului MacDonald.

Ea se încruntă înspre el.

— Ştiu că ai venit aici să mă iei pentru ca apoi să-mi întorci public spatele, în faţa lui MacDonald. Unchiul meu vrea să declanşeze un război, iar unchiul tău nu va tolera insulta. Ai venit după mine ştiind că vei strâmba din nas la vederea mea, la fel ca toţi ceilalţi. Asta nu mă face să te privesc cu îngăduinţă. Ce eşti tu, căţelul lui MacDonald?

Ursul pufni.

— Un pudel amărât şi cu pretenţii.

— Ajunge! interveni Ranulf. Adevărul e că eşti importantă în politica clanului MacDonald. Absenţa ta va provoca la fel de mari necazuri ca prezenţa ta. Mai rău decât toate astea ar fi să apari acolo unde n-ar trebui să fii. Venind aici, ne-aduci necazurile la uşă.

Acele cuvinte dureau. Bărbatul pe care Ursul îl respecta cel mai mult o reducea la un pion într-un joc pe care nici nu voia să-l joace. O anula complet ca persoană. Ea îi înfruntă privirea.

— Fratele tău mi-a spus că nu fugi din calea problemelor, Lord Glengask. Dimpotrivă, te încântă. Ai reuşit atât de des să le întorci în avantajul tău, încât cei mai mulţi nici nu mai îndrăznesc să-ţi provoace probleme.

— MacDonald vrea război? interveni şi Elizabeth pe un ton cam strident. Căci Cat nu mai arată aşa ciudat. De ce s-ar simţi insultat?

Torriden începu să se agite din nou.

— Bineînţeles că nu vrea război. Un război înseamnă bani şi resurse. Dar nu poate tolera nici ca el şi familia apropiată să fie insultaţi şi să nu facă nimic. Asta l-ar slăbi. Se aplecă în faţă, bătând în masă cu mânerul cuţitului. Va părea slab dacă tu fugi în loc să fii de acord să te măriţi cu nepotul lui. Încerc *să previn* un război.

Cuvintele lui o surprinseră.

— Adică te-ai însura cu mine? zise ea, ridicând din sprâncene. Nu m-ai considera un băieţoi? Nu m-ai considera o insultă? Nu m-ai trimite înapoi pe Islay, cu un mesaj de ameninţare pentru unchiul meu?

— Nu ştiu cum te-aş considera, răspunse el. E abia

prima dată când ne vedem. Pari… destul de tolerabilă, dacă nu ţin cont de lipsa ta de maniere. Îndrăznesc să spun că există moduri de a te descurca rezonabil cu o căsnicie făcută pentru alianţă, indiferent de ceea ce simt soţii unul pentru celălalt.

— Nu! interveni Ursul ridicându-se. Nu-ţi permit să-i spui că eşti dispus să te însori cu ea pentru că trebuie! Nu-ţi permit să insulţi o femeie care s-a descurcat pe cont propriu, deşi cei care ar fi trebuit să aibă grijă de ea au lăsat-o baltă! Şi nu-ţi dau voie să crezi că o să te-nsori cu ea, pentru că asta n-o să se-ntâmple!

— Stai jos, Munro! îi ceru marchizul.

— Nu vreau! îi răspunse el. Sunteţi o adunătură de ipocriţi. Tu te-ai însurat cu cine ai poftit şi ai încercat să-l obligi pe Arran să se însoare cu cineva ca să ai parte de alianţa pe care ai ratat-o. Pe urmă, Arran s-a încurcat cu cine a poftit, aşa că ai încercat să o obligi pe Winnie să se mărite în aşa fel încât să-ţi obţii alianţa pe care a ratat-o el. Şi-acum, vrei ca eu să mă însor cu o femeie aleasă de tine, ştiind prea bine că o să fiu un soţ de doi bani şi că nu-mi doresc responsabilitatea asta faţă de o femeie pe care n-o vreau. Ei bine, mi-am găsit singur calea. Mi-am găsit femeia şi n-am s-o las să plece. Ia de-aici alianţă!

Lord Glengask se ridică la rându-i.

— Crezi că vreau să fiu crud? întrebă cu ochii mijiţi şi fălcile încleştate. Eşti fratele meu şi te iubesc enorm. Dar nu eşti singura mea responsabilitate.

— Nu sunt deloc responsabilitatea ta. Mi-ai zis s-o trimit pe drumul ei sau să renunţ la ea. Am venit aici pentru că ea mi-a spus că ai motivele tale şi pentru că nu mai vrea să fie o fugară. Ei bine, ţi-am aflat motivele şi nu sunt de acord cu ele. Aşa că poţi fi mulţumit, pentru că am s-o trimit pe drumul ei. Dar plec şi eu cu ea. N-o să-ţi aducem necazuri, Ranulf.

Catriona închise ochii preţ de câteva clipe. Îşi dorea ca ziua să reînceapă şi să îl convingă pe Munro să rămână cu ea sub pătură.

— Nu vreau să te rupi de familia ta, Munro, spuse ea

încet.

El o privi.

— Iar eu nu vreau să mă rup de tine, pisică sălbatică, îi răspunse, cu glasul ceva mai controlat. Ţi-am zis deja. Iar după ce mi-a fost dat să aud azi, crezi că îmi mai doresc să petrec fie şi încă o zi aici? Vrea calea cea uşoară. Soluţia simplă. Ăsta nu e fratele meu. Nu ştiu cine e.

— Ajunge! strigă Ranulf. Am încercat să fiu rezonabil, dar e limpede că vrei o confruntare. Pleacă! N-am să te las să-mi pui fiul în primejdie doar pentru că nu eşti în stare să faci ce-i bine pentru clanul tău.

Lord Torriden avu proasta inspiraţie să se ridice în acel moment.

— Lady Catriona este şi ea la fel de vinovată, pentru răul pe care îl face clanului MacDonald. Şi o face fără vreun motiv întemeiat, dat fiind că măritându-se ar obţine mult mai mult decât poate să ofere.

Ursul se aruncă peste masă şi ne năpusti asupra lui. Vicontele apucă doar să scoată un icnet ascuţit înainte să cadă pe spate, cu tot cu scaun şi cu pumnul lui Munro înfipt în bărbie. Totul păru a se petrece cu încetinitorul, dar, o secundă mai târziu, în întreaga încăpere se declanşă haosul.

Catriona o prinse de braţ pe foarte gravida Lady Mary şi o trase de lângă masă. Lady Glengask le luă pe Elizabeth şi pe sora lui Munro şi le trase în cel mai îndepărtat colţ al încăperii. În schimb, bărbaţii porniră cu toţii la atac. Toţi împotriva lui Munro.

Ştia că procedase greşit. Îşi propusese să fie calm, răbdător şi raţional, dar nemernicul de MacDonald o insultase pe Cat. Din nou. Dacă ar mai fi sperat vreo clipă că vreunul dintre membrii familiei lui era dispus să îl asculte cu adevărat, poate ar fi reacţionat altfel. Însă era limpede că toţi îşi formaseră părerea şi credeau despre el că *greşea* şi că era un *idiot.*

Îl apucă pe Torriden de guler, îl ridică şi-l trânti pe masă. În aer începură să zboare pahare de vin, farfurii şi bucăţi de pâine. Arran apăru în stânga lui şi încercă să-i

imobilizeze braţul stâng. Lachlan îl apucase de braţul drept, iar din spate simţea o strânsoare care nu putea fi decât a lui Ranulf. Din partea lui, toţi meritau câteva scatoalce bune. Niciunul nu încercase măcar să o privească pe Cat prin ochii lui. Îi ignoră pe cei trei, îl ridică pe Torriden, care scâncea amarnic, şi-l trânti din nou pe masă.

— Cere-ţi scuze! mârâi, târându-l pe toată lungimea mesei şi măturând cu el tot ce-i ieşea în cale.

Încăperea răsuna de zgomot de farfurii şi pahare sparte, de gemetele lui Torriden şi de gâfâielile celor patru bărbaţi.

Arran îi sări în cârcă şi îşi trecu un braţ în jurul gâtului lui. Înainte să apuce să-l strângă, Munro se aplecă în faţă şi, cu o smucitură, se scutură de fratele său mijlociu, care îi zbură practic peste umăr, şi îl folosi pe Torriden ca să-i atenueze căderea. Se întoarse brusc, la timp ca să vadă pumnul lui Lachlan îndreptându-se spre faţa lui. Cumnatul său rată lovitura, căci Catriona îi sări în spate şi-i prinse braţul.

— Să nu-ndrăzneşti să-l loveşti! strigă ea, punându-i mâinile la ochi.

Munro remarcă, mai mult cu coada ochiului, că servitorii începură să intre grămadă în salon. Câteva secunde mai târziu, fu silit să îngenuncheze, copleşit de bărbaţii care i se prinseseră de mâini şi de picioare. Dacă pierdea, pierdea totul. Scoase un urlet şi se ridică, dar pică la loc în genunchi.

Dintr-odată, în încăpere răsună o împuşcătură.

— Gata! Ajunge! strigă Charlotte.

De pe perete, deasupra uneia dintre ferestre, cădeau bucăţi de lemn şi tencuială.

Cu o ultimă sforţare, Munro se ridică din nou. Din nas îi curgea sânge, dar abia observă. O luă pe Catriona de mijloc şi o ridică de pe Lachlan.

— Potoleşte-te, eu sunt! mormăi când ea îi trase un cot în coaste.

— Pune-mă jos, uriaşule! îi ceru ea, cu răsuflarea tăiată.

El făcu întocmai. Frumoasele ei plete roşcate scăpaseră din strânsoarea agrafelor, iar rochia i se rupsese în dreptul umărului stâng.

— Nu trebuia să sari aşa la el.

— Erau mai mulţi decât tine, răspunse ea, respirând în continuare precipitat, apoi îi arse o palmă peste braţ. N-a fost deloc de ajutor ce-ai făcut. Te-ai încăierat cu fraţii tăi. Nu trebuia să faci asta.

Luă de pe jos un şervet şi îi şterse sângele de pe faţă.

— Aş face-o din nou, zise el, ridicând în sfârşit privirea şi ţintuindu-l pe Ranulf. Ai o nevastă englezoaică ce trage cu pistolul la tine-n salon.

— Eu…

— Iar tu, continuă Munro, uitându-se către Arran, te-ai însurat cu o Campbell şi ai fost împuşcat din pricina asta.

— Ştiu ce…

— Taci din gură! N-am terminat şi am de gând să spun tot ce am de spus înainte să plec. Winnie a fost promisă unui Buchanan, a fost răpită de un Campbell şi tot a reuşit să fie cu bărbatul pe care îl dorea. De ce dracu' vă imaginaţi că n-am să fiu cu această MacDonald doar pentru că nu e comod pentru voi?

Ranulf îl privi în ochi. Vânătaia începuse să se ducă.

— Dacă despre avantaje e vorba, Ursule, putem rezolva, ştii prea bine.

Deci asta era. El şi Cat nu erau bine-veniţi. Puneau familia în pericol. Era vorba în primul rând despre plozi. În ciuda a ceea ce credeau ai lui, era perfect conştient de realitate. Încuviinţă încet din cap, se întoarse să o ia de mână pe Catriona… şi brusc se opri.

La capătul mesei, Elizabeth MacColl stătea pe scaun lângă Torriden, care nu mai era la fel de frumuşel acum, plin de sânge şi cu haina ruptă. Tânăra avea lacrimi în ochi şi-i tampona faţa cu un şervet. Dumnezeu să-l ierte pentru lipsa lui de compasiune, dar era posibil ca imaginea aceea să fie printre cele mai frumoase pe care-i fusese dat să le vadă.

— Elizabeth, spuse el, păstrând distanţa ca să nu îi

pună pe fugă pe cei doi. Eşti pregătită să îţi vezi sora dispărând iar în sălbăticie după ce abia ai regăsit-o? Ziceai că aţi stat despărţite unsprezece ani.

— Asta n-are a face cu Elizabeth, interveni Cat, încruntându-se. Nu-ncerca să dai vina pe ea.

— Nu asta fac. Zic doar că nu te vei mărita cu Torriden şi că, pentru că şeful clanului lui vrea o alianţă cu Lord Islay, noi doi suntem nevoiţi să plecăm din Scoţia.

— Nu fi aşa crud, căpcăunule, îl admonestă ea, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

El o luă de mână, o trase lângă el şi îi şterse lacrimile.

— Vezi ce văd şi eu? îi şopti, făcând un semn discret înspre sora ei.

— Ce să văd? întrebă ea.

Familia îl considera cam netot, dar în acel moment era convins că era singurul din încăpere care vedea lucrurile limpede.

— Elizabeth, eşti fiica fostului Lord Islay şi nepoata actualului, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Bun. Ai cu clanul exact aceeaşi relaţie pe care o are… o avea Catriona. Nu?

Elizabeth îl privi nedumerită. Brusc, păli, apoi roşi.

— Ce tot spui, Ursule?

— Spun că ai venit până aici ca să eviţi să fii măritată cu un bărbat cu 40 de ani mai mare ca tine, renumit pentru că-şi împinge tinerele soţii la moarte. Ai fugit de un duce. Crezi că vei mai fi vreodată bine-venită la Londra? Sau că-ţi vei găsi un soţ acătării acolo?

— Ah! exclamă Cat, strângându-i mâna.

— Şi mai spun, continuă Munro, că Torriden ăsta e frumuşel, e cu numai şapte ani mai mare ca tine şi, după ţoalele de pe el, pare mai şcolit şi mai educat decât majoritatea bărbaţilor din Scoţia.

— Cred că tocmai am fost insultaţi cu toţii, murmură Lady Glengask pe un ton amuzat, în timp ce Ranulf îi lua din mână pistolul descărcat.

Cat trase aer în piept.

— N-o poţi obliga să facă asta, spuse ea încet. Elizabeth, continuă cu glas tare, nu e nevoie să faci nimic ca să…

— Mi-ai spus că nu trebuie să-i las pe alţii să-mi dicteze ce să fac, Cat, răspunse sora ei, privindu-l mai degrabă pe Torriden decât pe propria soră. Te-am invidiat pentru libertatea de care te bucurai. Dar nu mi-ai spus că fugeai din acelaşi motiv pentru care fugeam şi eu. Aşa că, dacă nu te superi, vreau să mă gândesc un pic la ce mi-a spus Ursul.

Lord Torriden părea derutat. Pe de altă parte, Glengask urmărea, de lângă Charlotte, desfăşurarea evenimentelor, vizibil interesat. Munro ştia că nu avea să obiecteze. Dacă soluţia găsită ţinea necazurile la distanţă de familia MacLawry, Ranulf avea să o ia în calcul.

— Lady Elizabeth, eu… Despre ce Dumnezeu vorbiţi? se bâlbâi vicontele, încercând să-şi aranjeze ţinuta.

— Despre tine, îi spuse Elizabeth. Şi despre mine.

— Bine, dar… I-am fost promis surorii tale. Orice am… aş simţi, sunt obligat să…

— Ba nu eşti, îl întrerupse Ursul.

Fusese un lucru bun că nu-l omorâse în bătaie pe individ, dar asta nu însemna că trebuia să-l şi asculte vorbind.

— Îţi zic pentru ultima dată că n-o poţi avea. E a mea.

— Nu mă poţi avea, zise şi Catriona, apropiindu-se de el.

Isteţ foc Ursul. Era oare cu putinţă? Putea, oare, să-l aibă pe bărbatul pe care îl dorea cu adevărat? Pe singurul pe care-i îngăduise inimii să-l dorească?

— Eu…

Torriden privi confuz în jur.

— Elizabeth, aş vrea să discutăm între patru ochi. Nu vreau să iau decizii în funcţie de ce le convine altora. Mai ales unora care fac parte dintr-un alt clan. Sau unora care preferă să îşi lase pumnii să vorbească în locul lor, zise el, privindu-l pe Munro.

— Desigur.

Elizabeth îi zâmbi fermecător, îl luă de braţ şi ieşiră împreună din încăpere. Ceilalţi meseni rămaseră care pe unde era, privindu-se nedumeriţi.

— Asta da, surpriză, comentă Arran într-un final.

Marchizul îşi drese glasul.

— Ursule... Munro, o conduci pe Lady Catriona în bibliotecă şi rămâneţi acolo câteva minute până lămurim noi lucrurile?

— Nu cred că lămuriţi voi nimic, îi răspunse el. Eu am lămurit lucrurile. Totul era sub nasul vostru, dar nu v-aţi prins. De data asta, nu mai depinde nimic de tine, aşa-i?

— Aşa-i, răspunse Glengask. Şi nu, nu îmi place cum ai riscat siguranţa întregii familii doar ca să-ţi fie ţie bine. Dar chiar vreau să fii fericit, aşa că dă-mi naibii un minut să văd ce se petrece şi să discut cu Torriden.

Ursul părea dispus să rămână şi să se mai ciorovăiască, dar Catriona îl trase de mână.

— Hai în bibliotecă, Munro! Arată-mi unde e!

Închiseră uşa în urma lor şi se îndreptară spre scările care duceau la etaj. Catriona era sigură că auzea şoapte de cealaltă parte a uşii, dar rezistă tentaţiei de a rămâne şi a trage cu urechea. Urcară până în bibliotecă, o încăpere mare, cu ferestre înalte şi un foc arzând de zor în şemineu. Afară, ninsoarea părea chiar mai deasă.

Uşa se închise, iar braţele lui puternice şi calde o prinseră de mijloc.

— Ai sărit la Lachlan, pisică sălbatică ce eşti, murmură el cu nasul în părul ei.

— Bineînţeles, chicoti ea, întorcându-se cu faţa la el şi căutându-i buzele. Erai unul singur, iar ei erau mai mulţi. Dar să ştii că nu trebuia să-l pocneşti pe Torriden. Nu e primul bărbat care mă insultă.

— Dar a fost ultimul.

Ea îi zâmbi.

— Sora ta m-a îmbrăţişat, când majoritatea femeilor nici nu se uită în ochii mei. Am avut o şansă.

— Nu. Avem o şansă dacă frumuşelul de Torriden are vreo fărâmă de creier. Şi dacă vrea să apuce ziua de mâine.

— Nu mai ameninţa oamenii, uriaşule. Deşi a fost bine, până la urmă, că i-ai dat borşul lui Torriden, pentru că asta a făcut-o pe Elizabeth să dea fuga să-l oblojească. Dacă n-o făcea…

— Dar a făcut-o. Şi nu mai ştiu dacă ţi-am zis că nimeni în afară de tine pe lumea asta, bărbat sau femeie, nu îmi poate da ordine.

— Încep să-mi dau seama că unii te consideră cam greu de ţinut în frâu, comentă ea.

El oftă.

— Mda. Şi cred că nu-i imposibil ca prostul ăla de MacDonald să refuze ideea. Dacă e pus să înceapă un război cu partea ta de clan, n-o va accepta pe sora ta. Acum, în fine, mă gândesc că era mai bine să fi cerut să petrecem noaptea aici, indiferent de ce-o să se întâmple. Vreau să fiu cu tine într-un pat. Te vreau sub mine în aşternuturi moi şi perne umplute cu pene de gâscă.

Catriona râse. Nu se putea abţine.

— În toată nebunia asta, uite la ce-ţi stă ţie mintea! Vrei să stau pe moale.

— Vreau să ai parte de viaţa pe care o meriţi, să poţi purta pantaloni sau rochie, să coşi sau să vânezi, să ai un pat moale în care să dormi. Nu mi se pare o nebunie, spuse el, încruntându-se.

Ea îl sărută din nou.

— Nu e deloc o nebunie. E minunat. Tu eşti minunat!

Urmă încă un sărut, mai blând şi mai leneş, până când el simţi că vulcanul din interiorul său începea să se potolească.

— Ai zis că inima ta îmi aparţine, uriaşul meu. Şi tu o ai pe-a mea, să ştii.

Ochii lui verzi ca primăvara o fixară. Apoi Munro îi luă mâinile şi se lăsă în genunchi. Cerule mare! Ştiuse că aveau să rămână împreună, dar să îl vadă astfel… Pentru prima dată, privea spre viitor cu speranţă şi optimism. Era aproape prea mult. Aproape.

— Ţi-am promis că vei fi în siguranţă, spuse el încet, dar nu e de ajuns. Ce trebuia să îţi spun e că voi face tot

ce-mi va sta-n putere să fii fericită. Că te voi iubi de când voi deschide ochii dimineaţa până voi pune capul pe pernă noaptea. Şi că te voi iubi şi-n vis. M-ai făcut un om mai bun. Orice s-ar întâmpla cu noi, oriunde ne va fi dat să ajungem, vreau să îmi fii alături, Catriona MacColl. Pentru totdeauna. Vrei să te măriţi cu mine, fata mea?

Ea oftă. Simţea că ameţea de fericire.

— Eşti un bărbat curajos şi încăpăţânat, Munro MacLawry. Eşti primul care mă vede cu adevărat. N-am crezut că mă voi îndrăgosti vreodată şi chiar m-am străduit să nu mă îndrăgostesc de tine, dar nu m-am putut abţine. M-ai văzut deja fericită. Da, mă mărit cu tine. M-aş mărita de două ori cu tine, de-aş putea.

El o trase jos lângă el şi o sărută, cuprinzând-o şi lipind-o de el. Cat abia mai respira, dar nici că-i păsa. Nu mai era un vis. Munro îi mai spusese că era al ei şi că ea era a lui, dar acum era aievea. Viitorul lor era posibil. Real. Nu avea idee unde aveau să ajungă, dar ştia că aveau să fie împreună. Tocmai când ajunsese să fie convinsă că avea să fie singură toată viaţa.

— Ei bine, n-aveţi de gând să-mi uşuraţi niciun pic misiunea, aşa-i? se auzi vocea lui Ranulf MacLawry.

Nici nu auziseră uşa. Ea încercă să se ridice, dar Ursul o prinse în braţe şi se ridică odată cu ea.

— Uite, ca să înţelegi cum vor sta lucrurile pe viitor, îi zise fratelui său. Eu şi Cat. Împreună.

— Ai fost deja foarte clar, Ursule. Marchizul se uită înspre ea. Sora ta te-a salvat, să ştii.

Ea îl lovi uşor pe Munro peste umăr, ca să o lase jos din braţe.

— Adică, ea şi Lord Torriden… Dumnezeule, nici nu pot rosti cuvintele.

— Am să le rostesc eu, zise Glengask. Au ajuns la o înţelegere. Am crezut că în tot timpul acesta nu făcea decât să te ajute şi să îi distragă atenţia vicontelui. Acum, nu mai sunt aşa convins că nu plănuia ceva în tot acest timp.

— Nu i-am acordat niciodată suficient credit, admise Catriona.

— Nici eu, răspunse marchizul. Ori şi-a dat seama foarte repede de planul Ursului şi a intrat în joc, ori se potrivea cu planul pe care şi-l făcuse deja. În orice caz, nu e o femeie căreia să vrei să i te pui împotrivă. Făcu o pauză. Putem vorbi între patru ochi, lady Catriona?

— Nu, interveni Ursul.

— Ba da, zise ea, străfulgerându-l cu privirea şi apropiindu-se de Glengask. Te ascult.

— De când avea opt ani, tot încerc să-l fac să mă asculte şi să facă ce-i zic, comentă marchizul. Pe tine însă te ascultă. Cred că îl calmezi.

— Îl iubesc, răspunse ea.

— Nu mă aşteptam deloc la asta, vezi tu? La început, am crezut că şi-a găsit o englezoaică bine-crescută pe care voia să o salveze. Cu toţii am crezut că pusese ochii pe sora ta şi că voia să se însoare cu ea.

— Eu chiar am încercat să-l conving să o ia de nevastă ca să o ştiu scăpată de Visford, recunoscu ea. Întâi, a fost surprins. Pe urmă, s-a enervat. S-a supărat pe mine de-a dreptul.

— Trebuia să fiu mai atent. Îl vedeam că era neliniştit şi că nu stătea locului, dar am crezut că tot ce trebuia să fac era să-l direcţionez înspre o femeie potrivită. Marchizul privi undeva peste umărul ei. Înainte să vină să mă pocnească din nou, vreau să-mi cer scuze de la tine. M-am obişnuit să văd lucrurile doar în felul meu. Mai devreme, la masă, m-ai făcut să le văd prin ochii tăi, pentru un moment. Te-am judecat greşit.

Catriona îşi imagina că Lord Glengask nu era genul de bărbat care îşi cerea prea des scuze. Încuviinţă din cap.

— Tata fie nu îşi dădea seama că greşea, fie refuza să recunoască. Şi avea mult mai multe motive să-şi ceară scuze decât ai tu. Eu… Ideea de a face parte dintr-o familie ai cărei membri sunt dispuşi să meargă până în pânzele albe unii pentru ceilalţi îmi încălzeşte sufletul. Sper să pot deveni parte a acestei familii.

— Deja ai devenit. El făcu un pas în spate. Îmi ceream scuze, Ursule. Nu da!

— Deci gata, e rezolvat? Torriden o va avea pe fata MacColl pe care o doreşte? Iar tu o să ne dai pace?

— Da şi nu. Da, Torriden zice că o să se-nsoare cu Elizabeth. Nu, n-o să vă dau pace, pentru că faceţi parte din familia asta. Tu şi femeia căreia tocmai i-ai cerut mâna. Aşa că sărut-o şi hai jos la masă! Om găsi câteva farfurii curate şi o să mâncăm ce n-a ajuns pe jos.

— O s-o sărut după ce ieşi naibii din încăpere, Glengask!

În ciuda tonului răstit, Ursul îi întinse mâna fratelui său, care o acceptă imediat. „Slavă Cerului!” Marchizul se mai uită o dată înspre ea, apoi se îndreptă spre uşă, ieşi şi închise cu grijă.

— Acum, suntem doar noi doi, pisică sălbatică.

O ridică în braţe, se învârti cu ea şi o acoperi cu sărutări.

— Nu mă mai ţine pe sus ca pe-un sac cu cartofi, păgânule! strigă ea printre hohote de râs.

Se simţea atât de uşoară, că nu s-ar fi mirat dacă şi-ar fi luat zborul. Asta era fericirea pură, îşi dădu seama. Erau primele dintre numeroasele momente de fericire ce-aveau să urmeze.

— Bine, zise el, lăsând-o jos, dar ţinând-o în continuare în braţe. Ştiai că muncitorii te-au văzut zilele trecute? I-am văzut că se uitau înspre acoperiş, dar tu deja dispăruseşi. Cred că pe ei i-a auzit Torriden bârfind.

Ea se încruntă.

— Dar nu am ieşit din bucătărie. Am stat doar acolo. Ştiam că veniseră muncitorii şi, pe lângă asta, încercam să învăţ cum să arăt şi să mă port ca o doamnă. Habar n-am despre ce vorbeau.

— Bine, dar… Ei, probabil nu contează. Eşti a mea şi, dacă vrei, Haldane va fi casa noastră.

Ea se îndrăgostise deja de vechea clădire în ruine, chiar dacă nu se putea locui decât într-una dintre încăperi. Chiar dacă era bântuită. Până la urmă, acolo îl cunoscuse pe Munro şi îşi dăduse seama că un bărbat ca el putea iubi o femeie ca ea.

— Aş vrea, îi răspunse. Câtă vreme îmi faci rost de un pat mare şi moale.

El începu să râdă.

— O să-ţi fac, pisică sălbatică. Câtă vreme îl împărţi cu mine.

— Atunci, ne-am înţeles, uriaşule! Hai, sărută-mă din nou!

Sfârşit